BSB Bayerische StaatsBibliothek
MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Avancini, Niccolò,

Vita Et Doctrina Jesv Christi Ex Quatuor Evangelistis Collecta, Et In Meditationum materiam ad singulos totius anni dies distributa

Coloniae Agrippinae 1674

Asc. 221
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10259681-5
VD17 12:100512H

<366228570800 19

<366228570800 19

Bayer. Staatsbibliothek

33

Asc. 221.

Colleg. Soc. Jesu Monac. 1607

VITA
ET
DOCTRINA
JESV CHRISTI,

ex

QVATVOR EVANGELISTIS
COLLECTA,

ET

In Meditationum materiam ad singulos totius anni dies distributa.

Per NICOLAUM AVANCINUM
SOCIETATIS JESU.

COLONIÆ AGRIPPINÆ
Apud IOANNEM WILHELMVM
FRIESSEM Juniorem, 1674.
Cum Privilegio S.C.M. & Speciali Facultate Auctoris.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

PRIVILEGIUM CÆSAREVM.

LEOPOLDVS Divinâ favente clementiâ electus Romanorum Imperator semper Augustus, ac Germaniæ, Hungariæ, Bohemiæ, Dalmatiæ, Croatiæ, Sclavoniæ, &c. Rex, Archidux Austriæ, Dux Burgundiæ, Styriæ, Carynthiæ, Carniolæ & VVirttembergæ, Comes Tyrolis, &c. Agnoscimus & notũ facimus tenore

præſentium univerſis; Quod cum nobis noſter ſacrique Imperij Fidelis dilectus *Ioannes Vilhelmus Frieſſem*, civis & Bibliopola Colonienſis demiſsè expoſuerit, ſe obtentâ ab Honorabili docto devoto nobis dilecto Patre *Nicolao Avancino* Soc. *Jeſu*: ac nobis exhibitâ Licentiâ ejuſdem opera oratoria, poëtica & Meditationes, priorum editionum exemplaribus plane diſtractis; de novo in forma duodecimi recudere conſtituiſſe, ac proindè humillimè ſupplicarit, ut ob eximium

eximium; quod ſtudioſa juventus ex iiſdem operibus haurire poſſet emolumentum, atque ad præcavendam lucri avidorum in æmulando typo impreſſionem, indemnitati hac in parte ſuæ conſulere; ſeque adverſus ejuſmodi periculum, Privilegio noſtro Cæſareo munire clementer dignaremur, nos iiſce precibus uti æquis benignè annuendum duxerimus; pro ut hiſce annuimus omnibus & ſingulis Bibliopolis, Typographis & Bibliopegis, aliiſque quibuſcumque rem

seu negociationem librariam exercentibus seriò & sub pœnâ trium marcarum auri inhibentes & vetantes; ne eorum quisquam infrà proximum sexennium à primâ novæ hujus editionis die computandum, præfata oratoria, poëtica ac meditationum opera; ab impetrante *Friessem* in 12. imprimenda intra Sacri Romani Imperij Regnorum & Dominiorum nostrorum hæreditariorum fines, eodem aut alio typo vel formâ, integrè aut pro parte edere, recudere vel aliò recu-

recudendum dare, invehere, venum dare, aut clam vel palam distrahere præsumat; quatenus comminatam pœnam ex semissæ Cameræ nostræ Imperiali & pro reliquo, parti læsæ irremissibiliter pendendam & omnibus exemplaribus quocunque loco repertis, quorum sibi vel propria vel Magistratus loci auctoritate; vindicandorum ante dicto impetranti ius fasque sit, privari noluerit, dummodo tamen ille dictorum operum quaterna ad minimum ex-

(::) 4 emplaria

emplaria ad Cancellariam, noſtram Imperialem Aulicam proprijs ſuis ſumptibus tranſmittat. Mandamus ergo univerſis noſtris & Imperij Sacri Regnorumq; & Ditionum noſtrarum hæreditariarum ſubditis cujuſcunque ſtatûs; gradûs, ordinis, conditionis aut dignitatis exiſtant, tam Eccleſiaſticis, quàm Sæcularibus præſertim verò iis, qui in Magiſtratu conſtituti vel proprio vel ſuperiorum nomine & loco Ius ac Iuſtitiæ adminiſtrationem exercent;

in

ne quenquam Privilegium hoc noſtrum Cæſareum temerè & impunè trangredi aut violare patiantur. quin potius contumaces, quos compererint præſcriptâ pœnâ mulctari aliiſque modis idoneis coërceri curent, quatenus & ipſi eandem mulctam evitare voluerint; Harum teſtimonio litterarum, manu noſtra ſubſcriptarum & ſigilli noſtri Cæſarij appreſſione munitarum, quæ dabantur in civitate noſtra, die decima ſeptima menſis Iulij, Anno Milleſimo Sexentesimo

resimo septuagesimo quarto, Regnorum nostrorum Romani decimo sexto; Hungarici vigesimo, Bohemici vero decimo octavo.

Leopoldus

(*L.S.*)

V: Leopoldus Guillielmus Comes à Kinigseggs.

Ad Mandatum Sac. Cæsareæ Majestatis proprium.

Christoph. Bever.

FACVLTAS AUCTORIS

D. Ioanni VVilhelmo Frieſſem Bibliopolæ Colon. conceſſa:

Cùm Opera mea hactenus in lucem edita:

1. Imperium Romano-Germanicum ſive Elogia Quinquaginta Germanorum Cæſarum, Viennæ apud Coſmerovium in 4to.
2. Vitam Sereniſſimi Archiducis Leopoldi Guillielmi Auſtriaci Antverpiæ in 4. majore.
3. Vitam & Doctrinam Chriſti Viennæ & Amſtelodami in 12.
4. Lyricam Poëſim. Viennæ & Amſtelodami in 12.
5. Dramatticæ Poëſeos tres partes, in 12. Viennæ.
6. Cyrum Tragœdiã ſeparatim in 4. & 8. Græcij.
7. Orationum & Exercitationũ Oratoriarum tres partes Viennæ & Amſtelodami 12.

Votis postulantium deesse, passimque peti ut novo prælo subiiciantur, ac iam Privilegium, quod à Sac: Cæs. Majestate Amstelodamensis Typographus Ioannes Blaeu impetraverat ad sexennium: omnino expiraverit, Tuque demum à me tanquam Auctore: eadem recudendi licentiam petiveris, eam tibi perlibenter concedo omnem, quam Auctor concedere potest, ut sive ea omnia, sive eorum aliqua pro arbitrio tuo imprimere possis: ita tamen, ut si quæ ex ijs infra triennij spacium tibi excudere non libuerit, post typographum alium impedire non valeas. Viennæ 28. Iunij 1674.

(L. S.)

Nicolaus Avancinus Soc: Iesu Collegij & Vniversitatis Græcij Rector, *m. pp.*

AD RR. PATRES, & FRATRES SOC. JESU PROVINCIÆ AUSTRIÆ.

Itam Jesu Christi, quam in singulas totius anni hebdomadas, & dies ad meditandum digessi, vobis dedico *RR. Patres, Fratresque Charissimi.* Quidquid de me præsumptionis, aut arrogantiæ concipi posset, uno verbo diluo: ita jubeor. Existimabant illi, quibus unà curæ sumus, laborem hunc vestris usibus serviturũ; volebantque vel labores vestros sublevatos, quibus, quandoque non sine tædio, meditandi materiã per varios effusi Auctores veluti panem quotidianum mendicabatis: vel vitam Jesu formatam in vobis, quorum professio est contentiosa ejusdem imitatio. Placent diversis diversa : iis tamen, qui se Jesu Socios non inani nomine profitentur, placere ea debent, quæ sunt Jesu Christi; ut assidua meditatione in ejus vitam, doctrinamque intuente-

tuentes, in eandem imaginem transformentur. Non damno eos, qui aliende mentalis orationis quasdam sibi materias congerunt, & quandoque psalmum, aut alium Scripturæ locum expendunt; sed eos non probo, qui vitam, doctrinamque Iesu sterilem arbitrati, omnino rejiciunt. Eligunt enim sibi cisternas, quæ aquam sitienti animæ suffectura am continere nõ possunt, & fontem aquæ vivæ derelinquunt. Nam quamvis multa extra vitam Christi, & doctrinam, quæ splendent, & Intellectum pascunt, reperire possis; quod tamen voluntatem afficiat magis, & calidos excitet animorum motus, aptum magis, idoneumque reperies nihil, quam vitam, doctrinam, passionem, & mortem Christi Iesu; dummodo fidei defectu non labores. Hæc est vastissimus juxta, ac dulcissimus omnium sanctarum affectionum Oceanus, in quo anima felicissimâ navigatione ad omnẽ perfectionem progreditur; dum vel documenta legit, vel exempla inspicit;

& si-

& ſimul avida quadam voluntate ad eorum amplexum, ad horum imitationem contendit. Atque hinc Sanctiſſimus Patriarcha noſter Ignatius peroptabat ardenter, ut omnis ſuorum ſequacium vita in meditatione *Vitæ, & doctrinæ* Ieſu Chriſti abſumeretur Cum igitur & tanti Parentis exemplo, & inſtituto veſtro contendatis *aſſimilari, & imitari Creatorem, ac Dominum noſtrum* IESVM *Chriſtum, eiusque veſtibus, & inſignibus indui*: confido non ingratum vobis futurum, quod in hunc finem, Majorum adactus imperio, attentavi. Operæ vero id precium ego poſtulo, ut cum & ad Intellectus lumina, & ad voluntatis affectus deſint quam plurima, ea vos ſuaviſſimo Spiritus Sancti ductu ſuppleatis.

Veſter omnium in Chriſto ſervus infimus.

NICOLAUS AVANCINUS.

AD LECTOREM RELIGIOSUM.

OEconiam totius Opusculi paucis accipe. Adventûs tempori ea attribuo, quæ Incarnationem, & Conceptionem Dei *Filii contingunt. A Nativitate Domini ad Dominicam Septuagesimæ ea complector, quæ sunt Infantiæ, & Pueritiæ* Christi. *Hinc usque ad Pascha, ut tempori serviam, Passionem expendo. Tum ad Pentecosten, & Octavam Corporis Christi, quæ sunt ejusdem temporis. Denique per octiduum expensis* Dei *attributis, reliquam* Christi *vitam, miracula, parabolas, & doctrinam, ordine fere quatuor Evangeliorum persequor.*

Ne vero materia unquam deficeret, summum, quod est cujusque temporis, accepi; adeoque Adventui quatuor, tempori post Epiphaniam sex, post Pentecosten viginti octo integras hebdomadas assignavi.

Non adjicio meditandi methodum, quam vel passim habes, vel ex ipsis S. Patris nostri Exercitiis facilè addidiceris. Placuit tamen iis, qui hoc Opus demandarunt, ut affectuum quorundam formulas suggererem. Horum ut obtemperem voluntati, primum tibi tria affectuum alphabeta, juxta tres perfectionis Religiosæ vias digesta exhibeo, quorum familiarem usum sane fructuosum sum expertus: deinde vero eorum, qui in quaque via sunt præcipui, exempla aliqua subjiciam.

FOR-

FORMVLÆ ALIQVÆ AFFECTVVM.

CUm voluntas naturâ cœca ſit, nec in ullum affectum erumpat, niſi prævius eam Intellectus manuducat, neceſſariũ omnino erit ad fructuoſam meditationem, ut perſuaſiſſimam tibi reddas veritatem aliquam practicam, quam ſive ex verbis, & doctrina, ſive ex facto, & exemplo Chriſti eruiſti. Idque rationibus quidem etiam naturalibus, potiſſimum tamen, ac principaliter actu fidei ſupernaturalis; qui eſt principium non tantum practicarum concluſionum in Intellectu, ſed etiam motuum omnium, & affectuum ſupernaturalium in Voluntate.

AFFECTVS VIRTVTVM THEOLOGICARUM.

Fides. Credo, Domine, credo. Tu adjuva incredulitatem meam. Suggerit alia mundus, caro, dæmon: non credo. Verbum tuum manet in æternum. Pro hoc exige à me Domine ſanguinem, exige ſpiritum: ecce paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Mille gladiis, ignibus, rotis exhibebo hoc corpus, ut tua ſtet illæſa veritas.

2. Quis me ſeperabit ab hac Veritate? Certus ſum, quod nec gladii, nec cruces, nec tela, nec ignes, nec inferorum tormenta me poterunt ab ea ſeparare. Tua veritas DEUS fallere non poteſt, tua ſapientia falli non valet.

let. Tu dixisti : Satis hoc mihi est præ omni ratione humana, ut etiam sanguine subscribam.

Spes. Quare tristis es anima mea? & quare conturbas me? Habes bonitatem Dei, & misericordiam paratam, quæ vult, habes omnipotentiam assistentem, quæ potest opitulari; habes sanguinem, & merita Christi, quæ pro te apud æternum Patrem perorant. Projice te ergo anima mea in brachia misericordiæ, & omnipotentiæ Dei. Quam nihil potes ex te, tam omnia potes in eo, qui te confortat.

2. In te Domine speravi : & quis mundi impetus, quæ carnis illecebra, quæ dæmonum astutia prævalebit? non, non confundar in æternum. In te Domine speravi: quod vitium non extirpabo? quam virtutem tuâ gratiâ non assequar? *&c.* Dicant omnia ossa mea; tu es spes mea, Deus meus in æternum.

3. Si Deus pro me, quis contra me? Si exsurgant adversum me castra, non timebit cor meum. Si consurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo, quia scit infinita sapientia, potest infinita omnipotentia, vult infinita bonitate mihi auxiliari.

Charitas. Domine tu scis, quia amo te: quoniam tu solus bonus, tu solus sanctus, tu solus dignus omnium creaturarum amore. Supplete vos, ardentia Cherubim, tu ardentior Cherubinis Virgo, quidquid deest amori meo.

meo. O vivam! ô moriar amore tui. Moriar potius, quam te non amem.

2. Domine, quid mihi est in cœlo, & à te quid volui super terram? Tu solus Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Diligam te Domine, non quia mihi beneficus, aut remunerator liberalissimus; sed quia in teipso es summa, & infinita bonitas, sola, & una super omnia amabilis. Moriar Domine hoc momento, quo te amo, priusquam succedat aliud, quo te non amem.

3. Exigis à me cor meum Domine. O si mille, ô si infinita haberem! omnia tui unius amore occuparem. Vis amorem operibus experiri? confunde me, contunde me, contere me, in infernum demerge me; non dimittam te, *&c.*

4. Sero te amavi pulchritudo mea tam nova, & tam antiqua: sero te amavi. Sed neque nunc te amo, ut debeo, neque amo, ut amare desidero. Infinities, infinities te amare vellem, eoque amore, si fieri posset, quo teipsum amas; quia hic solus amor tuam amabilitatem æquat, *&c.*

ALPHABETUM AFFECTUUM, PRO VIA PURGATIVA.

ABjectio sui ad pedes Jesu.
Abjuratio imperfectionis.
Accusatio tui.

Admiratio patientiæ Divinæ.
Angor de culpa.
Communicatio cum Deo.
Comparatio tui cum Sanctis, damnatis, dæmonibus, &c.
Confessio humilis.
Confusio tui.
Contemptus mundanorum.
Contritio.
Deprecatio.
Desiderium satisfaciendi.
Detestatio.
Diffidentia sui.
Exhortatio sui ipsius.
Exprobratio.
Fiducia.
Gratiæ imploratio.
Gratitudo.
Humiliatio, & annihilatio sui.
Indignatio.
Invocatio Sanctorum.
Lamentatio ad Deum, & Sanctos.
Mendicatio spiritualis à Deo, & Sanctis.
Odium tui, & culpæ.
Pavor.
Propositum.
Querelæ cum Deo, Sanctis, & Creaturis.
Reprehensio.
Sollicitudo.
Timor iræ Divinæ.
Vindicta in teipsum.

EXE M-

EXEMPLA AFFECTVVM, PRO VIA PVRGATIVA.

Abjectio. Deprime ſub pedes DEI tui ſuperbum caput vilis creatura. Ah! etiamnum ſuperbis? Indigna es, quam ſuis pedibus dignetur JESUS tuus. Conculcent te damnati omnes, ac ipſi dæmones, quorum tu iniquitates es ſupergreſſa, *&c.*

Accuſatio. Fateor enim, ut reus memetipſum accuſo: Ego te ſummum, & inæſtimabile bonum, ac infinitam dignitatem vilipendi. Quis ego? quis tu? Ego Filium tuum crucifixi, & occidi! Ego ſanguinem ejus, & infinita merita proculcavi, *&c.*

Admiratio. O cœcitas mea! ô impudentia! ô audacia! ſervus nequam tam bonum Dominum tam indigne tractare potui! O bonitas tua DEUS! ô patientia incredibilis! ô miſericordia infinita! tu, non ferre tantum delinquentem, ſed novis etiam beneficiis cumulare potuiſti.

Communicatio cum Deo. Quot tu, juſtiſſime Deus, minorum ſcelerum reos in momento ad infernum præcepitaſti? Angelos, tam excellentes creaturas ad unius duntaxat cogitationis conſenſum in ignem æternum detruſiſti: mihi ut parceres, ut diſſimulares, quid te movit? An quidquam toto vitæ decurſu præſtiti, quod oculis Divinæ tuæ Majeſtatis placere potuerit?

Confusio. Averte oculos tuos à me Domine; quia indignus sum, in quem respicias, postquam me ad tantam viliratem abjeci, quem tu ad tantam dignitatem creasti. Confusio cooperuit faciem meam, quia repleta est malis anima mea, quæ purissimum DEI oculum meritò avertunt à me.

Contemptus mundanorum. Si habuero omnem substantiam hujus mundi, nihil sum. Nihil est honor, nihil æstimatio, & gloria, nihil opes, & divitiæ, nihil omnis voluptas. E nihilo ducta in nihilum eunt: apparent, & evanescunt. Solus Deus est omnia; reliqua amore meo indigna.

Contritio. DEus meus, summa bonitas, omnium creaturarum, tuoque ipsius amore sola, & infinitè digna; doleo, quod tam impudenter te offenderim. doleo, non quia timeo, sed quia amo. Si sanguine meo fieri possit, ut non sis offensus; ecce me, discerpe me. paratum cor meum. Si tormentis inferorum deleri possit; ecce me: nullum est, quod non merui; nullum, quod amore tui non præeligo peccato, quod tantopere odisti. Si vides, qui omnia vides, quod aliquando, post quotquot annos, te offensurus sim, hoc potius momento acerbissima morte me tolle, quam permittas ad infelicissimum illud tempus supervivere.

Deprecatio. Obsecro te æterne Pater, per misericordiam tuam infinitam; te Fili unigenite, per tuum in peccatores amorem; te

Spiritus.

Spiritus Sancte, per tuam benignitatem; te SS. Trinitas, per sanguinem, & merita Christi, parce, parce misero peccatori. Amplius Crucifixe Jesu, amplius lava me vel unica guttula tui sanguinis à peccatis meis. Adgeniculor Cruci tuæ, & indignus licet, expecto misericordiam tuam.

Diffidentia sui. Vide Domine infirmitatem meam; quia nihil possum sine te, nec invocare te. Ne desere me, quia labor sine te.

Exhortatio sui ipsius. Erige te anima mea de cœno peccatorum, in quo jaces. aude aliquando aggredi, quod vanè metuis. Deus porrigit manum suam; tu tuam exere, & apprehende auxilium. Quid hæres? quid dubitas? fortior est, qui te juvat, quam qui te tentat.

Exprobratio. Quæ tua est impudentia, tam tenere te amantem Deum, tui amore in Cruce morientem, tam indignè tractare; & odia illi indicere, à quo amores, favoresque recipis? Hoccine meruit, qui te ad se creavit, ut ei eum tanto contemptu tergum verteres? Hoc, qui te toties recepit, & etiamnum expansa habet in cruce brachia, ad te amplectendum, ut tu stercora, & mundi quisquilias, suumque hostem amplectaris? *&c.*

Fiducia. Deus meus, auxiliator meus, in te confido, non erubescam. Si consistant adversum me castra tentationum, non timebit cor meum, quia tu es protector meus: si exsurgat adversum me prælium, in te ego sperabo, quia tu es Deus meus.

Gratitudo. Gratias tibi ago Deus meus, quòd peccantem me, & non pœnitentem, hucusque conservaveris, neque statim meritis pœnis addixeris, otiumque dederis animæ meæ calamitatem agnoscendi, ac detestandi; quod mille aliis non concessisti, quos prius mors, & æterna damnatio occupavit, quàm præstare id possent.

Humiliatio. Agnosco vilitatem meam, Deus infinitæ Majestatis. Infra nihilum descendi, quia te offendi. Et merui, & volo ab omnibus contemni, & vilipendi. volo non expectare tantum, sed quærere, & ambire contemptus mei occasiones. Confirma hanc voluntatẽ meam, pro me toties despecte Jesu.

Invocatio Sanctorum. Indignus sum, qui accedam ad thronum misericordiæ Dei, quã impudentissimè despexi. Tu unica, & potens peccatorum advocata, Dei Mater Maria, quæ nullum in te confidentem despicis, ostende pro me filio tuo ubera, quibus eum lactasti; & per merita tua impetra mihi à justissimè irato Deo misericordiam. Tu Angele mi Tutelaris, cui curæ sum ab infantia, per gaudium illud, quod habes super uno peccatore pœnitentiam agente; vos SS. NN. Patroni mei, *&c.*

Mendicatio spiritualis à Sanctis Dei. Sancta, & Immaculata Dei Mater, quæ quantum amasti filium tuum, tantum odisti peccatum; vide generis humani (vel hujus hominis N.) calamitatem; infunde aliquid amoris tui

cordi

cordi illius, ut ſciat, ac velit reprobare malũ, & eligere bonum. Sancti Angeli Dei qui primi tentanti Angelo conſtanter reſtitiſtis, aliquid conſtantiæ veſtræ hujus tentationibus ſuggerite. S. Petre, qui unum peccatum toto vitæ tempore inceſſanter deploraſti; aliquid pœnitudinis, & lachrymarum huic indulge, &c.

Odium ſui. Quis me liberabit de corpore mortis hujus? quid queror æterna? ego mihi ruinæ, & calamitatis meæ ſum cauſa. fictum hoſtem culpo, & vero blandior? Ego ſum ipſe, qui occidi me, dum amavi me. Sed teneo hoſtem meum; non dimittam, niſi occidam eum. Moriatur ſenſus, vivat ratio; moriatur auctor mortis animæ meæ, vivat auctor vitæ animæ meæ Jeſus. Ut ſemper me oderim, ſemper amabo Deum meum.

Propoſitum. Nondum uſque ad ſanguinẽ decertavi cum hoſtibus animæ meæ: ſed abnunc, ſi neceſſarium ſit, totum ſanguinem ad ultimam uſque guttam lubens, gaudenſque impendam potius, quàm delinquam. Sic ſtatuo coram Jeſu meo pro me crucifixo. Moriar millies, nè ſemel peccem.

Reprehenſio ſui. Et auſus tu es tanta in Deum impudentia? quis tu? quis Deus? & quid auſus es? O creaturarum ingratiſſima! tam parvi tibi eſt Deus? tam magni tu tibi ipſe, aut modica tui ſensûs delectatio?

Timor. Timor, & tremor venerunt ſuper me. quia irritavi iram tuam Domine. Quo

fugiam

fugiam à facie iræ tuæ? quando undique tu me circumstas, & quem pattem habere nolui, strictissimum Judicem meorum scelerum formido. O Domine nè intres in judicium cum servo tuo.

Hæc pauca exempla affectuum pro via purgativa sufficiant, quæ licet proportione quadam facilè ad viam illuminativum trahere possis, libet tamen, & hujus viæ alphabetum suggerere, & pauca exempla adnectere.

ALPHABETVM AFFECTVVM, PRO VIA ILLUMINATIVA.

AMor proximi.
Animatio sui ad studium virtutis.
Benignitas.
Bonitas.
Contemptus mundi.
Conversatio.
Curiositas spiritualis quærens per Sanctos in cœlo varia virtutis alicujus exercitia.
Eleëmosyna spiritualis petita à Sanctis pro se & aliis.
Expostulatio pia cum Deo, & Sanctis.
Fortitudo in adversis.
Gratiæ petitio.
Gratiarum actio.
Humilitas.
Imitandi desiderium.
Intentio gloriæ Dei.
Laus Sanctorum.
Longanimitas.

Mor-

Mortificatio corporis.
Nitor conſcientiæ.
Obedientia.
Patientia.
Paupertas.
Præſentia Dei.
Suavitas.
Tranquillitas.
Veritas.
Zelus animarum.

EXEMPLA AFFECTVVM, PRO VIA ILLUMINATIVA.

A *Mor proximi.* Te Deus in meo proximo, & proximum propter te diligo, ſicut me. Tu me exemplo magis, quàm verbis hoc docuiſti: qui cum inimici eſſemus, delexiſti nos: qui perditos nos quæſiviſti, & attraxiſti miſerans, Quem oderim, dum tu omnes amas? quem deſpiciam, dum tu bonis, & malis precium tui ſanguinis impendis.

Benignitas. Obſtupeſco tuam Jeſu mi benignitatem! quàm benevolè ad te revertentes peccatores excipis! quàm amanter alloqueris! quàm tenerè amplecteris! & ſine exprobratione omnia reſtituis bona, quibus per peccatum fuerant ſpoliati. Hâc te ſequar mi Jeſu, quorum mihi incumbet cura, amabo etiam delinquentes, ut reducam; compatiar calamitati animæ, tractabo vulnera leniter, in modo, in geſtu, in vultu, in verbis, ut merus animi amor appareat.

Boni-

Bonitas. Tua ad benefaciendum propen-
ſio, bone Jeſu, mea eſt in omnes proximos a-
gendi regula. Innumera in nos dona, ſangui-
nem tuum, merita, gratias, teipſum elargiris;
neque majoribus tantum, aut iis, qui te reve-
rentur, & amant, dignoſque ſe præſtant; ſed
vilibus etiam, te ignorantibus, demerentibus,
contemnentibus. Trahit me tam ſuave ex-
emplum, ut me impendam omnibus, & ſu-
per impendam. nemo mihi vilis, nemo mea
indignus ope; quia nemo tibi.

Contemptus mundi. Tu non es de hoc
mundo, amabiliſſime Jeſu: tua deſideria, affe-
ctus, vota, ſpes, proſecutiones non tendunt in
honores, gloriam, exiſtimationem, laudes, &
applauſus. Delirium meum eſt, ſi eô tendam,
undè tu Sapientia Patris abhorres. Quia ni-
hil ſunt, indigna ſunt eo corde, quod non ſa-
tiatur, niſi DEO.

Converſatio. In terris viſus, & cum homi-
nibus converſatus es, DOMINE Jeſu: pruden-
ter, & circumſpectè, ut non offenderes, ſua-
viter, & urbanè, ut animos traheres; utiliter,
& ſalubriter, ut prodeſſes iis, quibuſcum ver-
ſabaris. O ſi & ego prodeſſe intenderem!
quàm cohiberem affectus meos? quàm cave-
rem errores? quàm abſtinerem aſperis, & a-
cerbis, frivolis & vanis, & quandoque noxiis
ſermonibus? Semel juravi; aut obmuteſcam,
aut ſana loquar.

Fortitudo in adverſis. Omnia poſſum in eo,
qui me confortat; non ego, ſed gratia DEI me-
cum.

cum. Non mihi innitor, sed potentiæ Patris, quæ cānas erigit in columnas; sapientiæ Filii, quæ modos, viasque eluctandi habet infinitas; gratiæ Spiritus Sancti, quæ facit aspera in vias planas. In Deo meo transgrediar muros.

Humilitas. O humilitas nascentis, viventis, morientisque Jesu mei! Cùm in forma Dei esses, exinaniviſti temetipsum, abscondisti divinitatis majestatem, nè in te confluereret omnis honor, gloria, admiratio, & applausus populorum. Ah! serô licet, tandem tamen eligo abjectus esse in domo Dei, in loco, & officio: & hæc sit gloria mea.

Intentio gloriæ Dei. Non quæris gloriam tuam, Domine Jesu, sed honorificas Patrem tuum. neque altiorem reperisti operum tuorum, tuæque passionis finem. Huc tua Incarnatio, vita, mors, cogitationes, verba, opera, somnus, ac omnis respiratio tendebat. Trahe me post te. Quæram te, sine me; sine meo emolumento quæram te quotidie, quavis hora, quovis momento, quavis respiratione: quæram purè, sine admixtione creaturæ, majorem tuam gloriam.

Longanimitas. Potes Deus momento plectere, quo peccat homo: sique id facias, justum est, & in æternum laudabile judicium tuum. Sed sustines tamen. longanimis, patiens, & multæ misericordiæ: sustines menses, & annos, & non expectas tantum, ut revertamur, sed revocas ad te, & attrahis miserans.

rans. Reſpicis Petrum, tangis cor Magdalenæ, adblandiris Judæ, &c. Egone vel me à te deſertum querar? vel ſpem alienæ converſionis deponam: Aderis in tempore mihi: Expectabo te Domine, & non movebor. Aderis gratiâ tuâ peccatoribus: ſuſtinebo, & quod meum eſt, operabor. Non erit inanis opera, quæ te imitatur.

Mortificatio corporis. Tota vita tua Jeſu, continua fuit corporis afflictatio. Poteras, cùm Deus eſſes, circa periculum, omnia corpori commoda indulgere. Non egebas hoc ſtudio ad corrigendam naturam, quæ nec vitiata erat: nec vitiari poterat: non ad ſubjiciendum corpus rationi, quod divinitas moderabatur, ut non poſſet rebellare: & tamen in laboribus, & doloribus à juventute tua vixiſti, & exſpiraſti. Eſt ergò amabile quiddam, quod tu eligiſti. Quid agimus anime? vitiata tibi eſt natura, & in malum proclivis, rebellat rationi, inducit in peccata; & adhuc ei blandieris, ut quàm minimum patiatur, ſtudebis? Imò conteratur caro mea, ut vivat ſpiritus. Ut tuus ſim, carnem meam crucifigam, cum vitiis, & concupiſcentiis.

Nitor conſcientiæ. Splendor ſine macula es Jeſu mi; munditia ab omni immunditia liberа, perfecta, & omninò immaculata. O quando potero & ego inſultare mundo, carni, & dæmoni: Quis veſtrûm arguet me de peccato? O quàm ſuavis dies, laborque omnis, quàm dulcis quies hominis, dum culpa

non

non mordet animum! quàm hilaris, felix que mors ejus, quem conſcientia non accuſat. At hoc ſolatium nemo alius, quàm tu ipſe, impendere tibi poteſt. Malo ergò millies mori, quàm fœdari.

Obedientia. Omnia de te dixit, qui te amavit: Factus obediens uſque ad mortem, mortem autem Crucis. Et tu obediens, Filius Dei, Sapientia Patris, Dominus dominantium? & non Patri tantùm, ſed hominibus, etiam ſceleratis, & iniquis judicibus, ac carnificibus? & uſq; ad mortem? O ferrum ego, & indomitum ſaxum, ſi hoc exemplo non movear, ut iis obediam, & in omnibus, & ſemper, qui, Patres ſunt, qui vice Dei funguntur, quibus tuam in me poteſtatem tribuiſti.

Patientia. Domine dirige cor meum in patientia Chriſti. Statutum eſt, aut pati, aut mori. Tu Jeſu mi, quàm dura in corpore, quàm acerba in anima, quàm infamia in honore ſuſtinuiſti? Tu idem Deus, & Homo: & ego unius punctura imaginatione percellar, minima infamia turbabor? O Domine da, quod pro te patiar, qui pro me paſſus es infanda.

Paupertas. Domine Jeſu, cum eſſes dives, factus es pro me egenus; ut non haberes, ubi caput tuum reclinares. O res à ſæculis inaudita, Pauper Deus. Et ego illis affigam animum, quæ Deus odit? Ego pro Deo non relinquam lætus, & hilaris mundi nugas, qui pro me reliquit omnia regna mundi ſibi jure de-

re debita, adeoque & cœlum ipſum?

Suavitas. Quàm ſuavis eſt Domine Spiritus tuus! Præſcribis leges, ſed addis vires: cùm minimum facimus, tu plurimum præſtas: aptas te ſingulis, nulli vim infers: pauciſſima exigis, cùm plurima, & graviſſima poſſis. Si erramus, nos revocas, & amanter trahis. Confundis aſperitatem meam. Evincis omnino, ut in proximo meo excuſem delicta, attendam fragilitatem, non plus exigam, quàm ipſe præſtem: ſi quandoque ſit ſervitas adhibenda, ea ſemper ſuavitate miſceatur.

Tranquillitas. Quanta locuti ſunt adverſum te malignantes Domine Jeſu! tu factus es tanquam ſurdus, & mutus. Quantis impetitus es blaſphemiis! at tu immotus ſtetiſti, tanquam non haberes in ore tuo redargutiones: tenuitque ſemper animum imperturbata quies, tametſi fulmina excire potuiſſes. Cur ergò, ſi leviter tangor, erumpo in immoderatos, præcipiteſque motus? Reſpiciam in te Jeſu mi; & ſi famam, ſi vitam perdam, tranquillitatem ſervabo.

Zelus animarum. Amabiliſſime Jeſu, tu propter nos homines, & propter noſtram ſalutem deſcendiſti de cœlo. quot hoc fine ſuſtinuiſti elementorum injurias? quot ſuſcepiſti itinera? quot labores, & dolores? quot mortes exantlaſti. Effudiſti te ad omnes, divites & pauperes, honoratos, & abjectos, ſenes & pueros, in urbibus & pagis, in campis & deſertis, die & nocte. Tanti tibi fuerunt a-

nimæ noſtræ, qua nti tuus ſanguis, hunc enim pro illis dediſti. Nimis viles ego facio animas, ſi non ex æquo ad pauperes, abjectos, & pueros me effundo, pro quibus idem precium datum eſt. Si pluvia, ſi nox, ſi longinquitas ſpatii, ſi quævis incommoditas me deterret. O animæ Chriſti ſanguine redemptæ! ô ſi omnes! ô ſi vel unam meo ſanguine, & acerbiſſima morte ſalvare poſſim!

Advertendum eſt, quod quemadmodum Via Illuminativa ſpectat doctrinam praximque virtutis, ita reſpiciat & Chriſtum, veluti normam, & abſolutiſſimum exemplar virtutis. Quæ mihi ratio fuit, ut in ſingulis hujus viæ affectibus motivũ deſumerem ab exemplo Chriſti.

ALPHABETVM AFFECTIVVM, PRO VIA UNITIVA.

AMicitia cum Deo.
Amplexus Dei.
Appreciatio Dei.
Aſpiratio ad Deum.
Beatitudo in Deo.
Complacentia.
Conformitas cum Deo.
Deſiderium Dei.
Donatio ſui Deo.
Exaltatio Dei.
Exultatio in Deo.
Filiatio ad Deum.
Fraternitas cum Chriſto.
Gaudium in Deo: & Chriſto.
Gloriatio in Deo, & Chriſto.
Imitatio Chriſti.

Invi-

Invitatio Creaturarum.
Languor animæ in Deo.
Laudatio Dei.
Mors in Deo.
Narratio magnalium Dei,
Oblatio sui.
Pactum cum Deo.
Quies in Deo.
Respiratio in Deo.
Vita in Deo.
Unio cum Deo.

EXEMPLA AFFECTVVM PRO HAC VIA.

A *Micitia cum Deo*. Amas me, amo te, amor meus, Deus meus! Tu quod es, meus es: ego quod sum, tuus sum. Mergor in infinito tuo, tu in meo nihilo. Quia amas me, communicas te mihi; quia amo te, reddo me tibi, & te tibi, ô amor meus, unus & solus, electus ex milibus.

Amplexus Dei. Parce mei amoris audaciæ, Deus meus. Qui posuisti lævam sub capite meo, & dextrerâ tuâ amplexaris me, intra tua brachia cogis me. In illa reverentissimè conjectus & vivere volo, & mori desidero. Tu stringe me, nec permitte me separari à te.

Appreciatio Dei. O bonum inæstimabile: Deus, & omnium desiderabilium finis! Quia super omnia æstimo te, super omnia amo te. Deficit in tui pretii æstimatione intellectus meus, & sub imperio voluntatis te infinita æstimatione appretiare desiderantis, fatiscit.

Sit

Sit tibi satis Deus meus: amo te millies, & millies plusquam me, plus quàm satietatem animę meæ, plus quàm ipsam beatitudinem meã, & jucundissimum, æternumque tui aspectum, amo te; & in hoc morior, amo te.

Aspiratio ad Deum. Ubi sum? Ah jube me Domine venire ad te. Exeam à mundo, & ejus concupiscentiis; exeam à me ipso, ut nusquam sim, nisi in te. O quando erit felicissima illa hora, qua mihi vel annuas, vel dicas: Veni de Libano, veni! Ecce me, respondebo, adsum: nec ullum me aliud votum vel momento retardabit.

Beatitudo in Deo. Deus meus, nondum video te revelata facie; & tamen beatus sum, quia amo te. Nullum tormentum sentio, dũ amo te; quia solum tormentum mihi est, non amare te. Tu solus totum intellectum trahis, ut te unum possideat: tu solus omnem amoris mei vim exhauris.

Complacentia Dei. Tu es, qui es: & hoc unum mihi placet, quod es, qui es, infinitè perfectus in sapientia, potentia, & bonitate. Non possum hoc exprimere, nisi verbis illius amantis: Si tu Deus esses Augustinus, & ego Augustinus essem Deus, ego Deus vellem, ut tu Augustinus esses Deus: ita mihi placet, ut tu sis tu.

Conformitas cum Deo. Amo te Deus meus. Satis dixi: voluntas mea jam tua est, & tua est mea. Vis me premi, abijci, contemni, torqueri, dilaniari: volo & ego, quia tu vis. Vis

me inter beatos ad tui fruitionem attollere : volo: non quia limpidam, & innocentem hoc adfert voluptatem; sed unicè quia tu vis.

Desiderium Dei. Desiderium habeo dissolvi, & esse tecum. Quis me liberabit de corpore mortis hujus: Quando veniam , & apparebo ante faciem Dei mei! Defecit cor meu, & caro mea, Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternum. Sed nemo venit ad te, nisi tu traxeris eum. Trahe me post te amor meus , Deus meus: trahe me, & curram ad te.

Donatio sui Deo. Quid petis à me Deus meus: Audio suavissimam tuam vocem: Præbe, fili mi. cor tuum mihi. Ecce habes : tibique sponte, hilariter dono, quidquid mihi dedisti; cor, animam, vitam , sanguinem, intellectũ , & voluntatem. Nolo cor meum, nisi sit tuũ: nolo amare, nisi te: nolo vivere, nisi in te: nolo sapere, nisi te: nolo velle , nisi te. Jam tuus sum, non sum meus : Vivo quidem , sed non ego; vivit verò in me Deus.

Exultatio in Deo. Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum. Salio extra me Deus meus, ut veniam ad te. Angustiæ cordis mei non capiunt torrentem voluptatis , quo tui recordatio me perfundit.

Filiatio ad Deum. Filius tuus ego sum, filius tuus. Non est præsumptio ; quia dedisti mih potestatem filium Dei fieri. Dicam tibi semper, & tota animi fiducia dicam : Pater meus es tu. Diligam te, quia Pater meus es tu: amplectar te , nec dimittam te , quia Pater

meus

meus es tu. Pater , da mihi portionem ſubſtantiæ, qui me contingit : ſed portio mea tu es Deus meus: aliam nec quæro , nec admitto.

Fraternitas cum Chriſto. Primogenite in multis fratribus Jeſu Chriſte: Pater tuus idē meus & eſſe, & vocari vult Pater: te hæredē, me cohæredem facit. Amo te, amabiliſſime frater: & ſi me in hæreditatem regni non admittas, amabo te: & ſi me à te projicias, amabo te. Omnia tu unice hæres accipe, quia omnia debentur tibi : unicum mihi relinque amorem , ut amem te. Hic unicus ſit pars mea , & hæreditas mea.

Gloriatio in Deo, & Chriſto. Abſit mihi gloriari, niſi in Deo meo, & in cruce Domini mei Jeſu Chriſti. In hoc glorior , quod tu Deus ſis Deus meus , Dominus meus, omne bonū meum: in quo ſumma mea eſt felic tas, quod ſim creatura tua, ſervus tuus , & quem tu amore infinito dignaris. In hoc gloriabor , ſi in cruce configar Jeſu meo, ſi vulnera tua fiant mea, & tecum paupere, & deſpecto , fiam pauper, & deſpectus.

Imitatio Chriſti. Cùm in forma Dei eſſes, amor meus Jeſu , exinaviſti temetipſum divitiis, honoribus , & ſapientia, factus pro me egentis, ac deſpectus, & ludibrio habitus. Fac poſſim eſſe dives: nolo; quia tu fuiſti pauper. Fac poſſim eſſe ab omnibus honoratus : nolo ; quia tu contemni eligiſti. Fac poſſim ſapientiæ famam lucrari: nolo; quia tu pro fa-

tuo haberi maluiſti. Electio tua regula eſt electionis meæ. Et ſic eligo ſolùm ad majorem tui imitationem.

Languor animæ in Deo. Amore tui langueo, Deus meus. Nauſeat anima mea, quidquid humani eſt ſolatii, & mundum omneſque creaturas faſtidio; quia te unum, & ſolum amo; & cùm nondum te frui licet, in omni alia operatione deficio, & ſolo amore reſpiro, amor meus, Deus meus.

Laudatio Dei. Lauda anima mea Dominũ, quoniam bonus. Omnis actio mea, omnis cogitatio mentis, omnis affectus voluntatis, omnis reſpiratio, omnis arteriæ motus dicat tibi: Magnus Dominus, & laudabilis nimis. Necdum aſſequor, quod volo. quidquid dicam, quidquid cogitem; adhuc es infinities laudabilis. Magnificet te, mei loco, anima Sanctiſſimæ Virginis Mariæ. Laudent te ardentiſſimo affectu Seraphini: Sanctus, Sanctus, Sanctus. Benedicant omnia opera Domini Domino, laudent, & ſuperexaltent in ſæcula. Nondum aſſequor quod intendit affectus. Laudet te humanitas ſanctiſſima Redemptoris mei: &, quod ultra non poſſum, tua te Divinitas laudet in ſæcula.

Mors in Deo. Mortuus ſum, & vita mea abſcondita eſt cum Chriſto in te Deus meus. Liquefacta eſt anima mea, cùm tu tetigiſti cor meum, à me tranſivit in te. Omnis cogitatio mea, omnis affectus meus, cum Chriſto conſepultus eſt in te. Vivo tamen in te, quia hoc unum ſentio, quod amo te.

Nar-

Narratio magnalium Dei. Magnificat anima mea Dominum: Quia fecit mihi magna, qui potens est, *&c. Potes totū recitare.* Quidquid sensu, quidquid intellectu capio extra te Deus meus, opus manuum tuarum est, & tui in me amoris effectus: Ideò magnificat te anima mea Dominum. Sic dilexisti mundū, ut Filium tuum unigenitum dares: Ideò magnificat te anima mea. Charitatem tuam diffudisti in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis: Ideò magnificat te anima mea.

Oblatio sui. Omnia mea, tua sunt Domine? quia omnia tua voluisti esse mea. Quid habeo, quod à liberalitate, & misericordia tua non accepi? & quia accepi, rursus tibi cum sincerissimo gaudio offero, corpus meum, & animam meam, omnes sensus & potentias meas, intellectum, memoriam, & voluntatem meam. Non aspice quod mea sint; sed quod tua; & pretiosissimo sanguine Filii tui tibi vindicata.

Pactum cum Deo. Amo te Deus meus; & tu scis, quia nihil amo, nisi te. Non sufficit cor hoc sentire, non lingua loqui. Sic ergo pacifcor tecum Deus, de minimo quocunque motu interno, & externo animæ, cordis, & corporis mei; de omni mea æquè dormientis, ac vigilantis aspiratione, ac respiratione; de omnibus, & singulis, quæ sunt, & erunt, creaturarum motibus: de singulis Beatorum tuorum, & SS. Matris, ac Jesu mei Redemptoris

actibus, sint signa mea, quibus meum in te amorem loquar. Quidquid horum aspicis Deus, in eo tibi ego loquor: amo te amabilissime Deus.

Quies in Deo. In omnibus requiem quæsivi; sed extra te non inveni, Deus meus, amor meus. In omnibus nihil reperi, nisi dolorem, & afflictionem spiritus. Recordatus sum tui, ecce pax, & consolatio, quam mundus & creatura nulla dare potest. Infundo me totum in sinum beneplaciti tui. Hæc requies mea: hîc habitabo, quoniam elegi eam. In pace, in idipsum moriar.

Vita in Deo. In te, per te, propter te vivo, Deus cordis mei. Tu anima animæ meæ. Nullam volo mentis, nullam corporis operationem, quæ non sit beneplaciti tui. Hoc solum me movet, ut excedam rebus omnibus creatis. Quo moveor, illo vivo. Vivo te, vita mea, Deus meus.

Vnio cum Deo. O quam mihi bonum est adhærere Deo! Jam experior, quod qui adhæret Deo, unus spiritus est cum eo. Tu mihi hoc obtinuisti amabilissime Jesu, quando etiam pro me orasti Patrem, ut sim in te, &

& in Patre unum, sicut tu & Pater unum estis. Et quis me separabit,

&c.

INDEX

INDEX

In Evangelia Dominicarum totius Anni.

Dominica I. Adventus. *Congruit hujus Dominicæ Evangelium cum Dominicæ ultimæ post Pentecosten, quod expenditur.* fol. 544 & 551.

Dominica II. Adventus. *Cum audisset Joannes in vinculis.* 395. 396.

Dominica III. Adventus. *Miserunt Judæi ab Jerosolymis.* 309.

Dominica IV. Adventus. *Lege Evangelium illius diei.*

In Natali Domini. *Mysterium ejus diei.* 33.34.35.36.

Dominica infra Nativitatem. *Simon & Anna prophetant de Christo.* 74. 75. 76.

In Circumcisione Domini. *Mysterium ejus diei.* 40. *& sequent.*

In Epiphania Domini. *Mysterium ejus diei.* à fol. 45. *usque ad* 55.

Domina I. post Epiph. *Cum factus esset* Jesus *annorum duodecim.* 93. *usque ad* 105.

Domin. II. post Epiph. *Nuptiæ factæ sunt in Cana Galilææ.* 316.

Domin. III. post Epiph. *Cum descendisset* Jesus *de monte.* 503. 504.

Domin. IV. post Epiph. *Ascendente* Jesu *in naviculam.* 335. 336.

Domin. V. post Epiph. *Simile est regnum cœlorum homini, qui seminavit.* 405.

Domin. VI. post Epiph. *Simile est regnum cœlorum grano sinapis.* 408. .410.

Domin. Septuages. *Parabola Operariorum in vinea.* 518.

Domin. Sexages. *Exii, qui seminat, seminare semen suum.* 405. 406.

Domin Quadrages. *Ecce ascendimus Ierosolymam.*
116. *De cæco Hierichuntino.* 525.
Domin. I. Quadrages. *Ductus est* Jesus *in desertum.* 306. 307.
Domin. II. Quadrages. *De transfiguratione Christi.* 440. 441.
Domin. III. Quadrages. *Erat* Jesus *ejiciens dæmonium.* 401.
Domin IV. Quadrages. *Christus pascit in deserto quinque millia hominum.* 422.
Domin. V. Quadrages. *Quis ex vobis arguet me de peccato.* 467.
Dominica Palmarum. *Mysterium ejus diei.* 108. 109.
Dominica Resurrectionis. *Mysterium ejus diei* 204. *Evangelium.* 209. 210.
Feria II. *Apparet Discipulis euntibus in Emmaus.* 221. *usque ad* 229.
Feria III. *Apparet Christus Discipulis congregatis.* 227. 228.
Dominica I. post Pascha. *Apparet discipulis, dat eis Spiritum Sanctum.* 233 *Thoma incredulitas.* 234. *Apparet præsente Thoma.* 235. 236.
Dominica II. post Pascha. *Ego sum Pastor bonus.* 474.
Domin. III. post Pascha. *Modicum, & jam non videbitis me.* 251.
Domin. IV. post Pascha. *Vado ad eum, qui misit me.* 249. 251. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis.* 270.
Domin. V. post Pascha. *Lege Evangelium illius diei.*
In Ascensione Domini. *Mysterium ejus diei.* 253 254. 256. 257.
Domin. VI. post Pascha. *Cum venerit Paraclitus, quem ego mittam vobis à Patre.* 279.
Domin. Pentecostes. *Mysterium ejus diei.* 263. *usque ad* 275.

Dominica

Dominica SS. Trinitatis. *Mysterium ejus diei.* 275.
Evangelium. 246. 248.
Domin. I. post Pentec. *Nolite judicare.* 383.
In Festo Corporis Christi. *Mysterium ejus diei.* 280.
& sequent.
Domin. II. post Pentec. *Homo quidam fecit cœnam magnam.* 284.
Domin. III. post Pentec. *Parabola de Ove perdita.* 498.
Domin. IV. post Pentec. *Piscatur Petrus ad stagnum Genezareth.* 329.
Domin. V. post Pentec. *Nisi abundaverit justitia vestra.* 368.
Domin. VI. post Pentec. *Reficiuntur quatuor millia hominum septem panibus.* 431.
Domin. VII. post Pentec. *Attendite à falsis Prophetis.* 388.
Domin. VIII. post Pentec. *De villico iniquitatis.* 505.
Domin. IX. post Pentec. *Videns civitatem, flevit super illam.* 130.
Domin. X. post Pentec. *Parabola Pharisæi, & Publicani.* 511.
Domin. XI. post Pentec. *Sanatur surdus, & mutus.* 430.
Domin. XII. post Pentec. *Parabola descendentis in Hiericho.* 480.
Domin. XIII. post Pentec. *Mundantur decem leprosi.* 458.
Domin. XIV. post Pentec. *Nemo potest duobus Dominis servire.* 380. 381.
Domin. XV. post Pentec. *Filius viduæ suscitatur.* 394.
Domin. XVI. post Pentec. *Sanatur hydropicus.* 496.
Recumbendum in novissimo. 497.
Domin. XVII. post Pentec. *Magister, quod est mandatum magnum.* 541.

Domin. XVIII. post Pentec. *Sanatur Paralyticus.* 340.
Domin. XIX post Pentec. *Nuptiæ filii Regis.* 537. 538.
Domin. XX. post Pentec. *Sanatur filius Reguli.* 327.
Domin. XXI. post Pentec. *Rex ponens rationes cum servis suis.* 452. 453.
Domin. XXII. post Pentec. *Licet censum dare Cæsari, an non?* 540.
Domin. XXIII. post Pentec. *Mulier curatur à sanguinis fluxu.* 304. *Suscitatur filia Iairi.* 344.
Domin. ultima post Pentec. *Tradictio desolationis.* 544.

Si plures Dominicæ sint post Pentecosten, uti accipiuntur ex Dominicis post Epiphaniam Evangelia, sic erunt & Meditationes ex iisdem Dominicis sumendæ.

INDEX

In Evangelia præcipuorum Festorum.

IN JANUARIO.

1. IN Circumcisione Domini. *Vocatum est nomen ejus* Jesus. 43.
6 In Epiphania Domini. *Cum natus esset* Jesus. 44. *& sequent.*
18. In Cathedra S. Petri. *Quem dicunt homines esse filium.* 436.
25. In Conversione S. Pauli. *Ecce nos reliquimus omnia.* 516.
27 In festo S. Joannis Chrysost. *Vos estis sal terræ.* 364.

FEBRUARIO.

2. In Purificatione B. V. M. *Postquam impleti sunt dies purgationis.* 64. *usque ad* 81.
24. S. Matthiæ, *Venite ad me omnes, qui laboratis.* 419. 262.

MARTIO,

MARTIO.

19. S. Josephi. *Joseph autem vir ejus cum esset justus.* 28.

25. Annunciationis B. V. *Missus est Angelus Gabriel.* 21. 23.

APRILI.

25. S. Marci Evangelistæ. *Designavit Dominus alios septuaginta duos.* 476.

MAJO.

1. SS. Philippi & Jacobi. *Invenit Philippum.* Joan. 1. 113 punct. 3. & seq. med. punct. 1.

6. Joannis ante portam Latin. *Accessit ad* Jesum *mater filiorum Zebedæi.* 524.

8. In Apparitione S. Michaëlis. *Quis putas major est in regno cœlorum.* 449.

JUNIO.

24. Nativitas S. Joannis Bapt. *Elisabeth impletum est tempus pariendi.* 28. 29.

29 SS Petri & Pauli. *Quem dicunt homines esse filium hominis.* 436.

JULIO.

2. Visitatio B. V. *Exurgens Maria abiit in montana.* 27.

22. Mariæ Magdalenæ. *Mulier, quæ erat in civitate peccatrix.* 398. 399.

25 S. Jacobi Apost. *Accessit ad eum mater filiorum Zebedæi.* 524.

26. S. Annæ Matris. *Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito.* 481.

31. S. Ignatii fundatoris Soc. Jesu. *Sint lumbi vestri præcincti.* 489.

AUGUSTO.

6. Transfiguratio Domini. *Assumpsit* Jesus *Petrum, & Jacobum, & Joannem.* 440. 442.

10. S. Laurentii. *Nisi granum frumenti cadens in terram.* 529.

15. Assumptio V. B. *Intravit* Jesus *in quoddam castellum.* 482. 483,

24. S. Bartholomæi. *Exiit* Jesus *in montem orare.* 455.
28. S. Augustini. *Vos estis sal terræ.* 364.
29. Decollatio S. Joannis Bapt. *Herodes natali sui cœnam fecit.* 420.

SEPTEMBRI.

8. Nativitas B. V. 19.
14. Exaltatio S. Crucis. *Ego si exaltatus fuero à terra.* 530.
21. S. Matthæi Apostoli. *Videns* Jesus *hominem sedentem in telonio.* 342.
29. S. Michaëlis. *Accesserunt Discipuli ad* Jesum *dicentes: Quis putas, &c.* 449.

OCTOBRI.

1. B. Francisci Borgiæ. *Sint lumbi vestri præcincti.* 489.
4. S. Francisci. *Venite ad me omnes, qui laboratis.* 419.
28. SS. Simonis & Judæ. *Hæc mando vobis, ut diligatis invicem.* 134.

NOVEMBRI.

1. In festo Omnium SS. *Beati pauperes spiritu.* 356. *usque ad* 364.
11. S. Martini Conf. *Lucerna corporis tui est oculus tuus.* 379.
21. Præsentatio B. M. V. 19.
25. S. Catharinæ. *Simile est regnum cœlorum decem Virginibus.* 547.
30. S. Andreæ Apost. *Ambulans* Jesus *juxta mare Galilææ, vidit duos fratres.* 330.

DECEMBRI.

3. S. Francisci Xaverii. *Sint lumbi vestri præcincti.* 489.
6. S. Nicolai. *Homo quidam peregre proficiscens, vocavit servos suos.* 549.
8. Conceptio Immaculata B. M. V. 18.
21. S. Thomæ Apost. *Thomas unus ex duodecim non erat cum eis.* 234 235. 236.
25. Nativitas D. N. Jesu Christi. 34. *& sequent.*
In Dedicatione Ecclesiæ. *Ecce vir nomine Zachæus.* 526. 527.

DOMINICA I. ADVENTVS.

De æterna VERBI generatione.

1 *IN principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Ioan. 1. Considera Filium Dei in se esse Verbum Patris, consubstantialem ejus imaginem, in quâ omnes absolutæ perfectiones relucent, æternitas, immensitas, &c. quæ Filio à Patre communicantur: ideòque procedere per intellectionem, quâ Pater seipsum & secum annexa intelligit. Crede hoc firmâ fide, adora, lauda, magnifica, gratulare, ama, &c. sed & tu *ad imaginem Dei creatus es.* quàm nobilis! at nunc, quàm dissimilis prototypo. Fatere, confundere, dole, de restauranda imagine cogita. Ut producta est prima, sic restauratur secunda Dei imago per Dei cognitionem, & sæpiùs exercitos fidei actus, quorum defectu potissimùm labimur.

2. *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil.* Ibid. Considera Verbi Dei potentiâ, omnia ex nihilo condita esse, & conservari, sine hac in nihilum deficere. Agnosce vivâ fide te, & omnia ita à Deo pendere. Magnifica, & lauda potentiam ejus: invita creaturas; vicissim te ab iisdem invitari crede. Mirare tot posibiles creaturas, in suo nihilo relictas, te tam miserum peccatorem extractum.

extractum. Agnoſce quanta potueris cum eo, quàm pauca præſtiteris. Humilia te, quòd nihil poſſis ſine eo. Apprehende manu tuâ omnipotentem ejus manum, cum quâ ſolâ omnia potes, & erige te ad magnanimitatem in arduis ac difficilibus.

Quod factum eſt in ipſo vita erat. Ibid. Regredere à creaturis ad Deum. Cogita creata omnia eminentiore modo in Deo eſſe, habere in Deo quoddam eſſe Divinum & vivum. Eras ergo & tu in verbo, & eras *vita*. At viviſne etiamnum in te ipſo vitam Divinam? Quid reſpondent operationes tuæ, ex quibus vita colligitur? Invenies pro quo gratias agas, de quo Deum laudes, quod ames, de quo doleas, te confundas, & deprimas, quo ad fiduciam erigaris.

FERIA II.

De creatione, & fine hominis.

1. CReavit Deus *hominem ad imaginem & ſimilitudinem ſuam.* Gen. 1. Agnoſce creatorem tuum, ejus æternitatem in eſſentia, omnipotentiam in creatione, bonitatem in ſui communicatione, ſapientiam in gubernatione, &c. Lauda & glorifica factorem tuum, hic eſt qui te extraxit ex nihilo, totus

ergo

ergo es ejus. at quoties te Domino tuo ſubtraxiſti! Aſſurge, redi in poſſeſſionem ejus, dolendo, amando, reſignando, ait S. Leo. Imaginem ſui tibi indidit per creationem, gratias age. ſed *tibi reliquit, ut ſecundùm ejus imaginem fias*, ait S. Baſil. Conferte cum prototypo, adverte quantum tibi deſit. ut ei ſimilis evadas; propone id urgere, quo maximè deficis: pete gratiam, &c.

2. *Formavit Deus hominem de limo terræ, & inſpiravit in faciem ejus ſpiraculũ vitæ.* Gen. 2. Animæ nobili addidit Deus corpus de limo terræ, ne ex nobilitate nimiùm ſuperbias, ex vilitate nimiùm dejiciaris. Si tam nobilis, cur ad indigna declinas? ſi tam vilis, cur mancipium es corporis tui? Reſpice: corpus tuum cura, non fove: neceſſitate metire obſequia, quæ illi impendis, non voluptate. Adjice te per humilitatem ſpontè, antequã per neceſſitatẽ abjiciaris in pulverẽ, &c.

3. *Dominum Deum tuum adorabis, eique ſoli ſerviet.* Matth. 4. Hic eſt finus tuus, ad quem creatus es. Agnoſce *Dominum*, agnoſce *Deum*. agnoſce *tuum*, & hinc titulos, quibus ei & adorationem, & ſervitutem, debes per omnes tibi conceſſas corporis, & animi facultates. Quamcunque enim à Deo accepiſti, ea Deo obſtricta eſt. Reflecte te, quàm parum hanc veritatem agnoveris; unde & tuis facultatibus abuſus es. Dole, deteſtare, propone &c.

Reſpice altiorem finem, ad quem Deo ſerviendo tendis. Lauda Deum, qui ſe ipſum tibi in præmium proponit, gratias age, deſidera, pete gratiam, &c.

FERIA III.

De mediis ad eum finem conſequendum.

1. IN *principio creavit Deus cœlum & terram.* Gen. 1. Quanta rerum ſeries, quæ tibi ſervit! Aliæ ſunt naturales, ut cœlum, elementa omnia, & omnes eorum perfectiones; homines, artes, ſcientiæ, virtutes. Aliæ ſupernaturales, ut Chriſtus Mediator, ejus merita, Sacramenta, gratia, Angeli, Sancti, Sacra ſcriptura, inſtructiones, ſtatus Religioſus, &c. Admirare quod tanta fecerit tibi ingrato & rebelli. Lauda Deum in omnibus operibus ſuis, agnoſce ejus in te amorem. Cogita quanta tibi in cœlo præparet, qui tantis te exulem donat.

2. *Omnia ſubjeciſti ſub pedibus ejus.* Pſal. 8. Conſidera modum & affectum quo tibi Deus hæc media dedit: amorem, quo gaudet tibi benefacere: liberalitatem, quâ hæc ultra neceſſitatem, ad jucunditatem ſuppeditat: providentiam, quâ ſuis omnia temporibus diſponit: ſapientiam, quâ mala, quæ tu obeſſe crederes, ipſe in utilitatem convertit:

pati-

patientiã, quâ manum ſuam non retrahit ab ingrato. Admirare hæc, prædica, extolle, gratias age, indignum te reputa. Diſce à Creatore tuo eſſe in eundem liberalis, & in ejus ſervitio conſtans; ſed hoc non exigiſti hactenus; ingratus fuiſti, dole, propone, pete gratiam.

3. *Inviſibilia ejus à creatura mundi, per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur.* Rom. 1. Conſidera finem horum mediorum eſſe, ut te ad finem tuæ creationis proſequendum juvent. Juvant ergo corpus nutriendo, veſtiendo, medicando, recreando, &c. animam, homines inſtruendo, ſcientiæ illuminando, & perficiendo intellectum, virtutes adornando naturaliter voluntatem. Juvant denique ſupernaturaliter ad cognoſcendam Divinam omnipotentiam, ſapientiam, providentiam, bonitatem, & magnificum de Deo ſenſum excitandum. Confundere quod his mediis tam ſegniter hactenus ſis uſus. Time hos in ultimo judicio tui accuſatores & teſtes. Gratias age. Opta ea ob ſegnitiem tuam non ſubtrahi. Spera ea à Dei bonitate. Sponde iis uti ad eam intentionem, quâ tibi dantur.

FERIA IV.

De bono usu creaturarum, & de indifferentia circa eas.

1. *VIdit Deus cuncta quæ fecerat, & erant bona valdè.* Genes. 1. Omnia à prima sui creatione erant tam bona media, ut spectato hujus universi ordine meliora esse non potuerint ad tuum finem. Bona est ergo sanitas, infirmitas, honor, contemptus, divitiæ, paupertas, afflictio, solatium, &c. sed horum usus arbitrio tuo relictus est. Quomodo usus es hactenus? ad vanitatem, ad sensum, ad ruinam tuam. Injuriam fecisti Deo, qui creaturas ad malum detorsisti: Creaturis, quod eis abusus ad errores & peccata: Tibi, quod per eas iveris in perditionem. Errasti? ergo confundere, dole, deprecare, revertere, concipe fiduciam in Deum, implora auxilium, &c.

2. *Beatus vir, cujus est nomen Domini spes ejus, & non respexit in vanitates, & insanias falsas.* Psal. 39. Considera modum practicum quo benè utaris creaturis. Hic verò est, 1. ut eas non universim tantùm, sed in particulari ad Deum referas, non ad vanitates. 2. ut attendas in quo, aut quomodo hoc opus tibi ad finem ultimum prodesse, aut obesse possit. 3. ut attendas ad affectum, & desiderium tu-

um tuum circa hoc opus, an Deum illo quæras? an te ipsum? an vanitatem? an insanias mundi falsas? reflecte te ad præterita: statue de futuris: quia omnino necessarium est, ut creaturis solum ad ultimum finem tuum utaris: neque secus licet. Et hanc veritatem seriò cordi imprime.

3. *Non declines ad dexteram, neque ad sinistram.* Prov. 2. Affectu non magis in sanitatem, divitias, & honores feraris, quam in morbos, paupertatem & contemptum, quia æquè hæc, atque illa ad finem conducunt, ut Deum cognoscas, laudes, ames, &c. statue te in æquilibrio: quidquid eveniat, æquè ad Deum dirige. Hic ergo expugnandus est inordinatus tui ipsius, & rerum creatarum amor. Hic enim est laqueus quo te sæpius captum fuisse doleas, confundaris, horreas super te judicium Dei. Hinc contemnes blanda, si obsint, amabilis etiam ardua, si prosit: propones, petes gratiam.

FERIA V.

De hominis lapsu.

1. *HOmo cùm in honore esset, non intellexit, comparatus est jumentis, &c.* Psalm. 48. Primos parentes nostros, propter unicum inobedientiæ peccatum paradiso ejectos esse,

veritas fidei est. Expende 1. in quo honore fuerit homo, in gratia conditus, expers internarum rebellionum, morborum ac ærumnarum, in loco deliciarum collocatus. Agnosce, lauda Dei liberalitatem. 2. Expende hominis ingratitudinem, qui vetiti pomi esum præcepto tam rigoroso antehabuit. Confer cum tua ingratitudine, hanc detestare. 3. Quæ pœna secuta ? omnes ærumnæ corporis, morbi, passionum rebellio, cœcitas intellectus, voluntatis depravatio, &c. Agnosce gravitatem peccati, abhorre, detestare.

3. *Omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt.* Psalm. 13. Considera unum peccatum in omnes transiisse, omnes gratia spoliatos, originali macula (exceptâ B. V.) infectos, factos filios iræ, & inimicos Dei. Et quid hoc? quàm grave est spoliari gratia? esse odibilem Deo? &c. Quæ latebræ tegant peccatorem à facie iræ Dei; Abhorre à peccato, quod in omnes tuas actiones transit, & vitam eis moralem, animæ spiritualē adimit.

3. *Stipendium peccati mors* (Rom. 6.) & temporalis, & æterna. Per peccatum enim mors ingressa est in mundum: per peccatum infernus est fabricatus. Vixisses fælix semper, & æternùm beatus, si non peccasses: qui peccasti, morieris utraque morte. Expende mala primæ, sed transitura, mala secundæ, sed æterna.

Agnosce

Agnoſce hinc gravitatem peccati. Exhorreſcc, dole, deteſtare, pete veniam, &c.

FERIA VI.

De Decreto & motivo reparandi hominem.

1. *Nolo mortem impii, ſed ut convertatur à via ſua.* Ezech. 33. per peccatum facti filii mortis æternæ! O miſerabiles caſus à tanta ſublimitate ad tam profundam abyſſum! Vide undè, & quo delapſus es. Confer priorem ſtatum cum ſtatu peccati, ex eo quod perdidiſti, & in quòd incurriſti. Sed non vult tuam mortem Deus. *Nolo mortem peccatoris.* Si hoc jamjam ad rogum educendus audires à Principe tibi dici, quantum exultares? quas gratias ageres? quid tam arduum, quod tam bono Principi non ſponderes? Hoc in Deum age.

2. *In charitate perpetua dilexi te.* Ierem. 31. Conſidera cauſam hujus tam piæ in nos Dei voluntatis eſſe infinitum ejus amorem. Quid amor non poteſt in ipſum Deum! at quibus noſtris meritis? nullis, ſed *cùm peccatores eſſemus dilexit nos.* Quid tu faceres in inimicum? infinities gravius merebaris. Dilexit te tamen, quem offenderas, Deus. O ferreum cor, ſi non diligas diligentem, cùm ipſe dilexerit offendentem!

3. *Et attraxi te miſerans.* Ibid. Altera cau-

sa decreti de reparando homine est Dei misericordia. Peccaverat Adam : nocuerat omnibus ; omnes extirpandi eramus. Noluit Deus totum humanum genus fine suo frustrari. Peccaverat Adam ; sed inductus à dæmone in ipsum Deum rabie actio. Hominis causam ut propriam assumpsit Deus. Spem concipe, quòd causam tuam Deus ut suam assumet, contra tentationes dæmonis.

SABBATHO.

Decretum Incarnationis Filii Dei.

1. COnsidera potuisse Deum infinitis modis aliis hominem reparare; elegisse tamen per viam condignæ Deo dandæ satisfactionis. Hanc præstare creatura non poterat, quæ non simul esset Deus , quia injuria erat infinita , omnis verò satisfactio finita. Hinc æstima gravitatem offensæ divinæ , & abhorre. A te verò si satisfactionem requirat, unde reddes ?

2. Considera potuisse Deum Angelicæ naturæ uniri, & pro homine satisfacere, voluisse humanæ , ut vinceret dæmonem in natura infirmiore: & daret nobis visibilem & imitabilem Redemptorem. Agnosce facile superari dæmonem ab homine, qui Deo unitur : & adhære Deo ut confundas fortem. Agnosce Redemptorem tuum Magistrum ,

&

& exemplar. Poterasne hoc ſperare? Vide ne devies.

3 Conſidera ex qua vilitate & meſeria, ad quam dignitatem evectus ſit homo. Æſtima, gratulare, ama, gratias age, &c. Decebat ergò, ut divinæ factus conſors naturæ vitam duceres tuæ dignitati parem. Sed heu! quid egiſti? Pudeat, pœniteat tantum deſciviſſe, &c.

DOMINICA II. ADVENTVS.

Pater Filium, Filius ſe ipſum mundo donat.

1. *SIc Deus dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret*, Joan. 3 Quis? Deus: quem? te dilexit. quomodo amorem probavit? dando Filium, & hunc Deum infinite dilectum pro te rebelli peccatore. quàm nihil tu reddis Deo! pudeat. quin te quoque affectu creaturarum tuique ipſius exuis, & te ei donas, qui Filium tibi dedit? Attende, quam habes obligationem hoc agendi.

2. *Dilexit me, & tradidit ſemetipſum pro me.* Galat. 2. Dilexit me quem vidit ſpecialiter ingratum futurum, & ſuæ intentioni repugnaturũ; & in ſignum amoris, dedit ſeipsũ, qui ſe tibi tot argumentis negare poterat. Quid tu agis pro ejus amore? an ſalvabit te ſi

adhuc

adhuc resistas; Redde te totum ei, qui se totum tibi prior dedit

3. *Cùm in forma Dei esset, exinanivit semetipsum formam servi accipiens.* Philip. 2. Et quò se dedit, qui se tibi dedit; In paupertatem, in contemptum, in cruciatus, in mortem. Hæc tolerabilia fecit amor. Non amas vicissim, si ista fugis. Ad hæc te resolve, ut amorem testeris.

FERIA II.

In Incarnatione elucet Sapientia, Bonitas, & Omnipotentia Dei.

1. O *Occulta sapientiæ tuæ manifestasti mihi,* Psalm. 50. Invenit medium, quo solo Divinæ Justitiæ satisfieret, debitum nostrum in Divinam personam transferendo. Invenit modum, quo idem qui Creator erat, esset & Redemptor, ut pluribus titulis, totum in se colligeret amorem nostrum. Et tamen fraudas Deum expectatione sua, qui amorem dividis in creata. Redde Deo quod Deo debes.

2. *Bonitatem fecisti cum servo tuo.* Psal. 118. Quæ bonitas; Justus pro injustis, innocens pro peccatoribus, Dominus pro servo, Deus pro homine se dedit: huic se univit non affectu tantùm, sed subsistentia. Et poteris tu, si hoc credis, extra Deum amare aliquid? Con-

verte-

vertere anima mea tota ad Deum, qui solus bonus, solus amore dignus est.

3. *Fecit potentiam in brachio suo.* Luc. 2. Filius Dei est brachium Dei, quod è cœlo protendit ad sublevandum hominem. In hoc Filio incarnata apparuit omnipotentia, quæ tantùm operata est, quantùm amor desiderare potuit. Nec majus ille imperare, nec majus hæc exequi valuit. Persuadeat hæc veritas, ut amorem reddas, quem negasti hactenus, & eum testeris opere quantum potes.

FERIA III.

Per Incarnationem Filii DEI placatur DEVS, erigitur homo, confunditur dæmon.

OMnia ex Deo, *qui nos reconciliavit sibi per Christum.* 2. Cor. 5. Non potest placari Deus offensus nisi vel condonatione, vel satisfactione. Noluit condonare peccatum nostrum, voluit satisfieri pro eo, à nostra natura adjuta per unionem Verbi, qua merita ejus ad infinitatem evecherentur. Time anima mea, quia etiam à te satisfactio exigetur! & tam rarò hoc cogitas? At quia satisfacere non potes, uni tuum nihilum cum thesauro infinito meritorum Christi.

2. *Suscitans à terra inopem, & de stercore erigens pauperem.* Psal. 112. Declinaverat in-

terram homo & cognitione, & affectu; Deum nec videbat, nec amabat; quia ſub ſenſum non cadebat; viſibilem ergo ſe dedit, ut nos exemplo, & doctrina ad Deum erigeret. Prævalebunt ne ergò terrena, ut te rapiant ad ſe? illucne ibis, quò illa trahunt, an quò Filius Dei? &c.

3. *Nunc princeps hujus mundi ejicitur foras.* Joann. 12. Triumphabat dæmon, quod in uno homine omnes homines perdidiſſet. Unum hominem invenit Deus, quo ejus ſuperbia confunderetur, nempè Chriſtum Deum, & hominem. Ita nos perdidit unus homo, unus ſalvabit. Sed hoc non egit humanitas, niſi Divinitati unita. Non vinces hoſtem, niſi Deo unitus. Te ſolo nihil, cum illo omnia poteris.

FERIA IV.

Eligitur Mater tanto Filio digna.

1. *Miſit Deus Filium ſuum, factum ex muliere.* Galat. 4. Decreta Incarnatione decrevit Deus non creare ſibi corpus, ſed ex fœmina naſci, ut ſicut una mulier juvit ad perditionem noſtri, ita una coadjuvaret ad redemptionem. Et hac ratione voluit fieri filius hominis, & frater noſter. Quæ ergò noſtra dignitas, qui habemus eundem cum Chri-

ſtum

Christo Patrem? quæ Christi humilitas, qui cùm esset Filius Dei, fieri voluit filius hominis? illam agnosce, & factis proba: hanc imitare, & te deprime.

2, *Respexit humilitatem ancillæ suæ.* Luc. 1. Vidit Deus ab æterno omnes mulieres, & quicquid in quocunque statu fuissent operaturæ. Vidit B. Virginem in omnibus circumstantiis benè operaturam, nunquam malè, idque ex meritis Christi. Ideò eam præ cæteris adamavit. Vis à Deo amari? cooperare ejus gratiæ, nulla te prætereat occasio. Fecistine id hactenus? Confundere, dole, time, propone, &c.

3. *Fecit mihi magna qui potens est.* Luc. 2. Quid majus, quàm esse DEI Matrem? Unde hoc illi?, quia semper correspondit gratiæ invitanti, aut intimanti voluntatem DEI. Potes & tu Mater DEI esse. Nam qui fecerit voluntatem DEI Patris, qui in cœlis est, hic Mater mea est. Amas hanc dignitatem? fac ejus voluntatem, corresponde internis invitationibus.

FERIA V.

Promittitur Incarnatio Filii DEI.

1. *Inimicitias ponam inter te, & mulierem, inter semen tuum, & semen illius, & ipsa con-*

conteret caput tuum. Gen. 3. Hoc erat promittere Redemptorem, qui Adamum, & posteros liberaret à potestate dæmonis. Quam bonus Deus! vix peccat homo, illicò ille spem gratiæ facit, & offert. Nonnè & tibi eandem spem fecit? & quoties? quam ergò debes gratitudinem? quem amorem? quam fiduciam?

2. *Inter semen tuum, & semen illius.* Hoc erat promittere Redemptorem, ex descendentibus ab Adamo posteris. Hanc deinde promissionem per tot prophetias, & figuras renovavit, ut spem eandem nepotibus Adæ faceret. At tibi non spem adventûs fecit, sed præsentem exhibuit: & tamen magis ei serviebant, qui sperabant, quàm tu qui frueris. Confundere, & post hac respondè tanto beneficio.

3. *Deus ipse veniet, & salvabit nos.* Isai. 35. Hoc credebant & dicebant priora sæcula. Ideò ad eos Christus sua merita, quia erant infinita, extendit. Non ergò deserit quemquam, qui in eum sperat. Putasné minus misericordem in te, postquam venit, si ei fideliter servias? Vberiùs participas merita Christi per Sacramenta, &c. Hæc merita semper offer æterno Patri. Hæc unica sint tuæ spei fundamentum.

FE-

FERIA VI.

Desideratur Redemptor à Patriarchis, & Prophetis.

1. *ROrate cœli desuper, & nubes pluant justum.* Isaiæ 45. Quem promiserat DEUS Salvatorem, voluit desiderari, ut ex parte nostra aliqua esset dispositio. Quid minus pro tanta gratia exigere potuit, quàm desiderium. En & ad te venire vult DEUS: & hunc quàm tepidè desideras, qui alia nôsti tam ardenter desiderare. Vult à te DEUS desiderari, qui vult uniri. Pone ergo alia desideria, ut hoc excites.

2. *Mitte quem missurus es.* Exod. 4. Considera quàm ardens eorum fuerit desiderium. Cœlos, nubes, terram, nocte & die inclamabant, ut veniret, qui mittendus erat. Impetrârunt hi affectus accelerationem Incarnationis. Si advertas ad tuorum desideriorum languorem, non querêris te non exaudiri. Pudeat te, quòd tam ardenter sensui grata, tam tepidè Divina desideras. Quid te impedit? quod creatis afficiaris.

3. *Expectavimus eum, & salvabit nos.* Isa. 25. Transibant sæcula, augebantur miseriæ; promissus non veniebat, attamen spe certi expectabant tam vivi, quàm animæ in limbo, quia nempè & necessitatem suam, & magni-

magnitudinem promissi beneficii cognoscebant. Desiderares & tu constantius, si Deo fideres, si necessitates tuas adverteres, si cognosceres quantum bonum sit, Deum habere. His nutri desideria.

SABBATHO.

De Conceptione Immaculata B. V.

1. *Nondum erant abyssi, & ego jam concepta eram.* Prov. 8. Peccatum originale abyssus est, quâ omnes sorbebamur. Maria est exempta, quia, ut ait S. Anselm. decens erat, ut ea puritate, quâ major sub Deo nequit intelligi, Virgo illa niteret. Adverte quantum Deus attendit ad id, quod se decet. O si & tu attenderes, quid te, quid statum, & vocationem tuam deceat!

2. *Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te.* Cant. 4. Non tantùm peccatum non fuit in B. V. sed neque fomes, neque concupiscentia, neque prava inclinatio; sed cùm summa tranquillitate, caro & sensus suberant rationi & spiritui. Sed sentis aliam legem in membris tuis? Tranquillitatem habebis, si concupiscentias, & inclinationes opprimas, si ratio, & spiritus regant, non caro, & sensus.

3. *In me gratia omnis viæ & veritatis.* Eccl.

44. In primo instanti contulit Deus gratiam B. V. habitualem supra omnes homines, & Angelos; Intellectûs plenum usum, & cognitionem Dei; voluntatem amantem supra omnes Seraphinos; gratias efficaces, cum quibus statim secundùm omnem intensionem operata est. Quando tu intellectum, quando voluntatem Deo applicuisti? quomodo? an cooperatus es gratiis? an cooperaberis? &c.

DOMINICA III. ADVENTUS.

De Nativitate, & Præsentatione B. Virginis.

1. *Nativitas tua Dei genitrix Virgo, gaudium annuntiavit in universo mundo.* Ecclesia. SS. Trinitati; quia filia Patris, Mater Filii, sponsa Spiritûs sancti. 2. Angelis, quia eorum Regina. 3. Hominibus, quia eorum protectrix; quibus propriè est Maria: *Stella maris* naufragantibus: *Illuminatrix* cæcis, & in umbra mortis positis: *Domina* omnibus, ut ei serviamus, eam post Deum amemus, revereamur. Congaude & tu. Agnosce in hoc nomine ejus excellentias, & spes tuas.

2. *Concupiscit, & deficit anima mea in atria tua.* Psalm. 83. Joachim & Anna toto affectu

ctu offerunt DEO filiam, & hoc ſe ſolatio libenter privant. Quàm ſanctum eſt propter DEUM ſe omni ſolatio privare. An & tu hoc agis? Virgo trimula properat ſe offerre DEO, non ætate, non amore parentum detenta. Quàm facilè tu impedimentum arripis? denique ſe DEO cum ſumma hilaritate offert, per votum perpetuæ caſtitatis. Quæ hic devotio? quæ reverentia? ſed quæ tua toties repetita oblatio? quàm frigida?

3. *Multæ filiæ congregaverunt ſibi divitias, tu ſupergreſſa es univerſas.* Prov. 31. Conſidera virtutes ab ea in templo exercitas. Cum DEO uniebat ſe per contemplationem, charitatem, voluntatis ſuæ ſubjectionem: Proximum, ſeu ſimul degentes puellas æſtimabat, amabat, juvabat, ſuffere bat, omnibus ſe ſubjiciebat: ſeipſam deprimebat humilitate, ab amore terrenorum avellebat, mortificabat, &c. Oblatus es in Domo DEI: has à te ipſo virtutes exige.

FERIA II.

B. Virgo deſponſatur S. Joſepho.

1. VOluit DEUS futuram ſuam Matrem ſponſari viro. Non detrectavit Virgo, nec voto timuit, quia ſe totam DEI gubernationi dederat. Non dubitabat ſe intactam con-

conſervandam ab eo, cujus hîc voluntatem exequebatur. Sine te à DEO gubernari, & nullum incurres periculum. Examina præterita, diſpone futura.

2. Conſidèra cauſas deſponſationis. 1. Ne gravida incurreret notam apud homines. Conſule famæ alienæ, præſertim Matris tuæ Religionis. 2. Ne ipſe etiam de innupta natus, illegitimus haberetur. Conſule tuo etiam nomini, dum ad gloriam DEI magis expedit. 3. Ut celaretur ad tempus Myſterium Incarnationis. Diſce partus virtutum tuarum celare.

3. Conſidera qualitates ſponſi. Erat quidem Regiâ ſtirpe editus, ſed pauper, faber lignarius, juſtus tamen, & virgo, ut virgo Virginem cuſtodiret. Quàm alia æſtimat DEUS, alia mundus! DEUS juſtitiam, ſanctitatem, virginitatem, humilitatem: mundus excelſam ſtirpem, opulentiam, &c. Si ut DEUS practicè judicaſſes, non tantoperè adhæſiſſes terrenis. Nunc ſalutem corrige judicium tuum.

FERIA III.

Legatio Angeli ad B. Virginem.

1. *MIſſus eſt Angelus Gabriël à Deo in civitatem Galilæa ad Virginem.* Luc. 1. Ex-

pende

pende quis, quem, ad quem mittit. Deus Angelum ad Virginem pauperem, despon-satam fabro, consecratam Deo. Tales dignatur Deus legatione Angelorum. Sed nec te dedignatur, invisibili legatione internarum inspirationum. Attende his, quia à Deo sunt: æstima & sequere, quia ad tuum bonum sunt. Melior esses, si hactenus hoc præstitisses.

2. *Et ingressus Angelus ad eam, dixit: Ave gratiâ plenâ.* Luc. 1. Ingressus, quâ reverentiâ? quâ modestiâ? quâ compositione? Quàm longè minore tu ad Deum ipsum accedis? laudat Virginem, reticet se Angelum esse. Disce tui laudes non promere, promere alienas. Vocat gratiâ plenam. Hæc sola laus coram Deo. Sed quo tu es plenus? vanitate, inordinatis affectibus, &c.

3, *Dominus tecum*, in cogitatione, in desiderio, in amore. Felix societas sic esse cum Deo. Felix Maria, quæ semper cum Deo. Quàm rarò tu cum Deo! Consule cogitationes, desideria, & affectus tuos. Ubi vagantur? Collige eos ergò omnes ad Deum.

FERIA IV.

Angelus intimat Mysterium Incarnationis.

1. *Quæ cùm audiisset, turbata est in sermone ejus.* Lucæ 1. Turbatur, id est, confunditur ad tantas sui laudes, ad tantam Angeli reverentiam. Hoc proprium est humilium. O quantùm distas à Virgine! turbaris ad tui vituperia, exultas ad laudes. Illa adhorret veras, & meritas; tu quæris immeritas, & falsas.

2. *Ne timeas* MARIA, *invenisti enim gratiam apud* DEUM. Luc. 1. Unicam rationem ad pellendum timorem adducit; quòd sit in gratia DEI. Inexpugnabilis hæc clypeus est. Quid enim timeat, quem DEUS amat? Quære ergò huic placere, non hominibus. Placeres illi magis, si his minùs placere voluisses.

3. *Ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen ejus* JESUM. *Hic erit magnus, & filius Altissimi vocabitur. Et regnabit in domo Iacob in æternum.* Ibid. Gratulare Virgini de tanto Filio: adora Filium: agnosce DEUM: crede, ama, & regnanti te subde.

FERIA V.

Explicat Angelus Mysterium Incarnationis.

1. *Dixit autem* MARIA: *Quomodo fiet istud! quoniam virum non cognosco.* Lucæ. 1. Non dicit, *non fiet istud,* quæ semper DEO consentiebat: Sed quomodo? Insinuat votum, & amorem majorem puritatis, quàm maternitatis tanti filii: de cætero quid DEUS disponat auditura. Ama puritatem & animæ, & corporis majorem, quàm antehac.

2. *Et respondens Angelus dixit ei: Spiritus Sanctus superveniet in te, & virtus &c.* Ibid. Explicat quomodo consistent Virginitas, & fœcunditas operâ Spiritûs Sancti, corpus DEI Verbo formaturi. Gratulare Virgini in qua Spiritus Sanctus operabatur hoc Mysterium. Vide ut idem solus in anima tua operetur inspirationibus, non sensus, non amor proprius, non humani respectus.

3. *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundùm verbum tuum.* Ibid. Consentit Virgo. Hoc expectabat SS. Trinitas, Angeli, Patres in limbo, homines. Cum quanta humilitate? Mater DEI se ancillam vocat. Virginitate concepit, humilitate meruit. Hic modus est,

quo

quo DEUM, ad te trahas, si te deprimas; sicut eum pellis, si te elevas.

FERIA VI.

Dotes Christi animæ à Verbo assumptæ.

1. IN *quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei.* Coloss. 2. Primo instanti perfectissimè cognovit omnia naturalia, etiam te, & tua facta. Sed viditné, quòd gaudio esse poterat, an quod mœrori? 2. Omnia supernaturalia ac DEUM. Quàm felix illa anima! quàm tu infelix! Hæc non vides, saltem actuali fide sæpiùs crede. Ex hujus defectu aliis plerumque deficis.

2. *Talis dicebat ut nobis esset Pontifex, sanctus, innocens, impollutus.* Hebr. 7. Ex unione ad Verbum fuit sancta infinitè, neque crescere potuit. Tu potes: at non cresces, nisi Deo magis uniaris: non unieris, nisi à creaturis magis recedas. 2. Fuit sancta per summam gratiam, supra omnes creaturas. Respice egestatem tuam. Ditior esses si te Deo magis unires. 3. Fuit impeccabilis, quia regebatur à Verbo. Quàm tu fragilis! fortè quia non pateris te à Deo regi.

3. *In ipso complacuit omnem plenitudinem inhabitare.* Coloss. 1. Ob unionem habuit omnes virtutes supernaturales, quarum capax fuit. Quantùm complacuit sibi in illa

HEBDOMADA III.

Deus! quàm parùm in tua! quia egenus, & pauper es. Nec fuerunt otiosæ illæ virtutes; jam tunc in nos influebant. Sed quoties hunc in te fluxum non admisisti?

SABBATHO.

Christus primo instanti conceptionis offert se Patri æterno.

1.] *Ingrediens in mundum dicit: Hostiam, & oblationem (aliam) noluisti, corpus autem aptasti mihi. Tunc dixi: Ecce venio.* Hebr. 5. Offert Patri se, sua, corpus, animam, & quàm promptissimè: quia cognoscit hæc esse ab illo. Quid tu habes, quod non sit à Deo? cur non illi omnia? cur tibi, cur sensui multa immolas?

2. *Ecce venio, ut faciam Deus voluntatem tuam.* Ibid. Vidit statim decretam sibi à Deo paupertatem, contemptum, passionem, mortem; promptissimè excipit ipso primo momento Crucem, voluntate suâ totâ in Dei voluntatem transfusâ. Confer te cum Christo, quàm conformis sis voluntati Divinæ, præsertim in arduis, quàm ames, aut fugias Crucem.

3. *Quæ placita sunt ei, facio semper.* Joann. 8. Quia summè ei placet gloria sua, & salus nostra; huc statim intentione sua respexit, eâque purissimâ. Perdis omnia, quæ non

huc

huc dirigis. O quantam hactenus jacturam feciſti! Quod poſt hac facturus es, purum ſit, ut nihil ſenſus interveniat.

DOMINICA IV. ADVENTUS.

B. Virgo ad Eliſabetham inviſit.

1. EXurgens Maria *in diebus illis abiit in montana cum feſtinatione.* Luc. 1. Concepto Deo abit in ardua. Inhabitantis Dei ſignum eſt ad difficilia ſe reſolvere. Concepto Deo exit in publicum. Neceſſarium eſt latere donec Dei ſpiritus ſit in te; antea non tuto agis cum proximo. Ut Joannem peccato ſolvat, relinquit amatam ſolitudinem. Relinquendus Deus propter Deum.

2. *Exultavit infans in utero ejus, & repleta eſt Eliſabeth Spiritu Sancto.* Ibid. Effectus hi ſunt viſitationis Mariæ. infans mundatur, ſanctificatur, nondum natus prophetat geſtu Eliſabeth illuminatur, agnoſcit Matrem Dei, extollit eam, humiliat ſe ſe. Deus omnia nos habere voluit per Mariam. Huic tuam neceſſitatem expone : ab hac mendica.

3. *Magnificat anima mea Dominum.* Ibid. Laudata laudem refundit in Deum, ſo verò humiliat. Quidquid à Deo tibi adfluat, tu ad tuum nihilum redi ; magnifica illum, & ſublimem de eo ſenſum concipe.

FERIA II.

S. Ioseph de Mysterio Incarnationis instruitur.

1.]*Oseph autem vir ejus cùm esset justus, & nollet eam traducere, voluit occultè dimittere eam.* Matth. 1. Videt gravidam, non novit Mysterium; angitur, sed non exprobrat, in melius interpretatur: cogitat de dimittenda; sed occultè, ut famæ consuleret. *Disce* 1. prudenter adversa tolerare, non murmurare. 2. alienos defectus apud te excusare; apud alios tegere.

2. Angebatur & Virgo, quæ sciebat angi Josephum; se de adulterio suspectam; se periclitari de dimissione. Silet tamen neque excusationem adfert: committit se DEO innocentiæ defensori. Etiam de sanctis siniſtra formantur judicia: sile si tibi hoc contingat. DEO te committe, qui providentia sua omnia ordinabit in bonum.

3. *Angelus Domini apparuit ei in somnis dicens: Ioseph fili David, noli timere accipere* MARIAM. Ibid. Tribulari vult DEUS justos, non opprimi: præstat Divina auxilia, cùm desunt humana. Docet Mysterium Incarnationis Josephum. Quod tam hujus quàm MARIÆ gaudium? Ita sunt curæ DEO, qui se illi committunt.

FE-

FERIA III.

Nascitur Ioannes Baptista.

1. PEperit *filium*, & *audierunt vicini, quia magnificavit Dominus misericordiam suam cum illa.* Luc. 1.1. eximendo illam à dedecore sterilitatis. Si tam turpis erat sterilitas corporalis, quàm turpis coram DEO erit sterilitas animæ! Et hæc tua est. 2. dando filium, qui *erit magnus coram Domino.* Sola magnitudo vera est, quæ coram DEO est. Quid aliam quæris?

2. *Peperit filium, & audierunt vicini, &c.* Considera quæ secuta sint nativitatem Joannis. Gaudent vicini: alii timent: alii mirantur: recipit loquelam pater; repletur Spiritu Sancto; loquitur benedicens DEUM, prophetat, &c. Quantas mutationes facit vir unus zelosus, si quando comparet in populo!

3. *Quis putas puer iste erit? etenim manus Domini erat cum illo.* Luc. 1. Præsagiunt magnitudinem Joannnis ab Angelo prædictam, ex eo quia manus, & favor DEI erat cum illo. hic tamen favor non fecit eum magnum coram mundo, sed contemptum, deduxit in desertum, aluit locustis, vestivit melote, &c. Per hanc viam ducit DEUS eos, quos vult magnos coram se. Hac & tibi eundum.

FERIA IV.

Munus ad quod destinatur Ioannes.

1. *Hic venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de lumine.* Joan. 1. Testimonium ore, ut Christum prædicaret, testimonium opere, ut doctrinam suam sanguine signaret. Ad hoc vocatus es, ut testimonium perhibeas, non ore tantùm, laudando, prædicando; sed multò magis opere, ardua pro eo agendo, & patiendo. Quid egisti? quid passus es? quid in futurum?

2. *Ipse præcedet ante illum in spiritu, & virtute Eliæ.* Luc. 1. Spiritus Eliæ fuit zelosus, igneus, fortis, & imperterritus. Talis fuit Joannes, in eremo ad Jordanem, in urbibus, in carcere, in morte. An & tuus talis? quàm tepidus? quàm debilis? quàm facilè deficit?

3. *Parare Domino plebem perfectam.* Non destinatur tantùm ad Herodem, aut magnates, sed etiam ad plebem excolendam. Demitte te ad vilissimos, quoniam nullius est vilis anima. Idem omnium est precium, Sanguis Christi. Hoc exemplum Christi, hoc vocatio tua exigit.

FERIA V.

Expectatio Partûs.

1. QUem conceperat B. Virgo, summè desiderabat parturire: quia sciebat eum omnium saluti datum, ut hoc opus apertè in-

inchoaret. Desiderabat eum quidem utero sibi unitum habere: sed prævaluit affectus salutis aliorum. Quoties tu Deum concipis per bona proposita? quàm rarò parturis? Insistendum his: aliàs otiosa sunt. Sepone quandoque etiam spiritualem tuam consolationem, ut saluti aliorum servias: multò magis solatia sensuum. Non perditur sic Deus, sed paritur.

2. Agnita Dei voluntate, ut Christus nasceretur, desiderabat hujus partum B. Virgo, ut eum etiam corporalibus obsequiis prosequeretur; videret, oscularetur, stringeret, gestaret, serviret. Non solùm affectum, sed etiam externa opera Deo impende.

3. Ad hunc partum quî se disponebat? Per intensissimos virtutum omnium actus. Non una virtute te, nec lenta ad Deum in te pariendum dispones. Necesse est omnibus, & in gradu heroico. Quas habes? quot desunt? Heroicis assuesce, quæ fervidam, & constantem resolutionem postulant.

FERIA VI.

Beneficia à Christo in utero existente Sanctissimæ Matri collata.

1. GEstavit filium sine gravedine, sine dolore, & tædio. Facile gestatur, quod summè amatur. Privilegium hoc fuit Virgi-

nis, non tuum. Tibi dictum est, *in dolore paries filios*, id est, proposita tua etiam per difficultates in opus sunt reducenda : faciliora fient, si ames. Gravis est tibi doctrina Christi, ama; amor omnia dulcorat.

2. Considera quàm adornatum reliquerit Christus thalamum uteri. Qui tantas B. Virgini gratias primo instanti, quo conceptus est, contulit; in quantum putas eas cumulaverit per decem menses? quam intellectui lucem, quem affectum voluntati indidit? Gratulare Virgini. At undè tua cœcitas, & tepiditas, cum sæpius DEUM recipias? Fortè quia non pateris eum diù tecum morari, dum te statim ad alia effundis.

3. Considera filios alios nobilitatem à matre accipere, quoniam *partus sequitur ventrem*. At hic mater à filio accepit. Regina enim omnium est, quia mater est Regis universorum. Ab eo nobilis eris, quod pepereris, id est, à tuis actionibus Christo conformibus, non à doctrina, non ab æstimatione.

SABBATHO.

Iter Virginis in Bethleem.

1. EXiit *edictum à Cæsare*, (Luc. 2.) licet ex superbia, & avaritia; B. Virgo tamen reveretur in Imperatore terreno auctoritatem DEI; non excusat se graviditate, tempo-

ris

ris iniquitate. Nonne hinc discis Superiores tuos loco DEI habere, etiam in durioribus imperiis.

2. *Ascendit & Ioseph, ut profiteretur cum* MARIA. Ibid. Decreverat DEUS, ut filius pauper, & contemptus nasceretur. Ordinat, ut edictum Cæsaris prodeat. Hinc constringi videtur, ut in Bethleem eat. Sed hac necessitate tegit suam voluntatem patiendi, humilitatem, patientiam, paupertatem. Quid ego? prodeo sub virtutis colore, sed delicta celo, amo commoditatis, &c. O pudor!

3. *In propria venit, & sui eum non receperunt.* Joann. 1. Comitare undique mendicantem hospitium B. Virginem. Vide quàm indigne excludatur. Expende quis ejus sensus, maximè quòd *sui eum non recipiant*: qui recipiunt alienigenas. Nonne & tu DEUM quandoque corpulsantem excludis? & cui das locum? aperi ergò posthac illi, claude vanitati.

INNATIVITATE DOMINI.

1. *FActum est autem, cùm essent ibi, impletum est tempus ut pareret.* (Luc. 2.) Ubi? Considera vilitatem loci, tempestatem perfrigidam, tempus noctis, circum undique miseriam, & paupertatem. vis ut in te nascatur Christus? esto tibi vilis, frigescant tuæ

passiones, ama latere, esto pauper, & humilis. Amat & in te ea Filius Dei, quæ pro se elegit.

2. *Et peperit filium suum primogenitum.* Ibid. Considera quibus actibus reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris B. Virgo filium suum exceperit, & statim pro mundi salute Patri obtulerit. Audi vagitum, vide lachrymas: quære cur fleat? Audi respondentem, quòd non habeat imitatorem, & statue tu eum sequi.

3. *Et pannis eum involvit:* Ecce paupertatem Matris, & Filii. *Et reclinavit eum in præsepio:* Ecce quomodo à teneris Dei filius incommoditates amat. Et cur tu fugis? *Quia non erat ei locus in diversorio.* Qui creavit te in habitaculum sibi, non invenit locum apud te: & invenit, qui te it perditum.

DIE XXVI. DECEMBRIS.

Sensus Dei, B. Virginis, & Angelorum in nativitate Christi.

1. COgita ab æterno Patre tibi ipso Nativitatis instanti dici, *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benè complacui.* 2. Tibi donari ab eo filium, & ejus merita. Quàm dives his eris, si benè utaris, & tibi applices. 3. Filius verò Patri offert se ipsum in victimam pro peccatis tuis. Quis amor iste in te? Quomodo es meritus? Offer quoque te ipsum in victimam Deo.

2. Con-

2. Considera quas gratias B. Virgo retulerit ob conservatam Virginitatem. Æstima, & custodi tantum thesaurum, quem illa tanti fecit. 2. Quomodo obtulerit eum æterno Patri, quomodo mundo, quomodo tibi; suscipe munus, ama, fove, utere in bonum tuum.

3. Considera revelatum Angelis, dictumque: *Et adorent eum omnes Angeli ejus.* Crede ergò adstitisse Angelos, admiratos illam exinanitionem, paupertatem, &c. Et tamen non eorum causa hæc agebat Christus, sed tui. Quæ tua ergò obligatio, non tantùm admirandi, sed etiam imitandi hanc exinanitionem?

DIE XXVII. DECEMBRIS.
Christus natus annunciatur Pastoribus.

1. P*Astores erant in regione eadem vigilantes, & custodientes vigilias noctis, super gregem suum, & ecce Angelus Domini stetit juxta illos.* Luc. 2. Quibus revelat se Christus? *Pastoribus*, simplicibus, & humilibus. *vigilantibus*, & attentis ad occasionem boni: *custodientibus greges* passionum, & affectuum suorum. Suntnè in te hæ qualitates, ut merearis tibi Deum revelari!

2. *Et claritas Dei circumfulsit illos, & timuerunt timore magno.* Lumen, & cognitio

DEI Majeſtatis excitat in anima ſacrum quendam horrorem, ac reverentiam. O quàm parva tua eſt in DEUM reverentia in tuis ſpiritualibus exercitiis. Unde; quia modicum eſt in te lumen, & non formas ſublimem in DEO rebusque Divinis æſtimationem. Si æſtimabis, revereberis.

3. *Evangelizo vobis gaudium magnum, quod erit omni populo, quia natus eſt vobis hodiè Salvator.* Gaudent Angeli de noſtro bono. Diſce gaudere de bonis aliorum. Gaudium nobis annuntiant. Argumenta gaudii ſunt, quòd *natus Salvator*, quòd *nobis*, quòd *hodiè*. Eſt Salvator tuus, ſed non ſalvabit te ſine te. Cooperari ergò oportet.

DIE XXVIII. DECEMBRIS.

Datur ſignum Paſtoribus, & canunt Angeli.

1. *ET hoc vobis ſignum: invenietis infantem pannis involutum, & poſitum in præſepio.* Luc. 2. Salvatorem populorum annuntiat Angelus, & dat ejus ſigna tam vilia! DEUS nempe non invenitur niſi in humilitate, & contemptu terrenorum. Elige hæc ad majorem Chriſti imitationem, etiamſi par omnino eſſet in deliciis, & honoribus DEI gloria.

2. *Et ſubito facta eſt multitudo militiæ cœleſtis*

ftis exercitus laudantium Deum. Ibid. Quia Dei Filius ſe tantopere exinanivit. Pater eum per Angelos honorat. Quanto minorem ipſe tui curam geſſeris, tanto majorem geret Deus. Ubi terrena ſolatia abjeceris, aderunt cœleſtia.

2 Quid laudabant Angeli? Infantis ſapientiam, tenelli potentiam, deſpecti gloriam. Deus eruit, & manifeſtat. quæ latent, huic te committe.

3. *Gloria in excelſis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Ibid. Deo ſoli debetur per omnia gloria, non tibi. Si eam tibi arroges, Deus te confundet ob furtum rei alienæ. Quoties eam Deo ſurripuiſti. Redde quod non eſt tuum. 2. Pax datur hominibus bonæ voluntatis. Bona voluntas directa per ſolidas veritates, prompta, reſoluta, fervida, eſt principium omnis boni, & pacis internæ. Reflecte te ad te ipſum; & ex te ipſo dices eſſe verum. Ideò hanc voluntatem excita, & conſerva.

DIE XXIX. DECEMBRIS.

Paſtores ſe hortantur mutuò ad invisendum Salvatorem.

1. UT diſceſſerunt ab his Angeli. *Paſtores loquebantur ad invicem* (Luc. 2.) de iis

quæ Angeli decantarunt. Non ſunt ergo ſtatim eorum obliti, ubi Angelus diſparuit; quemadmodum tu facis, qui elapsâ horâ meditationis, vix poſtea cogitas, quod lumen habueris, quod propoſitum; de hoc interdiu ſæpius tibi loquere, dum practicandi eſt occaſio.

2. *Tranſeamus uſque Bethleem.* Ibid. Non fuit pura rem emoratio eorum, quæ audierant, ſed practica; ex qua concluſerunt *tranſire.* Cura, ut tales ſint tuæ Meditationes, quibus tibi loqueris: ut ſemper concludas tranſitum, vel ab imperfectione ad virtutem, vel ad altiorem virtutis gradum.

3. *Et videamus hoc verbum, quod factum eſt, quod Dominus oſtendit nobis* Ibid. Volunt experiri, quod audierant. Quanta oſtendit tibi Deus, cum tibi interius loquitur! Debes ea opere experiri: alias fruſtratur Deus ſuo fine, tu fructu. Si hactenus id feciſſes! Ipſe tibi impedimento fuiſti, ſis ipſe tibi ſtimulo.

DIE XXX. DECEMBRIS.

Paſtores veniunt ad præſepe Domini.

1. ET *venerunt feſtinantes.* Luc. 2. Etſi Angelus non mandaverit, quia tamẽ Deo gratum fore illum tranſitum intellexerunt, feſtinarunt eo magis, quo majus erat deſiderium. Ubi lumen hauſiſti, & propoſitum ſtatuiſti feſ-

sti, festinandum est, & prima exequendi occasio accipienda. Facies id, si verum sit in te desiderium. Hoc in meditationibus tuis semper excita.

2. *Et invenerunt* MARIAM, *& Ioseph, & infantem positum in præsepio.* Ibid. Cogita, qui eorum fuerint affectus, submissionis, admirationis, laudis, gaudii, &c. Correspondit eventus lumini, quod Angelus dedit, quia properarunt experiri. Propera modo ad opus propositum, sic invenies Jesum, aut ejus virtutem. Cur id hactenus non fecisti?

3. *Videntes autem cognoverunt de Verbo, quod dictum erat illis de puero hoc.* Ibid. Dictum erat illis: nondum erat plena cognitio. Viderunt, & tunc demum cognoverunt. Experientiâ virtus discitur. Audivisti tibi loquentem Deum in meditatione? est initium hujus scientiæ. Accede ad opus, tunc planè cognosces. Quia id non præstitisti hactenus, indè es tam rudis.

DIE XXXI. DECEMBRIS.

Reditus Pastorū à præsepio Domini.

1. MARIA *autem conservabat omnia verba hæc, conferens in corde suo.* Luc. 2. Habes exemplar meditātis, Mariam. 1. *Conservabat verba* à Pastoribus in laudem Christi dicta: quid tu conservas eorum, quæ tibi Deus

Deus dicit? 2. *Omnia.* Quare non omnia lumina in praximtrahis? 3. *Conferebat in cordè.* Debes ea sæpius in memoriam revocare, captare occasionem exequendi.

2. *Reversi sunt Pastores glorificantes, & laudantes Deum.* Ibid. Ex conversione cum Christo, remanserunt in illis affectus gloriæ Dei, quos retulerunt ad officium suum. O felix! si ex meditatione tua referas tales affectus, eosque in officio tuo exerceas! Miser, si hoc non facias! Quanta enim perdis!

3. *In omnibus quæ audierant, & viderant.* Ibid. In omnibus glorificant Deum. Nihil præteri occasionis, quo id exerceas, cujus lumen habuisti. Multas invenies occasiones, si attendas, & tuo lucro: multas perdes, & tuo damno, si non attendas. Et sic Deum glorificabis, quod facias, quæ ipse ingessit.

DIE I. IANVARII.

De Circumcisione Domini.

1. *Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer.* Luc. 2. Christus à lege exemptus erat, quia peccatum non habebat per eam abolendum. Vult tamen subesse legi, quamvis duræ. At tu leges quamvis faciles, facile transgrederis: difficiles declinas. Est hoc Christum imitari? resolve te etiam ad ardua, ubi vides Dei voluntatem.

2. Vi

2, *Vt circumcideretur puer.* Considera B Virginem à Deo edoctam resolvisse se ad filium circumcisioni subjiciendum. Amabat filium tenerrimè, sciebat quis illi dolor inferendus esset. Non dat locum affectui, quia sciebat voluntatem Dei. Ubi de Dei voluntate constat, sepone affectum. Offendetur proximus? sed Deus jubet. Utri attendes? utri attendisti hactenus?

3. *Vt circumcideretur puer.* Considera dolorem quem senserit Christus, quia erat tenellus infans, complectionis delicatissimæ. Hunc prævidit, quia habebat perfectum usum rationis: & tamen voluit legi parêre. Quantum disto à Jesu meo! ubi modicum confusionis, aut doloris prævideo, quantum fugio? sed ab hoc die non fugiam: imo ambiam ad majorem imitationem Jesu.

DIE II. IANVARII.

Quos fines habuerit Christus suæ circumcisionis.

1. COnsidera primum ejus finem fuisse, ut ostenderet se verum, non phantasticum corpus assumpsisse, & se esse hominem nobis similem, doloribus subjectum. Gratias age, adora hoc corpus. Sed disce, non esse contentus specie, seu apparentiâ virtutis, sed veram quære. Hanc autem probare debes circumcisione mortificationis.

2. Secun-

2. Secundus finis fuit, ut se declararet filium Abrahæ, cui lex illa data fuit. Nec absterruit eum dolor, aut confusio. Esne Religiosus? non es, si id non probas circumcisione mortificationis, si te confusionis, aut doloris timor à professionis opere avertit. Non fic ages imposterum.

3. Tertius finis fuit, ut jam tum adhuc infans suum in nos amorem testaretur. Insigne enim amoris argumentum est, pro eo pati, quem amas. Quis viciſſim tuus in Deum est amor? paterisne pro eo? habesne promptam ad ardua voluntatem, ac desiderium? Excipisne prompte, & amanter, seu oblata, seu imperata? Hæc imposterum tui amoris exhibe documenta.

DIE III. IANVARII.

Præcipuæ virtutes à Christo in circumcisione exhibitæ.

1 PRima sit *Obedientia*. Non tenebatur lege, & se subjecit. Et quoniam circumcisio erat protestatio subjectionis ad universam legem, significavit se illam totam servandam suscipere, quamvis gravis esset. Si is tam grave jugum tui causâ suscepit? cur tu cum tam levi jugo Religioso Regulæ luctaris? cur sæpe excutis, cujus fructus est tuus. At non te obligant sub peccato? Ideò suavius est jugum. Amplectere.

2. Hu-

2. *Humilitas*. Circumcisio erat remedium peccati originalis: arguebatur id contraxisse, qui circumcidebatur. Christus nec peccavit, nec peccare potuit : accipit tamen peccati stigma. O humilitas Dei mei ! sed ô superbia mea ! Reipsâ peccator sum, & videri nolo. Discam libenter confundi, nec quæram alius videri, quam sim.

3. *Charitas*, quâ properavit pro me in vulnera. Amor mei non imperavit illi gloriam, aut dilicias; sed vulnera, & sanguinem, & quidē in infantia. O quàm serò ego te amavi! sed quàm etiamnum trepidè te amo, dum duris, & asperis amorem testari fugio.

DIE IV. JANUARII.

De impositione Nominis JESU.

1. *Vocatum est nomen ejus* JESUS. Luc. 2.

Quando? In ipsa circumcisione; quando signum peccati accepit, & sese infinitè humiliavit: tunc Deus dedit illi glorioſum nomen. quod est super omne nomen. Ita Deus elevat eum, qui se humiliat. Habes nomen socii Jesu, ut illud dignè feras, esto socius humilitatis.

2. *Vocatum est nomen ejus* JESUS Quando? In circumcisione. Adeò nomen JESU ipsi JESU sanguine constitit. Habes nomen socii JESU: ut illud dignè sustineas, circumcidi, imò

imo mortificari eſt opus. Hoc inſtitui noſtri ratioà nobis poſtulat. Feciſti id hactenus? facies imposterum? Quomodo?

3. *Vocatum eſt nomen ejus* JESUS. Quando? In circumciſione, quâ ſe obligabat ad implendam totam legem antiquam. Habes nomen ſocii Jeſu. Vide quam te hoc obliget ad obſervantiam Regularum. Singulæ enim continent quandam imitationem Jeſu. Examina, reflecte, ſtatue.

DIE V. IANVARII.

Cauſa Nominis Ieſu, & quam nobis inferat obligationem.

1. IPſe enim ſalvum faciet populum. ſuum Luc. 2. Ideò vocatur Jeſus Salvator. Nomen hoc quàm aptè convenit rei ſignificatæ, Nomen habes ſocii Jeſu? habeſne etiam zelum ſalvandi animas? Nomen ſine actu ignominiæ tibi erit. Excita ergo in te zelum exemplo Chriſti.

2. *Diſcedat ab iniquitate, qui nominat nomen* Jeſu. 2. Timoth. 2. Si reputat indignum Paulus nomen Jeſu pronunciari à peccatore: quantò indignius erit, nomen Jeſu gerere, & peccare? Hæc ergò prima eſt obligatio, ut non pecces, qui hoc nomen geris, ne leviſſimè quidem. Examina, dole, propone.

3. Om-

3. *Omne quodcunque facitis in verbo, aut in opere, omnia in nomine Domini* Jesu. &c. Hæc secunda est obligatio, quam etiam ipsum nomen à te postulat. Jesus, & ejus gloria sit initium, sit medium, sit finis operum tuorum, & verborum; nec aliam quære. Examina, time, dole, ama, &c.

DIE VI. IANVARII
De vocatione Magorum.

1. CVm *natus esset*, Jesus, *ecce Magi ab oriente, &c.* Matth. 2. Eodem tempore manifestavit se Judæis per Angelum, gentibus per stellam. Agnosce bonitatem Dei, qui neminem vult excluſum à gratia, quamvis immerentem, & reluctantem. Expertus id es ipse. Recogita annos priores, & intelliges; miraberis, quòd te Deus ita sit prosecutus; dolebis, gratias ages, propones, petes gratiã.

2. *Vidimus stellam.* Quam infælix status cœcæ gentilitatis ante natum Christum! sed hodie vidit lucem magnam. Cogita quis olim status animæ tuæ ante ortam stellam vocationis? quis hodie? Detestare priorem, gratias age pro præsenti.

3. *Vidimus stellam.* Vocat eos per stellam, quia dediti erant stellarum speculationi. Ita Deus in vocandi modo accommodat se hominum inclinationi: & simul erudit internè, quid stella significet, & movet illorum volun-

voluntatem. Agnoſce 1. gratiæ neceſſitatem, ſine qua ad Deum non venies. Hanc ora. 2. Diſce experiri illorum inclinationes, quibuſcum agis ; & per eas illos lucrari. 3. Diſce ex creatis aſcendere ad increata, ut illi ex ſtella, ſtellarum Dominum agnoverunt.

DIE VII. IANUARII.

De Magorum ad vocationem cooperatione.

1. *Vidimus.* Matth. 2. Non ſoli tres, ſed forte alii omnes in eadem regione viderunt ſtellam : ſoli tamen tres eam ſecuti ſunt. Vere *multi ſunt vocati, pauci verò electi.* Quot ſtellas Divinarum inſpirationum tibi miſit Deus ! quam paucas es ſecutus ! Dole, time, ora plures , & ſtude vocationem tuam certam facere per bona opera.

2. *Vidimus : venimus.* Ut viderent, Deus dedit; quod venerint de ſuo addiderunt. Fruſtra eſt gratia, ubi non eſt cooperatio. Vide ne gratia Dei in te vacua ſit. Nullam neglige, quia forte quævis eſt ultima.

3. *Vidimus : venimus.* Inter videre ſtellam, & venire nihil interponitur: ſtatim enim vocanti Deo obediverunt , non retracti tam multorum exemplo, quos cura domûs , affectus propinquorum, propria commoda retinebant. Diſce non differre dum lumen habes. Rumpe vincula terrenorum affectuum.

DIE

DIE VIII. IANUARII.

De egressu ex Patria, & itinere Magorum.

1. *Vidimus : venimus.* Matth. 2. Non ignorant itinerum molestias, terræ, & aeris injurias: fortè & plura sibi præfigunt animo, & tamen iter aggrediuntur. Magna generositas! Hæc volentibus ad Deum ire semper est necessaria. hoc enim iter molestiis non caret. Confortare ergò, & esto robustus, ac generosas cape resolutiones Deo confisus.

2. *Vidimus : Venimus.* Iter ineunt quia vocati. quò ? ignorant. generosè, & intrepidè se Divinæ committunt vocationi, Fiducia illa stellam ducem merita est. Quàm sæpe times aliqui l aggredi, quia eventum nescis. Ubi credis Deum velle, resolve te, fide : qui dedit velle, dabit & perficere.

3. *Vidimus.* Considera quis per iter fuerit eorum sensus, habito semper præ oculis stellæ miraculo ? quæ Deo gratiæ ? quæ in adversis patientia ? quod Christi desiderium ? quæ eum inveniendi cura ? Confundere, quod cum tot luminibus tam parvum habeas desiderium Christi, & inveniendi curam. Gratias age pro luminibus, ora plura, & efficacia, sequi statue.

DIE

DIE IX. IANVARII.

Tres Magi Hierosolymam ingrediuntur.

1. *Vbi est qui natus est, &c.* Matth. 2. Quia stellam amiserunt, necesse habent ex hominibus quærere. Sed quæ causa amissæ stellæ? Fortè voluit Deus eorum constantiam probare. Solet enim etiam Sanctis eripere solatia spiritualia, & ariditatẽ immittere. Quid ages tali casu? Ecce Magi pergunt, intrant civitatem, spe pleni, quod Deus medium suggeret. Tu pariter ne cade animo.

2. *Vbi est qui natus est Rex Iudæorum?* Quàm intrepida animi magnitudo! In ipsa urbe Herodi subdita, vivo, & regnante Herode rege, homine ambitioso, quærunt de novo rege, non sine vitæ periculo. Fides viva, & ardens desiderium expunxerunt metum periculi: quoties tu ob leves metus, vel non suscipis pro Deo, quæ parum sunt ardua; vel susceptа deseris! Confundere, emenda.

3. *Audiens autem Herodes turbatus est, & omnis Hierosolyma cum eo.* Matth. 2. Turbatur Rex ambitione Regni, quod timet perdere: turbatur populus Regis studio, quem timet offendere. En quomodo vel unus ad terrena affectus, una inordinata passio pacem animi turbat. Amas hanc pacem? ejice animo inordinatos affectus.

DIE

DIE X. JANUARII.

Herodes quærit ubi Deus naſcatur.

1. *ET congregans principes Sacerdotum, & Scribas populi.* Matth. 2. Quàm admiranda Dei providentia! Herodes malevolus, Sacerdotes iniqui ſerviunt ad dirigendos Magos. Lauda & magnifica hanc. ſi verò cognoſcere vis Dei voluntatem, ejus miniſtros, Superiores tuos conſule. Etſi iniqui ſint, Deus non patitur illos in eo errare, quod per te vult fieri.

2. *Sciſcitabatur ab eis, ubi Chriſtus naſceretur.* Ibid. Quàm pia in ſpeciem quæſtio! quàm ſiniſter in corde affectus! quàm ſancti videri volunt affectus peſſimi! Non ſinas paſſionem ullam dominari: etiam te dementabit, ut quod facis paſſione, excuſes virtute; quod ex ira, veſtias zelo, &c.

3. *At illi dixerunt: in Bethlehem Iudæ.* Ibid. Sciverunt hoc ex ſcriptura, quam allegant; docent hoc Magos, & tamen ſtolidi ipſi JESUM non quærunt tam ſibi vicinum. O ingrati! Quanta tu audis, quanta ſcis, per quæ venire poſſis ad JESUM! & cur non facis? obcrit ipſum ſcire, ſi nolis facere.

DIE XI. IANVARII.

Herodes cum Magis agit.

1. CLam *vocatis Magis diligenter didicit ab eis tempus ſtellæ*. Matth. 2. Quo fine? ut inde colligeret ætatem pueri, & deinde in eam ætatem ſæviret, ut Regem extingueret. & adverte illud: *diligenter didicit*: ſi filii iniquitatis diligenter arripiunt media ad ſuos fines peſſimos, quid te facere oportebit ad ſanctos fines?

2, *Ite, & interrogate diligenter de puero; & cùm inveneritis, renunciate mihi,* Ibid. Vide progreſſum malitiæ. Herodes jam ipſos Magos vult inducere, ut cooperentur ſuæ paſſioni. Hæc eſt natura paſſionum indomitarum, ſemper ad pejora proſerpunt. Hæc tib ſit ratio, ut ad eas opprimendas animêris. Vide ergo, quæ ſit in corde, & tempeſtivè cultrum admove.

3. *Vt & ego veniens adorem eum.* Ibid. Mendacium eſt. dic clarè: ut occidam eum. Hucuſque enim progreſſa eſt paſſio, ut ad ſtabiliendum regnum, velit Chriſtum peremptum. Indignare, deteſtare. Velis & tu ad ſtabiliendum tibi cœleſte regnum, peremptum amorem proprium, & pravos affectus. Nam minus hi cum illo regno ſtare poſſunt, quam vivus Chriſtus cum terreſtri, aut Herode vivo.

DIE

DIE XII. IANVARII.

Magi discedunt Hierosolymis, & veniunt in Bethlehem.

1. *Vicùm audissent Regem, abierunt.* Matth. 2. Considera qua sollicitudine Christum quærunt. Id solum agunt in urbe, quod ad hoc servit. quærunt, ubi nascatur; intelligunt. Hoc habito statim prosequuntur iter, nec patiuntur se curiositatibus rerum detineri. At tu in suscepto virtutis itinere, quot diverticula ad creaturas quæris? quam lentè progrederis? non seriò vult, qui lentè vult.

2. *Et ecce stella, quam viderant in oriente, antecedebat eos.* Ibid. Amissam stellam tolerarunt cum patientia, & spe, non desiluunt tamen ab itinere. Ideò consolatur eos Deus remissâ stellâ. Vide quam bonus est Deus in eos, qui tempore desolationis nihil remittunt de virtutis progressu. Ne ergò animo concide, si absit consolatio: fer patienter, & spera. Aderit rursum Deus: huic te committe.

3. *Vsque dum veniens staret supra, ubi erat puer.* Ibid. Quo deduxit tandem hæc stella? Ad Deum quidem, quem quærebant; sed tamen etiã ad vile stabulum. Vide quo stellæ, seu cognitiones tuæ te ducant. Si ad vanitatem, existimationem, &c. ignes fatui sunt:

ſi ad vilitatem, & contemptum tui; ſtellæ Dei ſunt. Has ſequere, & Deum tibi monſtrabunt.

DOMIN. I. POST EPIPHAN.

De adoratione Magorum.

1. ET *intrantes domum invenerunt puerum cum* MARIA *matre ejus.* Matth. 2. Conſidera 1. Hos Principes non horruiſſe ſordes ſtabuli, non deſpexiſſe paupertatem, aut infirmitatem infantis; ſed interne illuſtratos agnoviſſe hunc puerum eſſe DEUM. Lauda DEUM, gratulare Magis. Neque tu horre paupertatem, aut contemptum. Poſtquam enim DEUS pro te vilis factus eſt, non inve-nies eum per gloriam; & exiſtimationem. Reflecte, dole, deſidera, pete.

2, *Et procidentes adoraverunt eum.* Ibid. Prociderunt primùm, non tantùm corpore in terram in reverentiæ ſignum, ſed etiam animo in ſuum nihilum, agnoſcendo ſe undequaque ad hoc Deo pendere. Deinde adorarunt perfecto cultu latriæ: quia DEUM cognoverunt. Ecce quem ſui æſtimationem excitat DEUS cognitus? quam reverentiam? quam animorum ſubjectionem? quem ſui contemptum? Excelleres his, ſi DEUM bene noſſes.

3. Et

3. *Et procidentes adoraverunt.* Considera qui fuerint eorum affectus. 1. Eos gratias egisse, quòd venerit in mundum ad redimendos homines. 2. Quòd per stellam eos ad se deduxerit. Obtulisse se ad perpetua ejus obsequia servos infimos. Excita in te eosdem affectus, & offer te ad quævis ardua.

FERIA II.

De oblatione munerum.

1. *Apertis thesauris obtulerunt ei munera, aurum, thus, & myrrham.* Matth. 2. Fidem testantur opere ; nec comparent vacui ante Regem donant illi quidquid habent precioſum. Nec dubium est obtulisse etiam, quod iisdem muneribus designatur ; cum auto charitatem; cum thure devotionem, cum myrrha mortificationem. Credis DEUM ? operibus proba. Offer eidem tria hæc mystica dona. sed oblata semel, non amplius recipe.

2. *Obtulerunt ei munera.* Considera quàm grata fuerint hæc munera Christo Domino: non quia preciosa ex materia ; sed quia conjuncta erant. 1. cum viva fide. 2. pietate. 3. humilitate, & subjectione. 4. amore. Deus enim solum æstimat ex eo quanto affectu, non quantum dones. Cùm igitur offers munus tuum Deo, affectum procura.

3. *Obtulerunt ei munera.* Considera quid Deus, qui se liberalitate nostra vinci non patitur, his donis rependerit. Etsi nihil constet, considerare tamen licet, retulisse auro augmentum sapientiæ, & charitatis: thuri, orationis, ac devotionis; myrrhæ, incorruptionem, seu gratiam, quâ præservati fuerint à pecatis. Nihil frustra Deo dabis; quo plus dederis, plus accipies. dabis vilia, accipies preciosa.

FERIA III.

De reditu Magorũ in regionẽ suam.

1. ET *responso accepto in somnis, ne redirent ad Herodem.* Matth. 2. Perplexi hærebant, an eâdem, an aliâ viâ redirent. Recurrisse ad Deum crediderim, & orasse lumen. Deus mittit Angelum, qui doceat. Agnosce, & lauda Dei providentiam, quæ suos regit. Committe te illi, maximè in dubiis, & adversis, certus quod aderit.

2, *Responso accepto, ne redirent ad Herodem.* Prompti sunt, etsi via suggeratur fortè longior, molestior, ignota: nec pensi habent, promisisse reditum Herodi, dum Deus aliud jubet. Disce posthabendum respectum, & motiva humana, cùm quid Deus, vel superior jubet: eundum viâ, quâ te Superiores, &

Regulæ

Regulæ ducunt. Reflecte in priora, ordina futura.

3. *Per aliam viam reverſi ſunt in regionem ſuam*, Ibid. Priore via amiſerunt ſtellam, inciderunt in Herodem, inciderunt in periculum promiſſione reditûs data. Quid fieret, ſi redirent? Faciant te propria pericula cautum. Noli eò redire, ubi expertus es, te deliquiſſe. vitata occaſione vitabis periculum. Quàm ſæpe id es expertus!

FERIA IV.

Ex infantia Chriſti diſce mundi contemptum.

1. *Nolite diligere mundum.* 1. Joan. 2. Ita te Jesus exemplo ſuo alloquitur. Naſcitur ſecretò, in nocte, ſine pompa, ſine hominum accurſu, ignotus omnibus; & natus non ſe Regibus mundi, ſed deſpectis ſolùm Paſtoribus promulgat. Non eſt hoc velle latere? Quid ergò tu quæris lucem? Diſce ſanctè latere, & ſolitudinem amare, te plebi potius communicare, quam inclytis.

2. *Nolite diligere mundum.* Conſidera Chriſtum à nemine ex vicina Bethlehem, à nemine ex Jeruſalem viſitatum. Non ignorabant hi natum, qui Magos ipſos docuerant, ubi naſceretur. Manſit ergò totis 40. dieb⁹ in ſta-

bulo deſpectus à ſuis, qui poterat ſui honorem omnibus imperare. Non eſt hoc mundum contemnere? Et tu voles tibi applaudi? te æſtimari? uter erat, tu? an Dei Filius?

Nolite diligere mundum. Conſidera accepiſſe quidem Chriſtum à Magis aurum; poterat meliorem ſibi commoditatem curare, unde magis ab hominibus æſtimaretur, qui tranſeuntes eum videbant & contemnebant. Non eſt hoc mundum deſpicere? cum ejus plauſum habere poſſis, nolle? At quam tu ſollicitus es, ut vel lucreris æſtimationem, vel non perdas. Elige contemptum ad majorem Chriſti imitationem.

FERIA V.

Diſce ex Infantia Chriſti Humilitatẽ.

1. *Diſcite à me, quia mitis ſum, & humilis corde.* Marthæi 11. Ita ad te clamat Jeſus ex ſtabulo, ex præſepi, ex pannis. Humilitas eſt deſcenſus ad vilitatem. Ad quantam deſcendit Deus, qui eſt infinitæ dignitatis! factus homo, ſervus, ſimilis peccatoribus. Admirare, gratias age, ama. Et tu audebis ſuperbire? Ex neceſſitate tibi convenit humiliari, quia re ipſa vilis es. Expende vilitatem tuam, & deprime cor tuum.

2. Conſidera quomodo Chriſtus in ſtabulo oc-

lo occultat majestatem Dei, & perfectiones; Sapientiam, potentiam, gloriam, divitias, &c. adora tu illas. Mirare, lauda, gratias age humiliato Deo. Disce tua non jactare, & gratias occultare.

3. Considera Christum omnia viliora elegisse: pro Matre pauperem, & despectam puellam, pro nutricio fabrum, pro habitatione stabulum, pro cunis præsepe, pro lectu fœnum, &c. An tu meliora affectabis? an deberi tibi judicabis? Confundere vilis homo, dum pro te Deus factus est vilis.

FERIA VI.

Disce ex Infantia Christi Paupertatem.

1. PROPTER *nos egenus factus est.* 2. Cor. 8. Quis? Dominus universorum, in cujus domo sunt gloria, & divitiæ; qui omnibus dat abundanter, pro se nihil habet superfluum. Inspice pauperem casam: obstupesce: æstima paupertatem, quam tanti fecit Deus, ut cùm eam non reperiret in cælo, in terris quæsiverit. Sed rescinde etiam superflua te, ut Jesum propiùs imiteris.

2. *Propter nos egenus factus est.* Non tantùm caret superfluis, sed vix necessaria habet, panni viliissimi, & pauciissimi; cunæ, præsepe; lectus, fœnum; & ut se calefaciat, halitus ani-

malium. Obstupesce pauperem DEUM. Confundere, qui vis pauper esse, sed defectum non pati, qui si fortè occurrat, inquietaris, murmuras. Disce cum paupere JESU etiam necessariorum defectum tolerare.

3. *Propter nos egenus factus est.* Non tantùm necessariis caruit, sed ea quæ etiam habuit, vilissima fuerunt, & incommoda; stabulum frigori pervium, panni viles; præsepe durum, fœnum asperum. Æstima & dic cũ Bernardo: *Quantò pro me vilior, tantò mihi charior.* Nonne hæc te confundunt, qui licet mundum deserueris, adhuc amas, & quæris tuas commoditates? siccine imitaberis JESUM.

SABBATHO.

Disce in Infantia Christi Obedientiã.

1. *Humiliavit semetipsum factus obediens.* Philip. 2. Primus ejus nascentis actus fuit obedientiá. Natus enim est dum in ejus exercitio esset, ut ex Nazareth in Bethlehem ascenderet. Et quis? cui obedivit? Imperatori terreno Rex Regum, homini Deus, peccatori, qui tollit peccata mundi. Vides quanti Christus fecerit obedientiam. Nec in contrarium motus est iniquitate mandantis, nec difficultate itineris: quia sciebat Patrem glo-

rificari. Discè æstimare, amare obedientiam; non spectare personam jubentis, sed DEUM per illam jubentem; Omnis enim potestas à DEO est.

2. *Humiliavit semetipsum factus obediens.* Considera quàm ab arduis cœperit obedientiam exercere ab humilitate, paupertate extrema, adversis, & incommoditatibus, &c. Sciebat optimam esse voluntatem, quæ Divinæ consentit per omnia. Discè in Superiore DEUM agnoscere, & plenum tuæ voluntatis holocaustum ad quæcumque ardua offerre.

3. *Humiliavit semetipsum factus obediens* per omnia Matri, seu in sinum accipiat, seu in fœnum reponat, & patitur se verti, reverti ad libitum Matris. Admirare Christi obedientiam, gratulare Matris felicitati. Redde etiam tam felices tuos Superiores, & sine te ab iis ad libitum moveri. Magnum hoc est Superiorum solatium: magna pars imitationis JESU.

DOMIN. II. POST EPIPH.

Discè ex Infante Iesu patientiam.

1. CONsidera 1. potuisse Christum nasci impassibilem, amoliri à se omnem asperitatem, & dolorem: noluisse tamen; quia voluit pati in ipsa etiã tenerrima ætate;

licet potuisset id differre ad robustiorem ætatem. Quid ergò tu tantoperè amas, ut omnem pœnam fugias? Vita præterita non te obligat, ut mortificationes assumas? Scis esse gratum Christo, quid differs?

2. Considera 2. ipsa incommoda quæ patitur: frigus, fœtorem, egestatem, vulnus circumcisionis: tristitiam in anima ex consideratione tot peccatorum, & frustratæ suæ passionis. Et hæc quo affectu? Quid ego ago infirmus, si medicus pro me patitur? fugiamne pati pro Deo, qui quærit pati pro me?

3. Considera 3. Quàm innocens, & immeritus patitur. Innocenter pati, patientia est Sanctorum: reorum, pro culpa. Tu neutram habes. Confundere. Si, quod patiaris, occurrat, millies te meritum cogita. Si pateris innocens, habes occasionem exhibendi amoris, qui per dura probatur; habes occasionem, ut similis fias Jesu Christo. non est discipulus supra Magistrum.

FERIA II.

Disce ex Infante JESU amorem DEI & proximi.

1. AMor probatur operibus, quibus bonum amati quæritur citra proprium commodum. Considera ergo quæ Christus ope-

opera edat, quibus bonum Dei quærit, etiam cum ſuo gravi incommodo. Quia ſcivit placere Patri, toleravit omnes incommoditates. 2. Flet ex zelo honoris Dei, ob peccata hominum; quibus abolendis dat lachrymas, deinde ſanguinem. 3. Invitat ad ſpecum illam paſtores, & gentiles, ut notam illis faciat gloriam ei. Si amas Deum, operibus proba: primùm in te, deinde in aliis gloriam ejus promove. Dignus eſt enim cui ſoli debetur gloria.

2. Conſidera Chriſtum étiam in nos probaſſe amorem, omnes illas incommoditates pro nobis offerendo. Gratias age, & ama Jeſum. Diſce amare proximum, eique benefacere, non ob commodum tuum, ſed ob ejus ſalutem. Purifica omnem amorem erga homines, ut hoc ſolum illis velis. Quia hoc eſt eſſe adjutorem Chriſti in Redemptione hominum.

3. Conſidera Chriſtum ſuum in nos amorem probaſſe, quod omnia mala noſtra corporis, & animæ in ſe ſuſceperit, dolores, triſtitias, tædia, pœnas, quas merebamur, ſatisfactiones pro peccatis, quas reddere non valebamus. Languores noſtros ipſe tulit, & dolores noſtros ipſe portavit. Quid debes medico, qui pro te factus eſt infirmus? Quid vadi, qui pro te ſatisfecit. Non poteris tu compati proximo tuo? non ejus defectus ſufferre?

FERIA III.

Disce ab Infante Iesu, quomodo te sanctè ames.

1. AMare seipsum sanctè, est velle sibi ipsi bonum, non falsum, & apparens, sed verum & solidum, seu æternum. Quod bonum sibi voluit Jesus? non sensuum, sed gloriæ Dei. Jam tum in infantia impressum illud habebat: *Non quæro gloriam meam, sed ejus qui misit me.* Oppone amorem, quo te hactenus amasti. quam inordinatus! quam sensualis est! Imò odisti te, quia indulsisti tibi ea, quæ à Deo avertunt. Corrige ergo amorem tui: ut nihil tibi velis, quod non sit pro gloria Dei; aliàs te odisti, tibi obes.

2. Considera amorem Jesu in seipsum, fuisse desiderium voluntatis, Divinæ in se adimplendæ. Qui semper facit ea, quæ Deo sunt placita, etiam in præsepi hoc egit. Nullum majus bonum tibi velle potes, quàm ut voluntas illa sit regula tua. Nunquam errabis, semper Deo placebis. Quàm pauci eam respiciunt, ut sequantur! quàm multi sensum ducem potius sequuntur! si tu es inter illos, dole, & emenda.

3. Considera Christum ex hoc amore san-

cto

cto in ſeipſum, acceptaſſe dolores, humiliationes, paupertatem, contemptum; quia relucebat in his beneplacitum DEI, & ſalus mundi. Unde ſancto ſui amore impugnabat ſenſum, & ei vim inferebat. Sic amare te debes: generosè tuos ſenſus, & paſſiones expugnare; apprehendere humilia, dura, & aſpera. quia' omnino hæc eſt voluntas DEI. Quàm felix eſſes, ſi à puero hoc feciſſes! quàm infelix futurus, niſi modò conſtanter id facias?

FERIA IV.

Iter Beatiſſimæ Virginis ex Bethleem in Hieruſalem ad purificandum.

1. *ET poſtquam impleti ſunt dies purificationis.* Luc. 2. Conſidera quàm ſolicita fuerit de implenda purgationis lege, qua non tenebatur. Non excuſat ſe ſua ſervata Virginitate, prolis dignitate. Accipit exemplum Filii, qui implevit legem circumciſionis, cùm nec egeret, nec teneretur. Gloriam ſuam reputat, ſi inter immundas falſo judicio accenſeatur, cùm ſic ejus filius ſit numeratus inter peccatores. O admiranda obedientia, & humilitas! O quàm ego ſum alius! ſum coram DEO peccator: & coram hominibus de puncto honoris

ſuctor.

luctor. O pudor! *Disce à* JESU & MARIA.

2. Considera 2. Quo sensu B. Virgo, & S. Joseph reliquerint stabulum, in quo soli cum solo Jesu inter tot asperitates, in summa paupertate deliciabantur. In defectu rerum omnium, una & abundans erat illis consolatio, esse cum Jesu. Cum Jesu nullus locus est solitudo, nulla paupertas dura, nullum incommodum molestum. At molesta sunt ista tibi? Mi bone, non es totus cum Jesu: mendicas à creaturis solatia, sed apparentia; & vera despicis. Relinquis fontem aquæ vivæ, & fodis tibi cisternas.

3. Considera itinerantium paupertatem, modestiam, patientiam dum à transeuntibus contemnuntur, dum à diversoriis excluduntur. Audi pios discursus, plenos variis affectibus in Jesum. Vide alternantes obsequia puero Jesu, nunc Mariam, nunc Josephum gestantes puerum, &c. & cum qua reverentia, &c. Utinam hi sint affectus tui, cùm Jesum in Eucharistia sumptum corde geris.

FERIA V.

De causis Purificationis B. Virginis.

1. *POstquam impleti sunt dies purgationis ejus secundùm legem Moysi.* Luc. 2. Cum cer-

tum ſit Beatisſimam Virginem pluribus titulis exemptam fuiſſe ab obligatione legis Purificationis, examina cauſas, cur tamen voluerit purificari? Prima cauſa eſt ex Dionyſ. Carthuſ. *ut legi obediret*, in qua legislatorem reverebatur. Perfecta obedientia plus peragit, quàm tenetur. Quid refert, quòd non obligêris ſub peccato, ſi regula eſt de re licita? Noli eò deſcendere, ut id tantùm velis, quod non potes ſine peccato non velle. Cadentium hoc eſt principium. Tu id cave. Adde, quod in hoc ſit humilitatis exemplum.

2. Conſidera ſecundam ab eodem cauſam aſſignatam eſſe, ut *imitaretur filium ſuum, quem vidit legi circumciſionis ſubjectum*, qui eâdem non tenebatur. Et motivum, quo tibi perſuadeas regularum obſervantiam, tametſi illæ ſub peccato non obligent; quia ſic magis Chriſtum, & B. Virginem imitaris. Errare non potes ea via, qua filius Dei præcedit. Dole, quod ea non iveris: time, ſi non eas; ama, & ibis.

3. Conſidera tertiam cauſſam fuiſſe, ut puriſſima Mater, magis purificaretur, non quidem per receſſum ab impuro, ſed per acceſſum ad ſumme purum. Aſſimilavit enim ſe magis primæ puritatis regulæ Chriſto Jeſu. Unde credunt Patres ejus puritatem in hoc myſterio auctam fuiſſe; ſicut virginitatem in partu. Si te non movet ad Regularum obſervantiam,

vantiam, ut magis per eas ad ſummè purum accedas; moveat te ut ab impuro recedas. Inſpice te, & vide infirmitatem tuam. Accede etiam ad ſummè purum per deſiderium proficiendi in via virtutis.

FERIA VI.

De aliis cauſis Purificationis.

1. *Poſtquam impleti ſunt dies purgationis* Expende aliam cauſam à Carthuſiano traditam, *ut vitaret ſcandalum Iudæorum.* Peperiſſe ſciverant: eſſe Matrem Dei ignorabant. Ne ſcandalo ſit Mater Dei, abſtinet privilegio. Diſce hinc, eſſe quandoque aliqua præſtanda, ad quæ non obligaris, ne aliis ſis ſcandalo: aliqua pariter omittenda, quæ licitè ageres. Hoc charitas poſcit.

2. Conſidera aliam cauſam ab eodem traditam, *ut conformaret ſe aliis mulieribus in licitis, & honeſtis.* Non ſingulari ergò via incedit Virgo, ſed communi. Non utere, multò minus pete exemptiones, & ſingularitates. Via communis ſecura eſt magis, quia magis probata, & regulis à Deo dictatis firmata. Hac ſancti præivere. Hanc conſtanter tene.

3. Conſidera aliam cauſam à Petro Bleſenſi traditam: *ut debitis ſupererogaret indebita.*

Non

Non tenebatur. Ergone non agendum, ad quod non teneris? plura amat Deus, quàm imperet. Gratiora ſunt obſequia, quæ citra debitum exhibentur, quàm quæ cum debito præſtantur. Avarus nimium es, ſi Deo nihil ultra præcepti debitum impendas. Velles-ne, ut Deus nihil tibi impenderet, quod non tenetur? Quàm miſer, quàm egenus eſſes!

SABBATHO.

Quas præcipuè virtutes B. Virgo in ſua purificatione exhibuerit.

1. INſinuavi ſupra obedientiam, & amorem puritatis. Nunc accipe *Humilitatem*. Videbat ſe æſtimandam cæteris mulieribus parem. Non curat, ut videatur pura, ſed ut ſit. Non prodit ſe Matrem Dei, cùm ſit. O quã-tum abes! nonne videri magis curas, quàm eſſe bonus Religioſus, &c. Videri alienum, & extraneum eſt; eſſe intrinſecum eſt, & ſolùm prodeſt. Cura ergò magis eſſe, quod vis videri. Nec videri velis, ſed eſſe.

2. Conſidera exhibitum tibi paupertatis exemplum à B. Virgine. Poterat ea ditiorum more agnum offerre, ſi aurum à Magis oblatum huc impendiſſet: elegit pauperum ſacrificium:

ficium : quia vidit Jesum pro nobis pauperem factum. Non elegis tu tibi honoratiora? non procuras? non gaudes melioribus ? At hocnè est pauperem Jesum imitari? Non dubita tantò gratius Deo fuisse sacrificium columbarum, quantò erat vilius. Quid tu reddes Deo tuo?

3. Considera devotionem, qua filium suum, & munus Sacerdoti præsentavit: qua hanc oblationem comitata sit intentionis puritate? qua charitate ? &c. Confer tuam cum illius devotione. Vide quantum tibi desit : penetra ejus necessitatem in tua vocatione. Digere tibi tempora, & actiones, quibus te magis cum Deo conjungas.

DOMIN. III. POST EPIPH.

Quare Christus offerri voluerit.

1. *Tulerunt illum in Hierusalem, ut sisterent eum Domino.* Luc.2. Considera auctorem legis voluisse implere opere, quod verbo jussit. Legislator, aut Doctor nullo magis legem suam, aut doctrinam firmat, quàm opere. Multa de virtute, de Deo aliis dicis: sed facisne etiam ? Non laudatur à Christo, qui solùm docuerit, aut præceperit, sed *qui fecerit, & docuerit.* Vide ergò ut verba tua firmes operibus. Virtus enim consistit non in dictis, sed in factis.

2. Con-

2. Consídera eum, qui venerat Magíster Humilitatis, nullam ejus exhibendæ occasionem prætermíse. Æstimabitur purus homo ut cæteri, eadem lege peccati obstrictus: quid tum? Dei Filius magis attendit, quæ grata sunt Patri, quàm quæ sibi honorifica. At tu fortè contrarium attendis? Fortè etiam, quæ Deo debes, ad tuum honorem torques? Quo plus tu ipse honori tuo stúdes, minus eum Deus procurabit, minus concedet: quia *gloriam suam alteri non dabit.*

3. Consídera Christum voluísse duplici titulo nostrum esse: ideò, qui datus à Patre fuerat, voluit in præsentatione emi, ut ait S. Thom. de Villanova. Vide quomodo titulos quærit, & cumulat; quibus tuus sit. Idem tu præsta in illum. Quot tibi suppetunt? quot tu perdis, ac negligis? Esto posthac sollicitus magis, ut sis Dei, quàm fueris hactenus. Titulos suggerit omnis hora, omnis creatura. Quo tu magis Dei fueris, Deus erit magis tuus.

FERIA II.

Mater Filium, Filius se ipsum Patri offert.

1. CÓnsidera qui fuerint affectus Virginis in Deum, cui hanc hostiam offerebat, fidei, adorationis, gratiarum actionis pro-

pro omnibus donis sibi impensis, charitatis, sui ipsius resignationis: quæ deinde in nos charitas, quia eum offerebat Divinæ justitiæ pro nostra salute. Gratias age Virgini. Disce hanc quoque hostiam iisdem affectibus pro peccatis tuis offerre. Cum hac offer teipsum quidquid es, quidquid potes: aliàs acceptus non eris. Nihil enim gratum est Deo, nisi quod cum Christo, aut ejus meritis offertur.

2. Considera quomodo se Christus ipse æterno Patri obtulerit ad promovendam ejus gloriam, & salutem generis humani. Id verò cum quanto, quàm puro affectu, sine omni suo commodo? Accende in te zelum gloriæ Dei, & salutis proximorum. Offer te & Deo, & ejus vicariis Superioribus ad quævis ardua. Detestare priorem teporem. Pete gratiam, &c. Cogita Christum tunc etiam ad te respexisse. Quid ei debes? Reddere potes imitationem, aliàs nihil.

3. Considera quàm grata fuerit hæc oblatio Deo, quia offerebat Mater, offerebat se ipsum Filius; offerebatur Filius precium totius mundi, dilectissimus Patri. offerebatur in finem gloriæ Dei, & precium Redemptionis nostræ. Gratulare Patri, Matri, Mundo, quòd una tandem inventa sit oblatio, quæ Deo placeat. Agnosce & in tui precium oblatum. Expende quanti te fecerit Deus: quantum te amaverit. Et quid reddes, nisi amo-

amorem? Hunc etiam brutum amanti reddit.

FERIA III.

De occursu Simeonis senis, & ejus elogio.

1. ET *homo iste justus, & timoratus.* Luc. 2. Pulchrum sancti senis elogium. Optima ad recipiendum in ulnas, vel in animam Christum dispositio est, Justitia, seu vitæ sanctitas, & timor. Justitia Christum nobis unit, timor unitum conservat; dum non solùm *expellit peccatum*, sed minimos etiam nævos arcet. Nam, *qui timet Dominum, nihil negligit.* Disce ad conservandam animæ puritatem minimos defectus curare, ne per hos viam majoribus aperias, & paulatim decidas. Perfectio virtutis in minimis elucet. Tune hoc agis?

2. *Expectans consolationem Israël.* Sciebat promissum Salvatorem; sed videbat tot elabi sæcula, tot Patriarchas, ac Prophetas, qui eum sperabant, interim emortuos: ipse tamen constanter expectabat Quàm magna hæc in Deum fiducia! quàm constans expectatio! Quàm tu expectas consolationem? absit ut vanam, vel caducam à creaturis. Ergo sanctam in solo Deo? sed nondum experiris? nondum tibi assecutus videris? Expecta Dominum grandi fiduciâ, & constanter. Aderit certò reipsâ, si eum spe præoccupaveris.

3. Et

3. *Et responsum acceperat à Spiritu sancto non visurum se mortem, nisi prius videret Christum Domini.* En quid promeritus sit justitiâ suâ, timore, & expectatione? nempe certitudinem videndi Christum. Forte nec ausus fuit de hoc interrogare, sive ex humilitate, sive ex certa fiducia, & tamen *responsum* accepit. Habes aliquid similis felicitatis. Quot mandata, quot regulas, tot habes à Spiritu Sancto responsa, non visurum te mortem, si ea observes, cum justitia, timore, & fiducia. Sic enim dictum est: *Hoc fac, & vives.* Tuum est, ut hanc tibi promissionem certam reddas.

FERIA IV.

Simeon accipit Christum in ulnas suas.

1. *ET venit in Spiritu in templum.* Luc. 2. Considera S. Simeonem motum ab eodem Spiritu, à quo promissionem acceperat; festinasse spiritu fervido, ac sitibundo in templum ipsâ horâ, quâ Christus inferebatur. Hanc opportunitatem si distulisset, non vidisset Christum Domini. Quantum est opportunitatem, & gratiam oblatam arripere! Noli differre, cùm gratiã habes. forte hæc ultima est æternùm non reditura. Hoc ipsum

te moveat, quod hactenus plures neglexeris, cujus meritò cum dolore recordaris.

2. *Et ipſe accepit eum in ulnas ſuas.* Promiſſum ſolum erat, quod videbit Chriſtum : at inſuper eum in ulnas accepit. Plus dat Deus, quàm promittat. Tu contra plura ſpondes, & proponis, quam præſtes. Noli eſſe tam parcus in eum, qui in te tam eſt liberalis. Accepit eum inter brachia : per quæ, ut ait Hugo, noſtræ operationes ſignificantur. Ad Deum quidem pervenitur deſideriis, ſed non tenetur niſi operibus. Erras ergo, ſi propoſita ſtatuiſſe contentus, ad opera non progrediaris.

3. *Et benedixit Deum, & dixit : Nunc dimittis ſervum tuum Domine, &c.* Conſidera qui fuerint gerentis affectus, fidei, ſpei, charitatis, gratulationis tam ſibi, quàm toti mundo, reſignationis, ac potiſſimùm moriendi deſiderii: quo ſignificat, ſe nullius creaturæ amore in vita hactenus detentum, ſed ſolâ ſpe videndi Jeſum. Felix anima, quæ in nullas creaturas amorem ſpargit, ſed totum in Deum colligit! Hoc poſtulat finis tuus, ad quem creatus es. Abſtrahe ergo à creaturis affectum. Tantum accedis ad Deum, quantum ab illis recedis.

FERIA V.

S. Simeon prophetat de Christo.

1. ECce *positus est hic in ruinam.* Luc. 2. Salvator in ruinam? sed eorum, qui cognoscent quidem Deum, sed non secundum cognitionem honorabunt; qui abutentur gratiis, & per suam malitiam vocationi non obsequentur. Time ne & tibi sit in ruinam, si gratiis ejus non utaris. Dole tam frequentem earum abusum. Ora tibi efficaces dari. Statue cooperari. Sit potius in ruinam tuarum passionum, exemplo suo, & auxilio.

2. *Et in resurrectionem multorum:* imò omnium, si velint. Nemo à gratia resurgendi per Deum excluditur. Quæ bonitas ista Dei? offensus gratiam offert; læsus lædentis amicitiam quærit. *Non vult mortem peccatoris,* sed ut convertatur, & vivat. Nec hoc bono, aut commodo suo, sed tuo. Impensius ergo Deus tua vult bona, quàm tu ipse tua. Quod si resurgas ejus ope, quoties iterum tuâ malitiâ cadis? O pudor! ita demum resurge, ut cadas nunquam. Sed pondus passionum opprime, ne te in lapsum trahant.

3. *Et in signum, cui contradicetur.* Eventus vitæ Christi dedit Prophetiæ veritatem. Perpetuam enim *sustinuit à peccatoribus adversus semetipsum contradictionem:* quæsitus

ab

ab Herode ad necem, à Judæis parati in eum lapides, damnata, aut ſpreta ejus doctrina, ipſe tanquam ſcopus omnium opprobriorum, calumniarum, & cruciatuũ poſitus. Sed & quoties tu vitæ ejus, & doctrinæ contradixiſti! Sit tibi poſthac ſignum Jeſus, non cui contradicas, ſed cui te conformes, ad quod tua deſideria, tuas actiones conjicias.

FERIA VI.

De iis, quæ Simeon B. Virgini propheravit.

1. *Tuam ipſius animam pertransibit gladius.* Luc. 2. Vide quomodo jucundis acerba permiſcet Deus. Audiverat ex Simeone B. Virgo laudes, ac benedictiones ſui filii. Quæ hinc gaudia? jam de gladio audit, qui ſibi non corpus, ſed ipſam animam ſit penetraturus. Ut Mater enim, & filii amantiſſima, non poterit non graviſſimè ſentire injurias filii. Nam amati injuria, eſt amantis tormentum. Vis ſignum, an Jeſum ames? Explora quomodo ejus injurias feras, tam à te, quàm ab aliis illatas. Doles, deteſtaris, impedis, & hoc quidem ardente zelo? Confide quod ames, & exardeſce in omnem Dei injuriam.

2. *Tuam ipſius animam pertranſibit gladius.*

Consídera causam, ob quam voluerit Deus B. Virgini hunc doloris gladium jam in infantia Christi per prophetiam imprimere. Fortè voluit eam Christo magis conformem: ut sicut ille ab infantia semper habuit sibi præsentem passionem suam, ita & illa semper ejusdem memoriâ torqueretur. Vide quo evadas per assiduam crucem, & mortificationem: ad similitudinem Christi. Crescit enim virtus, cùm adversis probatur: per majorem virtutem Christo es similior. Amas hanc similitudinem? ama crucem. Ad hanc te magno animo resolve; hanc amplectere.

3. *Tuam ipsius animam pertransibit gladius.* Consídera prophetiam hanc, eo ipso quidem momento, maximè autem tempore passionis Christi impletam. Percurre tormenta Christi: vide præsentem Cruci Virginem. Cogita quis dolor Matris ob tam graves in tantum Filium injurias fuerit. Sed & tu hunc gladium Matri infixisti, qui Filio tot injurias, tam graves irrogasti. Dole, & time gladium iræ Dei.

SABBATHO.

De Annæ Prophetissæ occursu.

1. *NOn discedebat de templo, jejuniis, & obsecrationibus servièſ die ac nocte.* Luc. 2.

Con-

Considera perseverantiam hujus sanctæ matronæ in dictis exercitiis, à quibus non remittebat. Non meretur virtutis nomen, quam non comitatur perseverantia. Apud Deum hæc sola coronatur. Quomodo tu ad coronam pertinges! Quàm multa proponis? quàm pauca exequeris? Minimâ difficultate frangeris; &c. Petrumpe tandem, reddetur suave; quod credebas laboriosum.

2 *Non discedebat de templo, jejunjis, & obsecrationibus, &c.* Ibid. Considera deinde ipsas hujus viduæ virtutes, virginalem, & vidualem ejus castitatem, exactam legis Divinæ observantiam, frequentem cum Deo communicationem, rigidam abstinentiam. Atque his merita est Jesum verum Deum agnoscere, hæ enim sunt, quibus se Deus communicat penitus agnoscendum. Vis ut Deus se tibi exhibeat? habe cor mundum. observa mandata, & regulas: sæpè cum Deo colloquere: retrahe te à sensuum delectamentis.

3. *Et hæc ipsâ horâ superveniens.* Ibid. Considera hanc Annæ felicitatem ad hanc horam esse à Deo dispositam, ita tamen, ut & ipsa hâc eâdem horâ occurrat, cæteroquin eo solatio non potitura. Ita Deus gratias suas certo tempori, & occasioni alligat, quas nisi eâ horâ arripias, fortè nunquam obtinebis. Vide ergo, ne hâc horâ oblatam gratiam præter-

eas. Perduntur sæpè multæ, dum una negligitur. Nam Deus eas veluti per catenam ducit, uti si uni cooperêris, plures promereris. Si scires ab una hac pendere tuam salutem, quid ageres? Et fortè pendet. Ne ergo sis segnis, & incurius.

DOMIN. IV. POST EPIPH.

De affectibus, & sermone Annæ Prophetissæ.

1. *Et hac ipsâ horâ, superveniens.* Luc. 2. Considera qui fuerint interni affectus Annæ agnoscentis sub velo Carnis verum Deum: quæ fides, spes, amor, gaudium, gratulatio, sui resignatio, &c. Suntne iidem tui in Deum velo accidentium panis tectum? Si credis, cur non major est in eum reverentia? Si speras, cur affligeris adversis? Si amas, cur amorem dividis in creaturas? Si gaudes, cur solatia ex cæno mendicas? Si gratularis tibi tanto bono, cur alia extra Deum æstimas? Si te resignas, cur toties te iterum recipis, &c.

2. *Confitebatur Domino.* (Ibid.) hoc est, benedicebat, & glorificabat Dominum. Vehementes enim affectus erumpebant in verba. Sed quæ fuerint, non exprimitur. Credi tamen potest, laudasse Dei bonitatem, ac misericor-

ricordiam, quam fecit cum ſervis ſuis: admiratam fuiſſe ejus humilitatem, & exinanitionem. Unde fit quòd ſis tam ſterilis in laudes Dei? quia nimirum tepidè, aut parum afficeris. Amanti enim de amato non deſunt verba. Quod loqueris, prodit, quid ames. Examina te ipſum, & verba, ſermonesque tuos, & deprehendes, ubi ſit animus, unde evocandus.

3. *Et loquebatur de illo omnibus.* Ibid. Et quid loquebatur? ſine dubio, hunc eſſe tam diu expectatum Meſſiam : huic ſoli impendendos amores, &c. Nonne hoc profeſſio, & vocatio tua exigit? ut ad cognitionem, amoremque Jesu erudias , & inflammes *omnes*, qui ejus ſanguine redempti ſunt, nulli quamvis miſero, & egeno te ſubtrahas? Cur ergo vel omnino ſubterfugis ? vel rejicis viliores? Nunquid ideo vilis eſt anima, quia vili lacerna tegitur ? an pro comptis ſolùm mortuus eſt Dei filius ? verò zelo nulla anima eſt vilis. Accende igitur hunc in te zelum animarum.

FERIA II

Chriſtus ſecundum legem redimitur quinque ſiclis.

1. UT *facerent ſecundum conſuetudinem legis pro eo.* Luc. 2. Etſi nulla fiat ab Evan-

geliſta mentio, quod Mater Chriſtum conſueto pretio à Sacerdote emerit : certùm eſt tamen, eam omnem apicem legis impleviſſe; ac proinde etiam quinque ſiclos pro eo depoſuiſſe Conſidera ergo 1. Quis eum emat? Nempe B. Virgo, non ut ſibi ſervet , ſed ut eum nobis nutriat ; ſeſeque poſtea nobis totum impendat. Debes ergo grates Virgini tantum de tuo bono ſollicitæ. Et quibus affectibus tibi redditum excipies.

2. Conſidera, à quo eum emat? Ab æterno Patre, cui oblatus erat. Donaverat eum nobis per Incarnationem : redonat , aut vendit illum iterum nobis , novos quærens titulos, quibus ſuum Filium totum faciat noſtrum. Adeo noſtræ ſalutis ſatagit; ut quamvis oblatum ſibi Redemptorem , iterum nobis reponat. Utinam ſic ego cum Deo agerem! offero toties cor meum, voluntatem, & facultates cæteras; ſed quod donavi momento recipio. Nunc accipe Deus cor meum, voluntatem, corpus, & animam irrevocabili dono, & tu de iis ad libitum diſpone.

3. Conſidera quo pretio ematur, nempe ſecundùm legem quinque ſiclis. Vide quàm parvo emitur Deus. Quamvis ſit infinitum bonum , noluit à te exigere infinitum pretium, tuæ conſulens egeſtati; noluit ingens aliquod, ne ejus emendi excuſationem prætenderes : noluit nullum , ut rigidiore titulo

tuum

tuum faceres. Inexcusabilis ergo es ô homo, si tantum bonum tam parvo, tam obvio pretio non emas. Et tamen quoties in vanitates, & sensuum oblectamenta plus pretii, plus inquam, laboris effundis.

FERIA III.

Herodes iratus.

1. TVno *Herodes videns, quoniam illusus esset à Magis.* Matth. 2. Considera illud, *Videns*. Promiserant quidem Magi, se redituros. Sed intervenit dispositio Dei jubentis per Angelum, eos alia via redire. Hoc ignorabat Herodes; & tamen tam certum habet, ac si videret Magis fuisse animum illudendi. Vide quàm turpiter erret suspicio! audet scrutari intentionem, & tanquam certissima habet somnia, quæ sibi fingit. Non videt, sed cœcè graditur: ideò errat, & animum turbat. Detestare hoc malum, & potius cœcus sis in aliorum factis, quàm ut suspicioso oculo videas.

2. *Videns quoniam illusus esset.* Illusor ipse Herodes erat. Magis per simulationem imposuerat. Qualis ipse fuit, tales illos judicavit. Poterat non reditum illorum in melius interpretari, & minus turbatus fuisset. Disce tu hoc agere, ne fortassis optima in venenum

vertas. Nonnè tibi id fieri velles? fac ergò aliis. Magna tibi indè quies erit. quia finiſtra judicia plurimorum turbant animum. Reflecte, dole, propone.

3. *Iratus eſt valdè.* Conſidera Herodem in ira cepiſſe conſilium occidendi Chriſtum, quàm crudele! quàm enorme! Ira nihil ſanum ſuadet. Non poteſt bonum eſſe conſilium, quod dictat paſſio. Quoties, quæ in paſſione decreviſti, tibi redditus damnaſti! Diſce ergo tuas paſſiones opprimere, ne te ad pœnitenda conſilia deducant. Vide an, & quæ tibi dominetur; ſtatue, quibus modis domes.

FERIA IV.

Decretum Dei de ſubtrahendo Chriſto Herodis iræ.

1. COnſidera, quàm ſint longè alia conſilia Dei, alia hominum. Periclitatur de vita Chriſtus. Poterat Deus vel Herodem perimere, vel iram extinguere, vel filium inviſibilem reddere. Decernit, ut fugiat. Quale hoc medium? quàm dignitati Filii Dei contrarium? quot incommodis objectum? ita Deus cum iis agit, quos amat: aſpera illis, & difficilia decernit. Esne tu dignior Filio Dei? Si dura à te Deus experimenta exigit, quid lamen-

lamentaris? Agnoſce hæc eſſe ejus in te amoris argumenta, & mitius feres, & gaudebis, & gratias ages.

2. Conſidera, voluiſſe Deum, ut hæc fuga fieret, non ad Magos, apud quos Chriſtus fuiſſet in honore, & veneratione, ſed in Ægyptum, ad gentem barbaram, & Judæis infenſam, procul ab amicis, & notis. Ita Filio ſuo toto infantiæ tempore, nec ab amicis ſolatium, nec à notis honorem, aut commoditatem admiſit. Et quid tu quæris agnoſci, æſtimari, honorari, commoditatibus inſtrui? Si te ſervum Chriſti agnoſceres, rejiceres iſta, & gauderes potius latere, contemni, affligi. Aude hoc à te exigere, ut Chriſto proprior accedas.

3. Conſidera, quod ait Imperf. hom. 2. *Recordatum eſſe Dominum, qui non iraſcitur in finem, quanta mala fecerit ſuper Ægyptum, ideò mittit Filium ſuum in eam, & dat illi magna reconciliationis ſignum.* Quàm bonus Deus! quibus ex juſtitia ſuſtulit primogenitos, ex miſericordia ſuum primogenitum committit. Diſcat peccator, dum à Deo plectitur, non deſperare in finem. Imò ipſum plectere, eſt quoddam bonitatis documentum. Caſtigat enim omnem filium, quem diligit; Tu pœnam omnem humilis excipe, & bonitati ejus conſigna.

FERIA V.

Ioseph monetur ab Angelo, ut fugiat in Ægyptum.

1. *ANgelus Domini apparuit in somnis Ioseph, dicens: surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & fuge in Ægyptum.* Matth. 2. Considera præcepti circumstantias. 1. Monet Angelus Dei nomine, tanquàm per superiorem. 2. Non Virginem etsi excellentiorem, sed Josephum tanquàm caput familiæ. Per superiores enim regit, quibus, ne errent subditi, assistit. 3. In somno monet. Rumpenda est quies, ubi Deus vocat. 4. Accipere jubet puerum, & Matrem. De cæterâ supellectile nulla cura. Omnis supellex tua sit, JESUS & MARIA. 5. In Ægyptum abeundum, in terram hostilem ut tutus sit Jesus. Designari tibi locum patere, non elige. Si periculosus tibi videatur, DEUS proteget, qui designavit.

2. *Et esto ibi, usque dum dicam tibi.* Moræ tempus non determinat. Occupationis, loci, officii, afflictionis tempus Deo remitte. Ipsi cura est de te, mutabit cùm expediet. Quantum tu ipse de te disponis, aut ad votum disponi procuras, tantum te subtrahis Divinæ gubernationi. Quantum inde turbationis, si non obtineas; si obtineas, quàm parũ meriti,

quàm

quàm parum ſolatii, quàm multum periculi!

3. *Qui conſurgens abcepit puerum, & Matrem ejus nocte.* En obedientiæ perfectionem. 1. Cum judicii ſubjectione, etſi multa occurrere potuiſſent; quæ obtenderet. 2. Cum voluntatis promptitudine, in re tam ardua, & difficili. 3. Cum executionis celeritate, ipsâ nocte, abrupto ſomno, relictis omnibus, quæ habebat. 4. Cum hilaritate, quod ſciret hanc eſſe DEI voluntatem. Expende tuam ad hos numeros obedientiam.

FERIA VI.

De ipſo itinere fugientiũ in Ægyptũ.

1. *ET ſeceſſit in Ægyptum.* Matth. 2. Conſidera qui fuerint animorum ſenſus Joſepho, & MARIÆ. Experiebantur moleſtias itineris, injurias aeris, duritiem hominum, penuriam cibi, &c. Sed in his omnibus unâ hac cogitatione recreabantur; omnia hæc agimus, & patimur pro JESU ſalvando. Hinc quæ ſolatia? quæ dulcedo? Omne enim amarum hac cogitatione dulcorabitur: Hoc tu principio nitere in adverſis: Pro Deo patior.

2. Conſidera quis animi ſenſus infanti fuerit, qui ſciebat ſe ad necem quæri, qui venerat, & ipſi etiam Herodi vitam dare. Putas

non vulneraverit animum tanta ingratitudo? Vide ne parem doloris occasionem sæpius Christo præbeas, dum tot beneficiis, & gratiis non respondes. Sed poterat omnipotens infans vindictam sumere de Herode, suumque honorem tueri: at noluit. Falsum ergò est principium amoris proprii: non tolerandum id, quo honor periclitatur, &c.

3. Considera, quæ Christus in corpore eo itinere passus sit; Ætas erat tenera, hyems perfrigida, pluviæ, nives, diversoria vilia, quandoque nulla, paupertas parentum summa, barbaries hominum, &c. At non ex necessitate hæc tolerabat; sed voluntate. Et ego pati refugio, & ea quoque quæ necessitas adfert? ego commoditatibus meis studebo?

SABBATHO.

De iis, quæ Iesus passus est in Ægypto.

1. COnsidera quæ in animo passus est. Vidit se in medio nationis pravæ, cultum Deo negantis, idolis tribuentis: ardebat interim zelo gloriæ Dei. Hinc quod vulnus ejus animo, qui clarè perspiciebat, quid sit Deus: quæ indignitas ejus offensæ? quanto affectu vitam suam ad tollenda peccata offerebat? Quàm parum in me zeli est, quem non tantùm a-

tùm aliena peccata non vulnerant, ſed vix propria! Accende in te zelum hunc, & attendes magis, ut opera tua non diſpliceant Deo.

2. Conſidera, quæ Chriſtus in ſe ſit paſſus. Defectum non ſuperfluorum tantùm, ſed etiam neceſſariorum: contemptum ab hominibus, cùm non alius haberetur, quàm fabri filius. Et hæc non ex neceſſitate patiebatur Rex gloriæ, ſed ex voluntate, & cum gaudio, quòd ſciret ſic placitum eſſe Deo. Condole cæcitati Ægyptiorum non agnoſcentium JESUM. Vide ne tua ſit horum ſimilis. Admirare, & lauda Chriſti patientiam: ſed non piget imitari, quod laudare delectat.

2. Conſidera dolorem quem habuit Jeſus aliis compatiendo. Primò quidem SS. Matri ſuæ, & Joſepho, quos ſui causâ videbat durum illud exilium tolerare: qui dolor ſine dubio fuerit ad menſuram amoris, quo in eos ferebatur. 2. Infantibus innocentibus, qui etiam ſui causâ crudeli carnificinâ laniabantur. Diſce compati aliorum malis, eorum præſertim, qui in innocentia ſua Herodis, ſeu mali ſocii gladio occiduntur. Quantum his depravandis ſtudet iniquitas, tantum tu reducendis ſtude.

DO-

DOMINICA V. POST EPIPH.

Cædes Innocentium.

1. MIttens occidit omnes pueros, *qui erant in Bethlehem.* Matth. 2. Considera 1. sanguinariam Herodis crudelitatem. Unum vult morti datum, & omnes occidit. Quo deducit unica ambitionis passio! imò quævis, nisi edometur. Lapsus tuos rememora, quos una quandoque passio causavit; & tuo damno disce eam opprimere, ne te opprimat. Nec differendum est, quia tempore adolescit.

2. *A bimatu, & infrà.* Ibid. Considera, quam cautelam patrando sceleri Herodes adhibeat Nam 1. Non sua manu eos occidit, sed mittit ministros: ut si arguatur, excessum in hos retorqueat. 2. Occidit omnes, ut tanto certius is perimatur, quem volebat. 3. Non tantùm in Bethlehem occidit, ubi acceperat natum Christum, sed etiam *in omnibus finibus ejus.* 4. Non solùm eos, qui à tempore stellæ ortæ nati erant, sed etiam qui antea. Non patere, ut Filii tenebrarum sint cautiores ad malum patrandum, quàm tu ad declinandum. Omnem cautelam adhibe. ne qua te pars boni prætereat, ne qua parte subrepat malum.

3. Considera admiranda Dei consilia, qui ipsis

ipsis hominum sceleribus utitur in bonum. Nam ut oservat S. Chrysostomus hom. 9. fortè hi pueri non erant futuri boni. Ergò beneficium fuit illis mors accelerata. Deinde crudelitas ipsa divulgata Romæ, servivit ad divulgandum Messiæ adventum, cultum eidem à Magis delatum. Disce malis ad bonos, tibique salutares, & Deo glorioſos fines uti. Magna hîc Dei imitatio: magnum tibi lucrum.

FERIA II.

Monetur Ioseph de reditu ex Ægypto

1. *Defuncto autem Herode.* Matth. 2. Considera Herodem, qui per mortem Christi suum regnum stabilire volebat, per suam mortem eo excidisse. Justus est Deus. Dissimulat peccata ad tempus, sed tandem plectit, cum minimè opinamur. Time, dum peccasti, aut ne pecces, justitiam; qui, dum peccas, non amas bonitatem.

2. *Angelus Domini apparuit in somnis Ioseph in Ægypto.* Ibid. Considera Dei providentiam, qui statim Herodis mortem Josepho nnnciat. Quàm putas gavisus sit Joseph, quòd sui tantam curam à Deo geri animadvertit? Quàm fuerit in fiducia erga Deum firmatus. Lauda & tu Divinam providentiam.

Projic

Projice cogitatum tuum in Dominum: ei te gubernandum committe. Erit illi cura de te; & videbis tristium etiam rerum lætos eventus.

3. *Surge, & accipe puerum, & Matrem ejus, & vade in terram Israël.* Ibid. Terra Israel ampla erat. In quem ejus locum concedat Joseph, non determinat Angelus. Fortè ut Joseph iterum recurrat ad Deum, & de loco inquirat. Gaudet enim Deus frequentiore nostrâ secum communicatione. Ideò non omnia simul declarat, quæ à nobis vult fieri: Da ergò hoc Deo gaudium: sæpius ad eum recurrere. Hæc via est, se cum eo magis uniendi.

FERIA III.

De reditu ex AEgypto.

1. *QVi consurgens accepit puerum, & Matrem ejus, & venit in terram Israël.* Matth. 2. Considera æquam omninò Josephi, & B. Virginis promptitudinem ad adeundam, ac ad deferendam, Ægyptum. Nec alio titulo est reditus gratior, quàm quòd Deo ita placeat. Nec displiceret remanere diutius, etiam in ærumuis, si ita Deo placeret; ab hujus enim nutu cum omni indifferentia pendebant. Quæ verò tua est indifferentia? ad mandata es morosus: quod po-

tes,

tes, recusas; quod non potes, expetis : de bono, & malo judicas, prout tibi sapit benè aut malè: fingis te non posse, quod non vis: tanquam debitum petis, quod amas; tanquam injuriam accipis, si petenti negatur, &c.

2. *Audiens autem quod regnaret Archelaus in Judæa pro Herode patre suo, timuit illo ire.* Ibid. Considera nihil quidem fuisse: quod Joseph timere posset in Judæa. Nam *mortui erant, qui quærebant animam pueri.* Habet tamen Joseph, quod optimæ conscientiæ habent: etiam in securitate timent, ne perdant JESUM. Estne & tibi hujus rei sollicitudo. Quàm verò necessaria in tot periculis? Hac adempta omnia perdidisti; imò & te ipsum. Vigila, &c.

3. *Habitavit in civitate, quæ vocatur Nazareth.* Ibid. Non elegit sibi Christus Hierosolymam caput Regni, & populis frequentatam; sed Nazareth locum vilem, à quo etiam per contemptum vocatus est Nazaræus. Hoc est ingenium Christi, semper sibi humiliora eligere. Quàm diversum est tuum? Ignominiam Christo facis, si alia quæris, quàm ipse. Tantò majorem facis Christum, quantò te minorem.

FERIA IV.

De ascensu Christi cum parentibus in templum.

1. IBant *parentes ejus per omnes annos in Hierusalem*. Luc. 2. Considera piam, & constantem hanc fuisse Josephi consuetudinem, orandi causâ ad templum ascendere : quod quidem agebat ex lege, qua omne masculinum obstringebatur. Vide quàm accuratè legem adimpleat , & quidem ex constante consuetudine sancta. Utinam ad hanc tu consuetudinem regularis observantiæ pervenires. Pia consuetudo , non est mera consuetudo, sed constantia. Hanc ut obtineas, quidquid agis considerate age , & ad regulam reflecte. Quantus esses, si id à principio vocationis egisses !

2. *Ibant parentes ejus*. Considera non solùm Joseph , sed & B. Virginem ascendisse in templum, & hanc quidem nullam habuisse obligationem ; quia lex solis masculis data erat. Quia tamen erat opus bonum, quo obsequium præstabatur Deo, suffecit ad illam promovendam. Nimis parce cum Deo agit, qui nihil agit, nisi ad quod tenetur. Si Deus tecum ita ageret , quam miser esses ! Ergò qui tanta à Deo merè liberaliter accipis, redde aliqua supererogatoria. Feciſtine hactenus ?

nus; facieſne impoſterum? quæ? quando? quo affectu?

3. Conſidera, etiam Chriſtum iviſſe in comitatu parentum, tum ut legi ſatisfaceret, tum ut æternum Patrem veneraretur in domo ſua, præſcripto tempore communis venerationis. Felices parentes tanti filii comitatu! Felix tu! ſi ſemper JESUM tecum habeas? quid ſolatii deeſſe poſſit cum JESU? vide cum quanto ſpiritu, & fervore hic puerulus properet! Excita in te ſimilem, cùm ad Divina accedis.

FERIA V.

De eodem aſcenſu in templum.

1. *Aſcendentibus illis Hieroſolymam ſecundum conſuetudinem.* Luc. 2. Conſidera reducem ex Ægypto Joſephum timuiſſe ire Hieroſolymam, quod ibi regnaret Archelaus. At etiamnum regnabat. Cur modò non timet? Quia nempè hîc agitur de cultu Deo exhibendo. Tunc enim exuendus eſt timor, & forti animo, quæ Deo debes, præſtanda. Sic Deum timenti nihil eveniet mali. Dum tu ejus obſequium curabis, præſtabit ille ſecuritatem.

2. Conſidera Chriſtum anno ætatis 12. aſcendiſſe in templum, quando ſcilicet communi hominum opinione ſe primùm prodere

prodere ſolet judicium; ut prima ſtatim ætate oſtenderet, curas ſuas vergere ad obſequium DEI. O ſi hoc exemplum ſecutus eſſes à juventute! quà felix tua eſſet conditio! quàm ſecurus animæ ſtatus! Dole te tam ſerò venisſe. At ſaltem nunc ſeriò, & cum magna reſolutione age, quod eſt ad obſequium Dei, & pone tepiditatem.

3. Contemplare agentium in templo modeſtiam, reverentiam, affectus, quas gratias reddant pro beneficiis & ſibi, & univerſo mundo collatis: quàm fervidæ ſint preces ad impetrandas hominibus gratias congruas? quàm gratæ DEO ſint eorum oblationes, &c. Confer tuam orantis compoſitionem corporis, collectionem animi, fervorem ſpiritûs, &c. Vide in quo deficias, & emenda.

FERIA VI.

Remanet puer Jeſus in templo.

1. *Conſummatis diebus cùm redirent.* Conſidera parentes JESU non ante voluiſſe, quamquam potuiſſent, Nazareth in domum ſuam reverti, quàm ſolemnitas azymorum, quæ ſeptem dies durabat, undique expleretur. Ita ad apicem ſervare voluerant legem. Sit hoc & tuum ſtudium, in iis præſertim, quæ Divina præſcribunt. Noli mutilum Deo ſacri-

ſacrificium dare, aut tempori quidquam detrahere. Quod DEO detrahis, cui addis, niſi ſenſibus? voleſne hoc feciſſe, cum conſummati fuerint dies vitæ tuæ?

2. *Remanſit puer* JESUS *in Hieruſalem*. Conſidera affectum, quo Chriſtus à Divina ferebatur: qui quantum de ſe erat, voluiſſet ſemper remanere in domo Patris ſui; & ob hunc finem, etiam Matrem, quamquàm ſibi dilectiſſimam deſerere. Dei enim obſequia omnibus ſunt præferenda. Ex quo diſcam æſtimare Divina, quæ regulis præſcripta ſunt, affectum ad ea excitare; ac potiùs iis temporis aliquid addere, ubi conceſſum eſt, quàm demere.

3. *Et non cognoverunt parentes ejus*. Quamvis Chriſtus non ignoraret abſentiam ſuam magno dolori parentibus futuram, voluit tamen ſe iis ſubtrahere; *ut oſtenderet* (ait Beda) *ſe alium Patrem verum habere in cœlis*, cui ſoli in iis, quæ operabatur ut ſalvator, erat ſubjectus, ſine carnis & ſanguinis reſpectu. Diſce quando operandum eſt juxta tuam vocationem, exuere amorem parentum, & amicorum. Ignorant hi, quæ ſunt ſpiritûs, & magno ſunt impedimento. Non potes eſſe Diſcipulus Chriſti, ſi in his non oderis patrem, & matrem.

Luc. 14.

SAB.

SABBATHO.

Amissum Filium requirunt Parentes.

1. *EXistimantes illum esse in comitatu, venerunt iter diei.* Mirum videri potest, quomodo Mater potuerit à filio sejungi, quem tantoperè amabat. Sustinuit tamen id, quod crederet alios Divina ejus præsentia frui, ac ipsum eos morum suavitate ad se attraxisse. Ita ut serviretur aliis, libenter caruit eo, quo summè delectabatur. Appende hic tuam charitatem. Quàm pauca, quàm illibenter incommoda pateris alterius causa? At ut servias proximo, etiam aliquando Deus est relinquendus.

2. *Requirebant eum inter cognatos.* Qua diligentia? quo mœrore? qua simul resignatione? quia non ignorabant eum Deum esse, & nihil non benè agere. quibus ad Deum, quibus ad JESUM suspiriis? Itane tu perditum JESUM requiris? Sed tamen non reperiebant inter cognatos. Disce non inveniri Deum, imò perdi potiùs inter cognatos, inter affectus sanguinis, & sensuum, inter solatia amicorum. Dissipant ista, non colligunt affectum in Deum. Huic tantum detrahis, quantum illis adjicis.

3. *Et non invenientes regressi sunt in Hierusalem.* Considera qui fuerint regredientium sensus;

ſenſus; doloris quidem, unionis tamen cum Divina voluntate, quod non ignorarent hoc altiſſimo conſilio factum, ut majora ſui accenderet deſideria & merendi daret occaſionem: ſpei interim eum iterum reperiendi. Diſce, quod Deus faciem ſuam ſubtrahat etiam iis, quos unicè diligit. Si ſe tibi ſubduxit, vade in Hieruſalem, conſtitue te in interna pace: quære eum iiſdem affectibus.

DOMIN. VI. POST EPIPH.

Invenitur in templo inter Doctores.

1. *Invenerunt illum in templo.* Luc. 2. Credibile eſt eos non uſpiam alibi quæſiiſſe Hieroſolymis JESUM, quam in templo. Arguebant enim eum ibi eſſe, ubi ſciebant ejus affectus verſari. Diſce ergò JESUM in templo quærere, hoc eſt, in oratione. *Non invenitur* enim *in terra ſuaviter viventium*: non *in lectulo* deliciarum carnis: non *in vicis & plateis* diſtractionem mundi. Imò hic potius perditur. Ne ergò te in afflictionibus tuis ad creaturas, ſed ad orationem, & internam animi recollectionem converte. Ibi JESUM invenies.

2. *Sedentem in medio Doctorum, audientem,*

& interrogantem. Ibid. En iterum ubi Christus invenitur: Inter Doctores. Nemo sibi in rebus animi satis est sapiens. Magna sapientia est interrogare, & audire eum, qui spiritum dirigit. Interrogare, ut scias; audire, ut facias. Confunditur in sapientia sua, qui vel sic scire negligit, vel de sufficiente sapientia sua præsumit. Securiùs cum Duce graderis per hanc mundi sylvam infestam, quàm solus. Ergò *audi, fili mi, disciplinam Patris tui, ut addatur gratia capiti tuo.* Prov. 1.

3. *Stupebant autem omnes, qui eum audiebant, super prudentia, & responsis ejus.* Ibid. Videbat omniũ admirationem Mater, audiebat applausum: licet tamen conspecto filio, ingens gaudium conceperit animo, mira illud modestia temperavit, dum ad tantos plausus non exultavit leviter, nec se ejus Matrem prodidit, unde aliqua gloriæ pars in eam redundaret. Sicnè tu etiam agis? non prodis ea, quæ tibi sunt laudi apud homines? non jactas quandoque? nõ libenter de tua familia, de tuis factis loqueris? Mendicas inanem laudem, veram perdis.

FERIA II.

Verba Matris ad Filium repertum.

1. FIli, *quid feciſti nobis ſic?* Luc. 2. Prior loquitur Mater; *affectus enim amoris,* ait

ait Sim. Cast. *non potuit amplius cohiberi.* Vocat *Filium* : hoc erat omnibus notum : non DEUM, quod ab aliis ignorabatur. Noluit verbum proferre, quod sibi in laudem redundaret. *Quid, non est increpatio*, ait Carthus. *sed pia, & amorosa conquestio.* Ostendit dolorem quem habuit, ejus causam non perquirit curiosè. *Quid fecisti nobis* : non ait *mihi* : quo significet communem Josephi dolorem: ex quo sua etiam stet laus Josepho, quod amaverit eum, quem perditum dolebat. *Sic* magnitudinem doloris exprimit, sicut magnitudinem amoris illud : *Sic Deus dilexit mundum.* Joan. 3. Vide quàm paucis, quàm multa imitanda exhibet.

2. *Pater tuus, & ego dolentes.* Ibid. Primas occupat Virgo alloquendi Christum : enarrando sua acta primas defert Josepho. Illud amoris fuit, hoc humilitatis, & reverentiæ in eum, qui erat caput familiæ. *Humillima*, ait S. Augustt. *nec se merito, nec in ordine nominis præferebat.* Hoc conari tutò potes, ut amore in Deum omnes antecellas; sed humilitate, & reverentia omnibus cede; non tam verbis, quàm vili interius tui æstimatione.

3. *Dolentes quærebamus te.* Ibid. Significat dolori se remedium quæsiviisse. Non enim sistebant in eo, quod amissum JESUM dolerent; sed ut doloris invenirent lenimen, quærebant. Non sufficit amissum JESUM

dolore, si diligentiam non adhibes, ut invenias. Ideò quandoq; se subtrahit, ut tu quæras; & delectatur quærentis studio, & repertus cumulat gaudium. Non ergò desponde animos, si amiseris; sed quære, & invenies.

FERIA III.

Responsum Filii ad Matrem.

1. Q*uid est, quod me quærebatis* ? Luc. 2. Non sunt verba increpationis, quasi dicat: Non opus erat me quærere, qui non casu, sed altissimo consilio à vobis recessi. Nec indè fuit vanum quærendi studium: quia multa, quæ non sunt necessaria, ex pio tamen affectu laudabiliter fiunt. Quàm suaviter, quàm amanter hæc protulerit! quam suavitatem parentibus ingesserit! Merebatur id parentum studium. Si amisisti Jesum, gustumque devotionis, cogita altissimo Dei consilio factum; remitte te ejus gubernationi cum humilitate: quære tamen studio, quo potes. Veniet tempus consolationis.

2. *Nesciebatis quia in his, quæ Patris mei sunt, oportet me esse* ? Ibid. Interrogatio hæc vim habet affirmandi; id est, *sciebatis*. Sciebant utique, & ideò eum ibi quæsiverunt. Indicat tamen eum affectum, quem habuit ad ea, quæ Patris sunt: indicat propter hæc relinquen-

linquendum Patrem; & Matrem: indicat hoc debitum esse, quod alia superat. Imprime hanc animo veritatem, & ubi causa Dei agitur, generosam cape resolutionem abscindendi quidquid charum est.

3. *Et ipsi non intellexerunt verbum, quod locutus est ad eos.* Ibid. Beatissimæ Virgini non simul omnia de Christo sunt revelata, sed sicut semper crevit in gratia, ita etiam in mysteriorum intelligentia. Non intellexit ergò tunc, quare Christus illa ætate inter Doctores sapientiam suam revelaverit; sed tamen ulteriùs non interrogavit. Cùm enim audivit opus esse paternæ voluntatis, statim acquievit. Disce judicium subjicere. Neque enim necessarium est, ut omnium rationes assequaris, quæ Deus, quæ Superiores de te disponunt. Noli eas investigare, aliàs animi quietem turbabis. Satis sit tibi, Deus vult.

FERIA IV.

De descensu ex templo.

1. ET *descendit cum eis*, Luc. 2. Audi narrantem JESUM, quæ sibi eo triduo evenerint. Specta audientem magna aviditate Virginem, & omnia verba corde suo observantem. Disce descendere ad sensum, D. Anton. ser. infrà Octav. Epiph. *O rigida superbia, qua*

ſuper altitudinem nubium moliris aſcendere ; de; cende obſecro, quia JESUS *deſcendit*, non tã corpore ex edito loco templi, quàm animo per humilitatem.

2. *Et erat ſubditus illis.* Ibid. Quis ? cui ? Creator creaturæ, Dominus ſervo, Deus homini. O admiranda obedientia! *Erubeſce ſuperbe cinis*, ait Bern. hom. 1. ſub Miſſus. *Deus ſe humiliat, & tu te exaltas. Si hominis, ô homo, imitari dedignaris exemplum, certè non erit tibi indignum, ſequi auctorem tuum.* Vilior eſt tibi præpoſitus, non tam nobilis, non tam doctus, quàm tu ? Nunquid ab ejus nobilitate, ab ejus ſapientia tanto es excelſior, quanto Deus ab hominis ? E exemplum tibi dedit, tu eum ſequere.

3. *Et erat ſubditus illis.* In quibus ? quo modo ? In viliſſimis quibuſque ; Officina fabri non exhibebat ſplendida. Tu ea quæ fuerint, facilè concipies. Agebat autem illa promptè, humiliter, exactè ; nec uno tantùm die, ſed uſque ad trigeſimum ætatis annum. Vilia tibi mandantur ; & abjecta officia ? Nihil eſt vile, quod Dei imitatione agitur, qui vel vile non agit, vel agendo tollit vilitatem. Sit honor tuus vilia agere, ſi honorem tuum maximum judicas Chriſto proximo aſſimilari. Nè tempus te frangat, in totam vitam te generosè reſolve abjectus eſſe in domo Dei.

FERIA V.

De profectu Christi in ætate, sapientia, & gratia.

1. P*Ver autem* JESUS *proficiebat ætate.* Luc. 2. Poterat naturam assumere robustam, ac virilis staturæ, ut Adamum creaverat. Voluit infantilem, & per ætates transire; ut omni ætati exemplo esset. Crescebat ætate, & viribus, ut ad graviora pro me toleranda robustior evaderet. Hoc fine nutriebat corpus. Heu me! quantum absum! qui corpus nutrio ad delicias, non ad Dei obsequium, non ad difficilia pro Deo agenda, aut toleranda. Parce Domine: emendabo ad tuum exemplum

2. *Proficiebat sapientia, & gratia.* Ibid. Plenus erat sapientia & gratia à primo sui conceptûs instanti, ita ut nihil ei accedere posset. Externè tamen crescere videbatur ad proportionem ætatis, cui accommodabat in oculis hominum sapientiam, & gratiam. Disce, quod dum crescis ætate, crescere etiam debeas sapientia, & gratia. Annis crevisti, quàm parum virtute? Scientias humanas addidicisti, gratiæ, & virtutis vix rudimenta attigisti. Quomodo subsistes, dum quæretur non quantum, sed quomodo vixeris? non quid didiceris, sed quid feceris?

3. *Apud Deum, & homines.* Ibid. Exhibebat enim opera ſemper excellentiora; quibus hominum æſtimationem lucrabatur; & eximia erant ad augendam Dei gratiam, ſi hujus fuiſſet capax. Ita in omnibus Dei placitum, & hominum ædificationem, conjungebat. Hoc age & tu, ut per opera tua Deo placeas, & qui vident ea, *glorificent Patrem, qui in cælis eſt.* Vanum eſt, ſi ſolos homines ſpectes: ſi ſolum Deum, aliquid: ſi utrumque, optimum.

FERIA VI.

Quid Chriſtus egerit ad annum uſque trigeſimum.

1. COnſidera 1. ex plurium auctorum ſententia, Chriſtum tranſegiſſe eos annos in altiſſima contemplatione. Cogita ergò tractaſſe eum cum Patre negocium ſalutis humanæ, diſpoſuiſſe militantem Eccleſiam, defleviſſe peccata hominum, placaſſe iram Patris, precatum fuiſſe veniam, &c. Non dubita te tuaque peccata in illa contemplatione fuiſſe in præſentia. Non merebaris hoc. Sola fuit illius bonitas, tui meminiſſe. In hanc debita tua repone. Dole, veniam per illas lachrymas precare. Vide ut imposterum ſis ei gaudio, non dolori.

2. Con-

2. Considera eum fuisse solatio SS. Matri & Josepho sua conversatione, quam credibile est fuisse potissimùm de Dei bonitate, misericordia, & opere salutis, ad quod venerat. Cogita, quis fuerit utriusque parentis gustus? qui affectus? Disce quæ tuæ conversationis materia esse debeat: qua scilicet aliquod proximo solatium, aut pium affectum imprimas. Aliàs vel in noxia incides, vel tempus perdes. Egistine hoc hactenus?

3. Considera operatum esse manibus suis. Tractasse fabrilia credunt probati Authores. Hinc credi potest adjuvisse Josephum ad sustentationem. Tam miseram vitam duxit Jesus. Et tamen non illi, sed ibi dictum est: *In sudore vultus tui vescêris pane.* Et tu amabis otium? Nec pensi habet, quod nondum prædicet, aut miracula patret ad salutem hominum. Satis se agere judicat, quod agit id, quod scit Deum velle. Disce hoc agere, quod obedientia jubet: etsi tibi nihil agere, aut à Superioribus non satis pro tuis talentis occupari videaris. Satis agis, si id agis, quod per obedientiam scis Deo placere.

SABBATHO.

Quæ virtutes ex Iuventute Christi colligantur

1. Considera, cùm Christi vita disponeretur ad mortem Crucis, voluisse eum

duræ potiſſimùm virtutis ſpecimina edere. Act 1. *Humilitatis.* Amavit enim neſciri: occuluit Divinitatem, ſapientiam, vim patrandi miracula. Latuit in Nazareth ignotus omnibus in vili caſa: exercuit abjecta miniſteria, &c. Examina quî te in iſtis habeas. Non jactas ingenium, aut ſcientiam? non ambis videri? non fugis ſolitudinem? abhorres à vilibus. Quàm parum es Chriſto ſimilis!

2. Secunda virtus *Obedientia.* 1. Erga Deum, ſemper enim quæ erant placita ei faciebat, ut reſpectu hujus omne illius opus fuerit obedientia. Æſtima hanc virtutem, cujus precium Chriſtus omnibus ſuis actibus addi voluit. Potes hoc imitari ad omne opus, quod ex vocatione tua facis. Scis enim certò Deum, & Superiores velle. 2. Erga homines: Erat *ſubditus illis*, non in honoratis, quæ non ſuppetebant, ſed in vilibus, conſtanter, promptè, hilariter. Eximium quid eſſe crede, obedire, quod Chriſtus tam conſtanter, tot annis egit. Examina, quæ tua ſit obedientia, non tantùm operis, ſed etiam promptitudinis voluntatis, & abnegationis judicii.

3. Tertia eſt *continua Patientia* in paupertate, & rerum etiam neceſſariarum defectu, in ærumnis, in contemptu. Hanc ille vitam meliorem, Deoque gratiorem judicavit, & elegit. O ſiniſtra hominum judicia, quibus

quibus hæc vita extremum malorum eſt! dum pati fugiunt, perdunt animas ſuas, quæ *ſola patientia poſſidentur*. Et quid eſt, quod tu pateris? quàm leve? quàm nihil, ſi cum eo conferas, quod prior ille paſſus eſt? Ad quid te reſolves?

DOMIN. SEPTUAGESIMÆ.

Decretum SS. Trinitatis, ut Chriſtus moriatur.

1. *Quid facimus*? Joan. 11. Cogita te intereſſe conſilio SS. Trinitatis conſultantis, ſitnè perdendus homò, ut meruerat; an morte Dei hominis redimendus. Quid facimus? Cogita adeſſe juſtitiam Divinam, quæ enormitatem delicti exaggerat. 1. Quia homo Deum vilipendet, cujus præceptum tranſgreſſus eſt. 2. Quia præceptum hoc erat obſervatu facile. 3. Quia hoc eſt malitia fecit, cum eſſet adeò illuminatus, fultus gratiâ, & ſine paſſionum rebellione. 4. Quia nec motus eſt rigore pœnæ tranſgreſſuro impoſitæ, nec exemplo Angelorum. Igitur non mereri miſericordiam, ſed juſtitiam. Agnoſce hinc gravitatem peccati. Deteſtare. Time juſtitiam.

2. Cogita adeſſe miſericordiam, approbare

quidem omnia, quæ allegavit Justitia, excusare tamen hominem, quod fragilis sit, ex luto compositus, tentatus à dæmone, idque in despectum, & odium Dei. 2. Agere nè perdatur, quia totum genus humanum perdendum esset: non ita omnes omninò Angelos perditos: triumphaturum dæmonem, si homo damnetur: Deũ habiturũ nomen rigidi, non misericordis; cum misericordiæ nullus hactenus fuerit locus, nullus futurus; Convenire denique Dei bonitati, ut placetur. Exhibe te miserationis egentem, hanc invoca? lauda, gratias age, spera.

2. *Expedit, ut unus moriatur homo, nè tota gens pereat.* Ibid. Cogita hanc esse SS. Trinitatis conclusionem, quæ magis in misericordiam inclinat, quàm in justitiam. Quod justus enim sit, à nostra malitia habet; quod verò misericors, à sua bonitate. O quàm expedit, & pro Dei gloria manifestanda, & pro hominum salute! Agnosce, adora, lauda, ama, time offendere hanc bonitatem, spera in eam. Sed quæ tua erit in eam obligatio? quàm eam amabis? quàm illi servies?

FERIA II

Concilium Pharisæorum adversus Christum.

1. *Colligerunt Pontifices, & Pharisæi concilium, & dicebant: Quid faciamus?* Joan. 11.

Qui

Qui coeunt? inimici Christi, invidi ejus gloriæ, quod miracula patret, quod à plebe honoretur. Quæ sana sententia expectari potest à judicibus odio, & invidiâ excœcatis? Quo fine coeunt? *Vt* Jesum *dolo teneant, & occidant*. Hocnè meritus est Christus, qui pertransivit omnibus benefaciendo? Quid feciſſes, si illi concilio adfuisses? quo in iniquos illos zelo exarsisses? In te converte hæc tela. Tu contra eum sæpius conspirasti. Amor proprius convocavit concilium passionum: quibus quoties satisfacis, decernis adversus Dominum. Et hoc meretur per tot tibi impensa beneficia? O ingratitudo!

2, *Hic homo multa signa facit.* Ibid. Nec nominare eum dignantur, adeò vilem æstimant. Hoc initium est ruinæ, Deum non magni æstimare. Confitentur, quod multa signa faciat, & tamen perditum eunt Jesum, quia timent regno temporali. Pluris hoc regnum æstimant, quàm Deum. O insania! sed tua. Quoties tu Deum, si non vilem, certè pro dignitate magnum æstimasti? vilia illi tuarum passionum delectamenta antepoſuisti? Cape hanc veritatem, unicum tuum bonum esse, Deum amare, & illi soli servire.

2. *Expedit, ut unus moriatur homo.* Ibid. Innocens, Propheta, patrator miraculorum, Messias, non accusatus, non auditus, non convictus: & tamen expedit ut moriatur

ne regnum pereat? O ſcelerate ! non expedit tua, ſed Dei ſententia, qui impio tuo decreto ad bonum generis humani utitur. Hæc Dei indoles eſt, ex peſſimis optima eruere. Imitari potes, ſi ex tui contemptu eruas humilitatem, ex afflictionibus patientiam, ex creaturis Dei laudem. Ita *diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Rom. 8.

FERIA III.

Cœna in Bethania à Martha, & Maria Chriſto exhibita.

1. *FEcerunt autem ei cœnam ibi, & Martha miniſtrabat.* Joann. 12. Cœna hæc facta eſt in domo Simonis leproſi poſt Lazarum reſuſcitatum, Chriſto in gratiarum actionem. Martha ergò in domo aliena miniſtrabat Chriſto. Qui amat, ubique captat occaſionem amato miniſtrandi. Nullus illi locus, nulla domus ad hoc peregrina eſt, etiam ſponte famulorum officium ſuſcipit. At quot te prætereunt occaſiones? Si amares, omnem venareris, ubivis, quovis tempore. Si hoc egiſſes ſemper, quàm gravis eſſes meritis? Non ægrè feras alios ſedere in quiete, te autem miniſterio fatigari. Diverſis diverſa mandantur merendi ſtudia : iſtud tibi. Iſto Deo places.

2. *Maria accepit libram unguenti nardi piſtici pretioſi, & unxit pedes Ieſu, & exterſit capillis*

pillis ſuis. Ibid. Unxerat jam antea in ſua converſione Chriſti pedes. Ungit hîc in gratiarum actionem de reſuſcitato Lazaro. Expende ad Chriſti pedes in aliorum præſentia projectæ humilitatem, ſui contemptum, amorem, gratiarum actionem, qua pretioſiſſimum, quod habebat, Deo immolat. Attende, quam Chriſtus habeat complacentiam, quam hujus actionis æſtimationem? Affer & tu non vilia, non perfunctoria opera, ſed pretioſa, pleno, & interno affectu exhibita, qui à Deo tam pretioſa accipis.

3. *Et domus impleta eſt ex odore unguenti.* Ibid. *Chriſti bonus odor ſumus.* Cor. 2. aut ſaltem eſſe debemus. Odor operum noſtrorum eſt ædificatio proximi. Eximia religioſi virtus totam unam domum replet hoc odore. Quo major es, eò magis hoc præſta. Majorum exempla trahunt minores. Vide autem magis, nè de te quæratur Deus: *Fœtere feciſti odorem noſtrum.* Exod. 5. Si vel aliis exemplo ſis malo, vel bono illudas.

FERIA IV.

Murmur Diſcipulorum de profuſo Magdalenæ unguento.

1. *VIdentes autem Diſcipuli indignati ſunt, dicentes.* Matth. 26. Murmurabant de prodi-

prodigalitate, & indiſcretione Magdalenæ, qui, quo affectu hoc ageret, non videbant. Nunquam deerunt, qui de juſtorum virtutibus ſiniſtrè judicent, loquantur, & in malum interpretentur, ſive ignorantia, ſive malitia. Etiam boni ſuas formant cenſuras zelo quandoque indiſcreto. quid ſi & Superiores? Si vis bonus eſſe Religioſus, debes ad hæc animum parare. Ad judicia Dei reſpice, hominum contemnes. Iſti corticem vident; Deus medullam. Cave autem nè & tu aliorum acta in malum interpreteris, dum potes in bonum.

2. *Dixit unus ex Diſcipulis ejus Iudas Iſcariotes.* Joann. 12. Matthæus & Marcus plures murmuraſſe ſcribunt: Joannes, unicum Judam, Auguſtinus combinat, *eis Iuda dicente perſuaſum eſſe.* Ita murmurator unus, ſæpè circulum integrum ad murmur trahit. Cave tu incipias, cave incipiente alio proſequaris. Facies, ſi aſſueſcas aliorum actiones apud te in bonum interpretari.

3. *Potuit enim unguentum iſtud venundari multo, & dari pauperibus.* Matth. 26. Ecce quod pallium obtexit iniquitati: quaſi ei cura eſſet de pauperibus, qui fur erat, & proſpiciebat furandi occaſionem, ſi illud unguentum venditum fuiſſet. Ita veſtiuntur plerumque malæ paſſiones. Iraſceris, vis zelum videri; familiaritati peculiari indulges, vis charitatem

tatem æstimari: effundis te ad solatia creaturarum, vis dici fructuosè conversari. Sed pallio hoc non tegeris apud Deum.

FERIA V.

Christus defendit Magdalenam.

1. SCiens autem Jesus *ait: Quid molesti estis huic mulieri? opus enim bonum operata est in me.* Ibid. Semper Jesus advocatus est Mariæ. Luc. 7. contra Pharisæum peccatricem arguentem. Luc. 10. contra Martham de otio accusantem. Hîc contra Judam murmurantem. En quomodo semper virtus Deum habet patronum. Quod solatium hinc fuerit Magdalenæ adhuc novitiæ in via virtutis! Quantum fuerit animata! Quid te affligunt siniſtra hominum judicia, murmura, censuræ? nunquid propterea virtutem deseres? absit. perge bene agere. Confide: Deum habebis defensorem. Erit tempus, quo aperietur veritas cum tuo solatio majore.

2. *Nam semper pauperes habetis vobiscum; me autem non semper habebitis. Mittens enim hæc unguentum in corpus meum, ad sepeliendum me fecit.* Ibid. Solvit rationem murmuris de cura pauperum. Nõ regerit Judæ intentionem furandi, quam noverat Dominus.

Ut

Ut discas non te defendere per revelationem alienæ culpæ, infirmum innocentiæ tuæ argumentum est alterius culpa. Laudat deinde intentionem Magdalenæ, quod *prævenit ungere corpus suum*, Marc. 14. quod vel ex conversatione cum Christo, vel afflatu Spiritus Sancti didicerat, se post mortem non unctuam. Placent ergò Deo præventa obsequia, quorum post non datur occasio. Si omnem gratiam æstima, omnem occasionem arripe: quia nescis, an post futura sit.

3. *Ubicumque prædicatum fuerit hoc Evangelium in toto mundo, dicetur, & quod hæc fecit in memoriam ejus.* Ibid. Silebat Magdalena ad murmur Judæ: Ecce Dominus fideles omnes ad ejus præconium excitat. Adeò placet illi silentium humile inter calumnias. Unxerat aliàs Magdalena Christum. Luc. 7. Non promittitur illi operi memoria sæculorum, quia erat adhuc incipiens in virtute: promittitur isti unctioni, quia progressa est in virtute, & ascendit ad caput usque Christi, quod illo unguento imbuit; ibi autem solùm ad pedes hæsit: ibi erant purgativi affectus, hîc unitivi. Incipere necessarium est, sed progredi laudabile. Vide ergò nè sistas, quovis die incrementum adde.

FERIA VI.

Ascendens Hierosolymam prædicit suam passionem.

1. *ERant autem in via ascendentes Hierosolymam, & præcedebat illos* Jesus, *& stupebant.* Debuit insolita fuisse Christi properatio, quod stupuerint discipuli. Quæ verò ejus causæ? 1 Ut ostenderet quàm prompta voluntate ad patiendum feratur. Ad miracula edendaordinario ibat passu, ad passionem accelerato. Amor addidit alas. Quàm lentus sum ego, quàm refractarius ad ardua! O trahe me post te. 2. Ut ostenderet se ad labores, & dolores præire. Cur ergò præcedere tu vis ad honores, ad delicias? Quantum abes à Spiritu Christi! Mirare, cum Apostolis, præcedentem; sed cum iisdem etiam sequere.

2. *Ecce ascendimus Hierosolymam, & Filius hominis tradetur Principibus Sacerdotum.* Matthæi 20. Sæpiùs aliàs, nunc iterum passionem suam prædicit Apostolis. Cur toties? Quia quod quis amat, sẽper habet in memoria, libenter de eo loquitur. Nõ est tibi in memoria passio Christi, quia pati nõ amas. Patiendum tamen est necessitate quadã. Noli pa-

ti

ti ut brutum. ut dulciùs patiaris, memento patientis Jesu. 2. ut ad aliquid patiendum Discipulos animaret exemplo suo, qui simul ascendebant. Qui cum Christo ascendit, seu ad virtutem, seu ad cœlestem Hierusalem, pati debet. Sed non solus, habet secum Christum, cujus vel memoria cruciatus lenit.

3. *Et ipsi nihil horum intellexerunt.* Luc. 18. Terrena adhuc sapiebant, & magni faciebant ea, quæ mundus æstimat, delicias, honores, gloriam, &c. à contemptu autem, contumeliis, & doloribus adhorrebant. Animus, qui terrena sapit, non percipit, quod Deus æstimat. Undè tu tam aridus es in meditatione vitæ, & mortis Christi? Quia non habes æstimationem, & amorem contemptûs, & afflictionum; sed honorum, vanitatum, & delectationum sensus. Defle insipientiam tuam, & disce ab optimo Magistro pati: Quia *non est discipulus supra Magistrum.* Matth. 10.

SABBATHO.

Præparatio ad solennem ingressum in Hierusalem.

1. ET *ascendens* JESUS *Hierosolymam, assumpsit duodecim Discipulos.* Matth. 20.

Non

Non ignorabat Christus decrevisse Judæos, *ut eum dolo tenerent, & occiderent.* Marc. 14. Voluit tamen Hierosolymã solennirer ingredi, & cum ea pompa, quæ à Prophetis de Messia prædicta fuit. 1. ut ostenderet se verum esse Messiam, & præberet se agnoscendi occasionem, ut inexcusabiles essent, si non ut talem venerarentur. Omnibus enim dat Deus gratias, non omnes accipiunt. Stude, ut oblatas accipias: time, si negligas. 2. ut ostenderet, non posse Judæos exequi decretam mortem, nisi ipse velit. A DEO pendet quidquid decreveris. Ejus ergo gubernationi te in omnibus committe.

2. *Ite in castellum, quod contra vos est, & statim invenietis asinam alligatam, & pullum cum ea, solvite, & adducite mihi. Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet.* Matth. 21. Ostendit Divinitatem suam, significando absentia: Crede non abesse à te. Adora. Ama. Time. 2. Exercet Dominium, quod habet in omnes res creatas. Et tu huic subjectus es. Patere eum in te dominari. Cum interna te cogitatione monet, ut frangas appetitum, ut subdas voluntatem, ut linguam modereris; cogita has asinas esse, & tibi dici, *Dominus his opus habet.* Negabis-ne hoc illi?

3. *Euntes autem discipuli, fecerunt sicut præcepit illis* JESUS, *& adduxerunt asinam, & pullum.*

pullum. Ibid. Obediunt Apoſtoli perfectè, *ſicut præcepit* ; nec ullam movent ulterius quæſtionem. Par fuit promptitudo Domini illorum jumentorum. Audito enim, quod *Dominus his opus habet* ; nec qui ſint, nec à quo miſſi , nec cauſam, nec tempus quærit. En bonam in utriſque voluntatem faciendi , quod placet Domino. Examina quàm bona ſit tua, quàm prompta ad bonas ſuggeſtiones. Diſpone eam, ut ſit melior.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Triumphalis ingreſſus Chriſti in Hieruſalem.

1. IMpoſuerunt *ſuper eos veſtimenta ſua, & deſuper eum ſedere fecerunt. Plurima autem turba ſtraverunt veſtimenta, &c.* Matth. 21. Conſidera obſequia Diſcipulorum , & turbarum officia in textu enumerata. Quis excitavit turbam , quæ non ignorabat Principes in Chriſtum conjuraſſe ? niſi qui corda movet Deus, & contra timores firmat. Quid ſperare poterant à paupere Jeſu , & pauperibus Diſcipulis? imò timere poterant Principum indignationem. Sola æſtimatio Chriſti eos movit , quam conceperant ex ejus miraculis, & recenter ſuſcitato Lazaro. O ſi magnam conciperes Dei æſtimationem ! quæ

obſe-

obſequia præſtares Deo? quam fortiter adverſus teipſum, & concilia tuarum paſſionum dimicares!

2. *Clamabant dicentes: Hoſanna filio David: Benedictus qui venit, &c.* Ibid. Conſidera turbam hanc tria conjunxiſſe, quibus vera devotio perficitur: Cor, ſive affectum, quo Chriſtum proſequebantur: Linguam ſeu voces, quibus eum laudabant: Manus ſeu opera, quibus ramos cædebant. Non eſt vera devotio, quæ hæc tria non habet; quia niſi hæc Deo reddat, non reddit nos totos. Confer devotionem tuam. Vide an verba, & opera procedant ex affectu? an, ut loqueris, ita facias? an vox ſit Jacob, manus autem Eſau? Totus Dei eris, ſi illa tria conjungas.

3. *Ecce Rex tuus venit tibi.* Ibid. Cogita te invitari ad hoc ſpectaculum. *Ecce Rex tuus* omni titulo. Debes ergo ei omnem ſubjectionem. *Venit tibi,* id eſt, tuo bono; cui omnes ſuas cogitationes, ſtudia, vitam, ſanguinem eſt impenſurus, ut te egenum ditet, periclitantem protegat, miſerum, & vilem ad regnum evehat. Attolle illi portas cordis, ut introeat Rex gloriæ. Agnoſce affectum. Adora Regem: offer illi intellectum, voluntatem, & affectus tuos.

FERIA

FERIA II.

Invidi Phariſæorum ſermones.

1. *VIdetis, quia nihil proficimus. Ecce mundus totus poſt eum abiit.* Joann. 12. Conſidera invidiam Phariſæorum. Qui occiſum volebant Chriſtum, quàm ægre ferunt honoratum! Sed fateri debent, ſe nihil proficere. Noli animo dejici, ſi invidiam patiaris. Nihil proficiet: ſolum invidum cruciabit. Noli etiam invidere, ne crucieris. 2. Dicunt plus quàm verum ſit, quod totus mundus eum ſequatur, ut magis ſuam rabiem acuant. Utinam verò id verum eſſet! ſequantur eum Infideles, Hæretici, Judæi. Tu primus ſis. Si alius plauſum, & accurſum habeat, tu non invide.

2. *Quidam autem Phariſæorum dixerunt ad illum: Magiſter increpa Diſcipulos tuos.* Luc. 19. Ecce livoris ingenium! vult impeditos Chriſti plauſus: audet ab ipſo Chriſto id petere, ut eos prohibeat. Vocant Magiſtrum, ut petitioni per blandimenta viam ſternant. Quid petunt? ut Diſcipulos increpet. Quare? Eſtnè malum, quod applaudant Domino? Sed invidia nihil rectum videt, etiam pia, & ſancta improbat. Abſit à me hæc, & omnis paſſio, quæ ſenſum pervertit, & excœcat.

3. *Qui-*

3. *Quibus ipse ait: Dico vobis, quia si hi tacuerint, lapides clamabunt.* Ibid. Sensus est quod non silebunt hi, qui à Deo moti sunt: si tamen silerent, posse Deum etiam durissimi cordis homines ad dandam sibi gloriam excitare. Ita est. Nullum cor est tam durum, quod Deus vel frangere, vel mollire non possit. Potest ergo & meum. Sed hactenus ego obstiti. Quid feci? Quoties voluit ille? Quoties ego restiti? Time, quia *cor durum male habebit in novissimo.* Eccl. 3.

FERIA III.

Flet super civitatem Hierusalem.

1. *Videns civitatem flevit super illam.* Luc. 19. Quid lachrimæ in æstu plausuum? Videt Hierusalem, & in ea totum mundum. Videt omnium scelera: etiam tua. Videt passionem suam cessuram multis in ruinam, ex propria eorum malitia. Poterat absolutè salvare, sed vult ut gratiis suis cooperemur. Peribimus, si non utemur. Expende an aliquam super te flendi occasionem dederis. Amorem ejus in te agnosce. Sed non sufficit, nisi & tu cooperêris.

2. *Si cognovisses & tu, & quidem in hac die tua, quæ ad pacem tibi.* Ibid. Indicat fletus sui causam esse cœcitatem populi non agno-

ſcentis Meſſiam, ex qua odium, invidia, ingratitudo, & omne malum. Hinc laborat Diabolus, ut hanc cordibus noſtris cœcitatem inducat, ut non agnoſcamus quantum bonum ſit gratia Dei, quantum malum peccatum; non attendamus Dei inſpirationibus, ne ſequamur. Et hoc, *in hac die tua*, vitæ ſcilicet hujus, quæ ſola eſt dies noſtra: quam ſequetur *dies Domini*. Vide ergo, quomodo diem tuum impendas, ne timere debeas diem Domini. Deplora priorem cœcitatem, & tandem aperi oculos, ut agnoſcas, quæ gratiæ tibi dentur ad vitam æternam.

3. *Venient dies in te, & circumdabunt te inimici tui vallo, &c.* Ibid. Prædicit everſionem urbis per Romanos futuram, ob peccata, præſertim in Chriſtum, commiſſa. Peccata enim ſunt omnium miſeriarum cauſæ, & præparant materiam vindictæ Dei. In his exprimitur miſeria hominis in articulo mortis, qui malè uſus eſt tempore ſuæ viſitationis, & gratiæ. Circumdabunt eam inimici Dæmones: coanguſtabunt præterita peccata: proſternent in terram omnes grandes, & vanas deſignationes, &c. quia non benè uſa eſt tempore viſitationis ſuæ. Vide quanti refert, uti gratiâ dum tempus eſt.

FERIA IV.

Pacisscitur Iudas cum Principibus de tradendo Iesu.

1. TVnc *abiit unus de duodecim, qui dicebatur Iudas Iscariotes, ad Principes Sacerdotum.* Matth. 26. *Tunc*: postquam intravit aviditas pecuniarum occasione effusi unguenti: vel quando scivit congregatos in odium Christi Pontifices. *Vnus de duodecim:* in Apostolica dignitate constitutus. *Iudas:* nominatur, ne suspicio cadat in plures; *Iscariotes:* ne quis cogitet de Thadæo. *Ad Principes Sacerdotum* infensissimos Christo, & morti ejus intentos. Vide quo evadant indomitæ animi passiones. 1. Ardebat avaritia Judas. 2. Hinc murmurator factus de profuso unguento. 3. Tum cœpit odiisse Christum. 4. Eum pretio vendere. 5. non amico, sed capitalibus inimicis. Time proinde passiones tuas, & ideo applica illis securim mortificationis.

2. *Et ait illis: Quid vultis mihi dare, & ego eum vobis tradam.* Ibid. Quantas, quàm pretiosas merces proponit pessimus mercator, Dei Filium! sed quàm vili æstimat, qui pretii libertatem iniquis emptoribus remittit? qui nec Jesum nominare dignatur! Resne ergo tam vilis est Deus? Ah! quoties tu cum vilioris æstimasti! At quanto pluris

ille te fecit? qui pro te se, vitamque suam dedit. O brutum! si non pluris æstimas, si non amas.

3. *At illi constituerunt ei 30. argenteos.* Ibid. Pretium jumenti, aut vilissimi mancipii: Quis iste Dei contemptus? Sed altiore consilio tam parvo est venditus. *Nos ille voluit pretiosos facere in pretii vilitate,* ait D. Paulin. ep. 4. *Ipse nobis hac vilitate pretiosior, quod se vili vult æstimari, ut ab omnibus ematur.* Non potes grandia pro Deo dare, da parva, da curam minimorum. His libenter se tibi vendit.

FERIA V.

Cœna Paschalis.

1.] *Te in civitatem ad quendam, & dicite: Magister dicit: apud te facio Pascha.* Matt. 26. Pauperrimus Jesus, nec ut Pascha celebret propriam habet commoditatem. Visne tu, non tantum ad spiritualia, sed etiam ad sensualia, omnem tibi supperetere commoditatem? Patrifamilias tantum innuit, quid placeat: *Apud te facio Pascha:* & ille protinus assentitur, & fervet ad obsequium. Sufficitne tibi à Deo, à Superioribus, à regula innui, quid Deo placeat? statimne assentiris? an quandoque servilibus cogendus es? sic pretium operis, & meritum perdis.

2. *Dest-*

ſiſſimæ. Quæ per partes paſſurus erat, ea hoc tempore ſimul ſenſit in anima. Colligam & ego in unam faſcem omnem tuam paſſionem, ut ſemper ſit in corde meo faſciculus Myrrhæ. 2. Viva repræſentatio omnium peccatorum, & exigui fructus ex ſua paſſione. Et tu ergò triſtitiæ hujus cauſa fuiſti. Chriſtus pro te triſtabatur, quia tu *exultabas in rebus peſſimis.* Quantùm tibi voluptatis, tantùm Deo dediſti tormenti. Ah! non amplius: ne de te queratur: *Qua utilitas in ſanguine meo?* Pſal. 29.

2. *Tunc ait illis: Triſtis eſt anima mea uſque ad mortem.* Ibid. Mœroris vis erupit in verba. an ut ſolatium quæreret? an ut etiam id aperiret, quod ſolùm in animo latebat, & cognoſci ab Apoſtolis non poterat? *Anima mea*, quæ actu viſione beatâ fruitur, cum qua naturaliter nullus mœror ſtare poteſt, illa tamen triſtatur. Obſtupeſce! Chriſtus, ut patiatur, miracula ſupra naturam adhibet. O amor! ô patiendi deſiderium! At quibus hunc ſuum mœrorem aperit? iiſdem, quos ſocios habuit in transfiguratione. Diſce hinc, quòd quibus Deus ſolatia ſpiritualia concedit, eos præparet ad magnos dolores. Diſce non tantùm eſſe cum Chriſto in monte Thabor, ſed etiam in agonia in monte Oliveti.

3. *Suſtinete hîc, & vigilate mecum.* Ibid.

Con-

3, *Sustinete hîc, & vigilate mecum.* Ibid. Considerare hîc potes, quæ Christus tristitiæ remedia adhibuerit. Primò enim aperuit hanc suam afflictionem Discipulis. Videtur dolori lenimen accedere, si reveletur amico. Experieris id ipse, si tentationes tuas animæ directori aperias. Ut difficile est occultis vulneribus remedium, sic facile apertis. 2. Confert se ad Orationem : *Sedete hîc donec vadam illuc, & orem.* Non seducit procus Regis filiam, quæ fidenter clamat ad Patrem. Fur si clamore proditur, statim fugit. Tentatus ergò non diverte ad creaturas, sed ad Deum.

FERIA II.

Oratio Christi in horto.

1. *PAter, si possibile est, transeat à me calix iste.* Matth. 26. Hæc prima orationis pars est. Orat ut homo, horrorem tam acerbæ mortis professus. Fortè etiam ex desiderio citiùs consummandæ passionis : uti S. Catharinæ Senensi est revelatum? Fortè non rogat, ut calicem ipse prætereat ; sed, ut ait Hilar. can. 31. in Matth. *ut illud quod ad se transit, in alios accedat ; ut quomodo ab ipso bibitur, ita ab his bibatur.* Existima ergò illud tibi à Christo propinari. Dic fidenter: *Calicem*

licem ſalutaris accipiam Et quia, licet ſpiritus promptus ſit, caro tamen infirma eſt, adde: *Et nomen Domini invocabo.* Pſal. 115.

2. *Verumtamen non ſicut ego volo, ſed ſicut tu.* Ibid Altera orationis pars eſt. Si petivit ut homo liberari ex morte, inefficaciter petivit & nunc corrigit naturalem voluntatem, per volunratem rationalem, ſe Divinæ ſubjicientem. Si petivit amore citiùs patiendi, etiam in hoc ſe reſignat. Si denique ut etiám alii hunc calicem biberent, quibus, qua menſura dandus ſit, Patri remittit. Diſce inclinationem naturalis appetitus ratione corrigere. Diſce te in omnibus Divinæ voluntati commendare.

3. *Iterum abiit, & oravit tertiò eundem ſermonem dicens:* Ibid. Interrupit bis orationem Diſcipulorum gratia, qui in ſuis periculis dormiebant: ut eos ad orationem, & ad futuræ puſillanimitatis remedium hortaretur. Alternat ergò ſtudium Orationis, & Charitatis. Sic agendum & tibi. Ubi inter homines comparueris, ad Deum redi. Aliquando & oratio abrumpenda; ut proximo ſuccurras. Opera charitatis nobiliora ſunt, quam pietatis. *Orat eundem ſermonem tertiò.* Non eſt inanis oratio, nec ſterilis, in qua ſæpiùs eoſdem affectus repetis.

FERIA III.

Agonia, & ſudor Chriſti ſanguineus.

1. *ET factus in agonia prolixiùs orabat.* Matth. 26. Lucta erat inferioris hominis timentis, & ſuperioris abſolutè volentis, & ſibi imperantis mortem. Diſce hinc ratione, & ſuperiore homine ſemper luctari cum inferiore, & ea tibi negare, quæ ſunt ſenſus; ea velle, quæ ratio dictat. Neque hoc languidè, ſed ſi opus ſit, etiam cum agonia. Diſce deindè quo magis tentaris, magis orationi inſiſtere, ut Deum ad victoriam habeas adjutorem.

2. *Et factus eſt ſudor ejus ſicut gutta ſanguinis decurrentis in terram.* Quo devenit mei causâ miſer Deus! Infirmitas mea eſt, & ut curer, medicus ſudat. Clamabat vindictam terra animæ meæ ob peccata mea, nec aliud expectare poteram. Aſpergit eam JESUS ſanguine miſericordiæ ſuæ, ut miſericordiam clames. Rupert. l. 12. de Vict. Verb. Miſericordia! miſericordia mi DEUS! Plantaverat ſibi veniam electam animam meam; ſed quia facta erat ſterilis & inutilis, rigat eam ſuo ſanguine. O quantum me amaſti Deus meus! Quàm parùm tibi reddo? Tu ſanguinem fundis, ego ſudorem tibi negabo?

3. *Apparuit illi Angelus de cœlo confortans*

eum

ruzem glutientes! Matth. 23. Legalem, & externam magis puritatem curant, quam internam: quasi scelus sit intrare prætorium Ethnici, quod lex vetabat; & nullum sit scelus Christum occidere. Repertus hic: *Contaminari exterius cavetis introëundo in prætorium, & intus horribiliter pollui non timetis tractando homicidium?* Talis est Christianus, qui solum curat exterius videri bonus, non intus esse. *Quid faciet, cum inspicere cœperit Dominus?* Eccl. 2.

FERIA IV.

Desperatio Iudæ.

1. *TVnc videns Iudas, quod damnatus esset, pœnitentia ductus, retulit 30. argenteos, dicens: Peccavi, tradens sanguinem justum.* Matth. 27. Tradens Christum non credebat damnandum, sed evasurum per miraculum. Secus evenit. Nunc demum gravitatem sui delicti agnoscit. Imaginem habes hominis, qui scelus antequam committat, leve quid æstimat; postquam commisit, videt suam miseriam. Ita Diabolus excœcat, ut pecces; oculos aperit, ut desperes. Non peccasset Judas, si ad illud attendisset: *Amice ad quid venisti?* Matth. 26. Non peccares, si prius conscientiam, aut Dei inspirationes audires.

2. *At*

2. *At illi dixerunt: Quid ad nos? tu videris.* D. Paſchaſ. l. 12. in Matth. ait: *hæc irridentes, & inſultantes dixiſſe.* Hæc eſt merces eorum, qui ut hominis gratiam ineant, DEUM offendunt; ut ab ipſismet, quorum cauſa peccarunt, irrideantur, & deſpiciantur. Tu pluris æſtima gratiam Dei, etſi perdenda ſit hominum. Si hominibus placere velis, DEI ſervus non eris. 2. Sacerdos anxium pœnitentem non ita rejicè, nè deſperet.

3. *Et Iudas projectis argenteis in templo receſſit; & abiens laqueo ſe ſuſpendit.* Ecce quo recidit Chriſti Apoſtolus! Quis credidiſſet modici pretii avaritiâ hunc exitum ſortituram? Ita invaleſcit omnis paſſio, niſi in principio ſuffocetur. Ideò vigila, & time teipſum. Omnis mali tenue eſt principium.

FERIA V.

Adducitur Chriſtus ad Pilatum.

1. EXivit ergò *Pilatus ad eos foras, & dixit: Quam accuſationem adfertis adverſus hominem hunc? Reſponderunt ei: Si non eſſet hic malefactor, non tibi tradidiſſemus eum.* Ordi-tur conſiliũ benè ab interrogatione. Sed quia cum turba luctatur, vix eluctabitur. Quæ Chriſti ſunt, non ſunt tractanda cum turba noſtra-

noſtrarum affectionum. His adverſus virtutem nunquam deerit querela, 2. *Benè omnia fecit*. Marc.7. & *malefactor* dicitur. O ingratitudo! Carperis, ſi benè feceris? Inſpice tui Jeſu patientiam, & humilitatem. Nihil regere; nec quære, ut de te dicatur: *Benè omnia fecit*; niſi olim à Deo 3. *Malefactor* non unum ſceleris genus, ſed omne complectitur. Et hoc Dei Filius! O injuria inaudita! Adora ejus innocentiam. Gaude ſi bona, quæ feceris, improbentur. Sic proprior Chriſtum imitaberis.

2. *Dixit ergò eis Pilatus: Accipite eum vos, & ſecundum legem veſtram judicate.* Joan.18. Quæ iſta iniquitas, inimici, & accuſatoris libidini accuſatum relinquere? Quis Chriſti deſpectus? Quaſi is ille ſit, cujus nemo dignetur eſſe Judex? Compatere deſpecto Jesu. *Dixerunt ergò ei Iudæi; nobis non licet interficere quemquam.* Et tamen interficitis odio, & lingua, qua cædem ejus poſcitis. Quæ iſta Sanctitas veſtra? Deus non irridetur. Videt quod latet in corde, etſi opere non patretur. Dicam ego, quoties paſſio ſuggerit factum Deo injurioſum: Mihi non licet interficere Jeſum: amabo eum, & reverebor.

3. *Cœperunt autem illum accuſare dicentes: 1. Hunc invenimus ſubvertentem gentem noſtram.* Luc. 23. Qui venit de ſtercore erigere, qui mundavit leproſos, ſanavit ægros,

obedire Superioribus docuit. Eſt hoc ſubvertere? an componere? 2. *Prohibentem tributa dare Cæſari*, qui apertè juſſerat *dare Cæſari, quæ Cæſaris ſunt*. 3. *Dicentem ſe Regem eſſe:* qui, nè Rex crearetur, fugerat. En quam falſa crimina proferuntur! Audit Chriſtus: non interrumpit: non excuſat: non regerit iniquæ turbæ. Itanè tu agis cum oggerente defectum? Itanè cum optimo Superiore te commonente? Da te Jeſu convertendum: præbe illi tributum cordis tui. Adora, & venerare Regem tuum.

FERIA VI.

Chriſtus à Pilato examinatur.

1. JEsus *autem ſtetit ante Præſidem.* Joann. 18. Quis? univerſorum conditor Deus, Judex vivorum, & mortuorum. Coram quo? coram ſcelerato judice. Cujus rei cauſa? quæſtioni ſubjectus, quaſi reus ſententiam expectans. Huc ergò ſe demiſit ſumma ſanctitas, & innocentia! Et quouſque tuam non deprimis ſuperbiam? Stat Jeſus: qua confuſione? qua tamen animi conſtantia? qua modeſtia? qua ſubmiſſione? qua in judicem, licet improbum, reverentia? Diſce quid te agere oporteat dum confunderis, dum ſtas ante Superiorem te corripientem.

2. *Et interrogavit eum Præses, dicens : Tu es Rex Iudæorum ? Dicit illi* Jesus : *Tu dicis.* Matth. 27. Joco, & per ludibrium quæsivit Præses: seriò, & ex veritate respondit Christus. Crede hunc tu & universi, & animæ tuæ Regem: huic te, huic obsequia perpetua devove. Et ausus es tu perduellis alium Regem animæ tuæ admittere, aut dicere : *Nolo hunc regnare super me*? ausus es tanquam regibus, tuis affectibus depravatis servire? Hem quam sævè dominati sunt! Nunc iis renuncia: dic fidenter illis: *Non serviam: Dirumpam vincula eorum, & projiciam à me jugum ipsorum.*

3. *Respondit Pilatus* : *Gens tua, & Pontifices tradiderunt te mihi. Quid feciſti* ? Joann. 18. Respondebo ego pro te mi Jesu ! Fecit omnia, & nihil. Quæ bona sunt, & sancta, ab ipso facta sunt. Circumspice omnia. Quæ mala sunt, & perversa, nec ab ipso, nec in ipso sunt. Pro te scio respondere. Sed si tu ex me quæras, *quid feciſti*? hic hæreo, & confundor. Video enim quam abusus sim talentis à te mihi datis ! quam per meam negligentiam inanis in me fuerit gratia tua! Ne mihi olim dura accidat illa quæstio : *quid feciſti?*

antequam quidquam faciam,
ex me sollicitè quæram:
quid facis?

SABBATHO.

Continuatur idem Examen.

1. RE*ſpondit* JESUS : *Regnum meum non eſt de hoc mundo.* Non negat ſe regem mundi, ſed negat ſe eo modo, pompa, & armorum apparatu regnare, quo reges mundi. Quæ ergo illius regnandi ratio? Paupertate, contemptu, obedientia , humilitate, cruce. His fecit ut omne ſibi genu flecteretur. Flecto & ego. Agnoſco te Regem meum in vilitate tua. Hanc pro te amplector. Non poteſt eſſe vilis, qui ſimilis tibi eſt.

2. *Dixit ei Pilatus : Ergò Rex es tu ? Reſpondit* JESUS : *Tu dicis : quia Rex ſum ego.* Iterum ſe Regem confitetur quæſitus. Conſtantia , & veritas ſemper idem loquitur. Et ego te Regem credo, & confiteor, & dicam ſemper : *Rex meus, & Deus meus es tu.* Si invadit animæ dominatum paſſio ; Dicam: *Rex meus es tu.* In hoc natus ſum & ego , ut factis perhibeam teſtimonium huic veritati; & conſtanter præbebo.

3. *Dicit ei Pilatus: Quid eſt veritas? Et cùm hoc dixiſſet , exivit.* Joann.18. Salutaris eſt quæſtio. Utinam expectaret reſponſum. Et tu frequenter quære: *Quid eſt veritas?* Sed & reſponſum attende. Multa tibi movet amor proprius animorum magus; multa Deus de abnega-

FERIA V.

Sortes in veſtes, Titulus, & Blaſphemiæ.

1. *ERat autem tunica inconſutilis, deſuper contexta per totum. Dixerunt ergò ad invicem: Non ſcindamus eam, ſed ſortiamur de de illa.* Joan 19. Diviſa primum eſt exterior Chriſti veſtis in quatuor partes. Interior, & inconſutilis ſervatur integra. Veſtes Chriſti fideles ſunt. Scinduntur: qui corpori Chriſti non penitus adjacent. In quo non eſt fundamentum amoris Dei, non eſt etiam amor proximi: qui adhæret Deo, adhæret & proximo per charitatem. Quoties quod non auſi ſunt Judæi, auſus es tu, & veſtem hanc charitatis Chriſtianæ diſcidiſti? Dic impoſterum: Non ſcindam eam.

2. JESUS *Nazarenus, Rex Iudæorũ.* Ibid. Morienti titulus datur ab ipſis hoſtib⁹, qui datus eſt naſcenti à tribus Magis. Sic poteſtas ejus, & imperium firmatur. Sed heu! non agnoſcitur Rex ab iis, qui eraſum hoc nomen volunt. Erit tamen mihi Jesus, & Salvator. Erit mihi Nazarenus, & floridus, ac in ipſis tormentis amabilis. Erit mihi Rex, cui me devoveo: nec alium anima mea Dominum admittet. ut nunquam diſcedam, Chriſto configar Cruci, clavis timoris, amoris & mortificationis.

3. *Blaſ-*

3. *Blaſphemabant eum*, exprobrantes impotentiam ſalvandi ſeipſum, præſumptam Regis dignitatem, fiduciam vanam in Deum, inanem Dei filiationem. Hæ omnes calumniæ extinguentur, ſi deſcendat de Cruce. Ita enim ajunt: *Deſcendat nunc de Cruce, & credimus ei.* Sed fruſtra. Imò, quia filius Dei eſt, non deſcendit de Cruce. Filiorum Dei eſt, in cruce ſuſcepta conſtanter perſeverare, ac mori, tum continua ſui ipſius mortificatione, tum quotidiana vocationis ſuæ confirmatione.

FERIA VI.

Primum & ſecundum Chriſti Verbum in Cruce.

1. JEsus *autem dicebat: Pater, dimitte illis: non enim ſciunt, quid faciunt.* Luc. 23. Loquitur in cauſa aliena, qui ſemper tacuit in ſua. Et prima cauſa non eſt amantiſſimæ Matris, ſed crucifigentium. Expende verba. *Patris* nomen uſurpat, ut ad pietatem moveat, moneatque eſſe Patrem non tantum bonorum, ſed etiam malorum; & te omnium fratrem. *Illis.* non definit præſentes Crucifixores, ſed etiam futuros, ſcilicet omnes peccatores. Quid non ſperes, qui te non excludi vides? *Non ſciunt, quid faciunt.* Excu-

ſat

ſat quoad poteſt, per ignorantiam : quia verè *omnis peccator ignorans eſt*, nec æſtimat peccati gravitatem. Offenſus quid tu agis? Ora pro præſentibus Ignoſce illis. Excuſa & tu quoad potes.

2. *Domine memento mei, dum veneris in regnum tuum.* Ibid. Latro bonus reprehendit ſocium blaſphemantem, confitetur peccatum ſuum, dat teſtimonium innocentiæ Chriſti, credit Chriſtum eſſe Deum, & plenus ſpe eum orat : *Domine memento mei, dum veneris in regnum tuum.* 1. Quid non poteſt uno penè momento Dei gratia acceptata? 2. Non petit latro liberationem à cruce, ſed ſui memoriam. Satis illi proviſum eſt, cujus Deus meminiſſe dignatur. 3. Duo ſunt ad latus Chriſti, unus convertitur, quis non ſperet? unus damnatur, quis non timeat, etiamſi ſit apud JESUM?

3. *Amen dico tibi : Hodiè mecum eris in paradiſo.* Ibid. Quæ benignitas JESU? plus exhibet, quam petatur. Quod promittit : non differt, *Hodiè*. 2. *Mecum* : quod ſolatium, eſſe cum JESU? In paradiſo cum illo eſſe & tu deſideras? Sed eſto prius in Cruce. *Ad magna præmia perveniri non poteſt, niſi per magnos labores.* S. Greg. hom. 37. in Evang. Si compaſſus fueris, conregnabis.

SAB-

SABBATHO.

Tertium Verbum ad Matrem, & ad Joannem.

1. *STabat juxta Crucem* JESU *Mater ejus.* Luc. 23. Quis putas fuerit dolor Sanctissimæ Matris, quæ unicè diligebat filium JESU, quem non ignorabat DEUM, & hominem: *juxta*: quæ oculis suis inspiciebat: *Crucem*: tormenta, & infamiam supremam. Et tamen *stabat*, & ipsa animo filium pro mundi salute offerebat. *Stantem lego*, *flentem non lego*, ait D. Ambr. in c. 23. Luc. *Stare namque* (addit Amadeus hom. 5. de Martyr. Virg.) *in illa cordis amaritudine, magnæ adscribitur constantiæ*, Disce 1. stare in adversis. 1. Mente, & ratione, 2. Voluntate constante. 3. Etiam infracto exercitio. Disce 2. Nihil creatarum rerum, etiam spiritualia solatia ita amare, quin si DEUS velit, si expediat pro aliorum salute, perdere velis.

2. *Cum vidisset* JESUS *Matrem & Discipulum stantem, dicit Matri suæ: Mulier ecce filius tuus.* Ibid. Sui loco relinquit Matri Joannem. Sed quæ comparatio utriusque? quale solatium, loco DEI purus homo? Non est dubium Beatissimam Virginem in Joanne semper speculatam esse Christum. Disce &

tu in

tu in proximis agnoscere Christum, firmior inde erit charitas: præsertim verò in Superioribus, exactior erit obedientia. Sed cur Joannes Matri. 1. Privilegio virginitatis hoc tribuit Theophylactus. Virgo, Virgini, Virginem commendavit. 2. Quia ipse quoque ad Crucem stetit: *Usque adeò bonum est*, inquit ille, *stare apud patientem Christum. Nam in fraternitatem ejus ducit.* En quibus frater Christi, quibus Virginis filius evadas. Pulchri tituli hoc constant pretio.

3. *Deinde dicit Discipulo: Ecce mater tua.* Joan. 19. S. Ambros. in exhort. ad Virg. *Vocatus à Christo reliquit patrem. Huic traditur Virgo qui suos nescit.* Quod tibi solatium esset, si ea tibi in Matrem daretur! At fieri potest, si amore Jesu tuos nescias, & carnalem ad eos affectum exuas. 2. fieri potes frater Jesu, & hinc Mariæ filius, si exactè te voluntati Dei accommodes: *Qui fecerit voluntatem Patris mei, ipse meus frater est.* Matth. 12. Accipe ergò illam in tua, & dic: *Monstra te esse Matrem*: sed vicissim tu monstra te esse filium.

DOMINICA PALMARUM.

Quartum, & quintum Christi Verbum.

2. *Circa horam nonam clamavit* Jesus *voce magna: Deus meus, Deus meus, ut*

quid dereliquisti me. Matth. 27. S. Leo : *Vox ista non querela, sed doctrina est*: erudiens nos, eousque devenisse Christi dolores, ut noluerit eos etiam interna Dei assistentia mitigare. Et tu quot solatia , non tantum à Deo, sed à creaturis mendicas? *Magnum est, & valde magnum* , ait Thom, Kemp. l. 2. c. 9. *quam humano , tam Divino posse carere solatio; & pro honore Dei libenter exilium cordis velle sustinere, & in nullo seipsum quærere.*

2. *Vt consummaretur scriptura , dixit: Sitio.* Joan. 19. Sciebat omnia se impleviſse, quæ de se erant in Scriptura : hoc unum deesse : *In siti mea potaverunt me aceto*. Psal. 68. Hoc ergò implere voluit. Vide quam ad omnem obedientiæ apicem attendat Christus. 2. Magna evacuatio sanguinis magnam sitim creabat. Sed major erat sitis plura patiendi. Blos. in expl. Pass. c. 18. *Habuit aliam sitim , puta amplius patiendi , atque evidentius suum nobis amorem demonstrandi.* O si dares animam tuam , quam eum reficeres ! Examina tuum in Deum , & salutem proximorum amorem. Quid pro iis tolerare desideras ?

3. *Vas ergo erat positum aceto plenum. Illi autem spongiam plenam aceto hyssopo circumponentes , obtulerunt ori ejus.* Ibid. Aceto modico , & hyssopo reficitur exhaustus, & moriens Deus. Habes in mediis etiam laboribus frangendi appetitus exemplum. Non æstima lau-

ma lautoria tibi deberi. In ſchola Chriſti minus illi debetur in hoc mũdo, qui plura præſtat. Servus Chriſti nunquam vult indulgentius haberi. 2. Acetum dant ſitienti Deo, qui optimos dies tranſigunt in mundanis, & carnalibus; ſenium verò tanquam fæces ætatis Deo dare volunt. 3. Vas aceto plenum, ſunt corda amaricata, & plena rancoris, aut impatientiæ. Evacua hoc vas, & imple ſuavi vino charitatis.

FERIA II.

Sextum, & ſeptimum Chriſti Verbũ.

1. *Conſummatum eſt.* Joan. 19. Quod Pater mandavit, quod ego ſuſcepi peragendum. Divinum eſt, cœpta perficere. Modica laus eſt incepiſſe, maxima perfeciſſe. Non qui cœpit, ſed qui perfecit, præmium capit. Quam multa tu ordiris? quam pauca ad finem deducis? Imitare DEI tui conſtantiam, ut & tu dicere poſſis hora ſuprema: Conſummatum eſt, quod Deus juſſit per præcepta, quod ſuſcepi per conſilia, quod jubent Regulæ, quod monuit gratia. Quam felix tunc eris! ſed quam longè adhuc abes!

2. *Pater in manus tuas commendo ſpiritum meum.* Luc. 24. Expende verba. *Pater*: fiduciæ, & amoris verbũ eſt. Nõ bene id uſurpas,

nisi vivas ut filius amans, reverens, obsequens. *In manus tuas*, in quibus una est quies, & securitas. Ut in illis sis æternùm, conjice te in illas, dum vivis, perfecta tuæ voluntatis in Divinam resignatione. *Commendo spiritum*: non corpus. Hoc in lectulo Crucis jam quiescit. Discè spiritus majorem habere curam, quam corporis. Ut autem spiritus securè transeat in manus Dei, vide ut corpus semper sit in Cruce. Hic solus tutus est transitus, alius omnis periculosus.

3. *Et inclinato capite tradidit spiritum*. O sublime mysterium! Deus moritur. Hoc assequi non potes, nisi prius discas, quid amor possit. Et pro te moritur. Vide homo, quanti sis prætii apud Deum. Verè dixit Apostolus 2. Cor. 6. *Empti estis pretio magno*, morte Christi. Quid rependes, ne sis ingratus? Et tu spiritum tuum superbum, inclinato per humilitatem capite trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam usque ad migrationem spiritus. *Inclina cor tuum ad custodiendas justificationes tuas*. Psal. 118.

FERIA III.

Prodigia in morte Christi.

1. ECce *velum templi scissum est in duas partes à summo usque deorsum*. Matth. 27. ut sig-

DOMINICA IN ALBIS.

Mulieres referunt Apostolis nuntium resurrectionis.

1. *Dicite Discipulis ejus, & Petro, quia surrexit.* Marc. 16. Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectus est argumentum. Erat cæterorum caput : hoc honorat Christus. Amaverat plus cæteris Jesum, inde plus cæteris dolebat: affectum affectu rependit. Non cessabat suum peccatum deflere. erigit mœstum amoris demonstratione. Agnosce bonitatem, ama, in eam spem tuam repone. Non dimittet te, etiam cum ex fragilitate peccaveris.

2. *Et visa sunt ante illos deliramentum verba ista, & non crediderunt illis.* Luc. 24. Quæ nuntiant mulieres, sunt ea ipsa, quæ Christus Apostolis prædixerat : concordant omnino Magistri verbis, nec tamen credunt. Imitaris Apostolorum incredulitatem, qui inspirationes Divinas, ut vanas rejicis, Superiorum monita, scrupulos, conscientiæ remorsum deliria arbitraris. Attende illis : quia per illa Deus ducit. Aberras, si non sequeris.

3. *Maria Magdalena venit ad Simonem Petrum, & ad alium Discipulum, quem amabat* Jesus, *& dicit illis; Tulerunt Dominum de monumento, & nescimus ubi posuerunt eum.*

Joann.

nisi vivas ut filius amans, reverens, obsequens. *In manus tuas*, in quibus una est quies, & securitas. Ut in illis sis æternùm, conjice te in illas, dum vivis, perfecta tuæ voluntatis in Divinam resignatione. *Commendo spiritum*: non corpus. Hoc in lecto Crucis jam quiescit. Disce spiritus majorem habere curam, quam corporis. Ut autem spiritus securè transeat in manus Dei, vide ut corpus semper sit in Cruce. Hic solus tutus est transitus, alius omnis periculosus.

3. *Et inclinato capite tradidit spiritum*. O sublime mysterium! Deus moritur. Hoc assequi non potes, nisi prius discas, quid amor possit. Et pro te moritur. Vide homo, quanti sis prætii apud Deum. Verè dixit Apostolus 2. Cor. 6. *Empti estis pretio magno*, morte Christi. Quid rependes, ne sis ingratus? Et tu spiritum tuum superbum, inclinato per humilitatem capite trade. 2. Inclina caput tuum per obedientiam usque ad migrationem spiritus. *Inclina cor tuum ad custodiendas justificationes tuas*. Psal. 118.

FERIA III.

Prodigia in morte Christi.

1. *Ecce velum templi scissum est in duas partes à summo usque deorsum*. Matth. 27. ut sig-

DOMINICA IN ALBIS.

Mulieres referunt Apostolis nuntium resurrectionis.

1. *DIcite Discipulis ejus, & Petro, quia surrexit.* Marc. 16. Exprimi nominatim Petrum, tenerioris affectus est argumentum. Erat cæterorum caput : hoc honorat Christus. Amaverat plus cæteris JESUM, inde plus cæteris dolebat: affectum affectu rependit. Non cessabat suum peccatum deflere. erigit mœstum amoris demonstratione. Agnosce bonitatem, ama, in eam spem tuam repone, Non dimittet te, etiam cum ex fragilitate peccaveris.

2. *Et visa sunt ante illos deliramentum verba ista, & non crediderunt illis.* Luc. 24. Quæ nuntiant mulieres, sunt ea ipsa, quæ Christus Apostolis prædixerat : concordant omnino Magistri verbis, nec tamen credunt. Imitaris Apostolorum incredulitatem, qui inspirationes Divinas, ut vanas rejicis, Superiorum monita, scrupulos, conscientiæ remorsum deliria arbitraris. Attende illis : quia per illa Deus ducit. Aberras, si non sequeris.

3. *Maria Magdalena venit ad Simonem Petrum, & ad alium Discipulum, quem amabat* JESUS, *& dicit illis; Tulerunt Dominum de monumento, & nescimus ubi posuerunt eum.*

Joann.

Joann. 20. Non dixerat Angelus *tulerunt:* ſed *ſurrexit.* Impetus fortè amoris aut doloris fecit, ut non accuratè attenderet. Etiam bonis affectibus, non ſecus ac ventis ponendum eſt pondus. Cùm rationem turbent, in errorem trahunt.

FERIA II.

Petrus & Ioannes currunt ad ſepulchrum.

1. EXiit *ergo Petrus, & ille alius Diſcipulus, & venerunt ad monumentum.* Joan. 20. Nuntii à mulieribus accepti veritatem experiri volunt. Non retinentur aliorum non credentium exemplo. Attendunt non quid agant alii, ſed quid prudenter agendum ſit. Cape hujus regulæ neceſſitatem, & ſequere.

2. *Currebant autem duo ſimul.* Ibid, Amor eos incitabat ad curſum. Hic neſcit tarda molimina. Parum diſtant, lente velle obſequia Dei, & diu nolle. Quia amat Divina, volat ad illa. Currisne tu, an ſerpis? Vis progredi? ama. tantum procedes, quantum amabis.

3. *Ille alius præcucurrit citius Petro, & venit prius ad monumentum; non tamen introivit.* 1. S. Hier. in c. 56. Iſai. *Ioannes elatus Virginitatis alis præcucurrit.* Quia plurimum hæc virtus

irtus recedit à carne, plurimum accedit ad Deum. 2. Joannes non intrat prior. Honorat in Petro dignitatem capitis, nec consideratin eo, quod Christum negaverit, ipse autem ad Crucem constiterit. Disce quid debeas Superiori, licet imperfecto. Idem præstabis proximo, si in eo Christum agnoscas.

FERIA III.

Christus apparet Petro.

1. A*Biit Petrus secum mirans, quod factum fuerat.* Lucæ 24. Viderat Petrus sepulchrum vacuum. Discedit à Joanne; solus secum meditatur, quæ vidit. Optima dispositio ad videndum Deum, Divinaque cognoscenda, recedere etiam corpore, multo magis affectu à creaturis. Solitudinem animæ amat Deus. *Ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus.* Osee 2.

2. *Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni.* Ibid. Apparet Dominus non Joanni, qui constans ad Crucem permansit; sed Petro, qui & fugerat, & negaverat. Ita animat Deus peccatores pœnitentes, ut non dejiciantur. Ostendit quantum æstimet lachrymas pœnitentis. Qui hic affectus Petri? quæ confusio ob scelus admissum? quis dolor? quæ lachrymæ? Excita in te eosdem ad pedes Jssu.

3. *Visus*

3. *Visus est Cephæ.* 1. Cor. 15. Christus non exprobrat Petro scelus admissum, sed blandissimè solatur. Disce qua benignitate peccatorem contritum excipias: qua charitate obliviscaris injuriarum à proximo acceptarum. Quod feceris proximo, expecta à Deo. *Si non dimiseritis hominibus, nec Pater vester dimittet vobis.* Matth. 6.

FERIA IV.

Magdalena ad monumentum.

1. *MAria autem stabat ad monumentum foris plorans. Dum ergò fleret, inclinavit se, & prospexit in monumentum.* Joann. 20. Considera amoris signa. Stat ad monumentum: flet: sæpius inspicit videndi Jesu desiderio. Repeti de illa potest: *Dilexit multum.* Expende curam, qua tu Deum quæris. Stasne in propositis? dolesne amissum? considerasne ubi, quomodo reperias?

2. *Et vidit duos Angelos in albis sedentes.* Ibid. S. Cyril. Alex lib. 12. in Joann. cap. 46. *Cum circa monumentum perseverat, plorans, voce Angelorum ad cognoscendum Christum juvatur.* Ut Angelos seu spiritualia lumina assequaris, non obiter exigenda est meditationis hora: sed perseverandum, & attentione, & affectu; etiam sua deploranda est cœcitas.

3. Di-

3. *Dicunt ei illi: Mulier quid ploras? Dicit eis: Quia tulerunt Dominum meum; & nescio ubi posuerunt eum.* Ibid. Causa fletus est amissus JESUS. Optima, & una lachrymis digna. Sed si flet illa, quod *tulerunt* invitæ & ignoranti, quid te agere decet, cui scienti & volenti tuæ passiones, & mali affectus toties JESUM tulerunt?

FERIA V.

Christus apparet Magdalenæ ignotus.

1. *CONversa est retrorsum, & vidit* JESUM *stantem; & non sciebat, quia* JESUS *est.* Joann. 20. Dum quæritur JESUS, adstat à tergo Magdalenæ. Vide, quàm non procul est ab iis, qui eum quærunt in toto corde. Sed dissimulat quandoque præsentiam suam, ut non apprehendamus hîc Jesum esse, sed nos desertos cogitemus At respiciamus post tergum, sive ad exitum nostrarum afflictionum, videbimus ibi Deum.

2. *Dicit ei* JESUS: *Mulier quid ploras? quem quæris?* Ibid. Drogo Holst. de Sacram. Passio. *Occultat se, ut ardentius requiratur, & requisitus cum gaudio inveniatur; inventus cum solicitudine teneatur.* 2. Interrogat non ignorans, sed quia delectatur, nos quandoque affligi sui ipsius desiderio. Si vi-

dearis tibi à Deo desertus, ardentius Deum require; iste est invéniendi modus.

3. *Dicit ei,* (Maria) *Domine, si tu sustulisti eum, dicito mihi, ubi posuisti eum, & ego eum tollam.* Ibid. Vide amoris vim, qui solùm Christo intentus, quid loquatur, vix advertit. *Dominum* vocat hominem vili hortulani veste indutum: addit, si sustulisti *eum*; quem? non exprimit, quasi obviùs quisque ejus affectus intelligat. Novit quis fuerit Judæorum furor, & ait *se eum ablaturam*, ubi ubi sit, sine omni periculorum metu. Ita amor animosam reddidit, ac resolutam. Quantum tu ab his resolutionibus distas? quia plurimum distas ab amore.

FERIA VI.

Christus manifestat se Magdalenæ, & mittit eam ad Discipulos.

1. *Dicit ei* Jesus: *Maria. Conversa illa dicit ei: Rabboni.* Joann. 20. Uno Christi verbo, *Maria*; altero Mariæ, *Rabboni*, magni affectus clauduntur; in Christo benignitatis, suavitatis, affabilitatis, familiaritatis: in Maria verò reverentiæ, humilitatis, adorationis, amoris, gaudii. Ille ex úno verbo noscitur: illa uno verbo se eum nosse significat. Ita Deus paucis verbis multa homini; ita homo

paucis

paucis verbis multa Deo loquitur. Plura de Deo cogita, quàm loquaris.

2. *Dicit ei* JESUS : *Noli me tangere*. Ibid. Expende causam, cur eam tactu prohibeat, fuisse, ut nimium fervorem, quo illa se ad pedes JESU projecerat, non nihil temperaret. Amor enim penè reverentiam exuerat. Amari vult Deus; sed & reverenter coli. Ut Deo ergo familiaris esse debes per intimam cum eo communicationem; ita debes esse & reverens, tam externo corporis situ, quàm interna animi compositione.

3. *Vade ad fratres meos, & dic eis: Ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum*. Ad pedes Christi suos exerere affectus Maria desiderabat; Christus verò quantocyus suos consolari. Ideò accessu eam prohibet, & ad Discipulos ablegat, quos, ad exprimendum amorem, fratres vocat. Vide quàm Deo placeat, ut tua spirituali consolatione abstineas, ut alium mœstum consoleris. Curat eis significari ascensum suum *ad Patrem vestrum:* ut incipiant de Christi recessu cogitare, se ad illum tolerandum disponere, & confidere in Deum, quem sciant affectu Patrem esse.

SABBATHO.

Apparet aliis mulieribus.

1. ECce JESUS *occurrit illis , dicens: Avete,* Aſſecuta fuerat illas Magdalena: ſignificaverat ſe vidiſſe Dominum : dolebant ſe ad ſepulchrum non expectaſſe, deſiderabant & ipſæ videre Dominum. Ita diſpoſitas primus ſalutat: *Avete:* Ita benignus eſt Deus iis, qui eum deſiderant, & obſequia deferunt. Non diu differet te conſolari, ſi ſerium ejus deſiderium concipias. Omnis perfectionis initium eſt deſiderium.

2. *Illæ autem acceſſerunt , & tenuerunt pedes ejus, & adoraverunt eum,* Ibid. Expende gaudium, reverentiam, & dulciſſimos affectus ad Chriſti pedes. Arcuerat paulò antè Magdalenam à pedibus ſuis, jam eam cum reliquis ad eorum oſculum admittit. Non omne ſimul ſolatium præbet : differt quandoque : exhibet autem perſeverantibus : ſed horâ, quâ ſibi placet. Tuum eſt inſiſtere bono, de tempore conſolationis curam Deo remitte. Non aberit à ſe deſiderantibus.

3. *Tunc ait illis* JESUS : *Nolite timere: ite nuntiate fratribus meis , ut eant in Galilæam, ibi me videbunt.* Ibid. Expende verborum ſuavitatem tum ad mulieres, tum de Apoſtolis ſui nuper deſertoribus. Sed ſuaviorem cre-

de

ſentem fuiſſe cum Thomas proteſtaretur. Id ſi animo cogitaſſet Thomas, cautius locutus fuiſſet. Hoc tu præſentiæ Divinæ remedium adhibe, ut cautè agas, & loquaris. 2. Condeſcendit Thomæ in omnibus, quæ dixerat Thomas: addit tamen admonitionem: *& noli eſſe incredulus.* Sic ſuaviter tractandus delinquens, ut tamen increpatione erudiatur.

3. *Reſpondit Thomas, & dixit ei: Dominus meus, & Deus meus.* Ibid. Magnos affectus paucis verbis concluſit. Nec dolor, nec amor plura eum loqui patiebantur: dolor ex delicto ſuo; amor ex benignitate Chriſti, cum meritus ipſe eſſet indignationem. *Dominum* vocat, quem timeat: *Deum*, quem amet. Agnoſcis tu quidem Chriſtum eſſe Dominum tuum, & Deum tuum; ſed necdum ut Dominum, aut ut Deum habes. Si Dominus eſt, cur non times offendere? Si Deus eſt, cur non amas ſuper omnia?

SABBATHO.

Apparet Diſcipulis ad mare Tiberiadis.

1. *Dicit eis Simon Petrus: Vado piſcari. Dicunt ei: Venimus & nos tecum.* Joan. 21. Mirus charitatis conſenſus. Unus voluntatẽ indicat, omnes conſentiunt. Noli tu eſſe chari-

charitatis dissipator, ubi actio est licita, & honesta. Mira exempli vis, præsertim à Superiore! subditi enim ad illius exemplum rapiuntur. Si subditus es, habes majorum exempla, quæ sequaris: si præes, habes quos exemplo trahas.

2. *Et ascenderunt in navim, & illa nocte nihil prendiderunt.* Ibid. Deo disponente factum est, ut nihil caperent ea nocte, ut discerent se sine Jesu nihil posse, quantumcunque laborent: & in nocte peccati, pravæ intentionis, aut præsumptionis inaniter laborari, & sine merito. Ut ergò fructum è laboribus feras, ambula in luce gratiæ, & uni te Deo cogitatione, affectu, fine, & oratione.

3. *Manè autem facto stetit* Jesus *in littore: Non tamen cognoverunt Discipuli, quia* Jesus *est. Dicit ergò eis* Jesus: *Pueri nunquid pulmentarium habetis? Dicunt ei: Non.* Ibid. In mari versamur. & in nocte, dum sumus in hac vita. Qui piscantur honores, delectationes, vanitates, fatebuntur olim se nihil cepisse, sed non sine dolore. Sic ergò laborem impende, ut rogatus olim à Deo, *nunquid pulmentarium habes*, respondere possis: per gratiam tuam hoc, illudve cepi. Interrogat autem Christus, non ut discat, sed ut ipsi paulo post advertant, quam sit inanis se absente, quam fructuosus præsente labor. Sine te nihil possum, Domine.

D O-

Assuesce ad frequentes fidei actus, quia sun origo omnis boni. *Contristatus Petrus*, quod tertiò quæreret: quia vel rediit antiqui sceleris memoria, & dolor; vel subiit timor sui ipsius, etsi sibi nihil conscius esset. Time & tu, quia per hoc probatus non es, quod non sis tibi conscius.

FERIA IV.

Christus prædicit Petro martyrum.

1. *CVm esses junior cingebas te, & ambulabas ubi volebas: cùm autem senueris. extendes manus tuas, & alius te cinget, & ducet quo tu non vis.* Joann. 21. Post trinum amoris examen timuit Petrus, nè sicut post protestationem moriendi Christum negaverat, ita post amoris protestationem laberetur. Christus ergo eum certum reddit, quod pro suo amore sit manus extensurus in Cruce. Dum non possum esse certus, quod pro amore Jesu me alius crucifiget, *crucifigam carnem meam cum concupiscentiis.* Sed & si ab aliis aliqua afflictio veniat: *extendam manus meas in amplexum.*

2. *Et cum hoc dixisset, dicit ei: Sequere me. Conversus Petrus vidit alium Discipulum.* Ibid. Prædixit Petro Crucem: quî ferenda sit, docet: *Sequere me*: excmplum meum sit tibi præ oculis. Ex hoc nos capite sub Cru-

ce deficimus, quod non respiciamus in Jesum. *Respiciam* ergo *in auctorem, & consummatorem* JESUM. 2. Petrus vocatur; sequitur & Joannes. Qui amat, non expectat mandata, sed sponte sequitur JESUM. Unde tu lente sequeris, nisi quia tepidè amas?

3. *Hunc ergo* (Joannem) *cum vidisset Petrus, dixit* JESU; *Hic autem quid? Dicit ei* Jesus: *Sic eum volo manere, donec veniam, quid ad te? tu me sequere.* Ibid. Redarguitur Petri curiositas: quam melius tua? Investigas aliena, quæ domi, quæ foris accidunt: *quid ad te?* Observas quid, cum quibus, quamdiu agant alii: *quid ad te?* Immisces te negotiis alienis: *quid ad te?* tuum est Jesum sequi. ad hoc unum attende, reliqua Deo committe.

FERIA V.

Christus apparet in monte Galilææ, plus quam quingentis Discipulis.

1. *UNdecim autem Discipuli abierunt in Galilæam in montem.* Matth. 28. Memorat Paulus 1. Cor. 15. fuisse plus quam 500. Discipulos. Excitatos fuisse credo relatione fœminarum, & aliorum dicentium, quod spoponderit se in Galilæa videndum. Christus charitatem suam non restrinxit ad paucos,

cos, sed in omnes extendit Communica affectum omnibus, non uni particulari: in quo multus est sensualitati locus 2. Apostoli, qui Christum viderant, commonent alios, ut & ipsi tanti boni participes fiant. Quod tibi datum est, sine invidia communica. 3. Considera expectantium affectus, & desideria.

2. *Vbi constituerat illis* Jesus. Ibid. Observat condictum locum, & tempus suæ apparitionis Jesus, ut fideliter adimpleat, quod promisit. Quam fidelis Deus in promissis! quam tu parum ei fidelis! quanta proponis, quam pauca agis! Quam infidelis est mundus, & quam accuratè ei servis!

3. *Et videntes eum adoraverunt. Quidam autem dubitaverunt.* Ibid. ex iis nempe, qui eum antea non viderant, licet ex aliis omnia anteacta intellexerint. Hæc cordis nostri est duities ad Divinas inspirationes. O tolle à me Domine, cor lapideum! Principio dubium fuit paucorum, exitu tamen communis omnium adoratio: cum qua reverentia, humilitate, amore, & gaudio? Ascende & tu montem altioris virtutis, ut talem consolationem mereatis.

FERIA VI.

Destinat Discipulos ad conversionem mundi.

1. *ET accedens* JESUS *locutus est eis: Data est mihi omnis potestas in cælo, & in terra.* Matth. 28. Quam hæreditario jure habebat, vi unionis hypostaticæ ut naturalis Dei filius, potestatem, eam sibi datam ait per Crucem, & merita passionis. Vim feriæ mortificationis agnosce, per quam datur tibi potestas in cœlo, seu in parte rationali, & in terra, seu in parte animali, in qua sunt pravæ affectiones. Agnosce hunc Dominum omnis potestatis: adora eum: subjice te ejus potestati. Roga, ut eam exerceat per Superiores tuos, prout est ad gloriam suam.

2. *Euntes ergo docete omnes gentes*, Ibid. Expende illud: *Ergo.* Quia data est mihi potestas, ergo vos docete. Quomodo hoc sequitur? Ostendit se summæ potestati conjungere optimam voluntatem, & potestate hac uti ad benefaciendum. Ama hanc bonitatem, quam non semel experitus es. 2. *Docete omnes.* Etiam in te respexit, neminem excluſit. Si doces, *doce omnes*; non sperne pauperem. Assiste tam miseris, quam felicibus: imò illis potiùs, quia de illis habes: *Quod fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis.* Matth. 25.

3. *Bapti-*

3. *Baptizantes eos in nomine Patris, &c.* Ibid. Abrogatur rigida lex circumcisionis in remedium peccati originalis, & instituitur Baptismus suavior. Age gratias Deo, quod per legem Evangelicam jugum suave, & onus leve reddiderit. Accepisti & tu hoc Baptismi beneficium, quo carent tot pagani. Quid debes Domino? Factus es de familia Christi, Christianus. Sed nomen pulchrum, est grande convitium, si facta desint. Vives ergo, ut statum tuum decet, ut decet filium tanti Patris.

SABBATHO.

Continuatio instructionis Apostolis datæ.

2. *Docentes eos servare omnia quæcumque mandavi vobis.* Ibid. S. Hieronym. hic: *Iussit ut primùm docerent, deinde fidei tingerent sacramento, pòst quæ essent observanda, præciperent.* Servare dixit, non *scire:* quia finis legis Evangelicæ est, ejus observatio. *Omnia,* non *aliqua. Qui enim offendit in uno, fit omnium reus.* Jac 2. Observa ergo: ab hoc pendet salus tua. *Et mandata ejus gravia non sunt.* Imposuit enim ille, qui te amat.

2. *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit: qui verò non crediderit, condemnabitur.* Marc 6. Intellige quid sit damnari, quid salvari: utrumque à tua voluntate pendere.

Vis ſalvari? ad hoc Fide, & Baptiſmo opus eſt: Fide autem non mortua, quæ eſt ſine operibus; ſed viva, & operibus probata. Age gratias pro Baptiſmo, & Fide. Sed expende quomodo eam operibus probes. Compatere, & ora pro iis, *qui in tenebris ſedent.*

3. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequentur.* Ibid. Miraculis probanda Fides prædicitur, quæ pòſt probata eſt. Tu hæc ſpiritualiter operare; Dæmonia ejicient: S. Bern. ſer. 1. de Aſcenſ. *cum eradicantur è corde peccata.* 2. Linguis loquuntur novis: Idem: *cum recedunt vetera de ore eorum.* 3. Serpentes tollunt: Idem: *cum venenatas ſuggeſtiones extinguunt.* Mortiferum ſine noxa bibunt, *cum tentationes ſentiunt, non conſentiunt.* 4. Super ægros manus imponunt, & bene habent: Id eſt: *cum agras affectiones bonis operibus operiunt.*

DOMIN. V POST PASCHA.

Spondet nobiſcum eſſe uſque ad conſummationem ſæculi

1. ECce *ego vobiſcum ſum omnibus diebus, uſq; ad conſummationem ſæculi.* Matth. 28. Mittebat Diſcipulos tanquam oves inter lupos. Quantæ ergo illos manebant adverſitates! En ſolatium: *Ecce vobiſcum ſum.* Hoc tibi quoque ſit ſolatio: *Nè timeas, quia ego tecum ſum.* Hierem. 1. *Non ut nihil patia-*

ris,

vis, ait Prosp. l. 2. de Voc. gent. c. 1. *sed, quod multo majus est; ut nulla sævientium crudelitate superetis.*

2. *Ego vobiscum sum:* & qua Deus, & qua Homo-Deus. Deus per immensitatem. Etsi non videar à vobis, video vos, & observo quæ agitis. En stimulum ad bene agendum. Fervor accedet, si oculum Domini semper præsentem cogites. Qua Homo-Deus, per præsentiam in Eucharistia. Expende, & ama tantum beneficium.

3. *Ego vobiscum sum:* 1. per gratiam habitualem, quæ nos Deo conjungit. Quanta cura hujus vinculi est habenda! 2. per gratias actuales, dando vires ad operandum supernaturaliter. Sed per me stat ut sint efficaces. O si eas semper acceptassem! quanto alius essem? 3. per specialem providentiam, regendo quemque ad finem suæ vocationis. Tot modis mecum es Domine: ero & ego tecum semper corde, & opere.

FERIA II.

Apparet ultimo recumbentibus in cœnaculo.

1. *Novissime recumbentibus illis undecim apparuit, & exprobravit incredulitatem eorum.* Marc. 16. Specta humanitatem Christi, qui etsi in corpore glorioso, & jam jam

aſcenſurus, cum Diſcipulis recumbere non dedignatur. In quocunque ſis honore, par cæteris eſto. Exprobratio illa amoris eſt, volenris ſuos magis purificare. Nemo ſe iſthic excuſat. Quando tu ſic accipies correctionem, & amorem æſtimabis?

2. *Vado ad eum, qui miſit me.* Joan. 16. Etſi hîc, quid ulterius locutus ſit, non prodatur, credi tamen poteſt, manifeſtaſſe illis jam tempus eſſe, ut vadat ad Patrem, & quædam ex ultima cœna repetiviſſe. Conſidera, quo doloris ſenſu id acceperint, quod privandi eſſent Chriſti præſentia. Tu magis dole, ſi abeat à te per gratiam, quia magis eſt pernicioſum. Non quære ſenſibilem devotionem: ſed in hoc te Deo remitte: veram autem, & ſolidam nè dimitte.

3. *Vado ad eum.* Ut Chriſtus ſuos repentino nuntio ſui abitus non proſterneret, ſenſim eos diſpoſuit, rarò illis, & ad breve tempus in glorioſa carne comparendo. Ægrius ſeparamur ab iis, quibus ſæpius, & familiarius utimur. Hoc tu modo à creaturis, à tuis commodis te remove. Rarò, & non niſi in tranſitu illis utere primum, poſtea facilè carebis.

FE-

FERIA III.

Christus abiturus suos Apostolos consolatur.

1. EXpedit vobis, ut ego vadam. Joan. 16. Etiam hoc repetivisse crediderim mœstis. Non dicit: *Expedit mihi*: quanquam & ipsi expediret quam plurimum, ut post passionem frueretur gloria, & sederet ad dexteram Patris: sed, *Expedit vobis*. Ut intelligant eum in humana carne tam passibili, quam gloriosa, non sibi, sed suis intentum fuisse, & etiamnum quod agit, eorum bono se agere. Nonne decet, ut & tu non te constituas centrum tuarum operationum? Nonne ut quidquid agis, pro Deo agas, qui omnia pro te agit?

2. *Si enim non abiero, Paracletus non veniet ad vos.* Ibid. Amabant Apostoli Christum adhuc carnaliter: & in hoc amabant seipsos. Expediebat ut hoc quod in sensu est, totum converteretur ad spiritum, & perficeretur eorum fides, spes, & charitas. Vult ergo Christus ut amore ita puro, & spirituali diligatur; nè affectus erga illum mixtus amore proprio impediat Spiritum sanctum: & quomodo eum non impedient tot inordinati affectus? *Spiritualis gratiæ plenitudinem occupata mens non admittit.* S. Bern. ser. 6. de Ascens.

3. *Si autem abiero, mittam eum ad vos.* Ibid.

Ibid. Spiritus ſancti adventus pendebat à Chriſti in cœlum aſcenſu; quia ita decretum fuit à Deo; ut conſolatio una adhuc carnalis tolleretur; mitteretur alia omnino ſpiritualis. Et credo hoc etiamnum eſſe ſtatutum à Deo, ut non guſtet quis cum ſuavitate cœleſtia, & ſpiritualia, niſi terrena, & carnalia ſibi eripiat. Vide ubi hæres? in quibus terræ, & carnis affectibus? Inde tibi non ſapiunt ſpiritualia. Sapient hæc, ſi illa tollas.

FERIA IV.

Educit Diſcipulos ad montem Olivarum.

1. ℣ *Edete in civitate, quoaduſque induamini virtute ex alto.* Luc. 24. Expende verba, cape myſteria; quæ à te exigatur ad Spiritum Sanctum promiſſum præparatio. 1. Monet *ſedere*, indicans quietem maximè animi, à creaturis, à ſuis paſſionibus non inquietati. 2. *In civitate*, etiam inter negotiis intentos quietem habendam. 3. *Donec*: non inſinuat tempus, ut accendat deſiderium, & Divinæ diſpoſitioni acquieſcant. 4. *Induamini virtute.* Ut nos cognoſcamus eſſe omnino nudos, ſine Spiritu Sancto, & poſſe nihil: ab hoc ſolo eſſe omnem noſtram virtutem. Hac etiam hodie reſiſte adverſariis tuis.

2. *Eduxit autem eos foras in Bethaniam.* Ibid.

Ibid. Vadit in Bethaniam, ut credere licet, valefacturus Marthæ, & Magdalenæ, & ad ſuum triumphum deducturus. Advertę quantum eas amaverit. At meruerunt amari: altera per hoſpitalitatem erga JESUM, altera per contemplationem. Quam non obliviſcitur Deus officiorum, quæ ei præſtas! quam tu obliviſceris gratiarum, quas accipis!

3. *In montem, qui dicitur Oliveti.* Actor. 1. 1. Cogita, qui fuerint Apoſtolorum Chriſtum comitantium affectus, gaudii dolore mixti: quæ valedicentium lachrymæ? quæ, & quam ſuavia vulnerum oſcula? quæ preces? &c. 2. Montem Oliveti ſubit, ad cœlos inde aſcenſurus. Recogita, quod ibidem ſuam paſſionem ſit auſpicatus: & intellige adverſitates eſſe principium gloriæ. Non ibis ergo ad gloriam per mundi delicias, & ſenſuum oblectamenta. Aut pati ergo, aut mori, dic cum S. Thereſia.

FERIA V.

De Aſcenſione Domini.

1. ELevatis manibus benedixit eis. Luc. 24. Quibus verbis benedixerit, non conſtat. Cogitare licet, eam fuiſſe, quam in Cœna dedit. Joan. 17. *Pater ſancte, ſerva eos in nomine tuo, quos dediſti mihi, ut ſint unum, ſicut*

& nos. Benedictio autem Christi efficax est, dans gratias, quas precatur. O Pater mi! benedic etiam mihi benedictione cœlesti, non terrena, quia nec satiat, nec amplius sapit.

2. *Videntibus illis elevatus est.* Actor. 1. Non merè videntibus, sed quod rem adeo insolitam, glorioſam, & amabilem spectantibus accidere solet, comitantibus affectu admirationis, gaudii, ac desiderii. Unde singulos dixisse credas: *Trahe me post te.* Comitare tu iisdem. *Elevatus est,* non momento abreptus, ut diutius illi suis affectibus inhærerent. Momentanei non agunt radices. Quos tu in meditatione excitaveris, saltem in eum diem foveas, & proferas.

3. *Humiliavit semetipsum, &c. propter quod & Deus exaltavit illum.* Philip. 2. Ibi ascendere incipis in cœlum, ubi te deprimis *Quod enim ascendit, quid est, nisi quia & descendit.* Eph. 4. Humilitati hoc promisit Christus: *Qui se humiliat, exaltabitur.* Tanto altior erit ascensus, quanto profundior humilitas. Potesne tibi cœlum polliceri, si pergas ea via qua hactenus? Inspice vias Domini, & sequere.

FERIA VI.

Adstant duo Angeli, prædicunt secundum Christi adventum.

1. ET *nubes suscepit eum ab oculis eorum.* Actor. 1. Gratissimum oculis objectum,

&

& unicam lætitiæ materiam nubes involvens eripuit oculis. A Deo productam cogitare licet, non aliunde advocatam. Deus aliquando est, qui nubem ponit Intellectui nostro, ut non penetremus Divina; nè contemplationi intenti prætereamus opera charitatis in proximos; aut ut in ipsa desolatione humiliter tolerata, plus illi placeamus. At vide nè aliæ sint in te nubes exhalantium passionum, ac pravorum affectuum, quæ tollunt aspectum Dei. Veni cœlestis Auster, & dissipa has nubes.

2. *Cumque intuerentur in cœlum euntem illum, ecce duo viri adstiterunt, qui & dixerunt: Viri Galilæi, quid statis aspicientes in cœlum?* Ibid. Postquam absconditus ab oculis Discipulorum est Jesus, reprehenduntur. 1. Quod *stent*. In hac vita sumus in via, ergo non est standum, sed de virtute in virtutem procedendum. 2. Quod *aspiciant in cœlum*. Non solum aspiciendo, aut desiderando eò pertingitur: laborandum est pro eo regno, quia *vim patitur*. Sed forte tu hanc correptionem non mereris, qui intentione tua raro cœlum aspicis? *Posthac oculi mei semper ad Dominum*. Psal. 24.

3. *Hic* Jesus, *qui assumptus est à vobis in cœlum, sic veniet*. Ibid. Ingerunt secundi ad judicandum adventum memoriam: *Sic veniet*, quoad majestatem quidem, non tamen quoad

quoad finem, qui jam vadit in cœlum, ut advocatus sit noster: tunc veniet, ut judicet. Volunt ergo hujus adventus memoriam, abeunte JESU, apud nos remanere, qua timeamus offendere eum, quem habituri sumus Judicem. Sic ergo sequere ascendentem, ut non debeas timere judicantem.

SABBATHO.

De triumphali Christi in cœlum comitatu.

1. *Ascendens in altum captivam duxit captivitatem.* Psal. 67. Comitantur ascendentem sanctæ è limbo animæ, amoris vinculis captivæ, & augustum reddunt triumphum. Meminerunt angustiarum suarum; vident, & gaudent se liberas. Adjunge te illi comitatui. Aspice, quam dilecta tabernacula Domini virtutum, & sordebit tibi tellus. Aspira ad libertatem filiorum Dei, qui vinctus tenêris tuarum cupiditatum catenis. Denique disce Apostolicum virum non debere solum, & sine comitatu cœlum ascendere, sed secum prædas animarum orco ereptatum deducere.

2. *Currus Dei decem millibus multiplex, millia latantium.* Ibid. Occurrunt triumphanti

phanti Angeli. Gratulantur Christo, ut victori, debellatum infernum; ut Pastori, repertam ovem, quæ perierat; ut Parenti hominum, recuperatum filium prodigum, &c. Gratulare cum illis Christo. Recogita, quanti steterit hic triumphus. Agnosce & te ereptum inferis, te esse ovem illam, quæ abieras in errores concupiscentiarum; filium prodigum, qui dissipaveras omnem substantiam. Gaude, gratias age, propone.

3. *Ascendit Deus in jubilatione.* Psal. 46. Cogita, quæ fuerint jubilationum voces. Dixerint animæ, quo nihil audit libentius Triumphator: *Redemisti nos Domine Deus in sanguine tuo, &c.* Cecinerint Angeli: *Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere coronam, &c.* Tu cum his, & illis applaude Christo. Cum illis agnosce te sanguine Christi redemptum. Agnosce tuam inde nobilitatem, nè degeneres. Ab his vero disce, coronam dari occiso, ut & tu veterem hominem occidas.

DOMIN. VI. POST PASCHA.

Triumphalis Christi in cœlum ingressus.

1. *PAter, opus consummavi, quod dedisti mihi, ut facerem: & nunc clarifica me tu Pa-*

ter, &c. Joan. 17. Ubi Filius ante Patrem conſtitit, hæc aut ſimilia dixiſſe puta. Re præſentat expletam obedientiam, oſtendit vulnera, offert animarum ſpolia: & ideo gloriam petit. Fac te ante eundem Patrem confiſtere: potesne cum veritate dicere: *Opus conſummavi?* quam imperfecta eſt tua obedientia? quam pauca pro Chriſto ſuſtines? quam frigidus es ad ſalutem proximi? Age, ut cum hora venerit, ita dicere poſſis æterno Patri.

2. *Dixit Dominus Domino meo: Sede à dextris meis.* Pſal. 109. Crede humanitatem Filii ad dexteram Patris invitatam, ab Angelis, & Beatis latriæ cultu adorandam: *ſedere* juſſam, ad majeſtatem, potentiam, & ſuper omnes creaturas excellentiam indicandam. At qui hîc gloria & honore coronatus, eſt frater tuus; ille ipſe eſt, qui *humiliavit ſemetipſum factus obediens uſque ad mortem.* Sed *propterea exaltavit illum Deus*, ut diſcas humilitatem certam eſſe viam ad gloriam.

3. *Sedet à dextris Dei,* Marc. 16. ad imperandum, & judicandum. At nihil imperabit, niſi quod ipſe fecit. Ut ſuaviora nobis ſua redderet imperia, ea exemplo condivit. Quam durus eſt ſervus, qui ad illa opera ſe applicare detrectet, quæ Dominus non dedignatur! ſed quoties tu detrectaſti? Judicabit autem abſcondita cordium. Si non amas

Pa-

Patrem, fratrem, ut Dominum; timè Judicem. Si hominem fallis, hunc fallere non potes.

FERIA II.

Fructus Ascensionis Christi.

1. A*Ttollite portas principes vestras, & elevamini portæ æternales.* Ps. 23. Primus fructus est, quod portas cœli per peccatum nobis clausas, Christus sua Ascensione reseravit, ut intrare nobis liceat ad gloriam, modò velimus. Cogita, quæ fuerint Patrum lamenta, dum eæ essent clausæ; quæ gaudia, dum apertas viderunt. Gaude & tu de hoc tibi beneficio facto. Sed quale monstrum est peccatum, quòd unum tibi iterum eas portas claudere potest? Declina ab hoc, & abhorre, ne, dum pulsaveris, audias, *clausa est janua.*

2. *Vado parare vobis locum.* Joan. 14. Alter fructus Ascensionis Christi, ut nobis locum paret. Ita qui passionem suam, & mortem voluit nobis servire, vult etiam gloriam suam nobis prodesse; ut ubi est caput nostrum, ibi & nos simus ejus membra. Quàm bonus est Deus, qui totus est meus! Visne & tu totus esse Dei? Visne per infamiam, & bonam famam, per gloriam, & ignobilitatem?

tem? Hoc certè meretur Deus, qui tantum de te est meritus.

3. *Advocatum habemus apud Patrem*; JESUM *Christum justum*. 1. Joan. 2. Tertius hic fructus est. Toties rei, toties recidivi, habemus advocatum, qui interpellat pro nobis, & vulneta sua Patri ostendit, ut eorum objectu mitiget iram, quam promeremur. Redde te dignum, & committe te totum, ut pro te interpellet. Sed scitò, quòd *non pro mundo roget*. Joan. 17. Ideò non mundi, sed Christi legibus vive.

FERIA III.

De nostra Ascensione.

1. *Ascensiones in corde suo disposuit in valle lachrymarum*. Psal. 83. Ascensio Christi nostram invitat. Hæc non una est. 1. est in *valle lachrymarum*, sive in animæ purgatione. Hîc *ascende super equos* indomitatum tuarum passionum. *Elevabunt nos, si fuerint infra nos*. S. Aug. ser. 176. Per ea ascendis, quæ calcas. Calca ergo & mundum, & te ipsum generoso contemptu.

2. *Ibunt de virtute in virtutem*. Ibid. Altera ascensio est per profectum in virtute. Nullus est terminus præscriptus: quia quibus dicitur:

dicitur: *Estote perfecti, sicut Pater vester cœlestis*: semper habent, quò progrediantur. Quotidiè ergò hic adhibendus conatus est, omnis captanda occasio. Et quot tu prætermittis nunquam amplius redituras? Excita novum fervorem.

3. *Donec videatur Deus Deorum in Sion.* Ibid. Tertia ascensio est per unionem: quando eo pervenis, ut Deus sit tibi omnia: extra Deum nihil velis, ames, timeas. O quando ascendam in hunc montem Domini? O quàm adhuc amo terrena! quàm me ipsum! quàm facilè humano respectu à bono avocor! O Deus meus, & omnia!

FERIA IV.

De regressu Discipulorum in Hierusalem.

1. *ET ipsi adorantes regressi sunt in Hierusalem.* Luc. 24. Obsequuntur monentibus Angelis, relinquunt locum, in quo cum magno suo solatio diutius hæsissent. Si jubeberis mutare locum, si aliud etiam cum tuo incommodo, & privatione solatii spiritualis, attende pretium obedientiæ. 2. *Adorantes* osculis vestigia relicta. Adora vestigia virtutum Christi, cum desiderio iis insistendi.

2. *Cum*

2. *Cum gaudio magno*, Ibid. quod viderint gloriam Domini : quod acceperint benedictionem ad labores, quos sperant à Domino prosperandos : quod cum parandi sibi loci promissionem acceperint , sperant etiam se aliquando eò ascensuros : In his gaudent servi Dei: in vanis, & noxiis mundus.

3. *Intraverunt cœnaculum , & manebant ibi.* Actor. 1. 1. Mandato Christi obedientes, qui eos jussit redire in Hierusalem. 2. Ex cognitione suæ imbecillitatis; nè, si prodirent non induti virtute ex alto , deficerent. Cognosce & tu, quam parum possis sine eo, qui solus potest omnia : & ut possis aliquid, imbecillitatem tuam illius omnipotentiæ junge.

FERIA V.

De electione S. Matthiæ.

1. OPortet *impleri scripturam : Episcopatum ejus accipiat alter:* Act. 1, ut loco Judæ alius substituatur. Vide providentiam Dei, quæ nec in Ecclesia aptos ministros , nec in Religionibus servos suos deesse patitur ; & cum unus deficit, de alio provident. Accepisti & tu in Religione alicujus defuncti locum? Sta in timore, & humilitate, cum vides Apostolum defeciſſe.

2. *Et ſtatuerunt duos, Ioſeph, & Matthiam, & orantes dixerunt: Tu Domine, oſtende quem elegeris.* Ibid. En medium bonæ electionis, oratio, & indifferentia ad Dei nutum. Sine his quam malè elegiſti multa! quanto melius elegiſſes, ſi hæc adhibuiſſes! Sape tuo damno.

3. *Et dederunt ſortes eis, & cecidit ſors ſuper Matthiam.* Ibid. Præfertur Matthias Barſabæ, neç ille effertur, neç iſte murmurat, tametſi fortè præferendus videretur, quod & prior nominetur, & elogio Juſti honoretur. A Deo dictatum uterque accipit. Si alteri præponaris, eſto Matthias; ſi poſtponaris, eſto Barſabas.

FERIA VI.

De expectatione Spiritus Sancti.

1. *SEdete in civitate.* Luc. 24. Ad hoc Chriſti mandatum ſubducunt ſe Apoſtoli à converſatione, & foreſi tumultu, expectatum quem promiſerat Deus, Spiritum Sanctum. Itaque vivebant illo tempore abſtracti à rebus ſæculi, & hominum commercio. Spiritus Sanctus lingua eſt Dei; ſed *non auditur in compitis, non percipitur in foris.* Secedendum eſt ab extraneis ad interna, ut percipiatur

tur. Discede ergo à distractionibus, & te intrà te collige. Anima dissipata non est cum Deo. Si id fecerunt, quibus Christus revelavit adventum Spiritus Sancti, quanto magis te decet id præstare?

2. *Donec induamini virtute.* Ibid. In illa recollectione spirituali expectabant illud: *Donec*. Cum enim venturum certò crederent Spiritum Sanctum, horam autem ignorarent, ita agebant, ut semper parati reperirentur. In dilatione erat longanimitas, & patientia; cum ardente desiderio æquanimitas, & indifferentia, ut tum veniret, cum Deo placeret. Debes etiam ad consolationes spirituales habendas, aut non habendas, indifferens esse: & id unum spectare, ut Dei voluntas fiat, tui alias desiderii nulla ratio habeatur.

3. *Erant perseverantes in oratione.* Non ignorabant, quod *dabit spiritum bonum petentibus eum*, ideò in illo secessu orationi vacabant. Crede petiviſſe eos illum variis titulis: ut *lumen cordium*, tum ad sua, tum ad aliena corda illuminanda: ut flammam, ad accendenda sua, & aliena corda ad amorem Dei; & ad omnia, quæ sunt Apostolicæ vocationis. Oratione trahis Spiritum Sanctum. Esto certus, si petes ut debes, accipies.

SAB-

SABBATHO.

Peculiaris Apostolorum ad accipiendum Spiritum Sanctum præparatio.

1. ERant *omnes perseverantes.* Act. 1. Hinc neque Thomas abest, jam semel expertus, quanto se bono privet, qui à communitate se separat. Magnus Sanctus evadit, qui, quæ sunt Religioni communia, observat. Ab his neque majoris spiritualis commodi causâ est recedendum. Nam communes gratias perdis per singularitatem, & hoc defectu mereris, ut particulares non accipias. Esto ibi, ubi filii Dei sunt *omnes.*

2. *Erant perseverantes unanimiter*, (Ibid.) in summa concordia, & animorum consensu, qui apparuit in electione Matthiæ. Quod charitatis vinculum nec solvit numerosa congregatorum multitudo, nec nationum diversitas, nec discrepantia naturalis genii. Sed *erat cor unum, & anima una.* Spiritus Sanctus est amor essentialis, & vinculum charitatis. Quomodo enim præstolari potes, si solvis vinculum? si cum plurium offensa adhæres uni? si diversos genio, aut natione fugis? &c.

3. *Cum mulieribus &* MARIA *Matre* JESU. Ibid. Maria, ut docent Theologi, merita est

ta est accelerationem Incarnationis; cogitare licet impetrasse etiam Spiritus Sancti adventus accelerationem. Efficacissima est ejus oratio apud Filium. Credibile est Apostolos suas cum illius orationibus conjunxisse. Concipe magnam Beatissimæ Virginis æstimationem, & æstimatione amorem, ex amore fiduciam; preces tuas illi committe, Deo offerendas, & reddendas dignas, ut in conspectu Dei appareant.

DOMINICA PENTECOSTES.

De adventu Spititus Sancti in vento.

CVm complerentur dies Pentecostes, erant omnes pariter in eodem loco. Act. 2. Tempus non vacat mysterio. Dies erat idē, quo olim data fuit lex timoris; cui hodie sufficitur lex amoris, quam venit Spiritus Sanctus scribere in cordibus fidelium, ut efficiatur per illam jugum Christi suave, & onus leve. Verè enim amanti nihil difficile. O si & hodie ad me veniat, & scribat *legem suam in medio cordis mei*: ut non ex necessitate servili, sed ex amore filiali Deo serviam.

2. *Factus est repentè de cælo sonus, tanquam advenientis spiritus vehementis.* Expende verba: *Factus est sonus*: quo omnes occupet, & si quis esset incurius, percelleretur. Quam

altum

altum ego dormio , qui necdum hoc ſono excitor ! *Repentè* : quia viſitatio Spiritus Sancti non habet definitam horam , ſed ut expe-ſenda eſt ſemper , ita ſemper eſt expectanda. *De cœlo :* undè eſt *omne donum* , id eſt , Filius Dei : & *datum perfectum* , id eſt , Spiritus Sanctus. *Tanquam ſpiritus* , id eſt venti , cujus diverſas proprietates , ut Spiritui Sancto convenientes , conſiderare potes. *Vehementis :* ad notandum impetum , quo corda noſtra ad actus virtutum impellit. O quam vehemente mihi ſpiritu opus eſt , qui tantum torpeo ! Veni Sancte Spiritus, perfla hortum, aut cor meum.

3. *Et replevit totam domum , ubi erant ſedentes.* Ibid. Abundantia donorum oſtenditur , quibus Eccleſia à Deo repletur ; à quo nemo , qui in cœnaculo , ſeu in Eccleſia eſt, excluditur. Ora , ut domum animæ tuæ totam impleat. Aperi angulos , & latebras , ut penetrare poſſit. At non replebit , niſi & tu ſedeas per quietem internam, & animi compoſitionem. Non enim implet animam vagam , & ad exteriora effuſam.

FERIA II.

De ejuſdem adventu in igne , & linguis.

1. A*Pparuerunt illis diſpertitæ linguæ.* Non dabatur Spiritus Sanctus Apoſtolis , ut

res otiosa ; sed ut formarentur Prædicatores legis novæ: ideò linguæ illis figurâ datus est, & ut loquerentur magnalia Dei. Ex lingua tua argue, an habeas Spiritum Sanctum in corde tuo. Ex abundantia cordis os loquitur; sensus quos promis, præhabes in corde. Si reperis non habere linguam emenda.

2. *Tanquam ignis.* Aliàs sub aliis figuris apparuit, nubis, columbæ, fluvii, &c. hic sub ignis specie, quo Apostoli & illuminarentur, & alios illuminarent; accenderentur ipsi, & alios accenderent, ac mentes peccatorum purificarent: quæ sunt potissimæ dotes Evangelici prædicatoris. O quam tibi opus est hoc igne, ut illuminentur tuæ tenebræ ad declinandos consuetos errores! ut accendaris amore tam in Deum, quam in proximum! Veni S. Spiritus, accende lumen sensibus, infunde amorem cordibus.

3. *Seditque supra singulos eorum.* S. Greg. Nazian. orat. 44. de Pentec. *Sessio hæc*, ait, *regiæ in Spiritu Sancto dignitatis excellentiam significat*, quâ cordium illorum dominatum accepit. *Sedit*, non discessurus, quia Apostoli in gratia confirmabantur. O si Spiritus iste regiam in corde tuo dignitatem obtineret! O si Spiritus iste regiam in corde tuo dignitatem obtineret! O si te tam varium, & mutabilem confirmaret! Dominabitur, si velis; si carnis dominatum non admittas, si parcas

ejus

ejus inſpirationibus. Confirmabit, ſi velis firmiter, & conſtanter. Totum ergò hoc à tua pendet voluntate.

FERIA III.

De fine, quo miſſus eſt Spiritus Sanctus.

1. *EGo rogabo Patrem, & alium Paracletum dabit vobis, ſpiritum veritatis, quem mundus non poteſt accipere.* Joan. 14. Finis eſt, ut ſit *Paracletus*, ſeu conſolator. Conſolatur autem qua *Spiritus veritatis* eſt. diſcernens falſa à veris. Quæ nos affligunt, plerumque falſa ſunt imaginationis figmenta. Detege tibi veritatem: conſolatio erit in promptu: quia videbis inanes umbras fuiſſe.

2. *Cum autem venerit ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Joan. 16. Secundus finis eſt, ut conferat Apoſtolis intelligentiam eorum, quæ Chriſtus ſive apertè, ſive occultè docuit, toti Eccleſiæ tradendam. En quanta cura, & providentia Dei, ut errores ex ſuorum mentibus eximantur. Intellectus eſt, qui ducit, aut ſeducit voluntatem. quantum intereſt, ut hic fallacias detegat, & altis veritatis principiis imbuatur ne principiis carnis, aut mundi vo-

luntatem ſeducat! Quæſunt autem principia tua? quam conformia veritati?

3. *Cum venerit ille, arguet mundum de peccato, de juſtitia, & de judicio.* Ibid. Tertius finis eſt, ut per Apoſtolos arguat mundum, ut corrigatur. Cur arguendi munus tribuitur Spiritui Sancto, qui eſt Spiritus amoris? ut omnis increpatio fiat in Spiritu amoris, ac lenitatis. Nota autem tria, de quibus arguet. De peccato incredulitatis: de juſtitia, quod mundus ſe juſtum putet: de judicio, quod Principem hujus mundi Diabolum faciat. Vide quæ tua ſit fides? quam firmetur operibus? annè falsâ æſtimatione ſis juſtus? an audias ſuggeſtiones Dæmonis?

FERIA IV.

Quid Spiritus Sanctus in Apoſtolis operatus ſit.

1. *Vos autem baptizabimini Spiritu Sancto.* Actor. 1. Collationem Spiritus Sancti Baptiſmum vocat, ſignificans per illum datos eſſe Apoſtolis principales effectus Baptiſmi, purgationem à peccatis, remiſſionem pœnæ gratiam, perfectam charitatem, & unionem cum Deo, & omnes habitus virtutum ſupernaturalium. O felix Apoſtolorum ſors! infelix tua! Quantum tibi horum

rum deeſt! Veni Sancte Spiritus! imple ſuperna gratia, quæ tu creaſti pectora.

2. *Charitas Dei diffuſa eſt in cordibus noſtris per Spiritum Sanctum.* Rom. 5. Charitas iſta zelus eſt, quem conceperunt Apoſtoli ad totius mundi converſionem pro gloria Dei, ſine metu periculorum, tormentorum, & mortis, qui anteà ad vocem ancillæ exhorruerant, aut metu mortis fugerant. Eſtnè zelus iſte gloriæ Dei in te? quæris ſalvandas animas? quæris tuam? ſed quas pro illa difficultates ſuperas? quæ umbras non times?

3. *Cœperunt loqui variis linguis.* Act. 2. ut Ut prædicare omnibus gentibus poſſent Evangelium, collatum eſt illis per Spiritum Sanctum donum omnium linguarum. Gratias itaque dedit congruas ad finem vocationis eorum. Ita Deus cum omnibus agit. Quos vocat, vocationi aptat. Nec tibi deerit, dummodo utaris mediis, quæ tibi ſuggerit. In hoc plerumque defectus eſt noſter. Quantus evades, ſi utaris.

FERIA V.

Quid Apoſtoli per Spiritum Sanctum egerint.

1. *Coeperunt loqui variis linguis, prout Spiritus Sanctus dabat eloqui illis.* Actor. 2.

Accepto Spiritu Sancto prosiliunt Apostoli; prædicant magnalia Crucifixi Jesu : anteà idiotæ, nunc sapientiâ pleni, anteà timidi, & pusillanimes, nunc rormentorum, & mortis contemptores. Quem movet Spiritus, nihil timet, cùm moventi obsequitur. noli tardare, cum motum senseris: noli metuere. Ille finem dabit optatum, qui jussit.

2. *Stupebant autem omnes, & mirabantur. Alii autem irridentes dicebant; quia musto pleni sunt.* Ibid. Res sanè digna fuit admiratione, illa sapientia, linguarum notitia, facundia in explicandis mysteriis, zelus, & fortitudo. Sed à malis linguis nihil intactū. Irridentur, ut *musto pleni*. Cùm optimè feceris, etiam de te pessimèloquentur alii. Sed ut per hoc non desistebant Apostoli inceptum prosequi, tu pariter non desiste. Propter sermones hominum non cepisti, propter eosdem non desine.

3. *Stans autem Petrus levavit vocem suam, &c.* Ibid. Occasionem eximputata ebrietate nactus Petrus, negat ebrios esse vino; affirmat plenos esse Spiritu Sancto. Exprobrat Judæis quod Christum crucifixerint. Quibus illi *auditis, compuncti sunt corde*. Disce primo apprehendere omnem occasionem boni O quot tibi elapsæ sunt! 2. Inebriari Spiritu Sancto, qui inducit rerum terrenarum oblivionem. 3. Sermones tuos eò dirigere,

gere, ut compungantur corde, qui te audiunt. Ad hoc autem zelo, & solida, non ficta, & apparente virtute opus est.

FERIA VI.

Fructus Spiritus S inprimis Christianis.

1. *Erant perseverantes in doctrina Apostolorum, & communicatione fractionis panis, & orationibus.* Actor. 2. Ter mille baptizati fuerunt. Hi statim 1. sequuntur doctrinam Apostolorum, sensu arduam, & contrariam. 2. Eucharistiam frequentant, qua dispositione? qua fame? quo fructu? Orant, qua fide? qua humilitate? qua constantia? Confer te cum illis. Vide quo deficias. His stude; quia sunt primum vitæ spiritualis nutrimentum.

2. *Erant pariter, & habebant omnia communia.* Ibid. *Non erat meum, ac tuum, frigidum illud verbum.* Qui Spiritum Dei concipit, facile ab amore terrenorum avellitur. Evacua te ad perfectam paupertatem. Quo minus habueris rerum, plus Spiritus habebis. Non jactat Spiritus cor, quod aliarum rerum amore plenum est.

3. *Multitudinis credentium erat cor unum, & anima una.* Actor. 4. In tanta diversitate

nationum, conditionum, talentorum, summa concordia, nulla alterius de altero querela, de nullo siniſtra exiſtimatio, minus ſermo ſiniſter. O felix ſocietas, in qua multi vivunt unâ animâ, & conſenſu. *Quam bonum & quam jucundum eſt habitare fratres in unum.* Pſal. 132. Vis Spiritum Dei, & tuæ vocationis? Cura unionem, hâc læsâ ſemper lædis pupillam oculi.

SABBATHO.

De iis, qui non accipiunt Spiritum Sanctum.

1. *NOn permanebit Spiritus meus in homine in æternum, quia caro eſt.* Gen. 6. Qui addictus eſt ſenſualitati, & delectationibus, non ſperet in ſe Spiritum Sanctum. Quia caro concupiſcit adverſus ſpiritum, & ſpiritus adverſus carnem. Vide ergò & hinc neceſſitatem ſenſus tuos, & concupiſcentias occidendi.

2. *Spiritus Sanctus diſciplinæ effugiet fictum.* Sap. 1. *Fictum*, intellige ſimulatorem, qui vult videri bonus, non ſtudet eſſe; Qui ſuis ſenſuum delectamentis apud Superiores prætexit bonum aliquem finem; qui malis ſuis intentionibus colorem ſanctitatis appingit Hunc effugiet Spiritus Sanctus: quia eſt Spiritus veritatis, quæ alium colorem non admittit. Tolle ergò fictionem, & omnem

huma-

humanum respectum, pestem animæ: age candidè, simplicitet, & sincerè.

3. *Spiritus veritatis, quem mundus non potest accipere.* Quia mundus falsis principiis nititur; divitias, honores, oblectamenta sensuum esse quærenda; fugiendam paupertatem, contemptum, & Crucem. Veritas autem prorsus habet contraria principia: non potest ergò mundus Spiritum veritatis accipere. Examina utris tu principiis innitaris. Agnosce illorum falsitatem; istorum firmitatem, & te exemplo Christi ad ista converte.

DOMIN. SS. TRINITATIS.

De mysterio SS. Trinitatis.

1. *Dominus Deus noster, Dominus unus est.* Deus est una quædam simplicissima entitas, in omni genere perfectionis infinita; primum rerum omnium principium, & finis ultimus; unicum summum bonum: ideò unicus Deus; extra quem non est alius. Non capio te, sed credo te; adoro, laudo, glorifico, timeo, amo; & tibi soli servio; tu centrum omnium meorum affectuum. Ah serò te agnovi, *serò te amavi pulchritudo mea!* qui multiplicavi mihi deos, quoties me, vel creaturam aliquam plus quam te colui, & amavi, aut illi impensius servivi. Ex hoc tu unus eris mihi in Deum! cui omnia ossa mea dicent gloriam.

2. *In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti* Ita Deus eſt in eſſentia unus, ut tamen ſit trinus in perſonis. Pater ſui intellectione generat verbum; Pater, & Verbum mutua dilectione producunt Spiritum Sanctum. Neque hîc capio cum perfecta unitate perfectiſſimam diſtinctionem; ſed credo, adoro, laudo, &c. Applicabo animum ad vivam Dei cognitionem, ut quoad poteſt in hac umbra, aliqua ejus imago in mente mea generetur; quam ſummi æſtimem, ex æſtimatione amem, & ita etiam Spiritus Sanctus aliqua ratione in me producatur.

3. *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus.* Apoc. 3. In hac perſonarum Trinitate ſumma eſt perfectionum æqualitas, eadem bonitas, gloria, immenſitas, æternitas, omnipotentia, juſtitia, &c. quas omnes affectiones una ſanctitas comprehendit, & idcò præcipuè memoratur. Cum omnis creatura ſit quædam imitatio Dei, ut omnes Dei perfectiones nos imitemur, ſanctitas ſola imitanda proponitur: *Sancti eritis, quia ego Sanctus ſum:* non potentia, altitudo, ſcientia, quam ambierunt Angelus, & primus homo, & malè petierunt. Hoc ergo age, ut Dei ſanctitatem imiteris. Sed quantum abes!

FERIA

FERIA II.

De Persona Patris æterni.

1. *NVnquid ego, qui alios parere facio, ipse non pariam?* Isai. 66. Pater est fons, & origo divinarum processionum, & perfectionum, qui à nullo procedit, à quo procedunt reliquæ personæ; qui cognoscendo se ipsum producit Filium, cui totam essentiam, & omnes perfectiones absolutas communicat. Hoc non intelligis? Captiva intellectum in obsequium fidei: humiliter adora, lauda, glorifica, ama cum omnibus Angelis. 2. Ita generat Filium, ut tamen & in Patre sit Filius, & in Filio Pater: imo sunt unum Pater, & Filius. O Pater! da nobis ut simus unum, sicut tu, & Filius tuus.

2. *A quo omnis Paternitas in cœlo, & in terra nominatur.* Ephes. 13. Unicum ad intra, & ex necessitate generat Filium sibi consubstantialem, sed multis ad extra dat, ut sint, & nominentur filii Dei adoptivi per gratiam. Vide quanta majestas est, quæ adoptat! quanta vilitas hominis, qui adoptatur! Habes quo confundaris, quod alios titulos tanti feceris, hanc filiationem Dei tam parvi æstimaveris: quo gaudeas, quod possis esse filius, & hæres Dei: quod timeas, & omni studio imposterum caveas amittere.

3. In manu tua est fortitudo, & potentia.
2. Paral. 20. Etsi & perfectiones absolutæ, & actiones ad extra sint communes Trinitati, Patri tamen, quia fons omnium, & origo est, attribuitur potentia, per quam est, quidquid extra Deum est. Et tu de nihilo ab illo es. quidquid es, illius es: Illi ergo te redde, cujus es. Hoc tua natura, hoc omnis creatura clamabat tibi toties: *Ipse fecit nos, & non ipsa nos*: & tu surdus quoties magis creaturas coluisti? Non pudet? Et quid ages?

FERIA III.

De Persona Filii.

1. Vnigenitus Filius, qui est in sinu Patris
Joan. 1. Filius intellectione Patris productus est substantialis imago Patris, cujus habet eandem individuam naturam, easdem omnes perfectiones absolutas. *Vnigenitus*, cui totum communicatur, quidquid potest Pater communicare. *In sinu Patris*, cum Patre & intelligit, & amat, & beatus est, & Spiritum Sanctum producit. Crede, lauda, glorifica, ama, &c. Cujus es tu imago? nonne Dei? Ad hanc quidem creatus es: sed quàm defœdasti eam!

2. Quos præscivit, & prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus. Rom. 8. Unicus filius,

lius, & hæres, multos fratres adoptivos, & cohæredes admittit; imo adſciſcit per aſſumptionem humanitatis, & gratiam adoptionis ſuo ſanguine fundat. Habes ergo fratrem Filium Dei. quæ gratia? quæ gloria? ſed quàm parvi eam æſtimaſti? Inſpice hanc imaginem denuo, ut quid tibi deſit, adver-tas, & repares.

3. *Omnia in ſapientia feciſti,* Pſal. 103. Filius eſt ſapientia Patris. Huic ſupernaturalia lumina, & cognitiones referuntur in acceptis; quia *illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum* Ab hoc veram ſapientiam pete, quæ eſt cognitio, & æſtimatio rerum prout ſunt: ut terrena terrena æſtimes, divina divina, tranſitoria tranſitoria, æterna æterna; ut tranſeas ſolùm, per ea quæ tranſeunt, hæreas in illis, quæ permanent.

FERIA IV.

De Perſona Spiritus Sancti

1. *Mittam vobis à Patre Spiritum veritatis, qui à Patre procedit.* Joan. 15. Pater videns in Filio ſuam eſſentiam, & perfectiones, neceſſario amat Filium. Filius videns easdem ſibi à Patre communicatas, neceſſario amat Patrem. Reciprocus hîc amor ſubſtantialis eſt Spiritus Sanctus. Crede, lauda, adora, glorifica, &c. O ſi & ego conjungerer Deo in eodem Spiritu!

2. *Atropi-*

2. *Accepistis Spiritum adoptionis filiorum.* Rom. 8. Quos adoptat Pater in filios, Filius in fratres, hos indies perficit Spiritus Sanctus communicando se ipsum, dona supernaturalia, & gratiam habitualem, quæ est quædam participatio naturæ Divinæ. Sed quoties tu *restitisti Spiritui Sancto*, Act. 7. ut in te hanc filiationem perficeret? *Noli* imposterum *contristare Spiritum Sanctum Dei.* Eph. 4. Quod te extra Deum magis lætificat, hoc certo Spiritum Sanctum magis contristat.

3. *O quam bonus, & suavis est Domine Spiritus tuus* Bonitas, suavitas, misericordia, etsi æquè sint communes Trinitati, specialiter Spiritui Sancto tribuuntur. Huic debes, quod sis deductus in terram bonam, quod fecerit tecum Deus misericordiam suam, quod lachrymis laveris peccata tua, &c. Et quid reddis? Vide, nè si ingratus esse pergas, ipse quoque à te abstrahat misericordiam suam, & cesset postulare pro te gemitibus inenarrabilibus.

FERIA V.

De amore Christi erga nos in Sanctissimo Sacramento.

1. HOc *est corpus meum : Hic est sanguis meus.* Matth. 26. Idem in Eucharistia est

est corpus, quod in Incarnatione assumptum fuit: idem sanguis, qui in Cruce effusus. Quanti amoris opus est Incarnatio, & Mors Christi, tanti est sui ipsius exhibitio in Eucharistia. Tantum ergo debes Christo per hanc ad te venienti, quantum totus mundus incarnato & mortuo. O Domine, quis tu es? & quis ego sum? Et tamen quam parum tibi obsequii reddo! quam multum mihi ipsi, & vanitati?

2. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Sub speciebus panis & vini se abdidit, ut nobis incorporaretur, & ut nostrum alimentum transiret in substantiam. Vides amorem erga te, quo Jesus vult tecum unum fieri? Quam ergo debet purum esse & immaculatum cor tuum! quam ab omni re creata avulsum, & uni Deo adhærens? Qui enim amat alia præter Deum, non amat, ut debet, Deum.

3. *Caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus* Ibid. Ut vitam viveremus divinam, divinum exhibuit alimentum. Noluit in Sacramento hoc permanere substantias, ut ipse substantia sui corporis, & sanguinis nos satiaret. Non est hoc amoris verè divini argumentum? Non deberet hic cibus omnem meum appetitum satiare? Toties hoc pascor, & tamen ad cepas Ægypti, ad dele-

delectamenta sensuum, ad creata suspiro? O pudor!

FERIA VI.

SS. Eucharistia est memoriale Passionis Christi.

1. *Hoc sacramentum instituit tanquam Passionis suæ memoriale perenne.* S. Thom. opusc. 3. Cruenti sacrificii ut perennis extaret memoria, incruentum instituit quotidiè peragendum. Semel pro nobis immolatus, invenit modum, quo sæpius immoletur. Ergonè putandum est Christum toties pro me mori? Agnosce amorem. Sed nihil reddis, nisi & tu quotidiè immoleris. *Qui enim sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis, & concupiscentiis suis.* Gal. 4.

2. *Hoc facite in meam commemorationem.* Luc. 22. Quanti ipse suam passionem fecerit, hinc æstima; quia voluit ipse seipso ejus esse memoriale. Obligat hoc te ad continuam tanti beneficii memoriam; non quæ in sola cogitatione sistat, sed quæ in affectũ, & opus transeat. *Qui enim Passionis Dominicæ mysteria celebramus, debemus imitari, quod agimus* S. Greg. 4. Dialog. 59.

3. *Quotiescunque manducabitis panem hunc, & calicem Domini bibetis, mortem Domini annunciabitis.* Quoties Eucharistiam sumis, cogita te mortui Christi sepulchrum esse.

esse. Non eris dignum, nisi sis novum; voluit enim poni in *monumento novo*. Non eris novus, nisi veterem hominem occidas. *Necesse est, ut dum hæc agimus, nosmetipsos Deo in cordis contritione mactemus.* S. Greg. Ibid. Quid ad hoc ais? Expedi arma, & te hostiam ei exhibe, qui se dedit hostiam pro te.

SABBATHO.

De dignitate sumentis Eucharistiam.

1. AD *eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.* Joan. 14. Qui sumit Eucharistiam, fit Dei habitaculum. Ut advertas quanta sit hæc dignitas, cogita uterum Beatissimæ Virginis, in quo primum homo factus habitavit. Quantis illam gratiis cumulavit. At is ipse est, qui in Eucharistia ad te divertit. Quanta est hujus habitaculi dignitas! Ah noli permittere ut in ea divertant fœda animalia infrænium passionum.

2. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Non solum fit habitaculum Dei, qui Eucharistiàm sumit, sed admirabili quadam unione fit unum cum eo. Assequere si potes, quanta sit hæc dignitas, uniri humanitati Christi, & veluti ea mediante ipsi personæ Verbi, & toti Trinitati, quæ concomitanter in Eucharistia sumitur. Considera ad

quid

quid te obliget hæc dignitas: ut quid uniris Deo, avellaris à luto creatarum rerum: ut dicta, facta, cogitata tua sint talia, quæ non dedeceant membrum Christi.

3. *Ego vivo propter Patrem, & qui manducat me, & ipse vivet propter me.* Excellentiam unitionis cum Christo adverte. Sicut Filius accipit à Patre essentiam, vitam, & omnes perfectiones; ita ut sit unus Deus cum Patre, & in eo vivat, easdemque cum illo perfectiones habeat; idem intelligere, idem velle, & operari; ita per Eucharistiæ sumptionem fis particeps vitæ, & perfectionum Christi. Debes ergo idem cum illo sentire, velle, agere, pati. Efficiet id unitus tibi Christus, nisi tu obsistas.

DOMIN. II. POST PENTEC.

SS. Eucharistia est Cœna magna.

℣ HOmo quidam fecit cœnam magnam, & *vocavit multos.* Luc. 14. Eucharistia *cœna* est, parata vespere, seu in fine sæculorum: sumenda in nocte obscura ad fidei lumen. *Magna* ab Editore Deo, à ferculis humanitatis, ac Divinitatis Christi; à convivis omnibus fidelibus; à ministris Angelis. Omnia magna sunt; tu solus parvus est, & indignus: & tamen te quoque Homo-Deus ad illam invitat.

invitat. Huc totam famem ſitimque applica; *& ne deſideres de cibis ejus* (mundi & carnis) *in quo eſt panis mendacii.* Prov. 23.

2. *Et cœperunt ſimul omnes excuſare*, ſeu recuſare. Domini bonitas eſt omnes admittentis; ſua cujuſque malitia eſt, ſeipſum excludentis. Tria excuſationum genera inducuntur: *In empta villa dominatio, & ſuperbia notatur.* S. Aug. ſer. 33. de Verb. Dom. In emptis bobus avaritia, aut quinque ſenſus, qui nos ad terrena trahunt. In ducta uxore, carnis voluptates. Priores rogant ſe excuſari: tamen venire contemnunt. *Humilitas ſonat in voce, ſuperbia in actione.* Gregor. hom. 13. Tertius ſolus ait: *Non poſſum venire*: quia *animus ad voluptates propenſus, infirmus eſt, & invalidus ad exequenda, quæ Dei ſunt.* Cyril. Alex. lib. 4. de Ador. Hæc tria plerumque ſunt, quæ ſi te non abſtrahunt à Cœna, fructum imminuunt. Vide nè recuſes.

3. *Tunc iratus Paterfamilias, dixit ſervo ſuo: Exi citò in plateas, & vicos civitatis; & pauperes, ac debiles, & cœcos, & claudos introduc huc.* Ibid. Meritò iraſcitur Dominus, cujus tanta humanitas, tantum beneficium reſpuitur. *Pauperes, & debiles dicuntur*, ait S. Greg. hom. 36. *qui judicio ſuo apud ſemetipſos infirmi ſunt.* Quàm ille ardet habere convivas! quàm tu languidè accedis! Ille undequaque conquirit, nec averſatur *infirma mundi.*

mundi. Non avertaris infirmitate tua ; *quia quem vocaverit , dignum facit, si sequatur.* S. Ambr. l. 1. de pœn. c. 6. *& sanat omnes infirmitates tuas.*

FERIA II.

De dispositione ad SS. Eucharistiam sumendam.

1. IN *sole posuit tabernaculum suum.* Psal. 18. Curanda summa puritas animæ, in quam venturus est Eucharisticus Deus. Exigit hoc summa puritas, & Majestas hospitis. Expende enim quis, ad quem ingreditur ? Si Matrem. quæ conceptura erat Filium Dei, *decebat tanta puritate nitere , qua major infra Deum excogitari non potest*, te idem decet, qui eundem excipis. At puritas, non est sola ab omni peccato immunitas, sed etiam affectuum purgatio, & virtutum ornatus. Potesnè sic te mundum dicere? Quanto labore adhuc opus est, ut huc pervenias? pervenies, si serio voles. Dic cum leproso Matth. 8. *Domine, si vis, potes me mundare.* Confide, extendet manum suam, & dicet: *Volo mundare.*

2. *Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso.* Apoc. 2. Id est, ut ait Richar. à S. Laur. de laudi. B V. lib. 12. quod est in *Ecclesia militante per præsentiam corporalem in Sacramento*

mento Altaris. Ut hoc fruaris myſterio, neceſſe eſt, ut vincas, & appetitum rationi, rationem De te ſubjicias. Non ſatis ergò dignè accedis, ſi te non vincis. Quantus tibi in te ipſo victoriarum campus! ſuperbia, ambitio, tui æſtimatio, vanæ gloriæ cupiditas, ira, impatientia, languor in ſpiritu, tepeditas, & alia, quæ tu noſti. Hæc devince, & dabitur tibi *de ligno vitæ.* Quam alius eſſes, ſi quoties ad hanc eſcam acceſſiſti, vel unum ex his hoſtibus ſubjugaſſes!

3. *Ecce ego pluam vobis panem de cælo; egrediatur populus, & colligat.* Exod. 16. Promittitur hic manna, figura Euchariſtiæ, & quidem ad inſtar pluviæ ſuper juſtos, & injuſtos cadentis. Quæ bonitas Dei ſe tam prodige largientis! ſed ut eo potiaris, neceſſe eſt te *egredi.* Unde? aut quo? Reſpondet Rupertus l. 3. c. 11. in Exod. *De priſtina converſatione, de vetuſtate vitæ. Nondum enim depoſito vetere homine, non eſt nobis hoc manna colligere.* Expende, quam vivat in te vetus homo, quanta in eo occidere debeas, ut induas novitatem vitæ.

FERIA III.

Item de diſpoſitione ad SS. Euchariſtiam ſumendam.

1. PAuperes ejus ſaturabo panibus. Pſal. 131. Felix paupertas, quæ ſola, ut ait Rupert. in c. 6.

in c 6. Joan. *edit magnam eleemoſynam Regis Regum, quam dat ipſe ; non aliam, quam ſeipſum.* Datur ergò ille panis ut eleëmoſyna magni Dei. Exinanire, exinanire, ut pauper fias illa dignus. Eijce amorẽ ſæculi, & vanitatẽ ejus. Indigne eleëmoſynam accipit, qui dives eſt; indigne Euchariſtiam, qui ſæculo afficitur. Scito, *qui eſurientes*, ſeu pauperes, *implet bonis*, ille *divites dimittit inanes.* Et hæc eſt forte cauſa tam parvi fructus à terelati, ex tam frequente hujus myſterii ſumptione.

2. *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat.* Joan. 7. Sitis quædam, & fames, ac vehemens deſiderium adferendum eſt adhunc cibum. Fons ille Sacramentalium gratiarum non patet, niſi ſitienti: *Sitienti dabo de fonte vitæ:* Apoc. 6. *Oportet namque*, ait Bernard. ſer. 31. in Cant. *ut ſancti deſiderii ardor præcedat faciem ejus ad omnem animam, ad quam eſt ipſe venturus.* O tepida anima! nonne ſacrilegium crederes nauſcare cibum iſtum pretioſſimum? certé proximus nauſeæ es, ſi non deſideras. Excita ergo, quoties acceſſura es, fervens deſiderium; quod naſcerur ex actuali fide dignitatis hujus cibi, amoris in te Dei, fructuum ex Euchariſtia dimanantium, &c.

3. *Cum invitatus fueris ad nuptias, recumbe in noviſſimo loco.* Lucæ 14. Ad nuptiale convivium Dei ſe tibi deſponſantis acceſſurus es.

quis

quis tu: quis ille? agnoscis in ejus majestate, tuam indignitatem? sed dignus fieri potes, si corde sincero sis humilis. *Respexit humilitatem ancillæ suæ*, Luc. 2. ut ejus sacratissimum uterum subiret: non despiciet tuam humilitatem. Et quanta te deprimendi materia, si bene expendas, quis tu? quis ille?

FERIA IV.

De effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

1. *Accedite ad eum, & illuminamini.* Psal. 33. Accedentium ad Christum fructus est, quod intellectu illuminentur ad cognoscenda altissima mysteria, Ipse lux est, *quæ illuminat omnem hominem*. Joan. 1. Expende tenebras tuas. Heu quantum ad Divina cœcutis! sciisnè, quod in fractione panis aperti sunt oculi Discipulorum? Luc. 24. Ecce idem cœcitatis tuæ medicus est. Idem, quod ex cœco olim Hierichuntino, ex te quærit: *Quid tibi vis faciam*? Luc. 18. O benignitas prævenientis! dic fidenter cum eodem: *Domine, ut videam* te, videam me.

2. *Qui replet in bonis desiderium tuum, renovabitur, ut aquilæ, juventus tua.* Psal. 102. Senescit anima, cum ad virtutem languet: juvenescit, cum viget: Senio hoc frequenter & tu occuparis: sed in novitate vitæ ambulan-

bulandum est. Ut renovetur autem juventus tua, aptissimum remedium est, ut Deus *repleat in bonis desiderium tuum*. Si ergo per S. Hieron. in c. 3. Ezech. *hoc solum habemus in præsenti sæculo bonum, si vescamur carne Domini*, ex hoc digne sumpto juveneſces. Æstima, lauda, ama, anhela; & quoties accedis, aliquid veteris hominis depone.

3. *Exsurgens* MARIA *abiit in montana cum festinatione*. Luc. 1. Effectus hic fuit concepti Dei. *Quo enim jam Deo plena*, ait Ambr. lib. 2. in Luc. *nisi ad superiora cum festinatione contenderet?* Eundem accipis in Eucharistia, quem Virgo concepit. Idem in te, nisi tu obsistas, operabitur: ut ardente voluntate ad ardua virtutum contendas, & quidem magna festinatione ad apicem perfectionis pervenias. Cooperare id desideranti Deo, nè te semper per tuum languorem in imo repeliat. Elevabit te Deus, sed non sine te.

FERIA V.

De aliis Effectibus SS. Eucharistiæ sumptæ.

1. PAnem *Angelorum munducavit homo.* Psal. 77. Dicitur SS. Eucharistia *Panis Angelorum*, non quod Angeli ea vescantur; sed

ſed quod homines ſumentes veluti Angelos efficiat. Ita Hugo Card. in c. 31. Proverb. *Datus eſt hominibus, ut fiant Angeli.* Quæ tua eſt felicitas, ſi vias veluti corporis expers, totus ſpiritualis, tentationum immunis, expers paſſionum? Certe ſi nondum factus es talis, tu impediviſti: Et quæ hæc tua inſania, cum poſſis, nolle ad Angelicam perfectionem evadere?

2. *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis poteſtatem filios Dei fieri.* Joan. 1. Effectus Sanctiſſimæ Euchariſtiæ eſt, ut te faciat filium Dei, non quidem naturalem, ſed adoptivum. Per quod ſimul intras in jus hæreditatis. *Si enim filii* Dei ſumus, *& hæredes.* Rom. 8. O mira dignatio! expende, quem Patrem habeas? quem fratrem? quo affectu, reverentia, fiducia in eum ferri debeas? ſed quam degener tu fuiſti hactenus filius, & frater! non te pudet? Sed quid eris imposterum, ut digne Patrem voces Deum, Fratrem Jeſum?

3. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum ſanguinem, in me manet, & ego in eo.* Joan. 6. Altius aſcendit dignitas, quam per S. Euchariſtiam obtines. Non tantum fis filius Dei; ſed unum cum Deo, ut is in te maneat, tu in illo. Sed neceſſe eſt ad hoc, ut moriatur in te, quidquid tu es; vivat ſolum, quod Deus eſt. O quando erit illud tempus,

quo cum veritate dicere possis: *Vivo ego, jam non ego; vivit vero in me Christus!*

FERIA VI.

De infinita DEI perfectione.

1. *EX ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia.* Rom. 11. Quidquid concipere potes perfectionis, bonitatis, sanctitatis, pulchritudinis, sapientiæ, potentiæ, felicitatis, &c. hoc in Deo est infinite perfectiore modo, quam tu concipias Ex hoc & per hunc sunt omnia quæ aliquid perfectionis habere videntur. O DEUS meus & omnia! tu es esse necessarium à te ipso: omnis creatura nihilum necessarium ex seipsa. Quid ergo amorem ad nihilum converto, à te averto? Tu es Deus meus, & solus dignus amore meo. Felix ego, si tantæ majestati digne possim servire.

2. *In ipso sunt omnia*, non tantum eminentiali modo essendi, sed etiam ut in Idæa, seu exemplari omnis perfectionis; præsertim vero intellectualium creaturarum, quas ad imaginem, & similitudinem suam creavit, & usque modo per conservationem ad eandem similitudinem efformat. Quam eximium tibi propositum est exemplar, quod imiteris? Lauda, gratias age, ama. Sed con-

fer

fer vultum animæ tuæ cum illo: proh quantum abludis! Adnitere ergo DEUM assidue intueri: exuere, quod modo refers; refert eum quem debes.

3. *In ipso sunt omnia.* Perfectiones illæ omnes innumeræ per creaturas dispersæ, in Deo sunt unica eademque res, quæ est sapientia, bonitas, misericordia, &c. sine omni compositione, sine omni distinctione: unde quæ unum sunt, & in eadem unitate multa, magis DEUM referunt. Esne tu unus, unitate intentionis? Unam forte habes; sed non eadem unitate multiplicem; sed diversas, & pugnantes; placendi Deo, & hominibus; serviendo sensibus, & DEO. Unam habe, qua DEUM respicias, sed idem opus ex pluribus virtutum motivis age; erit unum opus, multiplex perfectio.

SABBATHO.

De sapientia DEI, & sui ipsius contemplatione.

1. *OMnia nuda, & aperta sunt oculis ejus.* Hebr. 4. Scit enim quidquid sciri potest; quidquid in DEO est, quidquid extra DEUM conditum est, aut condi potest, & ipsa

eordium ſecreta ; ſapientia inventrix omnium, quæ in mundo fiunt, diſponens omnia in numero, pondere, & menſura : in cujus comparatione omnis Angelorum ſcientia eſt mera ignorantia. Crede, æſtima, lauda, ama, ſpera in omni caſu adinventuram tibi remedium: conſigna te illius ſapientiſſimæ diſpoſitioni. Imitare nihil agendo temerè, ſed adhibita conſideratione. Attende quid agas, quia DEUS videt.

2. *Non eſt ulla creatura inviſibilis in conſpectu ejus* : Ibid. non tantum quæ fuerunt, ſunt, aut erunt ; ſed etiam quæ non erunt quidem, ſed eſſent tamen, ſi conditio aliqua poneretur. Hac ſcientia compoſuit v. g. te, cum omni tempore, loco, & circumſtantia poſſibili, & vidit, quid in quaque circumſtantia acturus eſſes. Quid non debes ergo DEO, quod te non produxerit ex parente Idololatra, in tempore, & loco infidelitatis, non conjunxerit iis circumſtantiis, in quibus certo eras periturus, &c. ? Lauda, magnifica, ama, time, ſi forte aliquam circumſtantiam viderit, qua eſſes eum derelicturus, quæ forte à teipſo, à tua gratiam acceptandi negligentia dependeat.

3. Conſidera primum eſſentiale, & neceſſarium objectum Divinæ cognitionis eſſe DEUM ipſum, quoad eſſentiam, attributa, perfectiones omnes tam abſolutas, quam per-

perſonales. Ex hac cognitione oritur ſuipſius infinita æſtimatio, amor, gaudium, & beatitudo. Hæc cognitio immutabilis eſt, & æterna; & cum tanta eodē temporis momento moliatur, à ſui contemplatione nunquam avocatur. Lauda, adora, &c. Hoc quoque ſit tuum primum objectum. Vide ut ab ejus contemplatione non quavis muſca avoceris. Per ejus contemplationem eo tende, ut magnam de eo æſtimationem concipias.

DOMIN. III. POST PENTEC.

De Potentia, & Dominio Dei.

1. *Mirabilis potentia ipſius.* Eccl. 43. quia infinita eſt, & poteſt quidquid de ſe eſt poſſibile, mundum hunc, & infinitos alios de nihilo condere, deſtruere, annihilare: à qua omnis vis eſt cauſarum ſecundarum, in cujus comparatione omnis alia potentia, eſt mera infirmitas. Admirare, adora, benedic, æſtima, implora hanc in tuis neceſſitatibus. Junge te humili confidentia huic omnipotentiæ, etſi ex te nihil poſſis; omnia poteris ea corroborante.

2. *Tu Domine univerſorum, qui nullius indiges.* 2. Mach. 14. Supremus, abſolutus, neceſſarius, æternus omnium Dominus eſt, tam dominio jurisdictionis, quam

proprietatis. Primo quidem titulo creationis ex nihilo; à quo proinde res omnes essentialiter dependent, secundum omnia, quæ sunt, & possunt. Agnosce te opus manuum ejus. Offer illi quidquid es, quidquid potes. Sive te deprimat, sive elevet, sive affligat, sive soletur; Dominus est, faciat quod ei placitum est.

3. *Dominus omnium es.* Esth 3. Alter absoluti, & supremi Dominii titulus est (ut infinitos alios taceam) conservatio continua illius esse, quod per creationem dedit; qua nos continuo producit, & esse communicat, ac suspensas tenet creaturas, nè rursus in abyssum nihili corruant. Hinc omnes tuæ actiones DEI sunt; nec licet tibi potentiis tuis abuti. Injuriam ergo ei facis, si his ad tuam gloriam, ad tuum commodum magis utaris, quam ad illius. At quoties id fecisti? Hinc ulterius omnes tuos affectus debes illius affectibus, ac voluntati conformare.

FERIA II.

De Sanctitate, & immutabilitate DEI.

1. *Sanctus Dominus* DEUS *noster*, Psal. 98. Sanctitas ex S. Dionysio, *est munditia ab omni immunditia libera, perfecta, & omnino*

nino immaculata. Cogita ſanctitatem ejus *ad intra* in infinita cognitione ſuiipſius, quæ eſt generatio Verbi : in amore infinito ſui, qui eſt productio Spiritus Sancti: in gaudio, quo in ſe, de ſe fruitur : quid hic non infinite diſtat ab omni macula ? Exclama viva fide, gratulatione, adoratione; tui confuſione: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Apoc. 4. Imitare Dei ſanctitatem, ama puritatem ; execrare immunditiam in cogitationibus, in affectibus tuis.

4. *Sanctus in omnibus operibus ſuis.* Pſal. 144. Cogita ſanctitatem ejus *ad extra*, quæ relucet in operibus ejus : quæ ſive conſideres in ſeipſis, ſive ex fine, quo à Deo fiunt, ſancta omnino ſunt, pura, & immaculata, ita ut nulla poſſit imperfectio intervenire, hoc ipſo, quod à Deo fiant. Imo non poteſt non omne malum, quod ſanctitati contrariatur, immutabili, & æterno odio proſequi. Lauda, glorifica, ama ; deteſtare omnes animi tui maculas ; opera tua redde immaculata.

3. *Ego Dominus, & non mutor.* Malach. 3. Amat, odit, operatur liberè, nec tamen mutatur: gubernat univerſum, eodem momento ſe omnium rerum motibus impendit, producit, ac deſtruit infinita, & tamen eſt ſemper idem : Blaſphematur, injuriis afficitur infinitis, & non turbatur. Admirare, lauda,

pete hanc perfectionem, quiminimo movêris. Ut imiteris, tolle ex animo immoderatos motus, extermina præcipites gestus, alterationem vocis, asperitatem vultus, &c.

FERIA III.

De amore Dei, quo se, & nos diligit.

1. DEus *Charitas est*. 1. Joan. 4. Quia se comprehensive cognoscit esse summum bonum sine omni admixtione mali, se quoque infinite amat per Spiritum Sanctum, qui est amor substantialis. Hinc se æternum laudat, & quidquid operatur, ad unicam suam gloriam refert. Huc etiam me, meaque omnia dirigit. Quam altè me evehit Deus? Sed quantum ego ejus intentioni sum reluctatus, operationes meas ad meum honorem, meaque commoda retorquendo!

2. *Ipse enim Pater amat vos*, Joan. 16. quia omnia quæ fecit, cognoscit esse bona: hinc *nihil odit eorum, quæ fecit*. Quia ergo amat, & amor est quædam effusio sui in amatum, se quoque nobis communicat, conferendo esse naturale, facultates corporis, & animi, gratiam, & dona supernaturalia; esse suum personale naturæ humanæ, seipsum mihi in Eucharistia. Admirare, lauda, gratias age,

age, ama, ob eos fines, ob quos te Deus amat: impende dona ad eos usus, ad quos dedit.

3. *Omnia, quæcumque voluit, fecit.* Psal. 144. Cum se tot modis communicat, non facit id ex necessitate, aut coactè, sed libere ex sola sua bonitate, ac amore. Deinde nihil inde sui emolumenti quærit, quia nullius est capax. Admirare, lauda hanc benefaciendi propensionem, gratias âge. Confundere, quod nisi coactus vix reddas obsequia; quod tua in omnibus quæras commoda. Dic cum Psal. 53. *Voluntariè sacrificabo tibi.* Et Psal. 113. *Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.*

FERIA IV.

De Suavitate, Misericordia, & Justitia Dei.

1. *Suavis Dominus universis.* Psal. 144. Leges nobis imponit, sed viribus commensurat; ad observationem earum gratia sua juvat, & nobiscum cooperatur; non necessitate, sed gratia inducit: non exigit à nobis omnia, quæ possumus, quod utique ut supremus Dominus posset: errantes amanter revocat, &c. Lauda, adora, ama, confundere, quod in proximum

sis asperior: quod plura ab illo exigas, quam Deus. Imitare verborum lenitate, suavitate morum religiosa, non affectata.

2. *Et miserationes ejus super omnia opera ejus.* Ibid. Etsi in Deo perfectiones omnes sint æquales, quia sunt ipse Deus, quoad nos tamen, & in ordine ad effectus, supereminet misericordias, qua sublevat omnes miserias nostras corporis, animæ, necessarias, ac liberas, vel præveniendo, vel eruendo, vel coadjuvando, & consolando. Quantam in peccatores exhibet quotidie, qui *dissimulat peccata hominum.* Sap. 11. & expectat pœnitentiam! Quantam in te? Quid ei debes? Lauda, adora, fiduciam concipe exemplo filii prodigi.

3. *Vlciscens in omnes adinventiones eorum.* Psal. 98. Ut ut misericors sit Deus, est tamen etiam justus vindex. Infinite sanctus peccato lædituri ideo punitione injuriam reparat. Nullum est seu in justis, sive in reprobis, seu grave, seu leve peccatum, nè otiosum quidem verbum, cujus pœnam non exigat. Quia non decet ejus majestatem impune lædi. Hinc morbi, mors, bella, pestis, &c. sunt pœnæ peccati A Deo ergo accipiendæ ad expiationem scelerum, quia eo fine à Deo decernuntur. Admirare, lauda, time Justitiam, quæ nulli parcit. Imitare sumendo de te ipso pœnas; acceptando humili,

&

& hilari animo, quas Deus de te sumit, &c.

FERIA V.

De Providentia Dei.

1. *Dominus regit me, & nihil mihi deerit.* Psal. 22. Providentia est ordinatio, & applicatio mediorum, quibus Deus quamlibet creaturam ad suos fines vult deducere. Ab hac nullam excludit creaturam, *cui æqualiter cura est de omnibus.* Sap. 6. Non muscam, non vermiculum, non improbos, non Atheos, &c. à quibus gravissime offenditur. Quamque creaturam ita curat, quasi ea unica extaret in universo. Recogita per quæ media te duxerit: quam suaviter, quam efficaciter. Ubi potes esse securior, quam si te totum Divinæ providentiæ committas, quoad corpus, animam, locum, &c.? Quã spem potes concipere, si ejus dispositioni non obsistas?

2. *Vos cogitastis de me malum, sed Deus vertit illud in bonum.* Genes. 50. Providentia sua Deus immittit res adversas, famem, pestem, bellum, tentationes Dæmonis, persecutiones, morbos corporis, afflictiones animæ: sed facit, ut *diligentibus Deum omnia cooperentur in bonum.* Josephi venditi re-

cordare. Utitur enim illis ut mediis ad suos fines. Æstima ejus omnes dispositiones. Nec fallitur Sapientia, nec fallit Bonitas. Nihil tibi accidet, quod tuo non sit emolumento. Afflictionem ergò excipe à Deo, læto, hilariqúe animo. Et dic cum Filio Dei: *Calicem, quem dedit mihi Pater, bibam illum.* Joan. 18. & posthac: *In manibus tuis sortes meæ.* Psal. 30.

3. *In pace in idipsum dormiam: quoniam tu Domine singulariter in spe constituisti me.* Psal. 4. Qui omnem spem suam fundat in Dei providentia, ideoque se totum illi committit; vere dormit, & quiescit in summa animi tranquillitate, in cordis jucunditate, quæ nullo rerum eventu turbatur. Et quanta hæc voluptas? Hæc propria est libertas filiorum Dei. *Omnem* ergò *sollicitudinem tuam projice in eum, quoniam ipsi cura est de te.* 1. Petr. 5.

FERIA VI.

De immensitate, & præsentia Dei.

1. *Cœlum & terram ego impleo.* Jerem. 23. Ubi spatium quodcunque est, imo ubi quodcunque fingi potest, ibi Deus est. Nusquam ergò tibi tutæ sunt latebræ à facie ejus. Qua fugis, DEUS est. Ubi lates, DEO

pates

pates. Ubique pariter Deo frui potes. Si Deum quæris, invenies eum in omni loco, ad quem te destinat obedientia. Nullus illi tam vilis est locus, in quo non sit: & cur tu fugis?

2. *Cœlum, & terram ego impleo.* Cogita modos, quibus Deus est ubique. 1. Per essentiam secundum suam totam Divinitatem. Hic ergò, ubi ego sum, est Pater, generatus Filius, spiratur Spiritus Sanctus, &c. Ergò nunquam sum solus Ergò semper habeo cum quo amicè versari possim. Ergò ubique Deum revereri debeo: ergò ubique timere. 2. Per præsentiam, non veluti mortuam, sed advertens, & cognoscens omnia. Adest oranti, tentato, afflicto, bonum operanti. Crede, ama, confide, illius solius oculis placere stude. 3. Per potentiam, ubique enim operatur, conservando, coagendo, &c. Non despondebo ergò animum in adversis, *quoniam tu mecum es*: tu adjuvas infirmitatem meam

3. *Non est procul ab unoquoque nostrûm.* Act. 17. Cogita etiam tibi Deum esse præsentem, longe intimius, quam sit ipsa tua anima. Intra te est Pater, Filius, Spiritus Sanctus, ac tota Divinitas, per essentiam, & potentiam. Ejus Bonitas dat tibi esse, Sapientia intelligere. Omnipotentia agere, &c. Gaude, admirare, confide, ama; Deum intra te ipsum quære: stude, ut sis dig-

dignum ejus Majestati habitaculum ; nè ei despicias, quem semper tecum habes.

SABBATHO.

Jesus baptizatur à Ioanne.

1. *TVnc venit* JESUS *à Galilæa in Iordanem ad Ioannem, ut baptizaretur ab eo.* Matth. 3. Considera Christi humilitatem. Qui formam peccatoris assumpserat, induit etiam pœnitentis. Non est, nec esse potest peccator, & haberi non pensi habet. Vitam activam ab humilitate auspicatur. Admirare, lauda, gratias age pro exemplo. Imitare. Cura quis sis, non quis habearis. Quæ cum proximo agis, in humilitate funda, At *Ioannes prohibebat eum, dicens: Ego à te debeo baptizari, & tu venis ad me.* Ibid. Agnoscit eo momento Christum; quem nondum viderat. Hinc reverentia, admiratio venientis ad se; humilitas se baptismo indigere profitentis. Tantum est semel nosse Deum, si niteris bene Deum nosse, quantos illa cognitio excitaret affectus?

2. *Respondens autem Iesus, dixit ei : Sine modò ; sic enim decet nos implere omnem justitiam ;* Ibid. ut tu baptizes, ego baptizer: ego me demittam, tu obedias. Ergò omnis justitia, seu sanctitas continetur humilitate, & obedi-

obedientia. Nondum bene hanc veritatem es assecutus. Nunc igitur subjicere non tantum majori, aut æquali, sed etiam minori, exemplo Christi.

3. *Baptizatus autem* JESUS, *confestim ascendit de aqua: & ecce aperti sunt cæli.* Matth. 3. Tria post Christi baptismum evenêre. 1. Cæli aperti sunt. En clavim, quæ tibi cælum referat, humilitatem: quia humilibus datur gratia; gratia est semen gloriæ. Aspira ad cœlum. Sed sciro, quod vim patitur, quã tibi inferas te deprimendo. 2. *Vidit Spiritum Dei descendentem sicut columbam.* Ibid. Ita humilitatem se Spiritus Dei honorat. Non nega ei gustum, quem dare potes per tuam humilitatem. At venit super humilem in specie columbæ puræ, & innocentis: quia humilitas conservat innocentiam. 3. *Audita est vox de cælis, dicens: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* Ibid Qui se inter peccatores abjicit. declaratur Filius Dei. Testatur Pater sibi Christum placere in hac humilitate. O si tibi diceret Deus: Tu es filius meus dilectus, quantum exultares, amares, &c.! At dicet, si te cum Christo humiliaveris: quia *humilia respicit, & alta à longe cognoscit.*

DOM-

DOMIN. IV. POST PENTEC.

Christus in desertum secedit, & tentatur.

1. TVnc *Iesus ductus est in desertum à Spiritu*; Matth. 3. utique Sancto; non vano non mundano. Filius, & filii Dei Spiritu Dei aguntur. *Ductus est in desertum*, non in frequentem civitatem; ut fugiat plausum, quẽ forte dedisset populus motus reseratione cœli, descensu Spiritus, & voce audita. Quo tu spiritu ducaris, aut potius raptaris? & quorsum? Confundere, & sine te à Spiritu Dei agi, ab hominum frequentia, ad fugam laudum & plausuum. *Vt tentaretur à Diabolo.* S Ambros. in Luc. *Vt Diabolum provocaret.* Hic finis illius secessus fuit. At cur tentari voluit Dei filius? Ut discas tentationes etiam in filios Dei cadere, nè in tentationibus pusillanimis fias. 2. Ut habeas vincendi Magistrum. Assume animos; & ut vincas, exemplo Christi pugna.

2. *Et tentabatur à Sathana.* Audet Diabolus, quia Deus permisit, qui prohibere poterat. Quanto plus audebit in te, qui prohibere non potes. Sta in timore. Ex occasione famis arripit statim occasionem, eum gulâ tentandi. Ita vigilat in omnem occasionem nocen-

nocendi Disce vel ab ipso Diabolo vigilare in id, quod tuæ est professionis : vigilare in omnem occasionem mali , nè tibi noceatur.

3. *Accedens tentator dixit ei : Si Filius Dei es* , &c. In tribus his Christi tentationibus adverte , quibus potissimum argumentis, seu fraudibus uti soleat. In prima , quia famet Christus, persuadere vult necessitatem cibi. In secunda , ad præcipitium sollicitat *sub specie boni* , quod Deus per Angelos assistet. In tertia , regna mundi tantum ostendit , cum dare non possit , & *imaginationi* tanquam quid magnum *objicit*. Reflecte te , an non sub specie necessitatis , aut boni , te tua passio seduxerit ? An non æstimaveris magni , quæ apud Deum nihil sunt , &c. *Quire spondens dixit : Scriptum est*. Considera , quid Christus egerit. 1. Statim resistit tentatori. Noli cum tentatione tricari. Facile vincitur, qui principio non resistit. 2. Rejicit uno verbo : *Scriptum est :* objiciendo id , quod Deus mandat. Dic & tibi in tentatione: prohibet Deus: plectit Deus, & æternum Tunc accedent ad te Angeli, seu veræ consolationes spirituales.

FE-

FERIA II.

De tribus tentationibus, & victoria Christi.

1. *Si filius Dei es, dic ut lapides isti panis fiant.* Matth. 4 Incitat Christum ad inordinatum affectum cibi per miraculum quærendi. Christus huic tentationi obviat per generosum contemptum. *Non in solo pane vivit homo*: quasi dicat, se hoc medium contemnere, cum alia supersint plura Ita obviandum est tentationibus sensûs. Felicius contemnes, quam positive lucteris. Aliæ sunt voluptates homine dignæ: sensuum dedignare.

2. *Si filius Dei es mitte te deorsum*, &c. Ib. Est tentatio vanitatis specie boni, seu confidentiæ in Deum tecta: Huic obviat: *Non tentabis Dominum Deum tuum*. Larvam detegit, & ostendit esse tentationem, quod ut bonum objiciatur, ut confidat Deo se præcipitando. Ita obviandum est tentationibus specie bonitatis. Non statim sanctum æstima, quod speciem boni habet: sed examina fines, intentionem, circumstantias. Quoties sic aberrasti?

3. *Hæc omnia tibi dabo, si cadens adoraveris me.* Ibid. Impudentissima hæc est ambi-

tionis

tionis tentatio, per quam cultus Deo debitus creaturæ tribuitur. Hanc cum indignatione repellit. *Vade Sathanæ.* Ita indignare tentationibus, quæ Dei honorem violant, quæ effectum ad creaturas rapiunt : Dic magno animo : *Dominum Deum meum adorabo, & illi soli serviam.* Vide etiam quanti æstimet dæmon peccatum mortale, ut omnia regna pro uno proponat. Tu tanti fac salutem tuam.

FERIA III.

Testimonium Joannis de Christo.

1. *Miserunt Iudæi Sacerdotes, & Levitas, ut interrogarent eum, tu quis es?* Joan. 1. Vitæ austeritas, sanctitas & zelus, magnum nomen Joanni fecerant Hinc orta quæstio, an ipse Christus sit Magnum nomen quo plus quæris, minus obtines; sanctitatem vitæ sequitur sponte. Ad hanc obtinendam multum proderit sæpe quærere, *Tu quis es?* & respondere sibi : *Non sum ego Christus* : agnoscere suam vilitatem, abjecte de se sentire, & loqui. Humilitas enim est fundamentum sanctitatis.

2. *Quid ergo? Elias es tu? Et dixit : Non sum.* Ibid. Poterat Joannes & Eliæ, & Prophetæ nomen acceptare, qui à Chtisto dictus fuerat

fuerat *ſpiritus Elias*, *& pluſquam Propheta*: quia tamen id etiam negare poterat, reſponſum illud elegit, quod ad ſui contemptum magis facit. Hæc veræ humilitatis eſt regula. Quomodo tu eam obſervas? Quid Joannes de ſe? *Ego vox.* Quid tu de te? Nihilum te forte dicis, ſed non ſentis; & idipſum quod dicis, vis non credi; & ſub pallio humilitatis tegis ſuperbiam. Confundere: & poſthac *non veniet tibi pes ſuperbiæ.* Unum enim tantum habet pedem ſuperbia; hinc facili impulſu proſternitur.

3. *Quid ergò baptizas, ſi tu non es Chriſtus, &c. Ipſe eſt, qui poſt me venturus eſt, qui ante me factus eſt, cujus ego non ſum dignus, ut ſolvam ejus corrigiam calceamenti.* Ibid. Effunditur in laudem Chriſti, & per ſui honoris diſpendium, honorem Chriſto aſſerit. Confer te cum Joanne. Quam tu parcus in aliorum laudes; quaſi tibi decedat, quod alterius meritis tribuis? quam ambitioſus tuarum, quas etiam non mereris? quam facile, ut tuum cures, honorem Dei negligis?

FERIA IV.

Alterum Ioannis teſtimonium de Chriſto.

1. *ALtera die vidit Ioannes Ieſum venientem ad ſe, & ait: Ecce Agnus Dei; ecce qui tollit*

tollit peccata mundi. Joan. 1. Cyril. l. 1. in Joan. c. 1. *Propheta simul & Apostolus, quem venturum prædixerat, jam demonstrat præsentem.* Præcursor constitutus primam oblatam prædicandi Christum occasionem arripit. O si & tu nullam sineres elabi occasionem Christum tibi, & aliis manifestandi, laudandi, &c. & verbo & opere! Spera id futurum, si veniat Jesus ad te per gratiam, sine qua nihil potes: Si *videas tu* Jesum, & cum reflexione advertas ad occasionem. Hoc ora Jesum.

2. *Ecce Agnus Dei: ecce qui tollit peccatum mundi.* Ibid. Expende ipsa verba testimonii. 1. Agnum vocat, ut reducat in memoriam illud: *Ego quasi agnus, qui portatur ad victimam.* Jerem. 11. 2. Agnum Dei: quo ipsius divinitatem manifestat. 3. *Qui tollit peccatum mundi*: finem ob quem venerit, ostendit. Cogita hujus Agni mansuetudinem, patientiam, obedientiam. Vide quî possis imitari, & te quoque illi victimam facere. Gratulare mundo, & tibi, quod tollat peccata. Spem tuam solum in eum pone. *Ecce.* Sæpius illum menti tuæ objice; sæpius illum ubi occasio est, aliis demonstra.

2 *Et ego vidi & testimonium perhibui: Quia hic est filius Dei.* Ibid. Joannes *venit in testimonium*: ut testimonium perhiberet, *vidit*, Testatur: *hic est Filius Dei.* Disce testimo-

nium

nium dare de proximo. 1. *Vide*, & obſerva ejus virtutes, non defectus. 2. Ubi occaſio eſt, lauda eum, non te: ſed dic: *ego neſciebam* hanc virtutem: ego ſum longe illo infirmior: *hic eſt filius Dei*, quia habet ſpiritum Dei, ego verò ſpiritum mundi & vanitatis, &c.

FERIA V.

Tertium Ioannis teſtimonium cum fructu Diſcipulorum.

1. *ALtera die iterum ſtabat Ioannes, & ex diſcipulis ejus duo. Et reſpiciens* JESUM *ambulantem dicit: Ecce Agnus Dei. Et audierunt eum duo diſcipuli loquentem, & ſecuti ſunt* JESUM. Ex deſtinato Chriſtus ſe exhibet, ut Joannes anſam habeat de Chriſto teſtandi, diſcipuli ſequendi. Ita prævenit nos gratia: ſed quoties non audimus! Joannes anſam arripit: tu nullam boni neglige. Plures cum Joanne fuerunt, duo tantum ad ſequendum Chriſtum moventur. Dei eſt cor tangere. E quot millibus te Deus reſpexit? Agnoſce beneficium vocationis: gratias age, time niſi ſatisfacias.

2. *Converſus* JESUS, *& videns eos ſequentes ſe, dicit: Quid quæritis? Qui dixerunt ei: Rabbi ubi habitas? Dicit eis, venite & videte.* Ib.

te. Ibid. Intellige 1. Christi respicientis gratiam. Sine hac ubi esses? à te petit Jesus, *quid quæris*? ut te invitet ad se quærendum. At tu mundum, teipsum, tua commoda quæris? 2. Discipuli compellando Jesum, *Magistrũ*, ostendunt desiderium, quod habent ab eo discendi Quem tu Magistrum habes? mundum, tuas pravas affectiones. Transi ad scholam Christi. Ita vive, ut in morte à Christo invitante audias: *Veni, & vide* me in æternum.

3. *Venerunt, & viderunt ubi maneret, & apud eum manserunt die illo*. Ibid. Vide ut statim obsequuntur invitanti. Quid viderint nisi meram paupertatem, & incommoda? Non quære Jesum in affluentia commodorum. Cogita suavem illius noctis conversationem, & discipulorum attentionem, & gustum. Confundere, quod tam facilè te divinorum tædeat, ut etiam horulæ spatium cum Deo agendi tibi sit molestum. Etsi gustum quærere non debeas sensibilem; habebis solidum si permaneas cum Jesu. Qui citò satiatur, tepidè cum Deo versatur.

FERIA VI.

Andreas Petrum ad Christum ducit; vocatur Philippus.

1. *Invenit hic* (Andreas) *primum fratrem suum Simonem, & dicit ei, invenimus*

Messiam. Joan. 1. En fructus habitæ cum Christo conversationis: cognoscit Messiam; gaudet de invento; zelum concipit fratrem suum ad eam cognitionem deducendi. Si contraria in te experiris, cogita, quod non solidè cum Christo per spiritualia verseris, & emenda. Quanta erit tua felicitas, si tandem *invenias Messiam*! quia in eo habes omnia. Ut invenias ergo, danda sunt omnia.

2. *Et adduxit eum ad* JESUM. *Intuitus autem eum* JESUS *dixit: Tu es Simon filius Iona: tu vocaberis Cephas*. Andreæ zelus Petrum adducentis ad Christum: Petri promptitudo ad accedendum, quantum te confundunt? Tergiversatio ad divina est semper noxia. Aspectus Jesu cor Petri movet. O Jesu! & me aspice tuâ gratiâ. Imponit nomen Petri, ut solidus sit, & constans. Et tibi nomen imposuit socii JESU. Vide ut nomini facta respondeant.

3. *Invenit Philippum, & dicit ei* JESUS: *Sequere me*. Ibid. Quæsiturus discipulos in Galilæam abit, quæ inter Judææ terras erat maximè rudis, & ignobilis, *ut non crederetur sermo ejus esse in sapientia mundi, sed in doctrina Spiritus Sancti*, ait S. Chrysost. Ubique ad magna humiles elegit. Attende vocationis verba: *sequere me*. Quis? quem? quæ dignitas Christum sequi? quo fervore ad id agendum? quo tepore id agis? &c.

SAB-

SABBATHO.

Nathanael à Philippo ad Christum ducitur.

1. *Invenit Philippus Nathanaël, & dicit ei: Invenimus* Jesum *filium Ioseph à Nazareth. A Nazareth potest aliquid boni esse? Dicit ei Philippus: Veni, & vide.* Joan. 1. Philippus agnitum Jesum vult & ab aliis, agnosci. Deũ non satis amat, qui, ut ametur ab aliis, nõ laborat. Dubitat Nathanaël; quia putat à vili Nazareth nihil esse boni. Jesus tamen elegit Nazareth in patriam: Ita amavit undequaque vilitatem. Nihil tam humile ubi Jesum non invenias. *Veni, & vide.* ad experimentum provocat. Qui Deum gustant, sciunt quid sit.

2. *Vidit* Jesus *Nathanaël, & dicit: Ecce verè Israëlita, in quo dolus non est. Dicit ei Nathanaël: Vnde me nosti? Dixit ei* Jesus; *Cum esses sub ficu, vidi te.* Offendi poterat Christus Nathanaëlis dicto, quod nihil boni esset à Nazareth: Excusat hoc à sinceritate, *sine dolo.* Qui Jesum sequuntur, aliena dicta in bonum sensum accipiunt. Indè quietem non perdunt. Laudat Jesus Nathanaëlem à candore animi: *Verè Israëlita.* Potestne de te dici. *Verè sine dolo?* Verè Religiosus, & non tantum apparens? Denique absentem vidit Jesus, qui ubique te videt.

3. *Reſpondit ei Nathanaël: Rabbi, tu es filius Dei, tu es Rex Iſraël.* Ibid. Egregia confeſſio! Undè agnoſcit filium Dei? qui audit ſe viſum ſub ficu, quod videat eum ſcire, quæ putantur occulta. Crede hoc de Deo, & in oculis ejus ambula, quia omnia videt. Tria de Chriſto profitetur. 1. Quod ſit Magiſter: Eſtne etiam tuus? audis, & ſequeris doctrinam ejus? 2. Quod ſit Filius Dei: ergo & frater tuus. 3. Quod ſit Rex Iſraël, ſeu filiorum Dei: Audiſne ejus mandata?

DOMIN. V. POST PENTEC.

Nuptiæ in Cana Galilææ.

1. *Nvptiæ factæ ſunt in Cana Galilææ, & erat Mater* Jeſu *ibi. Vocatus eſt autem &* Jeſus Joan. 2. Regulas menſæ hinc deſume. 1. Contentus eſto tenui mensâ, qualis fuit hic pauperum ſponſorum. 2. Tolera defectum cibi aut potus: nam & hîc vinum defecerat. 2. Sit tecum Jeſus & Maria, exemplar modeſtiæ, ſobrietatis, &c. Deindè adverte, quid Mater egerit: *Et deficiente vino, dicit Mater* Jeſu *ad eum: Vinum non habent.* Ad neceſſitates ſponſi advertit, & Filio inſinuat. Quid non ſperes à magna Matre? Revela illi neceſſitates animæ tuæ. Illa propoſuit Filio: *Vinum non habet* fervoris, zeli, charitatis,

ritatis, consolationis, &c. Roga ut tibi impetret. *Dicit ei* JESUS: *Quid mihi & tibi est mulier? nondum venit hora mea.* 1. Dat Matri occasionem humilitatis, mulierem nuncupando, quâ sciebat eam delectari. 2. Docet se ad horam à DEO præscriptam magis attendere, quàm ad preces parentis, nec antè his obsequendum. Noli DEO præscribere tempus auxilii. Sed confide: aderit, cùm venerit hora ejus. Multum lenit sua mala, qui cum spe, & longanimitate sustinet.

2. *Quodcunque dixerit vobis, facite.* Ibid. Beatissima Virgo à Filio, non matris, sed *mulieris* nomine compellata, petitionis, ut videri poterat, repulsam passa tacet, in confusionem tui amaroris, quem concipis e quovis duriore verbo. Constante suâ fiducia docet te repulsam passum non desperare. Tuum erit *facere, quodcunque dixerit.* Sola illa spes non confunditur, quæ operibus fulcitur.

3. *Dicit eis* Jesus: *Implete hydrias aquâ.* Ibid. Voluit dare indigentibus vinum: noluit prius quàm datâ ab ipsis aquâ. Vult tibi benefacere, sed vult, ut conferas de tuo. Usque ad *summum*, ex parte tua agendum est, quidquid potes. Unde tam parum habes? nisi quia tam parum contulisti. Parum est in te vini consolationis, quia non implevisti cor aquâ compunctionis. Dilaudatum fuit hoc

vinum. *Omnis homo primùm bonum vinum ponit: Tu autem ſervaſti bonum vinum uſque adhuc.* Mores Chriſti contrarii ſunt moribus mundi, & carnis. Hi poſt momentaneas delectationes offerunt vinũ acerbum anxietatis. Chriſtus præmittit acerbitates, & poſt dat veras animi conſolationes. Elige utrum velis: ſed cogita, quod poſtremum eſt, æternum fore.

FERIA II.

De ejectis è templo negotiatoribus.

1. *INvenit in templo vendentes boves, & oves, & columbas, & nummularios ſedentes.* Joan. 2. Sub prætextu habendi in promptu res ſacrificiis neceſſarias, avaritia Sacerdotum induxit in templum mercaturam. Cura divini cultus videtur, & eſt lucri. Atque ita locus Deo deſtinatus fit ſtabulum. *Templum Dei es* tu. 1. Cor. 3. Quomodo ſe habet? nunquam prætextu boni tegis amorem proprium? Cave! hinc incipit anima tua fieri ſtabulum ſuarum paſſionum; ubi amori proprio nimium concedis Si quæ illic reperis animalia, examina an non hâc viâ intraverint, & fortè jam ſedeant.

2 *Et cum feciſſet quaſi flagellum de funiculis, omnes ejecit de templo:* Ibid. Oſtendit Dominium,

minium, exercet potentiam: Unus, & contemptibilis reputatus omnes percellit. Nemo se opponit, quia sub flagello agnoscunt Dominum. Agnosce & tu Dominum, cùm te flagellat in anima, in corpore, in fama. Prædica ejus potentiam sancto silentio, & humili subjectione. Gaude, quia hoc flagello ejicit ex templo animæ tuæ terrena desideria, &c. Cogita etiam zelum, quem ostendit gloriæ Dei. quem tu habes honoris tui zelum, converte in zelum gloriæ Dei.

2. *Et his, qui vendebant columbas vendebant, dixit: auferte ista hinc, & nolite facere domum Patris mei domum negotiationis.* Ibid. Habuerunt hæc verba suam in Judæos vim, omnes enim sublatis rebus suis diffugerunt. Quoties dictum tibi: tolle hanc passionem, hanc vanitatem, illum affectum: & adhuc sedes in eo. Vide indignitatem. Si non times hic, *quasi flagellum*, time ibi verum flagellum.

FERIA III.

Colloquium Christi cum Nicodemo.

1. *ERat homo ex Pharisæis, Nicodemus nomine; hic venit ad* Jesum *nocte.* Joan. 3. Motus eâ auctoritate & zelo Christi, quem in mercatores exercuit, credit Jesum plus esse quàm hominem. *Nemo enim*, inquit, *potest hæc signa facere, nisi Deus fuerit cum illo* Vide quàm zelus habeat admirandam vim

animos attrahendi, etiam fastuosos. *Venit nocte*, ob timorem & respectum Judæorum, quod quidem tolerari potest in eo, qui Christum nondum noverat. Sed quomodo tolerabuntur humani respectus in te, qui te ejus sectatorem profiteris? Qui homines præ Deo respicit, despicietur à Deo.

2. *Et dixit ei; scimus quia à Deo venisti Magister.* Ibid. Credisne & tu Christum venisse Magistrum? si credis, unde tam parum proficis? quia docentem non quietè audis: garris enim cum vanitatibus & terrenis desideriis. Auditis non credis seriò, vivâ & actuali fide. Credita non exerces, semper languidus, ubi operandum est. Si vis proficere, hæc emenda.

3. *Respondit ei* Jesus: *Nisi quis renatus fuerit, &c.* Ibid. Attende capita quæ Christus docet. 1. Baptismum in *aqua & Spiritu Sancto*, ob ejus necessitatem. 2. Incarnationem: *Sic Deus dilexit mundum*, &c. & passionem: *Sicut Moyses exaltavit serpentem*, &c. quia ista sunt præcipua motiva amandi Deum; amorem imitandi. His etiam te accende. Adverte ad docilitatem Nicodemi, qui exindè se professus est palam discipulum Jesu, constans perseveravit; & Apostolis fuga dilapsis corpus Domini de cruce deposuit. Si amares, palam te profitereris posthabito omni humano respectu; non attenderes doctrinæ mundi, &c.

FE-

FERIA IV.

Doctrina Trinitatis Nicodemo à Christo tradita.

1. *Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret.* Joan. 3. Docet personā Patris, & ejus in te amorem, quo major esse non poterat, etsi Pater se ipsum pro nobis dedisset. Adora Patrem, agnosce amorem, gratias age. Redde amorem; da illi quidquid sensui charum est, imò quidquid animæ elevatæ. Illi potentias tuas omnes vicissim impende. Meretur quia Pater est, etiam tuas, licet sis filius degener.

2. *Lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quàm lucem.* Ibid Docet personam Filii sub nomine *lucis*; quæ scilicet *illuminat omnem hominem* doctrina cœlesti, & exemplis. Vis esse *filius lucis*; sed tenebræ tuæ hanc lucem non comprehenderunt cogitatione, viva fide, & imitatione. Fortè magis amas tenebras mundi, quàm exempla, & doctrinam Christi?

3 *Spiritus ubi vult, spirat, & vocem ejus audis; sed nescis, undè veniat, aut quo vadat.* Ibid. Docet personam Spiritus Sancti. Crede, confitere, & adora eum: audi vocem ejus, quia loquitur tibi per scripturas, per creaturas, per inspirationes. *Ingrati est nescire undè ve-*

deveniat. ſeu nõ attendere principiis inſpirationum & gratiæ, *aut quò vadat*; ſeu non ad finem reſpicere, ad quem dirigit, ut cooperetis. Quàm profundè tu huic miſeriæ es immerſus!

FERIA V.

Quartum Ioannis de Chriſto teſtimonium.

1. VEnerunt (Diſcipuli Joannis) *ad Ioannem, & dixerunt: Cui tu teſtimonium perhibuiſti, ecce hic baptizat, & omnes veniunt ad eum.* Joan. 2. Tanguntur invidia diſcipuli Joannis. Hic affectus etiam Sanctos quoque invadit. Videntur in modo loquendi Joannem Chriſto præferre, quia ſecundum ſenſum amabant. Præfers tacitè Deo, quid extra ipſum amas. Addunt: omnes venire ad Chriſtum, cùm tamen actu multi venirent ad Ioannem. Invido aliena felicitas eſt grandis, ſua eſt nulla. Abſit à te invidia, ſed æmulare chariſmata meliora.

2. *Qui habet ſponſam ſponſus eſt: amicus autem ſponſi, qui audit eum, gaudio gaudet propter vocem ſponſi.* Ibid. Non movetur dictis Diſcipulorum ad indignationem, minus ad invidiam; non approbat eorum ſenſum; ſed Chriſtum Meſſiam, & Sponſum Eccleſiæ profitetur; ſe amicum illius ait, & ideò gaudere de ejus gloria. Quis tuus eſt

ſen-

ſenſus in gloria alterius: probaſne ſi creſcat? juvaſne ut exaltetur? Facies ſi amicus ſis amore verè Chriſtiano.

3. *Illum oportet creſcere, me autem minui.* Ibid Multa tibi elogia attribuit Chriſto: ſed omnia huc confert, ut exaltetur gloria Chriſti, ipſe verò deprimatur. Vide duas lances, in quibus te ſtare oportet; in zelo gloriæ Dei, & humiliatione tui.

FERIA VI.

Ioannes incarceratur.

1. HErodes *miſit, ac tenuit Ioannem, & vinxit eum in carcere.* Marc. 6. An indignatus, an quæſtus Ioannes, nuper ut Meſſias cultus, jam reus & confuſus? Tu hæc agis: at Ioannes ſui ſimilis, imperturbatus cum humilitate & gaudio afflictionem ſuſcepit. Frangis afflictionem, ſi ad ſenſum non admittis: huc non pertinges, ſi tibi ſis mortuus.

2. *Dicebat enim Ioannes Herodi: Non licet tibi habere uxorem fratris tui.* Ibid. Hæc vinculorum cauſa fuit. Quia ſanctum opus fecit, ex zelo admonendo Regem, in vincula trahitur. Hæc ſæpè eſt merces juſtorũ, malũ pro bono recipiunt. Utinã tu nulla alia cauſa, nulla tua culpa pietatis! patiẽti ipſa erit innocentia ſolatiũ. Adverte cũ libertatem odeſtiam

stiã admonentis: sine improperio veritatem, non ex se, sed ex lege proponit.

3. *Herodes metuebat Ioannem, sciens eum virum justum, & sanctum; & custodiebat eum, & audito eo multa faciebat, & libenter eum audiebat.* Ibid. Virtus etiam hosti est amabilis, ac venerabilis. Sed si amat Joannem, cur incarcerat? Judæorum importunitati, Herodiadis precibus id tribuendum est. Ut hominibus satisfaciat, ab æquo discedit. Respectus hominum generat despectum Dei; respectus Dei despectum favoris humani. Elige quem recipias.

SABBATHO.

Colloquium Christi cum Samaritana.

1. JEsus *fatigatus ex itinere, sedebat sic supra fontem.* Joan. 4. Zelo unius animæ, & peccatricis, fatigatur, sistit, & expectat eo loco, quò scit certò venturam. Nulla Christo est vilis anima. Etiam viliorum salutem quære: quia animas Deus æstimat, non divitias, non dignitates. S. Ambros. l. 2. de Spir. S. *Fatigatus est etiam in te, quia diu te quæsivit,* per omnes suos labores, & cruciatus. Sedet, & expectat: quid moraris accedere? imò cur longius recedis?

2. *Venit mulier de Samaria, & dicit ei* JESUS: *Da mihi bibere.* Ibid. Felix mulier! quia

venit

venit ea hora, qua expectabatur. Una quandoque neglecta occasio infelicitatis est origo. O si sæpè hoc cogitares, quàm attentus esses gratiis tibi datis! Petit ab ea parum, ut det multum, aquam scilicet salientem in vitam æternam. Hæc indoles Dei est: ubi patum das, dat tibi multum. Da ergo etiam minima. Minimorum cura generat maxima: minimorum neglectus ad gravia præcipitat.

3. *Dicit ei mulier: Quomodo tu Iudæus cùm sis, bibere à me poscis, quæ sum mulier Samaritana?* Ibid. Ecce mulieris, & nostram erga Christum rusticitatem! Quod inimico negare est nefas, Christo negamus. Quoties sitit, & petit ea, quæ sunt ad salutem tuam, & tu ei negas? Et quanta est Christo sitis salutis tuæ: quia magis te amat, quàm dæmon odesit. Et tanto amori, tantæ siti poteris aliquid negare, cujus demum fructus est tuus?

DOMIN. VI. POST PENTEC.

Convertitur mulier, & nunciat Christum Samaritanis.

1. *RESpondit* JESUS, *& dixit ei: Si scires donum Dei, & quis est, qui dicit tibi: Da mihi bibere; tu forsitan petisses ab eo.* Joan. 4. Mulier nescit donum Dei præsentis, nescit, quid ipse petat. Hinc nondum petit ipsa *aquam*

vivam. A præsentia Dei omne bonum salutis pendet. Si præsentem cogitares, nonnè ferventior esses in ejus obsequio? Nonnè affectus tuos magis reprimeres? Per hoc inducit illam ad plenam instructionem de Messia, de adorando Deo in spiritu, & veritate, & movet ad detestationem vitæ prioris. Ita Deus prævenit nos, & invitat. Sed *qui fecit te sine te, non salvabit te sine te,* S. Augustt.

2. *Domine dà mihi hanc aquam, ut non sitiam, neque veniam huc haurire.* Ibid. Effectus colloquii cum Christo. Accenditur in ea desiderium aquæ cælestis; ex manifestatione occultorum suorum criminum agnoscit Messiam; de peccatrice fit Apostola, relinquit hydriam, currit ad civitatem, invitat omnes ad Christum: *Venite, & videte.* Vide, & imitare progressum animæ. Excita desiderium aquæ gratiæ: pete eam reverenter: relinque hydriam veterum consuetudinum: gaude te invenisse JESUM; cura, ut alios ad illum trahas.

3. *Interrogabant eum discipuli, dicentes: Rabbi manduca. Ille autem dixit eis: Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me, ut perficiam opus ejus.* Ibid S. Chrysost. hom. 33. *Hominum salutem,* inquit, *hoc in loco cibum appellat, ut quantâ salutis nostræ curâ, & desiderio teneatur, ostendat.* Hanc enim curando implebat voluntatem Patris.

Et

Et tu illi cibus es, quia te ſalvum petit. O quæ gratia! Imitare: ſit cibus tuus obedientia. *Quid ita in omni neceſſitate confortat & ſuſtentat, ut divinæ voluntatis executio?* ait S. Bern. Sit cibus tuus zelus animarum; tot petis animas, teſte Auguſtino, quot, cum potes, non rapis.

FERIA II.

Chriſtus ſanat filium Reguli.

1. HIc (Regulus) *cum audiſſet, quia* JESUS *adveniret, abiit ad eum, & rogabat eum ut deſcenderet, & ſanaret filium ejus incipiebat enim mori.* Joan. 4. Ad Chriſtum accurrimus, cum nos premit adverſitas, & ideo eas Deus immittit, ergo mitius tolerandæ ſunt. Quæ cura eſt Patris pro ſalute corporis, hæc ſit tua pro ſalute animæ. *Non anima plus eſt, quam corpus?* Imperfecta eſt Reguli fides. Sit tua perfectior: pete ab eo, cætera ejus diſpoſitioni committe. In tentatione non differ recurſum, donec *incipias mori*; ſed præveni. Dilata remedia dant malo vires.

2. *Dixit* JESUS *ad eum: Niſi ſigna & prodigia videritis, non creditis.* Ibid. Arguit modicam fidem, ut ad majorem diſponat, & ſanet ejus animam. Hæc Chriſti eſt bonitas, quæ vult plus dare, quam petamus, modo non ipſi

non impediamus. Perseverat precando Regulus. *Descendé, priusquam moriatur.* Sed errat, quod putat auxilium Domini posse esse serum. Solatur eum JESUS: *Filius tuus vivit.* Non sunt verba narrativa tantum, sed etiam effectiva. O si dicat mihi: *Anima tua vivit!* Regulus *credidit.* Huc tendebat Christus dilatione. Si differt, quòd petis, tuo bono id facit.

3. *Credidit ipse; & domus ejus tota.* Ibid. Audivit ab occurrentibus servis, vivere filium ab ea ipsa hora, qua Christus dixit: *& credidit ipse.* Venit in domum, vidit, narravit, quæ dixit JESUS; *credidit domus ejus tota.* Qualis est patersfamilias animæ Intellectus circa veritates practicas, talis est voluntas, appetitus, affectus. Avertendus ergo est à falsis mundi, & carnis principiis; excolendus divinis, non ut scias, sed ut facias.

FERIA III.

Piscatur Petrus ad stagnum Genesareth.

1. *Ascendens unam navem, quæ erat Simonis, rogavit eum à terra reducere pusillum, & sedens docebat de navicula turbas.* Luc. 5. Primo à turba, quæ *irruebat* in Jesum, disce desiderium percipiendi Divina. 2. Si Christum habes in naviculâ cordis, reduce

cere debes à terra, seu terrenis affectibus. Non possunt enim misceri amor Dei, & amor mundi. 3. Tunc *sedebit* tanquam imperans cordi, & affectibus; & docebit te solidas veritates, quas capere non potes, dum terrenis adhæres.

2. *Vt cessavit autem loqui, dixit ad Simonem: Duc in altum, & laxato retia vestra in capturam.* Ibid. Non contentus JESUS, ut pusillum te subducas à terrenis, dicit tibi: *Duc in altum*, ad majorem perfectionem procede, semper plus restat, quam assecutus sis. Duc in altum per intentionem elevantem. 2. Respondit Petrus: *Tota nocte laborantes nihil cepimus.* Hic fructus est laborum sæculi circa dignitates, &c. *nihil.* Et quantum pro hoc nihilo laboratur? & pro eo, qui solus est omnia, quam parum?

3. *In verbo autem tuo laxabo rete. & concluserunt piscium multitudinem copiosam.* Ibid. cum antea in eo ipso loco nihil cepissent. Quare modò? Quia in nomine JESU, & ex obedientia jactum est rete. Quæ hac intentione facis, apud Deum nunquam sunt irrita. 2. Sic respondit Christus Petro, quod se in navim receperit, quod à terra submoverit. Minimum, quod Deo præstas, magno remunerat. 3. Ut doceret, sequentibus eum non defutura necessaria ad victum. Depone has corporis curas, & de hoc esto sollicitus, ut JESUM sequaris.

FE-

FERIA IV.

Vocatio Petri & Andreæ, Jacobi & Joannis.

1. JEsus *vidit duos fratres, Simonem & Andream, & ait illis: Venite post me, faciam vos fieri piscatores hominum.* Matth. 4. Quos vocat? unde? quos? Vocat rudes, & simplices: quoniam semper illi placita est Humilitas, & est optima ad gratias dispositio. Vocat fratres: ubi Pelusiota l. 1. ep. 9. *Indicavit, se Discipulos omnes suos fraterno amore copulari velle.* Tales esse debent, qui captant animas. Quomodo te hic habes? Vocat à mari, & visi labore. Et te ex mari mundi vocavit, ubi jaciebas retia cupiditatum ad capienda terrena. Agnosce gratiam, &c. Vocat *post se*, ut eum sequens semper habeas in oculis, ut videas, & premas vestigia ejus, ut pari zelo pisceris homines. Vide dignitatem muneris, indignitatem tuam. At quomodo id agis?

2. *Illi autem continuo relictis retibus secuti sunt eum.* Ibid. Hæc obedientiæ promptitudo tuam arguit tergiversationem. *Relinquunt retia.* Retia tua, quæ à sequela JESU impediunt, sunt familiaritates sæculi, negotia extranea vocationi, pravæ affectiones. Si vis JESUM sequi, debes relinquere, quæ sunt aliena à JESU.

3. *Vidit alios duos fratres, Iacobum & Ioannem in navi reficientes retia, & vocavit eos: Illi autem ſtatim relictis retibus, & patre, ſecuri ſunt eum.* Ibid. Et hic ait gloſſ. *Vnitatem fraternæ dilectionis probavit.* S. Bern. ſer. 2. de S. And. *Nihil dijudicantes, aut hæſitantes, non ſolliciti, unde viverent, ſine mora ſequuntur.* Et magis cœca, quam priorum videtur obedientia; quia non additur, ad quod munus vocentur. Inſuper carnalem erga patrem affectum ſuperant. Vide, an tu ſic obedias cœcè, ſtatim, omni alio amore ſepoſito.

FERIA V.

Curatur Dæmoniacus à ſpiritu immundo.

1. *Erat in Synagoga homo in ſpiritu immundo.* Marc. 1. O infelitas hominis à dæmone poſſeſſi! ſi talem haberes in corpore, quid non ageres, ut liberareris? Habes in animo, in pravis affectibus, & minimum curas. *Exclamavit: Quid nobis & tibi,* JESU *Nazarene?* O impudentia! negat jus Chriſto in creaturam ſuam. Ita ſtatim ex peccato hominis ſibi jus arrogat. Sed non ſinit JESUS, qui venit *diſſolvere opera diaboli. Veniſti perdere nos.* S. Hier. in Matth. 8. *Præſentia Chriſti tormentũ eſt damonum.* Tormentum eſt illi, ſi debeat

à te exire. O affige diabolum; ut affligeres, si posses apertum!

2. *Scio, quod sis sanctus Dei.* Ibid. Laudat, & adulatur Christo dæmon, vel ut non pellatur, vel ut Christum vana gloria afflet. *Si te lactaverint peccatores; non acquiescas eis.* Prov. 1. *Comminatus est ei* Jesus: *Obmutesce, & exi ab homine.* Non placuit Christo laus *ex ore peccatoris.* Vide; quale est os, & cor tuum, ut digne laudes?

3. *Discerpens eum spiritus immundus, & exclamans voce magna exiit ab eo.* Ibid. Ad unum Christi verbum, *Exi:* migrat dæmon: quare non à te post tot inspirationes? tua culpa; quia ei blandiris in tuis passionibus. S. Greg. hom. 12. in Ezech. *Quem possessum non discerpserat, deserens discerpit, quia plerumque dum de corde expellitur, acriores in eo tentationes generat, quam prius excitaverat.* Non dejice ergo animum, si tentationes vehementiores sentis: signum est dæmonem exire.

FERIA VI.

Socrus Simonis curatur à febri.

1. *Socrus autem Simonis tenebatur magnis febribus* Luc. 4. Ita depositam invenit Jesus. Qualem te invenit, cum ad te venit? Non una forte, sed multiplex tua est febris?

S. Ambr-

S. Ambr. *Non minorem febrim amoris* erga res creatas *esse dixerim, quam caloris; febris nostra, avaritia, libido, ambitio, iracundia est.* Agnosce morbos tuos, & pericula. Admitte JESUM in domum cordis tui, quem hactenus repulisti, ut gratia, & dictaminibus divinis medeatur.

2. *Et accedens elevavit eam apprehensa manu ejus, & continuò dimisit eam febris.* Marc. 1. Actum est de tua sanitate, nisi Deus extendat manum gratiæ. Sed quoties extendit, & non apprehendis? *Imperavit febri, & dimisit illam.* Luc. 4. Intelligis voluntatem, & mandatum Dei circa tuas febres, & te nondum dimittunt: quia tu illas amas, qui odisti febres corporis. Time illud: *Curavimus Babylonem, & non est sanata; derelinquamus eam.* Isaiæ, 51. *O! derelinquamus eam.*

3. *Et continuo surgens ministrabat illis.* Lucæ 4. Cum Deus solus sanat, momento res agitur ad perfectionem. At hoc rerum ordine successive id agitur, juxta mensuram nostræ cooperationis. Velles domitas habere passiones, sed velles nullo labore tibi constare. Insania sunt desideria, ubi manus operi non adhibetur. 2. Restitutam sanitatem statim obsequio Christi impendit, & *ministrat.* Hoc gratitudo postulabat. Cui tu sanitatem impendis?

SAB-

SABBATHO.

Tres, qui volunt Christum sequi, sed non ut oportet.

1. *Dixit quidam ad illum: Sequar te, quocunque jeris.* Luc. 9. Verba optima, si par fuisset intentio. Ob lucra sua sequi voluit. Ideo non acceptat Dominus, qui non habet, ubi reclinet caput suum: quasi dicat, ut ait S. Hieronymus: *Quid me propter divitias, & saculi lucra sequi vis, cum nec hospitiolum habeam?* Primo ergo obsequia Deo reddenda, non detorque ad tam abjectos fines gloriæ tuæ, vel commodorum. 2. Pauperem Christum imitare superfluorum rescissione. 3. Non habenti, ubi reclinet caput, cor tuum exhibe, sed mundum, & molle.

2. *Ait ad alterum: Sequere me. Ille autem dixit, Domine, permitte mihi primum ire, & sepelire patrem meum.* Ibid. Non acceptat Dominus, sed ait: *Sine, ut mortui sepeliant mortuos suos.* Pietatis erat sepelire patrem: sed cum Deus aliud mandat, vel obedientia, etiam pia sunt relinquenda: imo Deus propter Deum: Quia mensura perfectionis est voluntas Dei.

3. *Et ait alter: Sequar te Domine: sed permitte mihi primum renuntiare iis, qui domi sunt.*

ſunt. Ibid. Neque hunc acceptat Dominus, ait enim: *Nemo mittens manum ſuam ad aratrum, & reſpiciens retro, aptus eſt regno Dei.* Ubi de ſuo ſervitio agitur, non vult Deus conſilia agi cum domeſticis, cum affectibus noſtris: quia & periculoſum eſt, & mora trahitur. 2. Qui vult ſequi Chriſtum, antrorſum aſpiciat affectu, & deſiderio, non retrorſum ad terrena, quia ſimul non conſiſtunt.

DOMIN. VII. POST PENT.

Sedatur tempeſtas maris.

1. A*Scedente* JESU *in naviculam, ſecuti ſunt eum diſcipuli ejus.* Matth. 8. Diſcipulus bonus etiam in arduis à Magiſtro non diſcedit. *Et ecce motus magnus factus eſt in mari.* Etiam ubi Chriſtus eſt, eſt tentationi, & afflictioni locus. Ideo etſi ſis in gratia, eſto vigilans: ſed non concide animo, quia Dominus eſt tecum. *Ipſe vero dormiebat.* Qualis animus, qui in tempeſtate eſt quietus!

2. *Et acceſſerunt ad eum diſcipuli.* Ibid. Huc recurrendum, cum premeris. *Et ſuſcitaverunt eum dicentes: Domine, ſalva nos, perimus.* Duo peccant. 1 Defectu fidei: quod credunt dormientem non poſſe ſalvare. 2. Perturbatione animi ex timore: ideo arguuntur:

Quid

Quid timidi estis. Tu contra in omni tentatione confide in Dei providentia : animum serenum retine , quia omnis turbatio non profutura, aut noxia media arripit.

3. *Tunc surgens imperavit ventis, & mari.* Ibid. Prius ventis, tanquam causæ commotionis, deinde mari. Si vis malum aliquod extirpare, à causa, & radice illud aggredere. *Et dixit mari: tace, obmutesce.* Marc. 4. Dum commoveris animo, *tace, obmutesce*, ne in querelas, in murmura, in indignationem erumpas. Sæpius hoc tibi dixit Deus: rarò es obsecutus. *Et facta est tranquillitas magna.* Confundunt te insensibiles creaturæ, quæ tam prompte obsequuntur Deo.

FERIA II.

Legio dæmonum expulsa,

1. *Occurrerunt ei duo habentes dæmonia, de monumentis exeuntes, sævi nimis.* Matt. 8. Miseriam horum fusius describit. Marc. 5. *Neque catenis quisquam poterat eum ligare; in montibus erat clamans, & concidens se lapidibus : & vestimento non induebatur.* Ita dæmon tractat hominem ; & tamen amatur, cum amatur peccatum. Minimum pejus est omni excogitabili pœna, & licet pœnam minimam fugias, peccatum non horres. Rumpis catenas legum divinarum: laceras vestem gratiæ, &c.

2. Pi-

2. *Videns autem* Jesum *à longè, cucurrit, & adoravit eum.* Marc. 5. Confundunt te dæmones, qui Jesum præsentem timent, quem præsentem tu offendere non vereris. Adorant cum timore: tu amore id præsta. Addunt: *Adjuro te per Deum vivum, ne me torqueas*, expellendo me: quia inexplicabili odio tentare homines desiderant. Quanta igitur opus circumspectione? *Interrogatus, quod tibi nomen est? Respondit: Legio.* Ubi unus intrat, plures trahit. Una passio non domita multas excitat. Unum peccatum patratum ad multa trahit.

3. *Dæmones autem rogabant eum, dicentes: Si ejicis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum.* Ibid. Vide, quam parum possint; ne quidem porcum occupare: quanto minus in te poterunt, nisi tu assentiaris? Ex petitione collige, ad quam vilitatem per peccatum venerint nobiles spiritus. Concessit, quod petiverunt, Jesus, ut doceret tanti esse animã, ut pro ea à jugo dæmonis liberanda, omnis jactura temporalis sit postponenda; ergo & tui honoris & commodi, &c.

FERIA III.

Christus rogatus à Gerasenis discessit.

1. *Et veniunt ad* Jesum, *& vident illum, qui à dæmonio vexabatur, sedentem, vestitum,*

tum, & ſanæ mentis. Marc. 5 Hic ſtatus eſt hominis à peccato liberati. *Sedet*, mira animi quiete; *ad pedes* Jeſu, affectibus humilitatis. *Veſtitus* gratia, & donis ſupernaturalibus. *Sanæ mentis*, ſuarum dominus paſſionum, quæ eum exerrare fecerunt. Quanto felicior hic ſtatus priore? Hunc tibi precare; & ut conſerves, à pedibus Jeſu non diſcede.

2. *Et rogare cœperunt eum, ut diſcederet de finibus eorum.* Ibid. Cajet. hic: *Damnum porcorum timorem majoris damni excitavit*: ne patiantur temporalium jacturam, prælegunt carere Chriſto, quod ſummum eſt malorum. O inſania? Tu eum tene, & non dimitte. Ut ſerves Jeſum, etiam vitæ, & ſanguinis jactura, eſt ingens lucrum.

3. *Cùmque aſcenderet navim, cœpit illum deprecari, qui à dæmonio vexatus fuerat, ut eſſet cum illo.* Ibid. Accepta gratia hoc deſiderium excitavit. Quoties eandem accepi, & necdum habeo deſiderium Deo adhærendi! Jeſus *non admiſit eum, ſed ait: Vade ad tuos, & annuncia illis, quanta tibi Dominus fecerit, & miſertus ſit tui,* Non rejicit illum, ſed prædicatorem facit illum beneficii, quibus? illis ipſis, qui rogabant, ut diſcederet. quare? ut vel ſic agnoſcerent Jeſum, & in illum crederent. O bonitas! quæritcos, à quibus rejicitur. O quoties te ſic quæſivit! Quidde-bes tantæ bonitati?

FE-

FERIA IV.

Offertur Christo Paralyticus.

1. *ET veniunt ad eum ferentes Paralyticum, qui à quatuor portabatur.* Marc. 2. Miserabilis hujus hominis status, sed miserabilior animæ tepidæ, qui nec manus ad operandum, nec pedes affectuum ad se movendum firmos habet. Expertus es id aliquando in te ipso? Utinam non etiam nunc! Vis sanari? quatuor bajulos adhibe: cognitionem tuæ miseriæ, cognitionem bonitatis Dei; & hinc spem salutis, & amorem Dei. Certa est salus hæc conjungenti.

2. *Et quærebant eum inferre, & ponere ante eum, non invenientes, qua parte eum inferrent præ turba.* Luc 5. In domum non dabatur accessus præ turba: Paralyticus tamen per illos quatuor ab omni parte quærit. Agit, quod potest, ne occasio elabatur. Hoc & tu age in negotio animæ. Quod hodie potes, non differ in crastinum. Etsi impedimentum quandoque sufficiens videatur, rationabilius est, ut rentes perrumpere.

3. *Nudaverunt tectum, ubi erat & patefacientes submiserunt grabatum, in quo Paralyticus jacebat.* Marc. 2. In bajulis constantē in ægrum charitatem adverte, & imitare.

tare. Eandem cogitare potes in domino domus, qui non prohibet tabulatum cubiculi perrumpi, in quo Christus prædicabat. Paralyticus verò non timet nomen inurbani, aut importuni, aut confunditur comparere æger. Tantum facit amor sanitatis Et non faciet in te plus amor sanctitatis? Generosa utere resolutione.

FERIA V.

Sanatur à Christo idem Paralyticus.

1. ET *videns* Jesus *fidem illorum, dixit Paralytico: Confide fili.* Matth. 9. O verba amoris, quæ saxeum cor emolliant! *Remittuntur tibi peccata tua.* Non hoc petivit æger, sed sanitatem corporis. Sed majus esse malum animæ docet, quod prius curat. Quam cœcus es, qui hoc non agnoscis! Hinc major tibi cura sanitatis corporis, quã animæ. 2. Peccatum est morborum, & afflictionum causa; ut curet ergo morbum, tollit causam. Non bene medêris morbis, animæ, nisi radicem evellas passionis.

2. *Erant autem illic quidam de Scribis sedentes, & cogitantes in cordibus suis: quid hic loquitur? blasphemat.* Marc 2. Nunquam deerunt, qui, quod sancte feceris, perverse acci-

accipiant. Non deerunt, qui prætextu zeli, tegant invidiam. Si talis es, cogita te cum Scribis illis redargui. *Vt quid cogitatis mala in cordibus vestris*? Confundere, & ne similia posthac judices, cogita, quod sicut Jesus vidit cogitationes eorum, ita videat tuas omnes, seu bonas, seu malas.

3. *Tunc ait Paralytico: Surge, tolle lectulum tuum, & vade in domum tuam.* A paralysi animæ liber, tria age, ne iterum relabaris. 1. Surge per generosas, & sæpius repetitas resolutiones. 2. Tolle lectum id est, ut ait Glossa, *Carnem* à carnalibus desideriis ad voluntatem spiritus attolle. 3. Vade in domum conscientiæ tuæ, & illic habita.

FERIA VI.

Acta post sanatum Paralyticum.

1. PRopterea persequebantur Iudæi Jesum, *quia hæc faciebat in Sabbatho.* Joan. 5. Sub prætextu religionis malitiam exerunt. Bonum opus Jesus præstitit, & persecutione rependitur. Persecutio certa mihi est, si bonus sim inter dyscolos. O si tueri, aut solari me possim cum Christo: *Pater meus usque modo* (hoc ipso Sabbatho) *operatur, & ego operor*: id est: operor opera Patris mei.

At infelicem me! non potero. Opera mea ſapiunt mundum & ſenſum. At non amplius! Operabor cum, & in Patre, ad, per, & propter Patrem meum.

2. *Propterea magis quarebant Iudæi eum interficere, quia Patrem ſuum dicebat Deum.* Ibid. Quo devenimus? per ipſam regularum obſervantiam, per opera, quibus meremur eſſe filii Dei, incurrimus odia dyſcolorum. O quam felix ego, ſi ideò tantum ſim exoſus, quia Deus eſt Pater meus; quia operor, quæ Patri placent. Patiar mi Deus odia; ſed non alia cauſa, quam quod ſim filius tuus, tu Pater meus.

3. *Opera quæ ego facio, teſtimonium perhibent de me.* Ibid. Probat Chriſtus Divinitatem ſuam: allegat teſtimonium Joannis; ſed eo non nititur: majus ſeu firmius addit, opera ſua, *quæ nemo alius poteſt facere.* Probare aliquando ad tribunal Dei debebo, me eſſe filium Dei, ſi gloria potiri velim. Quid allegabo? Nihil proderunt elogia hominum, ubi ſola penſatur opera ſingulorum. Quid fiet, ſi *non inveniantur opera tua plena?* Apoc. 3. Quid agendum nunc, ut tunc te *laudent in propriis opera tua?* Prov. 31.

SABBATHO.

Matthæi vocatio.

℟. *Cum tranſiret inde* Jeſus, *vidit hominem.* Matth. 9. Chryſoſtomus ſer. 30. *vidit illum*

illum Deus, ut ille videret Deum. Ita nec cognoſcere Deum potes, niſi ille per gratiam ſe exhibeat. O vide me Jeſu, ut videam te! *In telonio ſedentem*: tanquam in lucris temporalibus quieſcentem. O falſa quies! *Matthæum nomine:* exprimit ipſe nomen, ut ſciatur ſua indignitas, & dignatio Dei: *Et ait illi.* Etiam dum ſedes in peccato, dum actu peccas, tibi Deus ad cor loquitur: ſed quoties diſſimulas audire! *Et ſecutus eſt eum*, ſtatim, quia Jeſus tranſibat. Gratia venit, & vadit; pertranſit, niſi occupes. *Relictis omnibus.* Cognoſcenti Deum vileſcunt omnia,

2. *Et fecit ei convivium magnũ Levi.* Luc. 5. Ut gratus eſſet, ut gaudium teſtaretur, ut alios hac occaſione ad Chriſtum pertraheret. Aderat enim *turba multa publicanorum, & aliorum, qui cum illis erant diſcumbentes.* Eſne tu tam gratus Deo? quærisne occaſiones boni? Non dedignatur hanc menſam Chriſtus, etiamſi poſſet inde vilior æſtimari, quod cum peccatoribus ageret; quia erat occaſio plures convertendi. Curaſne ita ſalutem proximi? etiam ubi crederes te viliorem habendum?

3. *Et Phariſæi dicebant Diſcipulis: Quare cum Publicanis, & peccatoribus manducat Magiſter veſter?* Lauda tu JESUM, quod cum peccatoribus verſetur: aliàs ubi tu eſſes:

Lauda, quod non tantum manducet cum peccatoribus, ſed etiam ab iis manducari velit. Tanta tui eſt dignatio. ô vilis homo! Noli murmurare, aut aliena facta ſequius interpretari; quia intentionem ignoras.

DOMIN. VIII. POST PENTEC.

Mulier à ſanguinis fluxu curatur.

1. *MVlier quæ erat in profluvio ſanguinis annis duodecim, & erogaverat omnia ſua, nec quidquam profecerat.* Marc. 5. Calamitas corporis melioris ſtatus accendit deſiderium: æſtimat ſanitatem, dum ea caret, erogat omnes ſuas facultates, ut eam recuperet; plus daret, ſi plus haberet. Quanto melior eſt ſanitas animæ! æſtima hanc: Si habes, cura ne perdas, huc omnes animi facultates, intellectum, memoriam, voluntatem impende. Si non habes, deſiderium accende; ſed non ſatis: facultates impende.

2. *Cùm audiſſet de* Jeſu, *venit in turba retro: & tetegit veſtimentum ejus.* Ibid. Cum humilitate, reverentia, & viva fide reparandæ ſanitatis. Ita ad Euchariſtiam eundum. Nec te impediat turba tuorum affectuum pravorum. Semove illam, ut accedas. Quærit: *Quis eſt, qui me tetigit?* Non ut ſciat, qui nihil

nihil ignorat; ſed ut ſe prodat fides mulieris, & illuminentur alii, & mulier ipſa à fide in alias virtutes progrediatur. Diſce ſemper proficere, & deſiderio Chriſti in hoc ſatis facere.

3. *Mulier verò timens, ac tremens*, Ibid. nè increparetur, quod immunda mundum tetigiſſet: & tu non times tot paſſionibus immundus, non tangere fimbriam, ſed ipſam Divinitatem ſumere? *Venit, & procidit ante eum, & dixit ei omnem veritatem*, de morbo ſuo, coram omni populo humilis, & confuſa. Vide profectum à fide ad confeſſionem ſuorum defectum, & publicam confeſſionem. Tu nondum huc es progreſſus? At ille dixit: *Confide filia.* Statim ubi ſe humiliat, vocatur *filia.* Digna eſt hæc gloria, ut per humiliationem à te ematur. *Fides tua te ſalvam fecit.* Si deficis, certe defectu fidei deficis. Aſſueſce actualem fidem ſæpius exercere maxime circa Deum, & ejus attributa.

FERIA II.

Iairi filia reſuſcitatur.

1. ECce *Princeps unus acceſſit, & adorabat eum, dicens: Domine, filia mea modò defuncta eſt: ſed veni, impone manum tuam ſuper eam, & vivet.* Luc. 8. Filia unica, nobilis, tenera moritur. Ne crede ætati. Ubiq; mors

est forte hic dies est ultimus. Domine, tu scis insipientiam meam. Si scis me peccaturam aliquando, potius hoc momento, etiam fulmine me tolle. 2. Si cadas, *modo*, in momento recurre ad Deum. Differre velle pœnitentiam, est velle sæpius cadere.

2. *Et cum venisset, & vidisset turbam tumultuantem, dicebat: Recedite.* Ibid. Ubi Christus accedit, debet recedere, quidquid est mundi. Non sanatur in solidum anima, nisi turbam passionum ejicias. Dic ergo tuis resolute in omni occasione: *Recedite.* Addit: *Non est mortua puella, sed vivit.* Forte respicit ad eos, qui adolescentes se Deo dedicant. Moriuntur civiliter, sed mors hæc somnus est suavis, & quies; dum vere mundum deserunt cum concupiscentiis suis. Si ergo adhuc in te vivunt concupiscentiæ, nondum es mundo mortuus, sed dormis ad tempus, sicut ignis sub cinere

3. *Ipse autem tenens manum ejus, clamavit, dicens: Puella surge.* Ibid. Qui per te cadis, sine manu, & auxilio Dei non resurges. Agnosce tuam infirmitatem: apprehende robur gratiæ. *Et reversus est spiritus ejus.* Quoties tibi dixit, *Surge*: & non est in te reversus spiritus? Anima separata obedit Deo, cur non etiam unita corpori? Ratio utrumque postulat. Quia *sive vivimus, sive morimur, Domini sumus.* Rom. 14. Ah non queratur de

de te Deus : *Vsquequo non vis subjici mihi?* Exod. 10.

FERIA III.

Duo cœci à Christo illuminantur.

1. ET *transeunte* JESU, *secuti sunt eum duo cæci, clamantes: Miserere nostri, fili David.* Matth. 9. *Cæci* oculo corporis, non animæ, qui fide agnoscunt Messiam, credunt potentiam, sperant misericordiam. Forte tu animo magis cœcus es, dum nebulas offundunt pravæ affectiones, ut non videas viam veritatis, nec intelligas sublimen Christi doctrinam. *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt spiritus.* 1. Cor. 2. *Et nescis, quam sis cœcus, & miser.* Apoc. 3.

2. *Dicit eis* JESUS: *Creditis, quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei: Vtique Domine.* Toto processu nec respondit eis JESUS; perseverarunt tamen eum sequi, & clamare. Sequere IESUM, etiamsi te non soletur. Sustine Dominum cum patientia, & longanimitate. Tandem quod quærit, non est sciendi causa, sed vult grandem de sua potentia opinionem haberi. Sublimis de Deo sensus est magnarum actionum origo.

3. *Tunc tetigit oculos eorum, dicens: Secundùm*

fidem veſtram fiat vobis. Ibid. Ecce ad menſuram diſpoſitionis menſuratur gratia. Hinc intellige, quare ſis tam egenus gratiarum; quia valde modica tua eſt diſpoſitio: & conare te poſthac ad ampliores diſponere. Sanatis *comminatus eſt, dicens: Videte, ne quis ſciat.* Non fuit mandatum, ſed myſterium docentis, ſi quæ egerimus apud populum plauſibilia, occulta optemus. Non vult laudari Chriſtus: & cur tu, qui ſine eo nihil potes?

FERIA IV.

Dæmonium mutum ejicitur.

1. *OBtulerunt ei hominem mutum, damonium habentem, & ejecto damonio locutus eſt mutus.* Matth. 9. Magna eſt offerentium charitas, major Dei benignitas. Hanc admirare, illam imitare. Agnoſce te mutum, ſi te loqui vetat de Deo affectus vanitatis, pro Deo reſpectus humanus, cum Deo mentis ad creaturas evagatio.

2. *Mirata ſunt turba dicentes: Nunquam apparuit ſic in Iſraël.* Ibid. Candidi, & ſimplices animi laudant, quæ vident bona. *Phariſæi autem dicebant: In Principe damoniorum ejicit damonia.* Invidus animus peſſimum dat alienis rebus colorẽ. Tanti refert, quo animo

ſis

ſis, ut bene loquaris. Magus pronunciatur Jeſus, & tacet, ac tolerat: & quomodo hæc cogitans indignaberis, ſi quid de te ſiniſtrum proferatur.

3. *Et circuibat civitates, & caſtella, docens in Synagogis, & curans omnem languorem.* Ibid. En quid rependit tantæ injuriæ? cumulabat in eos beneficia, & miracula. Non propterea deſiſte à bono, quia de factis tuis ſiniſtrè loquuntur homines. Si propter eos non cœpiſti!, propter eos non deſiſtas. Reſpice, cui ſervias, & decerne non curare, ſi hominibus non placeas.

FERIA V.

Ad piſcinam invenit Paralyticum.

1. *JAcebat multitudo magna languentium, cœcorum, claudorum aridorum, expectantium motum aquæ.* Joan. 5. Typum habes morborum animæ. Languidi ſunt, quos progredi tædet in via virtutis: cœci, qui non erigunt ſe ad æterna, ſed in caligine peritiorum hærent: claudi, qui in utramque partem jam ad Deum, jam ad mundum inclinant: aridi ſua culpa, qui ſuccum devotionis non guſtant. Vide, an non te reperias in hac multitudine. Cum quanta longanimitate, & attentione expectant motum aquæ deſiderio ſanitatis corporalis! Utinam

tantum tibi esset desiderium sanitatis animæ, tanta intentio ad remedia!

2. *Qui primus descendisset in piscinam post motionem aquæ, sanus fiebat.* Ibid. Quanta fuerit, quam continua singulorum attentio ad Angelum descendentem, quanta concurrentium lucta? At primus solum sanabatur, non magis æger, non diutius expectans; sed primus, & maxime diligens. Vide, quid à te requiratur, ut in anima saneris: attentio ad Angeli inspirationes, ad motum aquæ, seu cordis tui affectus, & diligentiam operandi. Vide, an, & quantum his deficias.

3. *Erat quidam homo ibi triginta octo annos habens in infirmitate sua. Hunc cum vidisset, dicit ei: Vis sanus fieri?* Ibid. Non dubitabat de ejus voluntate Christus, sed ad infirmitates tuæ animæ respiciebat, quæ curari non possunt, nisi tu velis. Ideo ex te quæritur, an revera velis: quia hæc voluntas est primum movens. *Visne?* forte solum velles. Nam si vis, cur repellis media? si vis curari superbiam, cur fugis humilitatem?

&c.

FERIA VI.

Christus sanat eundem Paralyticum.

1. RESpondit ei languidus: *Domine, hominem non habeo; ut cum turbata fuerit aqua, mittat me in piscinam.* Joan. 5. An murmurans hoc dicit, & tacite incusans ministros aquæ, quod ad ditiores accurrant, se miserum deserant? an nude miseriam suam exponens? Fac, ut neutro modo tua causa de te dicatur à Superiore, à subdito, à discipulo, à pœnitente: *Hominem non habeo.* In miseriis animæ tuæ id queri non potes. Nam *Ecce Homo*, Jesus tuus, qui mittit te in piscinam sui sanguinis.

2. *Dicit ei* Jesus: *Surge, tolle grabatum tuum, & ambula:* Ibid. Tria hic habes adversus languorem spiritualem remedia. 1. *Surge:* non expecta, ut sola gratia te erigat, sed tu quoque cooperare. Nec tu solus potes quidquam, nec illa sola: tu cum illa potes omnia. 2. *Tolle grabatum* cupiditatum, ac passionum. Tolle, tolle, crucifige. Tolle eas, rationis, ac voluntatis manibus regendo, in quibus anteà & ratio, & voluntas quiescebat. 3. *Ambula* de virtute in virtutem, studio ac desiderio proficiendi.

2. *Postea invenit eum* Jesus *in templo*, &

dixit

dixit illi : Ecce ſanus factus es ; jam noli peccare , ne deterius tibi aliquid contingat. Ibid. Commemorat beneficium, prohibet peccatum , minatur ſupplicium. Ab imperfectionibus te cohibeant hæc, & ad fervorem ſpiritus moveant : amor , quo tibi benefacit Deus : mandatum illius, ac, niſi feceris, ſecuturum ſupplicium.

SABBATHO.

Chriſtus excuſat Diſcipulos vellentes ſpicas.

1. ABiit JESUS *per ſata Sabbatho : Diſcipuli autem ejus eſurientes cœperunt vellere ſpicas, & manducare.* Matt. 12. Cogita auſteram Chriſti, & Diſcipulorum ejus vitam ad eam uſque famem deductam. Non ſunt eis, ut tibi, præparata fercula ; nec panis quidem. *Admirare*, ait Chryſ. hom. 60. in Matth. *quomodo nullam corporis curam habeant : neque tamen à Chriſto abſcedant.* Præſentia Chriſti eis ſupplebat defectum , & condiebat inſipida. Si hunc ſerio cogitares, ſolicitam , quam habes, corporis curam converteres in animam, nec defectus cibi , aut commoditatum te à Chriſto avelleret per impatientiam, & murmurationem,

2. *Phari-*

2. *Phariſæi autem videntes, dixerunt ei: Ecce Diſcipuli tui faciunt, quod non licet facere Sabbathis.* Ibid. Ecce quomodo obſervant eum, ut criminentur, & famæ demant per miracula acquiſitæ: & invidia veſtitur zelo violatæ legis. Graviora à ſe patrata Sabbatho invenirent, ſi ſe inſpicerent. Sed talpæ in ſe, lynces in aliis minima taxant. Vides, quam turpe ſit obſervare alios, & ſe ignorare? Ubi ſe objicit feſtuca in oculo fratris, converte tu cogitationem ad trabem quæ eſt in oculo tuo.

3. *At ille dixit eis: Non legiſtis, quid fecerit David, quando eſuriit? Quomodo intravit in Domum Dei, & panes propoſitionis comedit?* Ibid. Tacuerunt Diſcipuli ad redargutionem etiam ſibi factam, ut eſt apud ſanctum Lucam: Ideo Dominus eorum defenſionem ſuſcipit. Si vis omnibus injuriis, & calumniis reſpondere, multa incurres, unde plura patiaris. Si taceas, verbum Dei pro te loquetur. Eſt enim ei ſuorum cura: & ſi premi eos patitur, non ſinit opprimi. Repoſita eſt hæc ſpes in ſinu meo.

DO-

DOMIN. IX. POST PENTEC.

Sanatur manus arida.

1. ECce *homo manum habens aridam : & interrogabant eum: Si licet Sabbatho curare?* Matth. 12. ut, si affirmaret ; *accusarent eum* apud Principes ; si negaret, immisericordem apud plebem proclamarent. Utrinque imminebat periculum : ut errorem tamen confutet, eligit Sabbatho curare. Quid tu faceres pro veritate, ubi provideres aliquid te passurum ? Ne timeas à facie hominum. Age, quod æquum, & justum est discreto zelo : & sine cœlum ruere. In manu verò *dextera arida*, considera arida tua opera virtutis, Exarescat tibi sinistra, & vivat dextera.

2. *Et ait homini habenti manum aridam : Surge in medium.* Marc. 3. ut miseria visa moveat affectum se opponentium. *Et ait eis: Licet Sabbathis benefacere, an malè?* id est, an omittere beneficium. Christo ergò idem est, non benefacere indigenti, cum potes, ac eidem nocere. Examina, quo affectu demanda charitatis opera suscipias. Fortè & tu ibi curris, ubi extrahenda est ovis è fovea, ubi proprium aliquod commodum affulget : & langues, ubi proximo est succurrendum.

3. Et

3. *Et contristatus est super cœcitate cordis eorum.* Ibid. Quod nec eum Messiam agnoscerent, nec doctrinam de juvando proximo etiam in Sabbatho probarent. At quanto major est cœcitas tua, quam nebulæ passionum inducunt! Ah noli contristare Christum Domini. *Et dicit homini: Extende manum tuam, & extendit, & restituta est.* Tibi dici puta: Extende manum ad opera virtutis. Quid juvat proponere, aut desiderare, si nunquam ad opus progrediaris. *Exeuntes autem consilium faciebant, quomodo eum perderent.* Unde meliores fieri debebant, inde pejores effecti sunt. Hæc & tu reddis Deo, quoties beneficiis ad malum abuteris.

FERIA II.

Eliguntur duodecim Apostoli.

1. FACTUM *est autem in illis diebus, exiit in montem orare.* Luc. 6. Cogitabant Judæi quomodo eum perderent; Christus quomodo eos salvaret per Apostolos, ut instrumenta. Quantum distant consilia Dei à consiliis hominum. 2. Subducit se, ut cedat eorundem iræ, & docet, incendio non suggerendum pabulum. 3. Docet interpolanda cõtẽplatione opera vitæ activæ, ut colligatur spiri-

ſpiritus ad majora. 4. Docet, ut rectè ores, ſecedendum à ſtrepitu tam externo negotiorum, quàm interno paſſionum.

2. *Et erat pernoctans in oratione Dei.* Ibid. Totam noctem orat, antequàm Apoſtolos deligat; ut doceat, quæ in negotio ſalutis ſunt ſtatuenda, eſſe cum Deo conferenda: idque non obiter, ſed aliquanti temporis deliberatione. Humana prudentia deficit ad ea, quæ ſunt Dei. Erraſti ſæpè, cùm Deum non conſuluiſti; fortè nunquam, ubi conſuluiſti.

2. *Et cùm dies factus eſſet, vocavit diſcipulos ſuos, & elegit duodecim ex ipſis, quos & Apoſtolos nominavit.* Ibid. Et te vocavit Deus, ad Apoſtolicam vitam, & gratis. Quanta vocationis dignitas? quanta tua indignitas? Ne præſume de vocationis gratia, ſi eam non firmes operibus: etiam Judas fuit inter illos, & tunc temporis te ſanctior; & tamen defecit, Quod & tibi evenire poteſt, ſapienter cave.

FERIA III.

Sermo Chriſti in monte habitus.

1. *ET cùm ſediſſet acceſſerunt ad eum Diſcipuli ejus: & aperiens os ſuum docebat eos.* Matth. 5. Ubi ſedet ad docendum Magiſter, acce-

accedunt Discipuli, & audiunt doctrinam. Insidet Deus Magister cordi tuo, aperit os suum per inspirationes: accede, si vis esse Discipulus; & ubi *vocem ejus audieris, noli obdurare cor tuum*. Æstima doctrinam, quam tantus Magister tradit. Statue te illi conformare potius, quàm doctrinæ mundi & carnis. *Beatos* pronunciat eos, quos mundus & caro miseros. Deus non fallitur, ergò mundus. Intelligis hoc? & tamen hujus principia sequeris?

2. *Beati pauperes spiritu.* Ibid. qui amore Dei abrenuntiant caducis omnibus; & animo eorum cupiditatem evellunt, ut nudi nudum Jesum sequantur. Expende quam terrena fastidias, æstimes, spernas, ut iis adhæreas. Quid de iis tibi statuendum sit, ex Christi exemplo disce. At quomodo eum imitaris? *Quoniam ipsorum est regnum cœlorum*. Est convincens beatitudinis probatio: Qui habet regnum cœlorum, beatus est: quis neget? *pauperum est regnum cœlorum*: Veritas æterna hoc dixit: ergò beati sunt pauperes, non quidem possessione illius regni, sed jure ad illud. Quanta bona lucraris, si caduca penitus animo extirpas? 2. Beati sunt beatitudine hujus vitæ, quia nihil desiderant. 3. *Possident regnum Dei.* de quo Paulus: *intra vos est*: quia possident animam suam.

3. Va vo-

3. *Væ vobis divitibus, quia habetis consolationem vestram.* Luc. 6. De iis est sermo, qui affectu immoderato ad caduca feruntur. Ut pauperibus certitudo cœli promittitur, ita his væ æternum intonat. Cor enim eorum ligatum est, ut non valeant ad Deum illud constanter, & integrè erigere. Nam, *incidunt in tentationes, & laqueos Diaboli.* Tim. 6. *Habent consolationem*, non Dei, non solidam, sed *suam* & apparentem. Non es in horum numero? Gratulare tibi, Deo gratias age: & cura ut animum magis, ac magis, à caducis abstrahas, ut sis unicus thesaurus tuus is, qui est omnia.

FERIA IV.

Secunda, ac tertia Beatitudo.

1. BEati mites. Matth. 5. non tantùm qui cohibent turbulentos, & vel minimos iracundiæ motus, sed etiam, ut ait Clem. Alex. l. 4. Strom. *qui infidam, quæ est in anima, pugnam sedant iræ & cupiditatis, & eorum, quæ sub ipsas cadunt.* Hic tibi de te cogitandi tam latus est campus, quam latè se explicat irascibilis, & concupiscibilis appetitus. Confer te cum exemplo Christi in tractandis peccatoribus, in ferendis injuriis, &c. Cogita tibi ab eo dici: *Discite à me quia mitis sum.* Matth. 11.

2. Quo-

2. *Quoniam ipsi possidebunt terram.* Ibid. Quam? olim *terram viventium*: nunc autem terram sui cordis. Hanc non possident iracundi quia æstu quasi extra se rapiuntur: at *qui acquiescit increpationibus, possessor est cordis.* Prov. 15. Id est, qui non iracitur, non commovetur. Quanta hæc est felicitas, hac interna pace, & tranquillitate frui! *Sicut miserabilis est civitas, quæ licet benè sit munita, intus tamen fovet proditores*: ait Chrysost. hom. 34. in Joan. *ita nihil beatius, quam intestino liberari bello.* Hanc beatitudinem ipse tibi dare potes: & quid vetat?

3. *Beati, qui lugent.* Ibid. ex compunctione sua; ex compassione aliena peccata; ex devotione miserias hujus vitæ exulantis à patria; ex desiderio vitæ æternæ dilationem. Vide quid tu lugeas, an Deum perditum, an carnis commoda? an mala corporis, an animæ? *Quoniam ipsi consolabuntur.* A quo? à *Deo totius consolationis.* Ubi? non tantùm in cœlo, ubi *absterget Deus omnem lachrymam*, sed etiam in hac vita, ubi luctum compunctionis, & devotionis, vel comitatur, vel sequitur incomparabilis consolatio. At *væ vobis, qui ridetis* cum mundo, & ducitis in bonis dies vestros, quia in æternum *lugebitis, & flebitis.* Luc. 6.

FE-

FERIA V.

Quarta, & quinta Beatitudo.

1. BEati, *qui esuriunt, & sitiunt*, Matth. 5. ardente desiderio *Iustitiam*, seu omnem Deo serviendi, & placendi rationem, qui desiderio quodam ardente feruntur in actus virtutum, non tantum eos, qui aliquid honoris habent adjunctum, sed etiam qui videntur abjecti, & viles, vel difficiles, & arduí. O quantũ ab hoc ardore deficis! sitis sed *cisternas dissipatas* mundi, *quæ continere non valent aquas* salutis. Jer. 2. Quam facile tibi desipit virtus, cujus exercitium est amarum. Visnè servire, & placere Deo? In hoc consistit salus tua æterna. Excita ergò hanc sitim, sine qua languet omnis virtus.

2. *Quoniam ipsi saturabuntur*: Ibid. Olim, *cùm apparuerit gloria Dei*, Psal. 16. In hac verò vitâ, quia nihil ultra desiderabunt Per ipsum enim desiderium habent, quod desiderant, quia sic Deo serviunt, & placent. Item semper habent, undè sarurentur, quia semper habent, ubi justitiam operentur, ubi Deo serviant; *sive manducent, sive bibant, sive aliud quid faciant*. 1. Cot. 10. Nonne hoc ita vis? nonnè saltem velle concupiscis? O utinam à primo momento vitæ! *Deus det nobis cor omnibus, ut colamus eum, & faciamus ejus vo-*

ejus voluntatem, corde magno & animo volente. 2. Machab. 1.

3. *Beati misericordes*, Ibid. tum corporali, tum spirituali misericordia, intentione pura, motivo virtutis, affectu amplo, etiam ad minimos se extendente. *Quoniam ipsi misericordiam consequentur*: olim quidem, quando *te coronabit in misericordiâ*. Psalm. 102. in hac vita verò per remissionem peccatorum, & abundantiam gratiarum. Quid diceres, si antè horam ivisses ad æterna supplicia, hac evocareris ad vitam, vestireris gratia, ducereris ad cælum? Nonnè magna esset misericordia? Hanc Deus toties exhibuit tibi, quoties peccatum remisit. Vide ergo, undè hanc misericordiam tibi certam facere possis.

FERIA VI.

Sexta, & septima Beatitudo.

1. *Beati mundi corde*, Matth. 5. ii dicuntur, qui tametsi suas habeant imperfectiones, procul tamen sunt ab omni gravi peccato, ac proindè vestiti gratiâ, qui ipsos affectus habent purgatos, & à creaturarum amore avulsos, & ad Deum conversos; qui minimas etiam imperfectiones quanto possunt studio devitant, & toti Deo adhærere conniituntur. Inspice in hoc puncto statum ani-

mæ tuæ: quam es à creaturis avulsus? quam Deo unitus? quo ſtudio declinas imperfectiones? &c.

2. *Quoniam ipſi Deum videbunt:* Ibid. olim quidem *facie ad faciem*, nunc autem *per ſpeculum in ænigmate*, ſive in creaturis. Videbunt illum memoriâ præſentiæ ipſius. hinc delectatio etiam in adverſitatibus: *Memor fui Dei, & delectatus ſum.* Videbunt eum contemplatione, & cognitione ſublimium veritatum, & videndo amabunt, & amando inhærebunt. Maxima hæc beatitudo hujus vitæ: ſed quemadmodum ad claram Dei viſionem nihil coinquinatum pervenit, ita neque ad iſtam pertingit anima immunda. Ut illam obtineas, velles in agone Angelo purior inveniri, Sic ergò quotidiè vive, & mundus eſto, quia fortè hic dies eſt ultimus.

3. *Beati pacifici;* Ibid. qui carnem ſpiritui, paſſiones rationi ſubjecerunt; qui cum proximo in pace vivunt, & charitate; qui alios componunt ad pacem, & reconciliant. Quære hæc in te ipſo. Si invenis, Deum lauda: ſin minus, ab hodie illa cura tanto ſtudio, quanto cupis eſſe filius Dei. Nam iſti *vocabuntur filii Dei*: qui eſt Deus totus ſpiritus ſine carne, totus ratio ſine paſſione, Deus pacis, & non diſſenſionis, quo magis ad hanc ſimilitudinem te credis accedere, tanto certius habes te eſſe filium Dei.

SAB-

SABBATHO.

Octava Beatitudo.

1. BEati, *qui perſecutionem patiuntur propter juſtitiam*. Matth. 5. non autem propter ſua delicta. Certum eſt, quod *omnes, qui volunt piè vivere in Chriſto* JESU, *perſecutionem patientur*. 2. Tim. 3. Ergo ſi non vis recedere à juſtitia, debes *paratus eſſe mori magis, quam patrias Dei leges prævaricari*. 2. Mach. 3. Sed quis tibi tunc animus, cùm vel ſuſtinendum aliquid, vel virtus aliqua, aut regula eſt violanda? Prætendis te JESUM ſequi, & hunc Crucifixum, ſed clavos non vis tolerare: ne quid patiaris, & virtutem, & regulam deſeris. Aut facere, te non imitari Jeſum, aut patere.

2. *Quoniam ipſorum eſt regnum cælorum*. Ibid. tam conſummatum in patria, quam inchoatum in via: quod eſt *Juſtitia, pax, & gaudium in Spiritu Sancto*. Rom. 14. Nam juſtitiam non poteſt perdere, qui mavult mala quæque tolerare, quam vel unam regulam violare. Compara tibi hoc regnum, in quo eſt certitudo futuri. *Nihil horum timeas, quæ paſſurus es*. Apoc. 2. à mundo contradicente, à dæmone affligente, à carne adverſus ſpiritum concupiſcente.

3. *Beati eſtis cum maledixerint vobis homi-*

nes , & dixerint omne malum adverſus vos, mentientes propter me. Ibid. Quis neget beatum, cui Deus benedicit? Nam *benedictio Domini divites facit , nec ſociabitur eis afflictio.* Prov. 10. At Deus benedicit iis, quibus propter juſtitiam mundus maledicit : *Benedictio Domini ſuper caput juſti.* Prov. 10. *Maledicent illi, & tu benedices.* Malach. 2. Et tamen nonnè amas laudes, & benedictiones hominum? Ergo eligis vituperari à Deo? an ignoras illud: *Va cum benedixerint vobis homines?* Luc. 6.

DOMIN. X. POST PENTEC.

De triplici qualitate virorum Apoſtolicorum.

1. VOs *eſtis ſal terræ.* Matth. 5. Natura ſalis, ait Plin. l. 31. c. 7. *eſt mordens, adurens, repurgans, extenuans, exſiccans.* Debet ergo homo Apoſtolicæ profeſſionis quoad ſe eſſe in via purgativa perfectus, & alios prius per hanc viam ducere, quam per illuminativam, & unitivam. Quid dicis de te ipſo? quantum in hac via profeciſti? nonnè plus ſupereſt?

2. *Vos eſtis lux mundi.* Ibid. Secundus gradus viæ Apoſtolicæ nomine *lucis* exprimitur, & intelligitur via illuminativa, in qua per-

perfectus esse debet, quoad se in praxi virtutum desumptarum ex vita, & doctrina Christi. Non sufficit enim purgatum esse, nisi & ornatus sit quoad se, & plenus virtutibus, ut aliis communicare possit, illuminando, errores dissipando, movendo animos. Habesne tu vel unicam virtutẽ in gradu perfecto? quot tibi desunt? quomodo iis studes? Ut aliis apteris, quomodo talenta excolis? an ponis lucernam sub modio:

3. *Non potest civitas abscondi suprà montem posita.* Ibid. Unitiva hîc exprimitur. Ut *civitas est multitudo civium per se sufficiens ad vivendum.* Arist. 3. Polit. ita perfecti, dum uni Deo inhærent, sibi, & aliis abunde sufficiunt ad perfectè vivendum. Vide an tua sufficientia sit unicè in Deo? an soli illi, nihil creaturis adhæreas? an omnia in illum referas? an nihil extra illum quæras:

FERIA II.

De bono exemplo dando ad gloriam Dei.

1. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona.* Matth. 5. Non omnia agi possunt in occulto, non omnia debent in aperto; at quæ agis in aperto, sint

bona non apparenter, ſed verè, ut *unuſquiſque proximo ſuo placeat in bonum ad ædificationem.* Rom. 15. Examina verba tua in communi converſatione, maximè coram minoribus, qui facilè à majore diſcunt, an vana, jactabunda, &c. mores, quam compoſiti: facta, quam regulis conſentientia:

2. *Et glorificent Patrem veſtrum, qui in cœlis eſt.* Ibid. Habes hîc præſcriptam intentionem cordis, qua operandum eſt benè in aperto: primum quidem, ut tu placeas Deo, deindè verò ut Deus ab aliis glorificetur, quatenus agnoſcitur auctor boni. Potes ergò & mutus gloriam Dei promovere. Detrahis gloriæ Dei, ſi quo hominum reſpectu non agis bonum in aperto, quod congruenter potes, aut debes. Examina ergò intentiones tuas, an huc tendant: & ſtatueimpoſterum: *Ego autem ad Dominum aſpiciam.* Mich. 7.

3. *Attendite, nè juſtitiam veſtram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis.* Ibid. Prohibet quærere gloriam inanem. Maximam injuſtitiam facit, qui facit juſtitiam, ut videatur; quia uſurpat ſibi quod Dei eſt, ipſo invito, & prohibente. Eſt enim ſolus Deus *Rex, & Dominus gloriæ.* Pſal. 23. *Soli Deo honor, & gloria.* 1. Tim. 1. Tu ſine gratia nihil potes: Dei gratia eſt, *qua operatur velle, & perficere.* Quod ex opere reſultat, eſt gloria.

Tu

Tu qui nihil feciſti, volcs omnem ſurripere Deo, qui totum fccit:

FERIA III.

De exacta legis obſervantia.

1. *NOn veni ſolvere legem, ſed adimplere.* Matth. 5. Lex ante Chriſtum non erat impleta, ſeu perfecta, venit, ut impleret, ſeu ad perfectiora deduceret: juſſit enim illi addi animam, ſeu affectum internum; adjecit conſilia, &c. Nobis vero adjecit merita ſua, ex quibus eſt gratia ad facilius obſervandum legem. Vide quid debeas Legiſlatori. 2. Obſerva non eſſe ſatis, legem *non ſolvere*, ſed oportet inſuper *implere*, hoc cſt cum perfectione opera regulæ exercere.

2. *Amen dico vobis, jota unum, aut unus apex non præteribit à lege, donec omnia fiant.* Ibid. Exemplum ſuum proponit, qui legem omnem, & ea quæ de ipſo ſcripta erant in Prophetis, exactiſſimè uſque ad minimum ſervare voluit; ita, ut potius cœlum, & terra ſint peritura, quam ipſe non impleat minimum Esnè tu ita ad legem Dei, ad regulas Religionis affectus? Conare omni modo, ut unus apex à te non prætereatur. Rem maximam procuras, ſi curas minima.

3. *Qui ergo ſolverit unum de mandatis iſtis minimis, minimus vocabitur in regno cœlorum.* Ibid. Poſt propoſitum ſuum exemplum quid à te exigat, inſinuat, ut etiam minima mandata, & regulas ſerves. Nullum tam parvum malum, quod non inclinet ad pejus. Nota vocē, *Solverit*: inſinuare, omnia mandata eſſe colligata: ſi ſolvis unum, venis facilè ad diſſolutionem plurium. Vocat *minima*, ut facilitatem obſervandi doceat. Hæc te moveant, ut attendas minimis: & ſi *ſpernis modica, time, nè paulatim decidas.*

FERIA IV.

De ſtudio Legis obſervandæ.

1. *NIſi abundaverit juſtitia veſtra plusquam Scribarum, & Phariſæorum, non intrabitis in regnum cœlorum.* Matth. 5. Plura à Chriſtianis exigit Deus, & ſublimiora, quam exegerit à Judæis. Illis ſufficiebat cortex legis, opus imperatum ponere, vel non ponere prohibitum: à nobis operis anima, ſeu affectus deſideratur: quia majores gratias dat. Hinc colliges etiam majora exigere à Religioſo, quam à ſæculari ob eandem cauſam. Pudeat te, quod à tot ſæcularibus in virtute ſupereris. Time, ne Deus gratias ſubtrahat non cooperanti. Æmulare chariſmata meliora.

2. *Au-*

2. *Audiſtis, quia dictum eſt antiquis, &c. Ego autem dico vobis.* Ibid. Expende quanto in omnibus excellentior ſit lex gratiæ lege antiqua. Nam 1. rudioribus data ſolum craſſiora prohibebat: hæc etiam minuta. 2. Illa in exterioribus hærebat, hæc medullas animæ petit. 3. Illius obſervationi præmium temporale dabatur: hujus æternum. Gratias age, quod te Deus ad hanc legem reſervaverit. Non ſiſte in cortice legis, ſed medullam obſerva.

3. *Eſtote ergo vos perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis perfectus eſt.* Ibid. Ita eſt ille perfectus, ut omnis ſit in illo perfectio, nulla autem, ſed nec minutiſſima, imperfectio. Si cures, ut nulla ſit in te imperfectio, curabis, ut ſit maxima perfectio. Curabis enim, ut ſumme diligas Deum, in quo eſt ſumma perfectio; & diligaris ab eo, in quo eſt ſumma felicitas. Nam quo minus de proprio, aut imperfectione admiſces operi, tanto purior eſt charitas, ex qua operaris. Habes ergo in manu tua & perfectionem, & felicitatem tuam. Sed quam multa tibi tollenda eſt imperfectio!

FERIA V.

De tollendo ſcandalo.

2. *SI oculus tuus dexter ſcandalizet te, erue eum, & projice abs te.* Matth. 5. Per *oculum*

lum Superiores, qui ſunt majoris auctoritatis, intelligit S. Chryſoſt. Hi ſcandalo tibi eſſe poſſunt, ſi humano eorum ducaris reſpectu, ſi quod agunt illi contra regulam ſumas in exemplum, ſi ex eorum affectu, regulam transgrediaris. Perpende qualis ſis in eo genere. *Erue* hunc oculum, mortifica hunc affectum. Regulam attende potius, quæ à Deo eſt, quam exemplum, quod ab homine. Si non ſufficis tollendo, manifeſta cui debes, habebis auxilium.

2. *Si dextra manus tua ſcandalizat te, abſcinde eam, & projice abs te.* Ibid. Per *manum* propinqui, & æquales intelliguntur. In quos plerumque affectus ſolet eſſe major. quia amor eſt inter æquales ut plurimum. Scandalo tibi ſunt, ſi ex nimio affectu plus æquo indulgeas, eorum culpas diſſimules, aliis præferas cum illorum offenſa: inutiliter cum iis verſeris, &c. Agnoſce quam periculoſus ſit hic affectus, quia ut plurimum ſpecie pietatis tegitur,

gitur, ut vix agnoſcatur, donec pereas. Adde quod ſic cauſa eſſe poſſis, ut alter pereat, & anima ejus de manibus tuis requiratur.

FERIA VI.

De dilectione inimicorum.

1. EGo *autem dico vobis: Deligite inimicos veſtros.* Matth. 5. Quis? *qui pri r dilexit nos.* 1. Joan. 4. *Et cum inimici eſſemus reconciliavit nos Deo per mortem ſuam.* Rom. 5. Cogita quod inimicus ſit creatura Dei, ut tu: quod ſi Deum Patrem habes, ille ſit frater tuus, quod ſit ad eundem tecum finem ordinatus: eodem ſanguine redemptus. Dilige eum propter te, quia tibi utilis eſt, quia te exercet ad gloriam: quia ſi dimittis illi, dimittet & tibi Deus. Et cui noces, ſi oderis, niſi animæ tuæ? quia majus eſt tibi malum ipſum odium, quam quod ab illo tibi infertur. Dilige, & diligêris à Deo.

2. *Benefacite his, qui oderunt vos, & orate pro calumniantibus vos.* Ibid. Ad cordis affectum, adjicienda eſt oris, & operis dilectio. Non ſatis eſt, non odiſſe, ſed mandat *diligere.* Dilectio autem non eſt otioſus affectus: ſed opere dæmonſtratur. Quid facis ei, qui te oderit, qui calumniatus fuerit? Non reddis pro malo malum? quid loqueris de eo? ſe-

querisne Paulum, *maledicimur, & benedicimus?* Sequerisne Christum, qui orabat pro crucifixoribus:

3. *Vt sitis filii Patris vestri, qui in cœlis est.* Ibid. En quid lucraris inimicorum dilectione? Vis filius Dei esse? Habes expeditam ad hoc viam: *Dilige inimicum.* In quo scies, quod sis filius Dei, nisi fueris similis Deo, ait S. Chrysost. in imperf. hom. 31. *Hic nonne solem suum oriri facit super bonos, & malos;* Non te conservat, dum tu eum offendis? non dimittit toties tua peccata:

SABBATHO.

Dispositio ad orandum, & prima petitio.

2. *TV autem cum oraveris, intra in cubiculum tuum, & clauso ostio ora Patrem tuum.* Matth. 6. Ut recte ores, secedendum est à strepitu, & corpore, & animo. Objecta movent sensus, sensus sunt fenestræ animæ: si patent, omnis aura ingreditur. In solitudine loquitur Deus animæ ad cor. Ita Christus oraturus secessit ad montes. Multo autem magis secede à tumultibus animæ. Unica passio mota alias de Deo cogitationes non admittit. Hinc collige unde tuarum orationum tam modicus fructus. quia nec sensus compescis, nec animæ motus. Ut in oratio-

ne

ne ſis ita compoſitus, debes extra tempora orationis huic compoſitioni aſſueſcere.

2. *Sic autem orabitis: Pater noſter, qui es in cœlis,* Ibid. Hic omnis orationis ſit ingreſſus, ut cogites, quem ores. *Patrem.* Hinc reverentia, fiducia, & amor comites orationis. Nonne tibi merito exprobret Deus: *Si ergo Pater ſum, ubi eſt honor meus.* Malach. 1. Quam indignus tu tanti Patris filius! Hinc humilitas, tuique abjectio. *Noſter.* Ergo omnes ſumus ejus filii, ergo omnes fratres: ergo omnes à te amandi: ergo ingratum eſt munus, quod offers, niſi ames. *Qui es:* & ſolus quidem *es.* Hinc magna Dei æſtimatio. *In cœlis.* Hinc fervor, cum oratio tua uſque ad cœlos penetrare debeat. Hinc ſcopus petitionum in cœlis, ut non petas terrena. Hæc omnia in te examina; & ſic ſtatue.

3. *Sanctificetur nomen tuum.* Ibid. Hoc primum eſt ex omnibus deſiderandis, ut agnoſcatur ab omnibus Deus, colatur, eique uni ſerviatur: æſtimetur ejus ſanctitas, ametur ejus bonitas, timeatur ejus juſtitia, ſubdatur ejus potentiæ omnis creatura. Atque hic eſt finis noſter, ad quem omnia, & ſingula debemus dirigere. Nonne hoc verbis ſolum petis, factis autem per ſuperbiam evertis? quid petis, dum te tantopere æſtimas, & æſtimari quæris? *Non nobis Domine, non nobis, ſed nomini tuo da gloriam.* Pſal. 113.

DOMIN. XI. POST PENTEC.

Secunda & tertia petitio.

1 ADveniat *regnum tum.* Matth. 6. Petis, vel ut Deus regnet in te: *Regnum Dei intra vos est.* Luc. 17. Vel ut ubique gentium: *Domini est regnum, & ipse dominabitur gentium.* Psal. 21. Vel propriè regnum beatorum per felicem mortem obtinendum: quo simul indicas te jam paratum esse, nihil esse quod te remoretur. Sentisne vere id animo? an tibi, & Deo illudis? Non te remoratur amor vitæ: non affectus terrenorum: Explora: hoc momento moriendum est: quid dicis: Hoc momento renunciandum est omnibus: quid sentis:

2. *Fiat voluntas tua.* Ibid. Quid justius: Ille est regula nostræ voluntatis: abusus est nostræ, si cum illa non consentit. Dominus & Pater noster est: *Omnia quæ præceperit Dominus noster Rex, libenter exequemur servi tui.* 2. Reg. 15. *Omnia quæcunque præcepisti mihi, faciam Pater.* Tob. 5. Facisne quod verbo dicis: facis voluntatem Dei absolutam, per legem, & regulas intimatam: Exples voluntatem beneplaciti in iis, quæ quidem non imperat, sed scis ei placere: an potius vivis voluntate, & placito tuo, ac passionum inclinatione:

3. Si-

3. *Sicut in cælo, & in terra.* Ibid. Modum hic petis faciendæ in terra voluntatis Dei, sicut fit à Beatis. Et cur minus à nobis : An quia liberi sumus : *Ergo velamen habebimus malitiæ, libertatem :* 1. Petr. 2. At quomodo fit in cœlo : Ex puro Dei amore, promptissime, in omnibus, sine discussione. Reperisne hæc omnia in anima tua : Quid si Deus per Superiores ardua imperet, & sensui contraria : O miser : quam parum hic voluntatem Dei respicis.

FERIA II.

Quarta, & quinta petitio.

1. PAnem *nostrum supersubstantialem da nobis hodie.* Matth. 6. Petis corpori, & animæ alimoniam, tanquam *mendicus ante fores divinæ gratiæ.* Corpori quidem *panem*, non luxum, non delicias; ut *habentes quo alamur, hoc contenti simus.* Si ita petis, communi, eoque frugali victu contentus eris. Si deterior obtingat tibi, cogitabis te mendicum accipere illud de manu Dei. Animæ vero, vel verbum Dei, in quo vivit homo, vel SS. Eucharistiam, quam etsi non sumis hodie, petis tamen hodie per communionem spiritualem. *Ergo sic vive, ut merearis quotidiè accipere.*

2. *Et*

2. *Et dimitte nobis debita noſtra.* Ibid. Quanta tu debita contraxiſti. 1. *Totum quod es, illi debes, à quo totum habes.* S. Bernard. 2. Talenta naturæ, & gratiæ Deo debes. Quam ingratus es, ſi eis ad offendendum abuteris, quæ tibi dedit ut amares! 3. Peccata enorme ſunt debitum, quod ſolvere non potes, niſi ex meritis Chriſti. Agnoſce te peccatorem, unde te humilies: ſed Deum miſericordem, unde ad fiduciam erigaris. Sed qui deprecaris *hodiè*, noli *hodiè* iterum debita contrahere.

3. *Sicut & nos dimittimus debitoribus noſtris.* Ibid. Conditio eſt: petis non dimitti tua, ſi non dimittis aliena. *Si enim dimiſeritis hominibus, dimittet vobis Pater veſter.* Ecce bonitatem Dei! *In tua poteſtate futurum de te judicium ponit,* ait S. Chryſoſt. At Deus dimittit ſtatim, cum rogatur, prævenit rogantem gratia excitante, dimittit plene, toties quoties rogatur. Hoc-ne modo etiam tu dimittis? an ſtatim? an ſol occidit ſuper iracundiam tuam? an prævenis alloquendo? an ais: non teneor illi loqui? an toties, quoties? an ais: non ſemel, ſed multoties id mihi fecit: an plene: an dicis: non odi illum, ſed non poſſum ei eſſe familiaris:

FERIA

FERIA III.

Petitio ſexta, & ſeptima.

1. *ET ne nos inducas in tentationem.* Matth. 6. Contracta debita elui petiviſti; petis non contrahere nova. Verſaris inter hoſtes potentiſſimoshomo fragilis, & concupiſcentiis tuis aſſiduè pulſaris. Unus tibi non ſufficis: auxilium poſtulas, ut reſiſtas. Examina quæ tuæ, quam periculoſæ ſint tentationes; & cogita de mediis obſiſtendi. De gratia non dubita, eam *Deus facienti quod in ſe eſt, nonnegat.* Sed adverte: facienti quod in ſe eſt;

2. *Et ne nos inducas.* Ibid. Non petis non tentari, ſed non vinci. Tentari ſæpe prodeſt, & ad meritum, & ad humilitatem, & ad fiduciam in Deum. Vinci, aut non vinci in tua eſt libertate. Sed Deum irrides, ſi petis ſic uti, & libere, te ipſum inducis in tentationem: non minus, quam qui ſe ipſum in fluvium præcipitaret, & oraret Deum, ut non madefieret. Non ergo ſerio petis, niſi te ipſum abducas ab his, per quæ induceris ad conſenſum.

3. *Sed libera nos à malo.* Ibid. Qui nullum ſpecificat, omne malum intelligit, prout adverſatur ſaluti: ſive id ſit corporis, ſive animæ. Quamquam corporis mala, non ſint ex ſe

ex ſe, ſed ex fragilitate tua, ſaluti adverſa. Vide ne opere obſiſtas ei, quod petis, per tuam acediam, aut teporem: forte vis, & non vis piger? forte procraſtinas, aut fingis impoſſibilitatem; aut dicis *Leo eſt foris*. Prov. 22. & ideò manum non adhibes?

FERIA IV.

Non theſaurizandum in terra, ſed in Cœlo.

1. *NOlite theſaurizare vobis theſauros in terra.* Matth. 6. Id eſt: *Nolite diligere mundum.* 1. Joan. 2. Intellige ergò de concupiſcentia carnis, oculorum, & honoris. Et quare? quia mors ut *tinea demolitur*, & ut *fur effodit*. Ut amorem trajicias ad futura, memineris migrandum à præſentibus. Inde illa nondum conſtanter amas, quia his nimium afficeris. Sed ſi *hac nocte repetant animam tuam à te, hæc*, in quibus quieſcebas, *cujus erunt*? quid proderunt? imo quantum oberunt?

2. *Theſaurizate autem vobis theſauros in cœlo.* Ibid. Ibi eſt patria tua; illuc migrandum eſt; niſi præmittas theſaurum, æternũ exulabis. Non eſt ibi comparandus: ſed hic colligendus, eo tranſmittendus, ut te expectet, & eo fruaris. At non parum tranſmittendum eſt: *theſaurus* ſit oportet, & magna,

ac

ac precioſa copia. Concludeergò 1. Nullum tempus, aut occaſionem bene agendi præ-tereundam. 2. Magnis, ac eximiis operibus inſtandum.

3. *Vbi eſt theſaurus tuus, ibi eſt cor tuum.* Ibid. Quod æſtimas, hoc amas, huic cor affigis. Amor enim æſtimationem ſequitur. Amans autem fit id, quod amat; terrenum, ſi terram; cœleſte, ſi cælum; Divinum, ſi Deum. O infelix, ſi *ſtatuis cor tuum declinare in terram*! O inſane, ſi amorem, quo unico precio Deum tibi potes comparare, expendis ad emendum lutum! Intelligis hoc, & tamen adhuc cor tuum affigis creaturis.

FERIA V.

Oculus ſimplex, & nequam.

1. *Lucerna corporis tui eſt oculus tuus.* Matt. 6. oculi nomine intelligitur Superior. Ut oculus dirigit greſſus, & alias operationes corporis, ita Superior te. Ad oculi ductum ſequuntur membra: quomodo tu Superioris ductum? Non utitur imperio oculus, non vi coactiva, non minis in membra, & tamen ſequuntur. Superior tibi à Deo oculus datus eſt. Hunc crede colores diſcernere, te paſſionibus excœcari. Aſſentire vel nuturi. Examina te circa reg. 33. Summarii.

2. *Si oculus tuus fuerit ſimplex, totum corpus tuum lucidum erit.* Ibid. Oculi nomine intel-

intellectum intelligit S. Chryſ. hom. 15. in Imperf. *Hic ſimplex* ſit oportet, id eſt, non obfuſcatus, non erroneis principiis imbutus, quæ à mundo, & carne ſuggeruntur: tum omnis actionum ſeries lucida, & Deo placens erit. Ab intellectu enim ducitur voluntas. Vide, quæ ſint tua principia; an ſimplicia, ad unum Deum tendentia? an duplicia ad Deum, & propria commoda? Conare, puris, veris, & ſimplicibus Denque conſentientibus principiis intellectum imbuere, & mundo, & carni non acquieſcere.

3. *Si oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebroſum erit.* Ibid. Oculi nomine intentionem intelligit S. Aug. l. 2. de ſer. D. Hæc ſemper nequam eſt, quoties aliud reſpicit, quam Deum. Sicut ſervus nequam, qui ſuo Domino detractat obſequia, alteri impendit; multo magis, ſi hoſti. At tu hoc facis, quoties reſpicis vanitatem, & magis tua commoda, quam Dei gloriam. Expende ergò neceſſitatem, & utilitatem puræ intentionis. Fac ut hic oculus ſit ſimplex, & pure in Deum propter Deum tendat.

FERIA VI.

Non ſerviendum duobus Dominis.

1. NEmo poteſt *duobus Dominis ſervire.* Matth. 6. dum diverſa aut contraria impe-

imperant. Duos habes Dominos ; unum legitima, alterum arrogata poteſtate; Deum, & ſenſum Deo rebellantem. Infelix homo, qui hunc non Dominum, ſed tyrannum pateris, te quovis momento prementem! Elige nunc, cui ſervias. Quid fruſtra tentas utrique quod *nemo poteſt*. Dic ergò Deo : *Servus tuus ſum ego.*

2. *Vnum odio habebit, & alterum diliget.* Ibid. Cauſa, cur non poſſis his duobus ſervire, eſt, quod contraria imperent : unus ea, quæ amas, alter ea, quæ odiſti. Quis poſſit contraria jubentibus eodem tempore parere? Quid jubet Deus? ſenſum opprimere, cupiditates frangere, &c. Quid ſenſus? ſibi indulgere, frui creaturis, &c. Non potes ergo ſervire utrique. Ergò legitimum adora, te ei devove : & *ſubter te ſit appetitus tuus, & tu dominaberis illius.* Gen. 4.

3. *Vnum ſuſtinebit. & alterum contemnet.* Ibid. Altera cauſa eſt ex parte tua ; quia non potes ſimul idem velle, & nolle ; deberes, ſi utrique ſervires. Deberes nolle ſervire tuis cupiditatibus, quia unus ſic jubet ; deberes velle eiſdem ſervire, quia alter imperat. Alteri utri ergò renunciandum eſt : Elige, quem vis? Ipſa nomina Dominorum ſufficiunt, ut determines.

SAB.

SABBATHO.

Ponenda temporalium ſolicitudo, regnum Dei quærendum.

1. *IDeo dico vobis, ne ſollliciti ſitis animæ veſtræ, quid manducetis, neque corpori veſtro, quid induamini.* Matth. 6. Nimiam circa corpus, & ejus neceſſaria ſolicitudinem prohibet: quia non minus inutilis eſt, quam ſi quis vellet *adjicere ad ſtaturam ſuam cubitum unum.* 2. Quia cura hæc nimia derogat curæ animæ, quæ potior eſſe debet: *Nonne anima plus eſt, quam eſca?* Quid ergò ſolicitus es tantopere de loco, de functione, de tuis commoditatibus? Quo plus augeris circa iſta, minus animæ provides. Et quam parvam habes animæ? Expende quanto pluris ſit anima.

2. *Scit enim Pater veſter, quia his omnibus indigetis.* Ibid. Docet horum curam Deo remittendam, qui paſcit aves, qui veſtit lilia. Ille enim ſcit, non ſcientia ſpeculativa, ſed ſcientia Paternæ providentiæ. Tua ſollicitudo hîc, aut ibi ſanius vivendi, hoc, aut illud munus ob ſanitatem non ſuſcipiendi, eſt argumentum diffidentiæ. *Nonne hæc omnia gentes inquirunt*, quæ fidem non habent? Conjice te ergò in providentiæ Divinæ ſinum, *quoniam ipſi curæ eſt de te.* 1. Pet. 5.

3. Qua-

3. *Quærite ergo primum regnum Dei, & justitiam ejus.* Ibid. Regnum Dei est gloria ejus, & beatitudo nostra. Justitiæ verò nomine intelliguntur media à nobis ponenda. Huc ergò prima vertenda cura; alias curam hujus postponis alteri curæ. Sed si postponis, certo non acquires. Non post enim Deo placere, si minoris æstimes, quæ ipse mandat pluris æstimanda. Unde fit, ut gratias subtrahat. Deinde tu ipse in id magis laboras quod pluris æstimas. Si ergò sit alterius rei, quã regni cœlorũ potior æstimatio, in eam convertes laborem. At nonne stultum est Dei gloriæ, & cœlo aliud præponere. Sit ergo prima tua cura, quam Jesus mandat. In finem, ad quem creatus es, respice, in media indefesse incumbe.

DOMIN. XII. POST PENTEC.

Vitandum judicium temerarium.

1. *Nolite judicare, ut non judicemini.* Matt. 7. Deus non creavit te judicem alterius, sed socium. *Pater omne judicium dedit Filio.* qui judicat, ejus jurisdictionem sibi arrogat. Justitia postulat, ut, qui non probatur malus, præsumatur bonus esse. Charitas exigit, ut quidquid potes, in meliorem partem interpreteris. Vide quantum peccetur

tur uno judicio temerario. Examina te ipsũ, an & tu judicium Dei tibi arroges. Melius feceris, si te ipsum judicaveris, ut non judiceris.

2. *In quo enim judicio judicaveritis, judicabimini.* Ibid. Hæc pœna est temere judicantium. Justo judicio permittit Deus, ut pariter tales aliorum judicia patiantur. Imo ut in eos defectus incidant, quos aliis appingunt: *Quid judicas fratrem tuum: omnes stabimus ante tribunal Christi.* Rom. 2. & tanto regidius feremus judicium, quanto rigidius proximum quisque judicaverit. *Inexcusabilis es, ô homo omnis, qui judicas.* Quid gravius? Time ergo & Dei judicium, &, cum *unusquisque hominum pro se redditurus sit rationem:* Ibid. causæ tuæ disponendæ potius invigila.

3. *Hypocrita, ejice primum trabem de oculo tuo, tunc videbis ejicere festucam de oculo fratris tui:* Ibid. En remedium tollendo judicio: tuos ipse defectus inspice: si bene perpendas, graviores invenies. *Tuorum tibi conscius peccatorum, quomodo potes de alterius judicare peccato.* S. Amb, in Psal. 118. si reipsa bonum est, quod malum judicas, agnosce quanta tua sit sic judicantis malitia; si dubium est, quare in pejus interpretaris: si aperte malum est, *Excusa intentionem, si opus non potes*, ait S. Bern. ser. 4. in Cant. *puta ignorantiam, puta subreptionem, puta casum.*

F E-

FERIA II.

Commendatur Oratio.

1. PEtite, *& dabitur vobis; quærite, & invenietis; pulsate, & aperietur vobis.* Matth. 7. Medium hoc est ad gratiam, & ad gloriam. Eges gratia? *pete* per humilem orationem; *quære* per debita media orationi conjuncta, *pulsa* per longanimitatem. Hinc tuam orationem inspice, qualis sit: an satis humilis? an ex agnitione propriæ miseriæ procedat? an ita quæras? Petis forte Humilitatem, sed non vis humiliationem: Paupertatem, sed non vis ullum rerum defectū; Patientiam, sed non vis doloris sensum, &c. Hoc verò ipsum est idem velle, ac nolle, petere ac rejicere. Agnosce tuam stoliditatem, deprecare, & statue id observare. *Si quæritis, quærite; convertimini, & venite.* Is. 21.

2. *Omnis enim, qui petit, accipit, qui quærit, invenit; & pulsanti aperietur.* Ibid Hic effectus oratiõis est certus, & infallibilis, quia Deus promisit. Crede, & confide. modo velis ordinata voluntate, hoc est, id quod vult Deus: quia si aliud velis, vis ut ægrotus, quod nocet. *Quodcumque petierimus secundum voluntatem ejus, audit nos.* Joan. 5.

At hoc ſemper obtinebis, ſeu concedat Deus, quod petis, ſeu neget: dat enim æquivalens, quod magis prodeſt. Fortè non ſic oraſti, ſed divinam ad tuam flectere, non tuam divinæ voluntatem ſubdere voluiſti. Grandis hic error eſt; non fiducia, ſed præſumptio.

3. *Si vos cum ſitis mali, noſtis bona data dare filiis veſtris, quantò magis Pater veſter dabit bona petentibus ſe.* Ibid. Argumentum hoc eſt, quo noſtram firmat fiduciam Divina bonitas, & ejuſdem amoris in nos propenſio Paterna. Filios per adoptionem nos ſuos fecit, ſe Patrem. Ut Deus, & Pater ſcit, poteſt, & vult, quod nobis prodeſt. Nec aliud velle poteſt, niſi nos eum cogamus. Nonne id millies in te præſtitit? Quantum tam bono Deo debes? Quid poſthac in eum fiduciæ concipies?

FERIA III.

Anguſta, & ſpacioſa via.

1. *Lata porta, & ſpacioſa via eſt, quæ ducit ad perditionem.* Matth. 7. Homo dum vivit, in via eſt, non in termino. Sed in via quam multi errant! O miſeri in æternum! *Eſt via, quæ videtur homini juſta, & noviſſima ejus deducunt ad mortem,* Prov. 14. Via

lata

lata est, quæ non constringitur lege Dei, & ratione; & abit in effusionem sensuum. O *quam multi ambulant per eam!* O anima mea, quamdiu ambulasti hanc viam! regredere tandem ab errore: arcta concupiscentias tuas intra terminos Legis, ac rationis; Prospice, quia via cupiditatum tuarum, in qua es, *ducit ad perditionem.*

2. *Quam angusta, & arcta est via, quæ ducit ad vitam, & pauci inveniunt eam!* Ib. Via cæli angusta est, quia non admittit id, quod libet, sed quod licet: non potes per eam ire cum jumentis tuarum passionum, cum sarcinis cupiditatum: solus cum solo Deo incedere debes. Non admittit dilatationem pompæ, non comitatum honorum. Abrenunciandum omnibus, si hanc ingredi velis. O miser, tandem adverte, quam procul ab ea fueris. *Pauci inveniunt eam*, & tu non fuisti inter illos. Fatuus splendor rerum terrenarum perstrinxit tibi oculos animi, passiones excœcarunt, ut non videres.

3. *Contendite intrare per angustam portam.* Luc, 13. Per latam ut eas, non est contendendum, naturali impetu raperis. O misera conditio tua, nisi in adversum labores. Per angustam ut penetres, magna contentione est opus; vis tibi inferenda, ut seriò velis, serio operaris; detruncandæ passiones, & affe-

ctus ad creaturas; abjiciendæ ſarcinæ honoris, & amoris proprii, &c. Viſne hæc? ut velis reſpice finem, quia hæc *ducit ad vitam.*

FERIA IV.

Cavendum à falſis Prophetis.

1. A*Trendite à falſis Prophetis.* Matth. 7. ſeu Doctoribus. At qui ſunt hi? In teipſo, concupiſcentiæ, pravi affectus, amor proprius, & creaturarum. Quantæ ab his falſitates: bonum eſſe, æſtimari; malum, contemni: bonum, ſolatia à creaturis captare, malum, negligere, &c. Extra te ſunt, dyſcoli amici, quorum exempla ſequeris, tanquam faces veritatis, à quibus diſcis Superioribus reſiſtere, prava non æſtimare, tibi indulgere, &c. Et nonne horum Doctorum principia es ſecutus? ſed quo tuo damno? voleſne etiam impoſterum.

2. *Veniunt ad vos in veſtimentis ovium, intrinſecùs autem ſunt lupi rapaces.* Ibid. Nullum malum aperta facie venit, ſed ſpeciem boni inducit. Quam facile ergò illudit, niſi intellectus ſit purus, & defœcatus, & fidei, ac virtutum principiis aſſentiantur: niſi animus contra laxorum verba, & exempla ſit obfirmatus! O miſer! nonne expertus es lupos,

pos: quos credebas esse oves : saltem nunc damno tuo sapiendum est. Non attende imposterum, quid blandiatur externe, sed quid in reipsâ sit, quo ducat, quid sequatur.

3. *A fructibus eorum cognoscetis eos.* Ibid. Sicut arborē nosti. Expende nonnihil, quos in te tulit fructus amor tui, amor creaturarum, nonne eos quos Deus nauseat : quos tulerunt familiaritates laxorum : nonne eos, qui in tua conscientia vermem alunt. Agnoscis hoc, & non emendas : Time ne excidaris : *Nam omnis arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & ignem mittetur.* Ibid.

FERIA V.

De facienda Dei voluntate.

1. NOn *omnis, qui dicit mihi : Domine, Domine, intrabit in regnum cœlorum; sed qui fecerit voluntatem Patris mei.* Matth. 7. Non probat eos 1. qui opera quædam præstant ex se bona ex devotione, sed omittunt ea, quæ sunt ex obligatione. 2. Non probat, multa dicere, & pauca facere, multa de Deo cognoscere eximia, & pro illo pauca velle. Nonne ex horum numero es : scis, & dicis de Deo, de virtute multa : sed quid præstas: in angustiis clamas : *Domine, Domine* : sed quid adhibes tuæ operæ?

2. *Qui fecerit voluntatem Patris mei, qui in cœlis est, ipse intrabit in regnum cœlorum.* Ibid. Effatum est infallibile: alia via non intrabis, quam faciendo voluntatem. Dei. Sed quæ est voluntas Dei: hanc per Superiores indicat. *Qui vos audit, me audit.* Luc. 10. Hanc regulæ manifestant, quæ non sunt inventum hominis, sed Dei. *Nisi custodieris, & feceris omnia verba Legis, augebit Dominus plagas tuas, quoniam non audisti vocem Domini Dei tui.* Deut. 28. Vide, num facta tua voluntati Dei consentiant. Quomodo te habes ad Superiorum dispositiones? quomodo ad regulas?

3. *Multi dicent mihi in illa die: Domine: Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, & dæmonia ejecimus? &c.* Ibid. *Tunc confitebor illis: quia nunquam novi vos.* Docere, peccatores absolvere, motus magnos in populo ciere, sunt gratiæ gratis datæ. Si hæc tantum ad Deum adferas, audies: *non novi vos*: Ergò aliud à te postulat Deus, quod aliquo modo tuum sit, tuam cooperationem, tua merita. O quam egenus es hactenus!

Itane coram Deo comparebis? Adde quod potes: nam *etsi feceris quidquid potes*, adhuc *servus inutilis eris*. Deus tamen non ultra id, quod potes, à te exiget.

FERIA VI.

Mundatur Leprosus.

1. *ECce Leprosus veniens, adorabat eum, dicens: Domine, si vis, potes me mundare.* Matth. 8. Confitetur Dominum, credit omnipotentem, fatetur voluntatem potentiæ æqualem; neque ait: munda me: sed desiderium sanitatis ejus voluntati submittit. Agisne ita, cum Deo tuo? exercesne actum fidei, cum quid petis? credisne esse Dominum; posse tibi pro arbitrio concedere, vel negare? subjicisne te, & petita tua ejus dispositioni cum plena resignatione? Ita verò agendum, aliàs petis, quod non vult.

2. *Extendens* Jesus *manum, tetigit eum, dicens: Volo mundare.* O prompta Jesu mei benignitas! O si dum me in S. Eucharistia tangit, dicat: *Volo, mundare* à lepra animæ tuæ. Ostendit se æquè velle, quod rogatur, ac potest. Ergò in iis, quæ spectant ad salutem animæ, *non dicas, per Deum abest.* Eccl. 15. Non dicas, vellem, sed Deus non dat mihi gratiam. Non dat? an quia non potest? Hoc non credis. An quia non vult? falsum est: Non vult quidem per miraculum, vult tamen cum conditione tuæ cooperationis. Tuum ergò est conditionem implere, ut absolute obtineas. At hic est infirmitas tua.

3. *Et confestim mundata est Lepra : Et ait illi* Jesus: *Vide nemini dixeris.* Ibid. S. Ambr. l. 5. in Luc. *Præcipitur*, inquit, *nemini dicere, ut doceret, non vulganda nostra beneficia.* S. Chrysost. hom. 69. ait, *Docens, quam esset alienus ab aura gloria, & jactantia pompa.* Disce hoc & tu: noli aucupari inanes ventos: noli teipsum prædicare, sed Jesum, à quo habes, si quid in te est, quod laudem meretur.

SABBATHO.

Sanatur Servus Centurionis.

1. *Accessit ad eum Centurio, rogans eum: Domine, puer meus jacet in domo paralyticus, & malè torquetur.* Matth. 8. Dominus orans pro servo, confundit eos, quibus est potior cura canis, quam servi. Hoc tu indignum reputas, sed æque indignum est, quod potior sit tibi cura corporis, quam animæ. Nonne hæc jacet paralytica? scis quid agendum: sed ut agas, non est nervus generosæ voluntatis. Hujus defectu quam es progressus? Nec plus spera, nisi emendes.

2. *Ait illi* Jesus: *Ego veniam, & curabo eum.* Ibid. O prompta Jesu mei benignitas!

tas ! vides infirmitatem meam Domine : dic etiam mihi : *Ego veniam & curabo eum*. Discam proximi mei neceſſitatibus, ac morbis prompte advolare. Reſpondens Centurio : ait : *Domine, non ſum dignus, ut intres ſub tectum meum*. Agnoſce viri humilitatem: Concipe vilem de teipſo opinionem, non ægrè feres contemni. Quod quiſque de ſe ſincere judicat, ab aliis judicari, & dici non horret. Quid dicis, quando Jesus ſub tectum animæ tuæ venit ? ſed quamdiu durat ſenſus ille humilitatis ? O turpis, in toties repetito propoſito, inconſtantia !

3. Jesus *miratus eſt, & ſequentibus ſe dixit : Non inveni tantam fidem in Iſraël. Ibid.* Miratur fidem Gentilis hominis : præfert eam Judæis cognitione Dei illuminatis. Addit multos venturos ab Oriente, & Occidente ex gentibus ad regnum Dei, & filios regni ejiciendos. Quot ſunt ex iis ipſis, quos tu contemnis, qui te virtute ſuperant ? Amore, & æſtimatione tui deciperis. Time, qui per vocationem religioſam deſtinatus es filius regni, ne excidas, & alius ſubintret. *Vade, & ſicut credidiſti, fiat tibi. Et ſanatus eſt puer in illa hora*. Vide, quid poſſet fiducia cum humilitate apud Deum.

DOMIN. XIII. POST PENT.

Filius Viduæ ſuſcitatur.

1. CVm *appropinquaret portæ civitatis, ecce defunctus efferebatur, filius unicus Matris ſuæ! & hæc vidua erat.* Luc. 7. Filius unicus, ætate & opibus floridus inopinato moritur. Quis vitæ fidat? Hoc adoleſcentibus cogitandum ſæpe. Plures moriuntur juvenes, quam ſenes; ſed ſæpe imparati; quia ſpes vitæ, quæ lactat, decipit. Quid ſi hæc eſſet hora migrandi? Hoc age, quod ageres, ſi certo id ſcires. Intervenit JESUS, non caſu, ſed deſtinato. O bonitas! quoties & tecum id egit? offendit eum *in porta civitatis*, ubi olim judicia celebrabantur. Mors porta æternitatis eſt. Hic judicaberis. O JESU hic adſis!

2. *Dominus miſericordia motus, dixit illi* (*Matri*) *Noli flere.* Ibid. Habes anima mea Deum, cui proprium eſt miſereri. In hoc figenda ſpes: ab hoc ſolo petendum ſolatium. *Noli flere.* Quæ defles perdita, amaſti poſſeſſa. Quid amas, quæ pereunt: flebis olim amaſſe. Id ama, quod eſt æternum, quod perdere non potes, niſi ſciens rejicias.

3. *Et acceſſit, & tetigit loculum; & ait: Adoleſcẽs, tibi dico, ſurge.* Ibid. Hæc in animam

tuam

tuam per peccatum mortuam agit Deus. *Accedit* per gratiam prævenientem. Unde enim alias de tuo resurgeres: *Tangit* te, vel timore, vel spe futurorum. Inclamat per tot inspirationes, *surge* Ecce, opus Dei est, quod resurgas. Jam autem, quid tuum, adverte. 1. *Hi autem, qui portabant, steterunt.* Animam tuam portabant indomitæ passiones: jam stare illas oportet, & reprimi. 2. *Resedit, qui erat mortuus:* debes te erigere ad æterna. 3. *Et cœpit loqui* cum Christo, gratias agere, laudare, &c.

FERIA II.

Ioannis Baptistæ ad Christum Legatio.

1. *Joannes mittens duos de discipulis suis, ait illi: Tu es, qui venturus es: an alium expectamus:* Matth. 11. Undè mittit: ex carcere. Ergò nec in periculo capitis omittit officium sibi demandatum. Quæ molestia tam levis, quæ cogitationes tuas non avocet à Deo: 2. Non sui causa quærit, qui Christum jam digito demonstraverat, sed discipulorum, ut eis ansam præbeat, illi adhærendi. En zelus animarum, & dexteritas lucrandi. 3. Quære etiam ex te, an Jesum, an alium expectes: an spem tuam ex integro in eo ponas, an in creaturis, &c.

2. *Euntes renuntiate Ioanni, quæ audistis & vidistis.* Ibid. Quid hoc ad quæstionem? seipsum esse, non verborum jactantia, sed rerum exhibitione probat. Eo ipso enim tempore, quo aderant Joannis discipuli, curabat cœcos, claudos, leprosos, surdos, excitabat mortuos, & pauperibus prædicabat. His factis respondet. Profiteris te imitari Christum? operibus hoc probandum est, non nudis verbis asserendum. *Qui interrogabit opera vestra,* Sap. 6. *non pascetur verbis.* Cura, ut opera vocationi respondeant.

3. *Beatus est, qui non fuerit scandalizatus in me.* Ibid. Hoc adjecit, ut Joannes ansam sumeret præmuniendi discipulos, & de sua eos passione instruendi, nè eo tempore scandalizentur ejus humilitate, opprobriis, morte. Sed etiam tui causa dicitur, nè qui imitator vis esse Jesu, pudeat te ejus humilitatis, contemptus, patientiæ, &c. Verè enim scandalizaris, & offenderis his, qui post tantum exemplum hæc fugis.

FERIA III.

Ioannes à Christo laudatur.

1. *QVid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam: hominem mollibus vesti-*

veſtitum? &c. Matth. 11. Ex occaſione quæſtionis factæ, poterant exiſtimare turbæ Joannem, qui Chriſtum Meſſiam prædicaverat, jam mutaſſe ſententiam, aut ſaltem dubitare. Laudat ergò eum à conſtantia ſententiæ, quod non ſit *arundo vento*, huc illuc *agitata*; & à dura educatione, quæ multum conducit ad animi firmitatem. Oppone hic tuam inconſtantiam: ſurgis: incipis domare paſſiones, deſiſtis: proponis rectè agenda, ſed cùm agendum, omittis: recedis à creaturis, mox iterùm accedis: Dole, emenda.

2. *Etiam dico vobis, pluſquam Prophetam. Ipſe enim eſt, de quo ſcriptum eſt: Ecce ego mitto Angelum meum ante faciem tuam.* Ibid. Plus *quàm Propheta*, quia Chriſtum non prædixit, ſed monſtravit: *Angelus*, ab eodem officio Præcurſoris ritè adminiſtrato. Ita fidelem ſervum Chriſtus non laudat, niſi ab officio: & hoc eſt verè laudari. Non qui officium majus gerit, ille laudabilior eſt, ſed qui ſuũ exactius adminiſtrat. Quid ad te de aliis? tu tuum, quod obedientia imponit, adimple. Hocnè curas? vide, quo deficias: & quantum vis à Deo laudari, tantum fidelis eſto.

3. *Inter natos mulierum non ſurrexit major Ioanne Baptiſtâ.* Ibid. eximia Joannis laus! ſed qua dignum ſe præſtitit. Non poteſt Deus laudare, niſi quod dignum eſt laude.

At, ut dignus ſis, Deus facit quidem, ſed non ſine te. Placeret tibi, ſi laudareris à Chriſto; obtinere potes, ſi Joannem animi conſtantia, aſperitate vitæ, ſeu mortificatione tui, zelo Chriſtum glorificandi, Angelicis moribus imitens.

FERIA IV.

Magdalenæ Converſio.

1. *MVlier, quæ erat in Civitate peccatrix, ut cognovit, quod* JESUS *accubuit in domo Phariſæi, attulit alabaſtrum.* Luc. 7. Magdalena ob vitæ licentiam erat urbis ſcandalum. Deus, qui non vult mortem peccatoris, movit illam internè. Ita bonitas illam amat, etiam cum offenditur. Ut cognovit fide Deum, illuſtratione ſeipſam, & ſua peccata; prudentia occaſionem opportunam: ſtatim ſine dilatione accurrit: ſine reſpectu domus alienæ, hominum præſentium, convivii. Quanta te docet! Exercere ſæpius fidem; cognoſcere teipſum; arripere primam boni occaſionem; capere generoſas reſolutiones; non reſpicere homines, cum de ſalute tua agitur. O ſi hæc obſervaſſes hactenus.

2. *Et ſtans retro ſecus pedes ejus, lachrymis cœpit rigare pedes ejus, & capillis capitis ſui tergebat.*

gebat, &c Ibid. *Retrò*. Ex humili confusione declinat oculos Christi ; at convivārum nonpensi habet. At tu si confunderis, oculos hominum declinas. Hæc est tua superbia. Quæ ex amore, & dolore lachrymarum copia, ut potuerit Christi pedes lavare : Quam modicus ergo tuus amor , & dolor, qui nec guttam ebullit, at vide, ut eum accendas motivo tantæ bonitatis Dei.

3. *Et osculabatur pedes ejus, & unguento ungebat.* Ibid. Omnia peccatorum instrumenta coëgit in obsequium. O si & tu, *quod tibi turpiter exhibuisti, jam Deo laudabiliter offeras: & quot in te habuisti oblectamenta, tot de te invenias holocausta.* S. Greg. hom 33. At Christus interim mundabat Magdalenæ animam; extinguebat amorem creaturarum, &c. In hoc tu mille lachrymas funde, ut tandem tui , & rerum creatarum amor extinguatur.

FERIA V.

Christus defendit Magdalenam.

1. PHarisæus ait intrà se , *dicens: Hic si esset Propheta, sciret utique , quæ & qualis est mulier , quæ tangit eum : quia peccatrix est.* Luc. 7. Uno judicio, quot errores committit: 1. Christum non esse Prophetam. 2. Christum ignorare statum Magdalenæ. 3. Magdalenam

lenam jam contritam, esse adhuc peccatricem. 4. Christum debuisse hanc mulierem repellere. 5. Immundum fieri justum, si tangatur à peccatore. Errat, qui temerè alium judicat; & quam graviter? Tu teipsum ad censuram revoca. De alio, si Christum in ejus persona intuearis, meliora senties.

2. *Vides hanc mulierem? Intravi in domum tuam, aquam pedibus meis non dedisti: hæc autem, &c.* Ibid. Sub judicium Pharisæi venerat & Christus, & Magdalena: hujus patrocinium suscipit, de se tacet; sed & Magdalena tacet. Sile, si cujuspiam murmure tangeris; Deus pro te loquetur: Quia ipsa veritas est, non ita, ut homines. Videt, quod es: non quod alter judicat Hujus judicium time, non hominum.

3. *Remittuntur tibi peccata tua.* Ibid. Quid senserit ad hæc verba Magdalena! O solatium! sed quod à dilectione pendet: *Quoniam dilexit multum.* O si id & ego audire merear! mererer utique, si diligerem multum. Nota: non parum, *sed multum*, diligendus est Deus, saltem appretiativè, ut creaturis omnibus præferatur. Itanè amas? Pondera, quanta tibi tui, quanta Dei cura: quis in res creatas, quis in Deum affectus. Non spera remissionem, nisi dederis dilectionem.

FERIA

FERIA VI.

Ejicitur Dæmonium cœcum, & mutum.

1. *OBlatus eſt ei Dæmonium habens, cœcus & mutus, & curavit eum, ita ut loqueretur, & videret; & ſtupebant omnes turbæ.* Matth. 12. Aſtutus dæmon eos occupat ſenſus, quibus eſt via ad fidem, (*fides ex auditu*) & ad cognitionem Dei (*inviſibilia ejus à creatura mundi, per ea quæ facta ſunt, intellecta conſpiciuntur.* Rom. 1.) Ubi ergo via ad cognitionem Dei erepta, quæ boni ſpes ſupereſt? ergo cave, ne hos ſenſus tibi dæmon occupet. Audi verbum, quo erudiaris; vide in creatis increatum Deum. Benignitatem ſanantis expende, quod non rogatus præſtat: quid faciet tibi, ſi ardenter roges? ſcit murmuraturos Phariſæos, quid tum? ſi attendas hominum ſermonibus, nunquam ſeriò ſervies.

2. *Quidã autem ex eis dixerunt; In Belzebub Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Luc. 11. Invidia ſemper de optimo venenum ſugit. Liberatum à dæmone negare non poterant: ergo id occulto pacto Chriſti cum dæmone tribuunt. Si Chriſto tam gravia imputantur, quid miraris leviora tibi affingi? Esnè Deo tuo ſanctior? Id potius attende,

quî

quî Christus tulerit. Non ulciscitur cùm posset, non commovetur. Confutat cum modestia calumniam : Non esse dæmonum se invicem ejicere. Itanè tu calumniis petitus, non sentis: mansuetè toleras : solius intuitu Dei refutas: an magis, nè tuus honor periclitetur:

3. *Si in digito Dei ejicio dæmonia, profectò pervenit in vos regnum Dei.* Ibid. Ex eo, quod Christus non ejiciat dæmonia in Belzebub, infert, quod ejiciat in virtute Dei : alia enim virtute non possunt. Vide, quàm præcludendus omnis diabolo in animam ingressus, cum nulla vi tua eum possis exturbare. Invigila ergo portis sensuum : quia per hos plerumque accessum habet. Nihil concede sensui, quod recta ratio non dictet concedendum.

SABBATHO.

Signum Jonæ Prophetæ.

1. *Magister, volumus à te signum videre.* Matth. 12. Quæ impudentia: viderunt mortuos excitatos, morbos sanatos, cœcos ut surdos restitutos, & signa quærunt: non ut credant, sed ut tentent. Idem tu cum Deo agis. Petis sola ejus virtute fieri, quod in hac providentia facere non potest : intrare regnum Dei sine violentia : liberari à tentatione

ne ſine tua reſiſtentia: virtutem aliquam ſine mediis à te adhibendis. Ita verò Deum tentas: & quæ tua eſt impudentia:

2. *Signum non dabitur ei, niſi ſignum Jonæ Prophetæ:* Ibid. Id eſt ſignum ſuæ mortis: ut ſcias, ſicut *Chriſtum oportuit pati, & ita* per violentiam *intrare in regnum ſuum*, ita tibi non obventurum, niſi vim inferas. Ergo magnanimitate, & generoſa reſolutione eſt opus. Et in hoc miſer deficis. Vide, quam tepidæ ſint tuæ reſolutiones; & quid mirum, ſi nullus eſt effectus:

3. *Viri Ninivitæ ſurgent in judicio cum generatione iſtâ, & condemnabunt eam*: Ibid. quia Ninivitæ, ut ut Barbari, & Gentiles, prædicante Jona pœnitentiam egerunt. Tibi dici exiſtima: ſæculares ſurgent, & te confundent, qui gratiam Dei non in vanum acceperunt, ſed ſua cooperatione efficacem reddiderunt. Et quid tu agis ſocors religioſe: ſigna petis: Non eſt ſignum gratia vocationis: Non ſunt ſigna tot inſpirationes Dei, tot exempla, tot monitiones: &c.

DOMIN. XIV. POST PENT.

Qui ſint Mater, & Fratres Jeſu.

1. ECce *Mater tua, & fratres tui foris ſtant, quærentes te.* Matth. 12. S. Hieron. hîc ait,

ait, hoc Chriſto nunciatum ad inſidias tendendas, *utrum ſpirituali operi carnem, & ſanguinem præferat.* At Chriſtus, quaſi indignas, reponit: *Quæ eſt Mater mea? & qui ſunt fratres mei?* quaſi diceret: cum Dei negotium agitur, nihil mihi eſt cum Matre. Exuiſti & tu omnem carnis affectum? Nihil ſanguini concedis in præjudicium Dei? Cave illud audias: *Qui amat Patrem, aut Matrem plus quam me, non eſt me dignus.*

2. *Et extendens manum in diſcipulos ſuos, dixit: Ecce Mater mea, & fratres mei.* Ibid. Greg. hom. 3. in Evang. *Qui Chriſti frater, & ſoror eſt credendo, Mater efficitur prædicando; ſi per ejus vocem amor Domini in proximi mente generatur.* Ecce virorum Apoſtolicorum dignitatem, qui ſpirituali modo Chriſti Matres fiunt prædicando, convertendo, accendendo ad Dei amorem alios. Accende in te Apoſtolicum ſpiritum, ut hac dignitate potiaris.

3. *Quicunque fecerit voluntatem Patris mei, qui in cælis eſt: ipſe meus frater, & ſoror, & Mater eſt.* Ibid. vult Chriſtus dicere, ſpiritualem ſibi cognationem intercedere cum iis, qui faciunt voluntatem Patris ſui. *Una* enim, ait Chryſoſt. hom. 45. in Matth. *ſola & vera neceſſitudo cum Chriſto eſt, ut voluntatem Dei facias*: ad quam ſequitur amor tenerior. Vides precium obedientiæ. Superior,

Vica-

Vicarius Dei eſt, à quo regitur : ſi quid imponit, nè te ſubtrahe. Hoc unum te moveat: amaberis à Chriſto.

FERIA II.

Parabola ſeminantis, & ſeminati.

1. EXiit, *qui ſeminat*. Luc. 8. Seminator Deus eſt, qui *exiit* bonitate ſe communicando creaturis, potentia producendo, providentia gubernando. Mirare, & ama bonitatem, ſubde te potentiæ, committe providentiæ. Seminator Chriſtus eſt; *qui exiit à Patre, & venit in mundum*, ex amore noſtri incarnatus : Agnoſce amorem, & redde. 3. Eſt quiſque vir Apoſtolicus, qui exit ad proximi curandam ſalutem. Hîc zelo, & ſolida virtute opus eſt; ne dum quærit alienam ſalutem, perdat ſuam. Vide, quantoperè in tua vocatione ſolidas virtutes tibi debeas comparare: quæ deſint.

2. *Seminare ſemen ſuum*. Ibid. Semen ſunt 1. Creaturæ, mundus ager. In hoc & tu poſitus es. Memento Creatoris & gubernatoris tui. 2. Sanguis ac merita Chriſti, & indè profluentes gratiæ; Terra eſt anima, tam ſterilis, quàm fœcunda : quia omnibus dan-

tur.

tur. Admiranda Dei bonitas! miſeranda tot animarum ſterilitas! 3. Eſt doctrina Evangelica, inſpirationes internæ, ager eſt intellectus, æquè etiam ſterilis, qui præter cognitionem, non ulterius dirigit; ac fœcundus, qui voluntatem inclinat. Quanta cura excolendus intellectus ſupernaturalibus principiis! Quàm admirandæ inſpirationes divinæ!

3. *Dum ſeminat, aliud cecidit ſecus viam.* Ibid. Triplicis generis inutilis eſt terra: 1. Secus viam, eſt anima ad creaturas effuſa, intrà ſe non collecta, aperta obviis quibuſque cogitationibus mundi; tanquam viatoribus, quæ conculcant bonas inſpirationes. Undè nullus guſtus, una orationis hora unus annus videtur, cujus finem vix expectas, ut reverteris ad tua ſolatia. O miſera anima, per quam omnia meant, præter Deum! *ſepi ergò viam tuam* horariâ, aut etiam frequentiore recollectione. Urge interdiu matutina propoſita, &c.

FERIA III.

Continuatio ejuſdem Parabolæ.

1. *ALiud cecidit ſuprà petram; & natum aruit, quia non habebat humorem.* Luc 8. Petroſa terra eſt anima jam indurata pravis ha-

habitibus, assueta vivere secundùm sensum: cui ideò non est, nisi modicus devotionis succus, ac indè mille proposita, & agnitæ veritates non unam agunt radicem; quovis affectu amoris, timoris, humani respectus, &c. exsiccantur. Talis semper incipit, & incipiendo desinit. Si talis es, quid facies, cùm venerit Paterfamilias, & ab agro suo fructum requiret? Conclude, quàm studere debeas pravis habitibus edomandis.

2. *Aliud cecidit inter spinas, & simul exorta spinæ suffocaverunt illud.* Ibid. Spinosa terra est anima negociis immersa, & curis inutilibus obruta; cui cura sui, Dei, & æternitatis est postrema; quæ agnoscit veritates supernaturales, sed ob alias curas, v. g. studiorum, aut officii, sibi tempus non assumit eas maturandi. Infœlix anima, in qua suffocatur spiritus Dei! cui studia, vel nimius cum proximo citrà necessitatem agendi affectus, tempora Deo danda suffuratur! Intelligis, quàm omnes alias curas moderari debeas:

3. *Aliud cecidit in terram bonam, & ortum fecit fructum.* Ibid. Addit Matth. c. 13. *aliud centesimum, aliud sexagesimum, aliud trigesimum.* Hæc est anima bona, & optima, opposita tribus prioribus; quia *audit verbum Dei* cum gustu: quia *intelligit* illud expendendo, & dirigẽdo ad praxin: *fructum adfert*

fert in patientiâ, ſive conſtantia ſuperando difficultates. Talis eſſe debes, terra optima, quam nulla prætereat particula boni, qua totis viribus nitaris ad virtutem, ut Deo placeas; nec contentus ſis, fructum dare trigeſimum, ſed connitere ad centeſimum, hoc eſt ad *majorem* & ſemper *majorem Dei gloriam.*

FERIA IV.

Parabola Zizaniorum.

1 *SEminavit bonum ſemen in agro ſuo; Cum autem dormirent homines, venit inimicus ejus, & ſuperſeminavit zizania.* Matth. 13. Quæ ſeminat Deus, etiam in terra optima, corrumpere nititur diabolus, mundus, & caro; idque tam artificiosè, ut dum ſunt in herba, ſive in principio, non diſtinguas facilè granum bonum à zizaniis ob amorem proprium, qui falſis veri colorem inducit. Expende, ſi quæ habes bona, quantis ſunt mixta malis, reſpectibus humanis, intentione minus pura, amore proprio: Et hoc fit, dum *dormiunt homines:* quando non ſerio ſibi ipſis invigilant. Quam ergo in omnem partem vigilandum:

2. *Cum autem crevisſet herba, & fructum feciſſet, tunc apparuerunt & zizania. Accedentes*

Accedentes autem ſervi Patris familias, dixerunt ei: Domine, nonnè ſemen bonum ſeminaſti in agro tuo? unde ergo habet zizania? Et ait illis: Inimicus homo hoc fecit. Ib. Ad te dici exiſtima, videbaris bonum ſemen in herba tyrocinii, jam apparent in te zizania, & cadit ſpes illa, quæ de te habebatur. Quo animo hoc exciperes? Ab inimico homine, 1. à teipſo, qui nimis amori proprio indulſiſti. 2. à ſociis; adjunxiſti te iis, in quibus plus levitatis, quàm ſpiritus; hinc eorum mores contraxiſti, &c.

2. *Servi autem dixerunt ei: Vis, imus, & colligimus ea? Et ait: Non: nè fortè colligentes zizania, eradicetis ſimul & triticum;* Ibid. Vide patientiam Dei, & ſuperiorum cum tuis defectibus. Tolerant ſubindè eos, nè omnino eradiceris, cum ſpe tamen emendationis. Hæc ſi non ſequatur, quam timere debes, ne *in tempore meſſis*, ſeu mortis, dicat Deus: *Colligite primum zizania, & alligate ea in faſciculos ad comburendum* igne purgatorii. Non blandiaris tibi, eſſe modicum, quod igni detur: fortè tunc videbis immanes faſces lolii, parum tritici. Si hoc ſanctè timueris, tunc firmius ſperabis.

S F E-

FERIA V.

Parabola grani Sinapis

1. *SImile est regnum cœlorum grano sinapis, quod accipiens homo, seminavit in agro suo; quod minimum est omnibus seminibus.* Matth. 13. Granum hoc, sunt Evangelicæ veritates. Quàm viles mundo, & abjectæ! Beatos esse pauperes, & qui persecutionem patiuntur: Divitias esse spinas: Jugum Christi esse suave, &c. Sed seminandæ sunt in animam, per vivam earum apprehensionem, & ruminationem. Dic mihi, Jer. 12. *Quare desolatione desolata est omnis terra* animæ tuæ? quia *non recogitas corde.* Noli eas æstimare secundum carnem, ut hactenus æstimasti.

2, *Cùm autem creverit, majus est omnibus oleribus, & fit arbor.* Ibid. Hæ veritates, si eas in bono corde semines, & intelligendis studeas, crescent in arborem ferentem fructus dulces gutturi Jesu, fructus honoris, & honestatis; dum è contrario falsa mundi, & carnis principia ferunt fructus turpitudinis. Attende, quàm hoc verum sit; & tanto magis penetra verum, & genuinum sensum dogmatum Christi, cum desiderio practicandi.

3. *Ita, ut volucres cæli veniant, & habitent in ramis ejus.* Ibid. volucres, intellige sanctos affectus unionis cum Deo, qui, cùm

bene

benè intellecta eſt Chriſti doctrina, in animo oriri ſolent. Hinc enim eſt ſtudium placendi Deo, omnem ejus voluntatem implendi, non minus in arduis, & adverſis, quàm in facilibus, & proſperis. Hinc colligе, cur tu tam generoſis actibus careas.

FERIA VI.

Parabola theſauri, Margaritæ, & ſagenæ.

1. §*Simile eſt regnum cœlorum theſauro abſcondito*: Matth. 13. Hîc eſt religioſa perfectio ob copiam gratiarum: ſed abſconditus ab oculis mundi, & imperfectorum, qui non æſtimant. *Qui invenit, abſcondit*: non quæris, ut invenias? *Præ gaudio illius vadit.* Non habes tuum gaudium in rebus ad perfectionem ſpectantibus; ſed adhuc in vanitatibus, in oblectamentis ſenſuum? *Vendit omnia, quæ habet, & emit agrum illum*, Non relinquis omnia? adhuc tibi per amorem proprium, adhuc creaturis adhæres? ſed quid tandem reperies in manibus tuis?

2. *Simile eſt regnum cœlorum homini Negotiatori, quærenti bonas Margaritas.* Ibid. Negotiatores; cui dixit Deus: *Negotiamini dum venio.* Luc. 19. Sed qualis? ſcruta mundi quæris? an Margaritas cœli? Margarita optima, charitas Dei eſt, ſeu unio cum Deo. Hanc ut obtineas, quid agis; Ille: *abiit,*

& venddiit omnia, quæ habuit, Abire te oportet à te ipso, à rebus creatis abstrahendus affectus, uui obstat perfecto amori. Quàm parum id hactenus feciſti! Ideo friget cor tuum. O ſi ſaltem ab nunc id præſtes.

3. *Simile eſt regnum cælorum ſagenæ miſſæ in mare, & ex omni genere piſcium congreganti.* Ibid. *Sagena eſt* Chriſtiana quævis, & religioſa Congregatio, qua à Deo boni & mali, ſeu tepidi religioſi in mari hujus mundi capiuntur. Es in ſagena, noli tibi blandiri: non enim ideò bonus, aut tutus: ſed tuo conatu, aut fervore fieri debes. Age id maturè, quia ſagena ſenſim ad litus æternitatis trahitur. Ibi *eligentur boni in vaſa, mali autem foras mittentur,* Redde te dignum meliore ſorte.

SABBATHO.

Chriſtus malè accipitur in ſuâ patriâ.

1. ET *veniens in patriam ſuam, docebat eos in Synagogis eorum.* Matth. 13 De Nazareth ſermo eſt, ubi vixit Chriſtus uſque ad 30. ætatis annum. Noluit hic auſpicari Evangelii prædicationem, quia illico contemptus fuiſſet, ſi à fabrili officinâ ad cathedram proſiliiſſet. Voluit ergo comparata per alias civitates fama, eorum animos ad deſiderandum, & acceptandum diſponere. Quid ergò agis?

agis? removenda ſunt impedimenda, & ponenda merita.

2. *Ita ut mirarentur, & dicerent: Unde huic ſapientia hæc, & virtutes? Nonne hic eſt fabri filius? &c. Et ſcandalizabantur in eo.* Ibid. Gaudere eos decebat de Conciveſuo tantæ ſapientiæ, & potentiæ, tam ab aliis honorato, ut paſſim eum ſequerentur: & ecce indignantur. Quantas gratias Nazaretho contulit? hic incarnatus eſt, hic habitavit, hanc exemplo ſuo erudivit. Et jam contemnitur, quia humilis conditionis eſt, quia fabri filius. Ita mi JESU, te pejus tractant, qui plus debent. O ingrati! Recogita gratias, quas accepiſti. Sed quomodo Deum tuum tractaſti: ſi non verbis, certè factis ſpreviſti ejus doctrinam, dum eam ſequi noluiſti.

3. *Et ejecerunt eum extrà civitatem, & duxerunt illum uſque ad ſupercilium montis, ut præcipitarent eum.* Ibid. Quia noluit ibi miracula edere, uti fecerat in Capharnaum. Et hoc ex amore in patriam, quia ſciebat nec miraculis credituros, nè ipſa miracula eſſent illis majoris pœnæ occaſio. In te quot ſigna facit? quot gratias exhibet? Quam curandum eſt, ne ſis tibi cauſa majoris pœnæ! Ingrate! toties eum ejicis extrà civitatem, quoties gratiam non acceptas. Toties eum vis præcipitare, quoties imaginem ejus, te-ipſum inquam, in malum præcipitas.

DOMIN. XV. POST PENTEC.

Mittuntur, & instruuntur Apostoli ad prædicandum.

1. *EVntes autem prædicate, dicentes: quia appropinquavit regnum cælorum.* Matth. 10. Hæc est materia, de qua cum proximo est agendum. Ubique regnum Dei, & media quæ ad illud conducunt, inspira. Recîde alias inutiles conversationes, quæ spiritum dissipant, quibus conscientiam tuam gravas, tempus inutiliter absumis, proximum non ædificas Ut verò hæc cum proximo agas, assuesce eadem tecum agere, tibi ipsi regnum Dei, & media inculca, in meditationibus, in domestica conversatione.

2. *Infirmos curate*, Ibid. solatio spirituali: *mortuos* Deo per peccatum *suscitate*, vel adhortatione, vel absolutione: Leprosos, qui alios seu doctrina, seu exemplo inficiunt, *mundate*, inducendo ad pœnitentiam: Dæmones, pravas consuetudines, publica vitia, *ejicite*, & curate, ut nemo impunè peccet. *Gratis accepistis, gratis date*, non quærendo vestra commoda. Expende, an ita cum proximo egeris: an non hoc vocatio tua Apostolica à te exigat:

3. *Nihil tuleritis in viâ, neque virgam*, Luc. 12. quæ serviat ad vos, contra violentiam,

tiam, defendendos: *Neque peram*, qua cibaria deferatis: *neque panem*, etiam ad necessitatem: *neque pecuniam, neque tuas tunicas* ad splendorem, & pompam. Ita suos amicissimos Deus tractat, quos vult sibi intimè conjunctos, ideò omnino à cura, & affectu terrenorum divulsos. Non eris ergò conjunctus Deo, nisi sis abjunctus à creaturis. O miser! quid iis adhæres, quæ te dilaniant?

FERIA II.

Prædicit Apostolis persecutiones, quas passuri sunt.

1. *Ecce ego mitto vos, sicut oves, in medio luporum.* Matth. 10. Quod ovi inter lupos, hoc vobis eveniet. Magno & intrepido animo ad prædicandum Evangelium est opus. *Tradent enim vos in conciliis, & synagogis suis flagellabunt vos. Et eritis odio omnibus hominibus propter nomen meum.* Quis tibi est animus ad ista: times: erige animum: cogita illud: *Ego mitto vos. Ego*, qui te victorem coronabo, &c.

2. *Non est discipulus super Magistrum, nec servus super Dominum suum* Ibid. Quod te in omni persecutione animare potest, est exemplum Magistri, & Domini tui Jesu. Quas non ille innocentissimus passus est

perſecutiones: Tunc melior eris? cogita hoc identidem, ubi quid tolerandum occurrit: Dominus meus eſt Jeſus, ego ſervus. Quæ gloria mihi, ſi ſors mea ſit eadem.

3. *Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non poſſunt occidere.* Ibid. Concludit, pro gloria Dei, neque mortem timendam: hæc enim animæ nocere non poteſt. Eſne tam generoſo animo? O quam fœlix, ſi vitam in miniſterio gloriæ Dei ponas! Laudas alios, quibus hoc obtigit: cur ipſe non deſideras? At non adeſt Tyrannus. Sis ipſe interim tuus, & occide in te, quod pernicioſe vivit, nempe concupiſcentias tuas.

FERIA III.

Monet Apoſtolos, ut affectu cognationis non impediantur.

1. *Nolite arbitrari, quia veni pacem mittere in terram. Non veni pacem mittere, ſed gladium.* Matth. 10. Pax quædam bona eſt, quam aſcenſurus in cælum, reliquit Apoſtolis. quædam mala eſt, maximè Apoſtolicis viris, quæ innititur affectui cognationis. Hanc qui vult eam ruptam. Cogita, quantum impediat hic affectus functiones Apoſtolicas. Quam ægrè diſcedis à tuis, quã d eos abſens anhelas? quàm facilè eorum gra-

gratia transgrederis regulas ? quàm affligeris eorum afflictione ? quàm leviter exultas eorum prosperitate ? &c.

2. *Veni enim separare hominem adversus Patrem suum.* Matth. 10. Gladius, qui separat hominem à Patre, est lux amandi Deum super omnia. Hanc si observas, jam aliud nihil est, cui affectu adhæreas, quia totus amor huic impenditur. Nondum vidêris admovisse gladium passioni. Caro, & sanguis tibi multum persuadent. Hoc primum præstandum erat, cùm Religionem suscepisti, & necdum id agis. Ergò ad principia revolveris. Saltem jam sic incipe.

3. *Inimici hominis domestici ejus.* Ibid. O quam id verum est ! quid tibi magis domesticum, quam sanguine juncti ? sed nonnè hostes tui, qui inducunt, ut affectum, quem Deo debes, aut ipsis impendas, aut cum ipsis patiaris ? sed quo jure cum Deo subripis ? sed quis tibi major hostis : Expende, quanta à teipso vulnera acceperis, quam palmaria. Quod faceres cum hoste, quem semel in tuam potestatem redigeres, hoc tecum age.

FERIA IV.

De iis, quos Christus pronunciat non esse dignos se.

1. *QVi amat Patrem, aut Matrem plus, quã me, non est me dignus.* Matth. 10. Quod talis sis, non fateberis. Faciam, ut deprehendas. Dic, amas Deum: amo inquis. Super omnia: affirmas. Debes ergò, ut serviasDeo, Patrem aut amicum deserere; debes frequentibus eorum visitationibus abstinere, quæ spiritum dissipant. Non possum, inquis, tam inurbanus esse. Vides, quid magis ames: Et non times horrendum illud fulmen: Non es dignus Deo.

2. *Qui non accipit crucem suam, & sequitur me, non est me dignus.* Ibid. Similitudo morum, conciliatrix est amorũ. Sequar ergo Christi mores, qui vult dignus esse amari. Universa Christi vita est crux perpetua. Nisi crucem tollis, non sequeris, non assimilaris, non amaris. Vides ergo crucis & mortificationis, non tantum utilitatẽ, sed absolutã necessitatem: O delicate! quam terreris sola crucis cogitatione! Age nunc, *si Christi esse vis, crucifige carnem tuam cum vitiis, & concupiscentiis suis.* Galat. 5.

3. *Qui invenit animam suam, perdet illam, qui perdiderit animam suam, propter me inveniet*

veniet illam. Ibid. Unicus ergo animam ſalvandi, ſeu vitam obtinendi modus eſt, vitam perdere propter Deum. Perdis eam, 1. Si ita mortificationem Jeſu in carne tua circumferas, ut vita Jeſu manifeſtetur in te. Durum eſt hoc tibi, ſed neceſſarium. 2. Perdis eam, ſi per amorem totus tranſeas in Jeſum: ut dicas: *vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Chriſtus*. Sed ô quam fœliciter eum invenies quia teipſum invenies in Chriſto!

FERIA V.

Jugum Chriſti ſuave ſuſcipiendum.

1. *VEnite ad me omnes, qui laboratis, & onerati eſtis, & ego reficiam vos. Tollite jugum meum ſuper vos.*. Matth. 11. Quam benignus Deus, qui invitat! quam bonus, qui nos exonerat pondere peccatorum, quo uſque ad infernum deprimimur! quam amabilis, qui nos reficit, cum in via deficimus! Sed quæ tandem eſt refectio: *Tollite jugum meum*. Ergo ita, mi Jeſu, tuos reficis, jugum imponendo? Omnino ita. Quia nullum poteſt eſſe ſolidum, & verum in vita ſolatium, niſi in cruce Jeſu, in qua ſola nos *gloriari oportet*. Vide miſer, quam erres, qui crucem fugis, & ſolatia aliunde mendicas, ſed inania.

2. *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Ibid. In Magistrum tuum se Christus offert, quem meliorem optas: claude mundo Pseudomagistro aures, & Jesum audi. Docet te invenire requiem animæ lassatæ in via iniquitatis, per mansuetudinem & humilitatem, quarum istâ te Deo, & homini propter Deum perfecte subjicis; illâ injurias ultra sensum non admittis. Hinc collige cur jugum Christi tibi grave sit, quia illud non portas cum humilitate, & mansuetudine: cur pacem animi aliquando amittas, &c.

3. *Iugum enim meum suave est, & onus meum leve.* Ibid. Jugum vocat vel legem Evangelicam, vel adversitates & persecutiones, vel difficultatem, quæ sentitur in lucta spiritus adversus carnem. Vocat *suum*, quia quantumcunque sit, illud nobiscum subit, gratia nos sua adjuvando. *Conjungeree rgò Deo, & sustine.* Eccl. 2. Nec querere esse grave, cujus potiorem partem Deus ipse supportat. Generosa hîc resolutione est opus.

FERIA VI.

Joannes Baptista occiditur in carcere.

1. *HErodes natalis sui cœnam fecit Principibus, &c. Cumque introisset filia ipsius Herodiadis, & saltasset, &c. juravit illi: Quidquid*

Quidquid petieris, dabo tibi, licet dimidium regni mei. Marc. 6. Quanti æstimat levem choream insanus, pro qua dimidium regni pollicetur! At major est insania, qui pro una voluptatula renunciasti regno cælorum, &c.

2. *At illa præmonita à Matre suâ: Da mihi, inquit, hîc in disco caput Ioannis Baptistæ.* Matth. 14. Consilium petit ab hoste Joannis: quid mirum, si mors ejus suggeratur? Pejus tu agis, si rerum agendarum consilium petas à mundo, à carne, à tuis passionibus. Quoties tibi suggesserunt caput, non Joannis, sed Christi? quia quoties peccas, quantum est in te, Christum occidis, quia ponis eandem causam, ob quam occisus est. Stulte, rationem consule in rebus agendis, non appetitum.

3. *Et contristatus est Rex.* Marc. 6. Quia Joannem æstimabat, & suam insaniam advertit. Noli præceps esse in decernendo. Age omnia præmeditatò, post acta non pœnitebit te. *Propter jusjurandum, & propter discumbentes, noluit eam contristare.* Timet violare temerarium & scelestium juramentum, non timet innocentis cædem. Non vult mereticulam contristare, & non timet Deum offendere. Nonnè tu ita agis cum appetitu tuo? *Et decollavit eum*, quem sciebat sanctum & innocentem. Ad quæ scelera deducit, vel una infrenis passio! Et tot tu habes, quas nondum domas?

SABBATHO.

Quinque panibus, & duobus piſciculis, ſatiantur quinque millia hominum.

1. *ACceſſerunt ad eum diſcipuli ejus, dicentes: Deſertus eſt locus, & hora jam præteriit; dimitte turbas, ut euntes emant ſibi eſcas.* Matth. 14. Quam conſtans & fervens turba in audiendo Chriſtum! quam tu languidus, & incurius ad ejus inſpirationes! Diſcipulorum cura diffidentiam oſtendit. Orant dimitti turbas, ut emant cibaria. ajunt, ducentorum denariorum panes non ſufficere, &c. Tu contrà, omnem tuam fiduciam in Deum conjice, maximè in iis, quibus humanis viribus mederi non potes; & dic toto affectu: *Tibi derelictus eſt pauper.* Pſal. 10.

2. *Et cum juſſiſſet turbam diſcumbere ſuper fœnum.* Ibid. Quos paſcit gratia, vult in humili ſui cognitione quieſcere. *Accepit panes, & diſtribuit diſcumbentibus, quantum volebant.* Joan. 6. In manibus Chriſti multiplicantur panes. Utcunque parum ei dederis ſincero animo, cum fœnore recipies. Si nihil accipis, non eſt illiberalitas Domini, ſed tua, qui nihil ei in manus conſignas. Private amore illius minimâ voluptate, ille animo tuo incomparabile reddet.

3. Je-

3. JESUS *ergo cum cognovisset, quia venturi essent, ut raperent eum, & facerent eum Regem, fugit in montem,* Joan. 6. Habes in illa turba gratum animum, quæ per miraculum accepto beneficio, & *magnum Prophetam* proclamavit, & regem creare voluit. Quam ingratus tu es, qui ipsis Dei gratiis ad ejus offensam abuteris! Habes in Christo honoris fugam. Ad crucem currit, quam *desiderio desideravit*; & *immolatus est, quia ipse voluit*: ab honoribus fugit. At tu contrarium facis. Non te pudet?

DOMIN. XVI. POST PENT.

Christus super aquas ambulans.

1. NAvicula *in medio mari jactabatur fluctibus, &c. Quarta autem vigilia noctis, venit ad eos ambulans super mare.* Matth. 14. Tota nocte luctati sunt: *Erat enim ventus contrarius.* Vidit Dominus ex monte, & subvenire distulit: *Erudiens nos*, ait Chrysost. hom. 51. in Matth. non cito solutionem quærere advenientium laborum, ad quos eos disponebat, sed expectare tempus, quod ipse disposuit, & interim generose tempestati resistere. Idem te in omni tempestate adversitatum, & passionum tuarum docet JESUS. Quid agis inter ventos saluti contrarios? quo-

mo-

modo decertas? Non ponis remum? non tedas arbitrio tuarum affectionum:

2. *Et videntes eum ſuper mare ambulantem, turbati ſunt, dicentes: quia phantaſma eſt.* Ibid. Illuſionem putant realem Chriſti præſentiam, quia ambulat ſuper undas. Quoties tibi videtur phantaſma Dei inſpiratio; quæ fertur ſuper mare tuorum affectuum; quæ dictat mare mundi calcandum generoſo deſpectu? Et ideo, quia illuſionem æſtimas, pateris te potius mundi fluctibus involvi. Vide, quam in multis tibi imaginatio ſit corrigenda. Id enim, quod res tibi difficiles reddit, non tam ſunt res ipſa, quam imaginatio.

3. *Statimque* JESUS *locutus eſt eis, dicens: habete fiduciam. Ego ſum: nolite timere.* Ibid. In hoc diſcrimen adduxerat eos JESUS: quia, ut ait Marc. c. 6. *coëgit eos aſcendere in naviculam:* cum in terra tuti eſſent. Ideo eis etiam ſubſidio adeſt. In quidquid difficultatum per obedientiam ducaris, *habe fiduciam:* Deus eſt, qui tibi id impoſuit per ſuperiorem, quem regit. *Noli timere:* ipſe te non deſeret. Tu age, quod tuum eſt.

FERIA II.

Petrus ſuper aquas ambulans.

1. PEtrus *dixit: Domine, ſi tu es, jube me venire ad te ſuper aquas.* Matth. 14. Amor

hoc

hoc fuit, non ferentis moram veniendi ad Chriſtum. Petit juberi; credens, obedientiam ſuppleturam, quod viribus humanis deeſt. Etiam *ſuper aquas*, & per pericula confidens, ſe juſſu Domini tutum futurum. *Et ipſe ait: veni. Et deſcendens Petrus de navicula, ambulabat ſuper aquam, ut veniret ad* JESUM: Vide, quam fervens, quam intrepidus ad juſſum DOMINI. Si tanta tibi eſſet fiducia, quid non ageres per obedientiam?

2. *Videns autem ventum validum, timuit.* A magna fiducia ad diffidentiam delabitur. Ita mutamur repentè, niſi conceptam mentem firmamus ſæpius. *Et cum cœpiſſet mergi.* Non ventus fuit, qui diſcrimen poneret, ſed timor ex diffidentia. Nihil unquam præſtabis magnum, niſi ſingulari fiducia te erigas. Cum enim per te nihil poſſis, ei debes per fiduciam jungi, qui poteſt omnia. *Clamavit: Domine ſalvum me fac:* ipſo ſtatim principio titubationis. Non differ in tentatione ad Deum recurrere.

3. *Et continuo.* Ibid. Nec JESUS differt auxilium. *Extendens manum ſuam*, prior quam Petrus: *apprehendit eum.* Vide benignitatem, & potentiam JESU; & in ea confide. *Et ait: Modicæ fidei, quare dubitaſti?* Inſinuat ex modica fide fuiſſe periculum, non ex vento. O quoties tu arguendus es modicæ fidei, cum ob aliquam difficultatem munus quodpiam

piam detrectas! Ipſe tibi, cum timor ſuboritur ad magna & ardua te reſolvendi, illud ingere: Modicæ fidei, noli dubitare.

FERIA III.

Accuſantur Diſcipuli de illotis manibus, & defenduntur.

2. *Quare Diſcipuli tui transgrediuntur traditionem Seniorum?* Matth. 15. Phariſæi exterioris ſolum munditiei cultores, interioris incurii, taxant diſcipulos, quod cibum ſumpturi non lavent manus. Et quodnam hoc eſt delictum? At illud eſt grande, quod interius ſitis pleni ſpurcitie. Noli eſſe Phariſæus, qui exteriora colas, interiora negligas. Quæ ſub oculos hominum cadunt, per ſe Deus non judicat, ſed quæ in animo latent. Ergo hæc tibi potius cavenda ſunt.

2. *Ipſe reſpondens, ait illis: Quare & vos transgredimini mandatum Dei, propter traditionem veſtram?* Ibid. Quæ erat: causâ offerendi Deo ſacrificii poſſe negari parentibus alimenta. Corripit ergo eos, quod ſub prætextu religionis infringant mandatum. Quid igitur tibi dicet, ſi quam infringis regulam, ut placeas homini, ut accommodes te genio aliorum? non poteris te exculpare; quia nihil excogitare potes, quod Deo præferre valeas.

3. *Hy-*

3. *Hypocrita, bene prophetavit de vobis Isaias: Populus hic labiis me honorat; cor autem eorum longè est à me.* Ibid. Ostendit, eos magis esse reos, quam discipulos; quia utut scrupulosi sint in lege, non ex corde, & affectu Deo serviant. Nonne etiam in te hæc correptio procedit? nonne magis ad oculum hominum servis, quam ut Deo placeas? Umbras virtutum colis, & interim non tollis pravos affectus, qui animam inquinant.

FERIA IV.

Mulier Chananæa pro filia deprecatura, Christum accedit.

1. ET *ecce Mulier Chananæa.* Matth. 15. ubi audiit Christum advenire, statim *à finibus illis egressa*, oblatam occasionem arripit, docetque te gratiæ occurrere, ne in vanum prætereat. *Clamavit: Miserere mei Domine fili David*, plena fide & spe, suum dolorem exponit de filiæ malo: *Filia mea malè à dæmone vexatur.* Nihil petit, exposuisse contenta. Credit, ut omnipotentem posse, ut pium velle: de cætero se ei resignat. Quantis virtutibus mulier ethnica te confundit!

2. Qui

2. *Qui non respondit ei verbum.* Ibid. Donec *omnis fœmina fides, modestia, ac prudentia manifestaretur,* ait Euthym. Si differt petita Deus, cogita, quod plures velit à te virtutes petendo exerceri. Proinde non elanguesce, sed insiste. *Discipuli,* miserati sortem mulieris, *rogabant eum dicentes: Dimitte eam,* quare? an ut afflicta solamen referat? an ut miraculo glorificetur Deus? Non: sed *quia clamat post nos.* Ut imperfecti suam molestiam allegant. Nonne hæc quoque est tua imperfectio? oras nempe liberari à malo, potius quia est tibi, quam quia Deo gratum.

3. *Ipse autem respondens, ait: Non sum missus, nisi ad oves, quæ perierunt: domus Israël.* Ibid. Nihil suo clamore, nihil discipulorum intercessione videtur impetrare. Imo durior responsio à mitissimo Domino aperta repulsa censeri potest. Durat tamen concepta spes, & magis accenditur desiderium. Sed id ipsum est, quod Jesu summe placet. Quare & tu rejectus non abjicere, repulsus accede. Sola perseverantia est, quæ impetrat. Venisti ad oves Domine, quæ perierunt? O quod solatium mihi, qui *erravi tanquam ovis, quæ periit.* Psal. 118.

FE-

FERIA V.

Sanatur filia Chananæa.

1. A*T illa*, Matth. 15. constantissima, *venit* ut desiderio plena, ita fiducia: *Et adorávit eum* cum profunda humilitate; *dicens*, cum verecunda modestia: *Domine*, cui obediunt omnia, *adjuva*, quia potes, *me* in filiæ malo afflictam. Quot virtutes orationis comites! Qui respondens, ait: *Non est bonum sumere panem filiorum*, gratiam miraculorum promissam Judæis, tanquam filiis, *& mittere canibus*, Gentibus Idololatris. Præter Domini morem acerba responsio! Quid tu agere soles ad falsum verbum! Quid ad repulsam repetitam? Quid vero hæc mulier?

2. *At illa*, Ibid. sine sensu aculei, quem tu non dissimulares; sine murmure, in quod tu erupisses; *Dixit: etiam Domine:* prudenter, & humiliter admittit se esse veluti canem; & inde instanter petit tractari ut canis à tam bono Domino: *nam & catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa Dominorum.* Quanta constantia, patientia, prudentia, humilitas, fides!

3. *Tunc* victus constantia & humilitate Jesus, *ait illi*, Ibid. admirantis in morem ad præsentium instructionem, ut dum unam erigit, plures confirmet: O *mulier*, non jam canis:

canis: mutasti affectum, muto vocabulum. *Tu te cognovisti canem, ego jam te agnosco hominem.* S Aug. serm. 61. de temp. *Magna es fides tua.* non sunt nihil etiam cæteræ virtutes, sed fides laudatur, quæ illas imperavit: *Fiat tibi, sicut vis.* quasi dicat: Ecce habes ad tuum velle, meum posse. Magnum bonitatis divinæ argumentum, in qua speres, & totus innitaris.

FERIA VI.

Sanatur surdus & mutus.

1. A *Pprehendens eum,* Marc. 7. surdum & mutum, quem alii adduxerant, *de turba seorsum* Curandæ spiritualis surditatis, & mutitatis remedium est, secedere à strepitu mundi, pravorum affectuum, & levitate conversationis; & recedere in seipsum humili suæ vilitatis consideratione. Anima in hac solitudine melius audit verbum Dei. *Misit digitos in auriculas ejus,* ut clauderet eas vanitati, & hoc est secundum remedium, munire sensus digito Dei, seu gratia S. Spiritus, ne pateant mundo. *Et tetigit linguam ejus* digito suo salivâ imbuto, per quam gratia designatur, quæ posthac linguam regeret. *Et suspiciens in cœlum*: tertium remedium est incipere considerare cælestia. *Ingemuit.* quartum remedium est ad ea aspirare. Examina

re,

te, an affectu recedas à sæculo, an munias sensus, an regas linguam, an mediteris cælestia, an ad ea aspires. Vide, quid emendes.

2. *Et ait illi: Ephpheta, quod est, adaperire.* Ibid. Quoties ait & tibi: *Aperi mihi soror mea sponsa,* Cant. 5. *Et statim apertæ sunt aures ejus*: Tu autem dissoluta linguæ licentia loqueris vanitatem, & lingua tua est lingua iniquitatis. Et quamdiu hæc? Et nondum finis est turpitudinis tuæ?

3. *Et præcepit eis, ne cui dicerent*; Ibid. tanquam à jactantia omnino alienus, cui tu plus forte servis, quam Deo. *Quanto autem præcipiebat, tanto magis plus prædicabant.* Laus est benefactoris, velle latere; sed gratitudinis obligatio est, beneficium æstimare, & prædicare. Quanta hoc titulo Deo debes! *Dicentes bene omnia fecit*, qui nihil mali velle potest. O si aliquando & Deus dicat de te: *Bene omnia fecit!* quod tibi solatium? si habere id cures, habebis.

SABBATHO.

Reficiuntur quatuor millia hominum septem panibus.

1. *CVm turba multa esset, nec haberent, quod manducarent, ait discipulis: Misereor su-*

ſuper turbam. Marc. 8. Quanta vis & gratia Domini tam multos ad ſe trahentis! & tamen tu toties ei reſiſtis? *Videte, ne recuſetis loquentem.* Hebr. 12. Quantus in turbas affectus & miſeratio! 1. ob fervorem & ſtudium, quo eum ſequebantur: *quidam enim ex eis de longe venerant*, qui ſi dimittantur, *deficient in via.* 2 ob conſtantiam, *quia jam triduo ſuſtinent me.* 3. ob patientiam: *non habent, quod manducent*, & famem ſine murmure ſuſtinent. Habes tam bonum Dominum, & cur te non committis ejus providentiæ? Tu vix ad horam illum ſuſtines. *Væ his, qui perdiderunt ſuſtinentiam!* Eccl. 5.

2. *Si dimiſero eos jejunos in domum ſuam, deficient in via.* Ibid. Vides pro te ſollicitum Deum? Quid ergo times hîc, aut ibi vivere ad ſuperiorum diſpoſitionem? quid deerit tibi, ſi DEUS eſt tecum? Time magis, ne tu deſis DEO. Et vere dees, ſi ejus providentiæ te non committis. Deus tibi ipſi, dum præpoſterâ providentiâ, DEI providentiam à te arces.

3. *Et accipiens ſeptem panes*: Ibid. Hæc erant univerſa annona pauperis JESU, & duodecim Diſcipulorum. *Dabat diſcipulis, ut apponerent.* Quam non conceperint illi fiduciam in DEI providentiam, cum viderunt tam paucos panes turbæ tantæ, virtute DEI ſufficere! *Et manducaverunt, & ſaturati ſunt.* Ita vera

vera fiducia non confundit unquam confidentem. Quid ergo luctaris, cum demandato officio, cum loco nimiâ corporis tui curâ? Dic generose cum Job, *Etiamsi occiderit me, sperabo in eum.*

DOMIN. XVII. POST PENT.

Cavendum fermentum Phariſæorum.

Luc. 12. *ET cum veniſſent diſcipuli ejus trans fretum, obliti ſunt panes accipere.* Matth. 16. Quam ſuavis illis fuit cum Domino converſatio, quæ etiam neceſſariorum oblivionem induxit! O ſi tu ſaltem ſuperfluam tui corporis curam deponeres! Faceres, ſi dulcius cum Deo verſareris. *Qui dixit illis: cavete à fermento Phariſæorum.* Chriſtus panem animæ magis curandum oſtendit, qui eſt verbum Dei, & curandum, ut ſit ſincerus, non corruptus. Ita ſæpe Dominus ſermonem de rebus ſpiritus inducit, tibi in exemplum. *At illi cogitabant, quia panes non accepimus.* Inhærent ſuæ inutili curæ. Ita tu ſermones ſpirituales vel transfers ad inutiles, vel ſi ab alio ſancti miſcentur, tu tuis levibus inhæres.

2. JESUS *autem dixit: Quid cogitatis intra vos, modicæ fidei, quia panes non habetis?* Ibid. Damnat eorum nimiam de pane curam, ac corporis ſtudium. *Non recordamini*

quinque panum in quinque millia hominum, &c. neque ſeptem panum in quatuor millia ad ſatietatem diſperſorum? quaſi dicat : mihi cura corpori veſtro providendi remittatur, & ego faciam. O ſi huic te conſignares providentiæ , quam eſſet tibi facilis obedientia, quam dulcis paupertas, quam amabilis patientia!

3. *Quare non intelligitis , quia non de pane dixi vobis : Cavete à fermento Phariſæorum? Tunc intellexerunt , quia non dixerit cavendum à fermento panum, ſed à doctrina Phariſæorum.* Hoc malum fermentum, axiomata mundi, amoris proprii, hominis veteris principia. Ab hoc fermenro tibi cave: alias animam tuam putrefaciet, nec ſapiet panis optimus, qui eſt *facere voluntatem Patris.*

FERIA II.

Curatur cœcus Bethſaidæ.

1. *ADducunt ei cœcum , & rogabant, ut eum tangeret; & apprehenſa manus cœci, eduxit eum extra vicum.* Marc. 8. Quare non curat eum in ipſo loco? Bethſaida erat pagus, in quo multa ſigna & virtutes fecerat Dominus, & tamen nondum credebant. Unde arguuntur Matth. 11. quod non correſpon-

derint

derint gratiæ: *Væ tibi Corozain, væ tibi Bethſaida, &c.* Eduxit ergo eum Dominus, ſignificans, ſi non cooperetur, non ſanandum. Ita res habet in omni animæ morbo. Quot gratias accepiſti? quam vero parum correſpondiſti? Et vis ſanari?

2. *Et exſpuens in oculos ejus,* Ibid. ſalivam primæ gratiæ, quia inciperet videre, *& impoſitis manibus* ſuæ potentiæ, *interrogavit eum, ſi quid videret. Et reſpondit: Video homines tanquam arbores ambulantes.* Jam habet principium videndi; ſed humana videntur ei magna, homines videntur ingentes arbores. Parum luminis non ſufficit, ut non decipiaris. Cum & confuſus eſt viſus, & quæ mundi ſunt, apparent magna. Nunquid & tibi videntur magna? Ergo parum luminis eſt in te. Ora Dominum: *illumina oculos meos,* &c.

3. *Deinde iterum impoſuit manus ſuper oculos ejus: & reſtitutus eſt ita, ut clarè videret omnia.* Ibid. Cur moras trahit JESUS in hoc curando? quia nondum cœcus ob modicam fidem rite erat diſpoſitus: voluit, ut hæc creſceret, & tunc ſanavit. Diſpoſitio tua poſtulatur, ut Deus in te operetur. Si manus Dei in te parca eſt, tu facis: quia ad majora te non diſponis. Stude autem te diſponere ad gratiam, ut omnia clare videas, quam nihil ſit mundus & creaturæ, quam Deus ſit omnia.

FERIA III.

Confessio Petri.

1. *INterrogabat discipulos suos : quem dicunt homines esse filium hominis ?* Matth. 16. Cyril. Hieros. cat. 11. *Quæsivit, non inanis gloriæ studio, sed ut suos veritatem doceret,* Petro, quod sibi revelatum erat, prodituro. Ita quærit Christus semper magis cognosci non suo, sed nostro bono. O Domine noverim te! 2. S. Th. hîc *Instruimur, ut simus solliciti, quid de nobis dicatur ; ut si malum, corrigamus: si bonum, conservemus.* Sed non alio fine, *curam habe de bono nomine.* Eccl. 4. *At illi dixerunt: alii Ioannem Baptistam, alii Eliam,* &c. Bona hic proferuntur: si non potes vitare, ut de te non dicantur mala, cura saltem non dare occasionem

2. *Vos autem, quem me esse dicitis ?* Ibid. Aliquid majus ab iis expectat, qui eum intimius noverant. *Respondens Petrus dixit : Tu es Christus filius Dei vivi.* At quem tu dicis esse Christum ? majus quid sentire debes de eo, quam sæcularis. Ais eum esse Deum? ubi est ergo honor, quem illi debes? quare ei tam tepide servis ? quare plus amas creaturas, quam illum?

3. *Respondens* JESUS *dixit ei : Beatus es Simon Bar-Iona, quia caro & sanguis non revelavit*

lavit tibi, ſed Pater meus. Ibid. Vides, quia caro & ſanguis, ſeu mundi ſcientia non revelat ea, quæ de Deo ſunt: quia *animalis homo non percipit ea, quæ ſunt ſpiritus.* 1. Cor. 2. Averte ergo aures tuas à doctrina mundi, ut audias Deum loquentem.

FERIA IV.

Chriſtus mortem ſuam prædicit, Petrum obſiſtentem increpat.

1. *Coepit eos docere, quoniam oportet filium hominis pati multa, & reprobari à ſenioribus, & occidi.* Marc. 8. Cur illico poſt confeſſionem ſuæ divinitatis, prædicit mortem ſuam? Primo quidem, quia non eſt ſatis credere Chriſtum eſſe *filium* Dei; ſed oportet etiam credere, pro nobis paſſum. 2. Ut cum venerit hora, non ſcandalizentur diſcipuli, ſed cum ſcirent eſſe Deum; deprehenderent, non ex imbecillitate, ſed ex ſua voluntate mori. Imprime penitus cordi tuo hac amoris myſterium. 3. Ut doceret laudibus occurrere aliquo, quod te humiliet.

2. *Et aſſumens eum Petrus, cœpit increpare illum, dicens: Abſit à te Domine: non erit tibi hoc.* Matth. 16. An hæc eſt audacia Petri, & temeritas? an nimius amor? Chriſtus ait:

oportet: Petrus reponit: *non erit hoc tibi:* quia non considerat, quod Deus decrevit; quis loquatur, quem immediate ante filium Dei professus est: sed in id statim erumpit, quod humanus affectus suggerit. Ponendum linguæ pondus est præmeditatione. si id egisses, non te tot dictorum pœniteret.

3. *Qui conversus dixit Petro: Vade post me Sathana, scandalum es mihi.* Ibid. Quàm durum Christo retardari à morte, quam tui causa desiderabat! quam statim blandis superinducit aspera! Quam non est personarum acceptor, qui beatum dixit bene loquentem, mox male loquentem increpat. Quare tibi exemplum præbet, ut etiam amicissimos non audias, qui à recto te avertere nituntur.

FERIA V.

Crux post Christum ferenda.

1. *SI quis vult venire post me.* Matth. 16. Arbitrarium tibi est, id velle: nemo cogitur, nemo excluditur. Bona & seria ad hoc voluntate opus est, non velleitate. Hanc qui habuerit, primo *abneget semetipsum*: non tantum deponendo externa, sed judicium suum, voluntatem, affectus pravos, & desideria, & quidquid est veteris hominis, ac

amoris

amoris proprii occidendo. Hoc eſt primum ἄλφα perfectionis Chriſtianæ. Deus bone! quam adhuc nihil didici! Quantum reſtat diſcendum! Et quando tandem? ſane, ſi ſemper fuerit mera velleitas, nunquam.

2. *Tollat crucem ſuam.* Ibid. Altera in hoc perfectionis compendio regula eſt. Crucis nomine intellige omnes animi, ſeu corporis adverſitates. *Tolle*, ſecundum omnes intenſiones, ſecundum omnem latitudinem objecti, longitudinem temporis, celſitudinem animi, profuuditatem humilitatis: hoc eſt, quidlibet, ſemper, conſtanter, humiliter. Si Chriſto crucifixo adſtitiſſes, iſque hoc à te poſtulaſſet, negaſſesne illi pro te morienti? Ergo neque nunc ei nega, quia id ſemper à te petit, ſemper illi debes, quia ſemper mereris.

3. *Et ſequatur me.* Ibid. Hic demum apex perfectionis; quæ tribus verbis deſcibitur: *Abſtine: Suſtine: Age:* Sed multorum annorum factis non obtinetur, Sequere, ſed præeuntem exemplo ſuo, teque animantem. Cogita obligationem militis ad Ducem, ſervi ad Dominum, filii ad Patrem. Sequere, ſed quamdiu? non definitur: ergo uſque ad mortem. Qua via? non deſcribitur. Ergo molli & aſpera, ad hanc non minus, quam ad illam promptus. Quid egiſti hactenus? quid ages?

FERIA VI.

De Transfiguratione Domini.

1. *Assumit* JESUS *Petrum, & Iacobum & Ioannem fratrem ejus.* Matth. 17. Tres de duodecim ad prælibandam gloriam, qui ad ipsam gloriam paucos admittit. *Ducit illos in montem excelsum*: quia nec sublimis divinorum cognitio, nec gustus internæ consolationis acquiritur, nisi sublimitas & omnis mundi fastus transcendatur. Ducit eos *seorsum* à strepitu, & docet solitudinem internam, ac etiam externam servire animæ consolationibus. Non percipis illustrationes & solatia? vide, an connitaris ad montem, an intra teipsum vere secedas.

2. *Et facta, dum oraret, species vultûs ejus altera.* Luc. 9. Fervens oratio immutat hominem, præsertim mentalis. Tu nunquam videris lucere? certe non meditaris fructuosè. Cum fine horæ, finem facis fervoris, & propositorum. Specularis illa potius, quam ad praxim dirigas; sed quæ inde utilitas? fortè majus detrimentum; quia non operaris, ut cognoscis. *Resplenduit facies ejus sicut sol, vestimenta autem ejus facta sunt alba, sicut nix.* Matth. 17. Ad solem facile liquantur nives. Noli confidere solatiis internis, momento diffluunt: sed sta in timore, & soliditate virtutis, quæ rationi nititur, non dulcedini.

3. Et

3. *Et apparuerunt illis Moyſes, & Elias.* Matth. 17. viri magnorum deſideriorum. Tales admittuntur in terra ad guſtanda cœleſtia. *Et dicebant exceſſum* amoris, *quem* per paſſionem *completurus erat in Hieruſalem.* Luc. 9. In mediis gaudiis de doloribus ſermo: vel quia illi dolores Chriſti ſunt cauſa noſtræ beatitudinis meritoria: vel ut doceat etiam in doloribus ſerenum vultum, multo magis animum retinendum; & in ipſis tribulationibus gaudendum: quoniam *merces copioſa eſt in cœlis.*

SABBATHO.

Votum Petri in Transfiguratione Chriſti.

1. PEtrus *autem dixit ad* JESUM: *Domine, bonum eſt nos hîc eſſe.* Matth. 17. Exprimit animam ſuas in guſtu ſpirituali fundantem actiones: Tunc bene omnia habere æſtimat, cum illo fruitur: *at in tempore tribulationis recedit,* & cum Petro fugit relicto Domino. Tua ſunt iſta deſideria. Velles virtutem, ſed velles eſſe dulcem & facilem, non arduam, & confragoſam. Expende, quam imprudens hoc deſiderium. Si bene noſti virtutis indolem, omnis in arduo poſita eſt.

2. *Faciamus hic tria tabernacula: tibi unum,*

Moysi unum, & Eliæ unum. Ibid. Ubi Petre? Hic in deliciis, licet spiritualibus, quæ tamen, ut nix ad solem, diffluunt? sit sane bonum ad modicum *nos hîc esse*: at est nè bonum hic figere tabernacula, & permanere? Quid ais? vere *non sciebat, quid diceret*. Si redarguitur Petrus, quod sistere vellet in gustu cælesti; quid te fiet, qui in gustu carnali tuarum commoditatum hæres?

3. *Hæc autem eo loquente facta est nubes, & obumbravit eos*. Luc 9. Dum Petrus immodice exultat, dum de figenda in illo loco mansione loquitur, ecce omnis gaudii materia momento eripitur. Intellige hinc, quid solidi sit in sensibili devotione aut consolatione, quæ momento te deserit, & si in ea fundamentum virtutis ponis, collaberis. Si adeo bonum est his spiritualibus deliciis frui, cur si modica nubes tribulationis veniat, (quam sæpius venire necesse est) obumbratur tibi animus tristitia, tædio, languore? &c. Alibi ergo figendum tabernaculum.

DOMIN. XVIII. POST PENT.

Voce de Cælo audita percellentur Discipuli.

1. *ECce vox de cælo: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui;* Matth 17.

Matth. 17. Testimonium filiationis Christo redditur à Patre in eo monte, in quo, ut existimant aliqui, à dæmone tentatus fuit; eo tempore, quo tractabatur de ejus passione; ut discas eos evadere filios Dei, qui vincunt tentationes; qui multa pro eo tolerant. Si filius Dei esse vis, hac via eundum est. *Diligit diligentes se*: sed *majorem dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat pro eo.*

3. *Ipsum audite.* Ibid. Magister orbis constituitur. Verbum Patris loquitur in cordibus nostris. Durus est sermo illius: sed carnalia sapientibus. Noluit illum paulo ante audire Petrus, dum diceret: *Absit hoc à te Domine; non erit tibi hoc.* Jam audire jubetur, ea ipsa nempe, quæ cum Moyse & Elia de sua morte loquebatur. Unde discas audiendum tibi esse JESUM, cum tibi suggerit mortificationem, contemptum, paupertatem, opprobria, cruces, &c.

3. *Et audientes discipuli, ceciderunt in faciem suam.* Ibid. Ex reverentia, qua vocem exceperunt, cum humilitate se ei subdentes: ut discas omni voci Dei te humiliter subdere. *Et timuerunt valde*: quia illa voce confirmabantur, quæ Christus cum Moyse & Elia de sua passione loquebatur; ad quod tanquã homines expaverunt. Typum mundanorum, & tui habes, cui nomen ipsum Crucis horrori est; quem modica adversitas prosternit. Et

tamen *oportet nos per multas tribulationes; transire.*

FERIA II.

Eriguntur à Christo, & descendunt de monte.

1. ET *accessit* JESUS, &c. *dixitque eis: Surgite, & nolite timere.* Matth. 17. Ubi timent ad confirmatum divinitus de passione discursum, adest consolator JESUS. Quod timeas dura, & sensui contraria, humanum est; sed ubi *accedit* JESUS, gratia sua, non est, quod timeas. *Surge* resoluto, & generoso animo. *Si consistant adversum te castra*, in hoc spera. *In Deo tuo transgredieris murum.* Psal. 17.

2. *Levantes autem oculos suos neminem viderunt, nisi solum* JESUM. Ibid. Evanuerunt, vox, nubes, Moyses, Elias, splendor, vultus, candor vestimentorum; solus JESUS remansit, solum viderunt. Ut discas æquè in deliciis, ac adversitatibus solum JESUM spectare. Quidquid creatum occurrat, quantumcunque spirituale, solum JESUM illic intuere; non tua commoda. O quando tam fœlix ero JESU, ut te solum quæram, te solum inveniam, te solum videam!

3. *Et descendentibus illis de monte præcepit Jesus,*

ſus, dicens: nemini dixeritis viſionem. Ibid. Noluit eos gloriari de gratia, quam iis contulit. Gratiæ acceptæ à Deo humili ſilentio optime cuſtodiuntur. Turpiſſimum eſt gloriari de eo, quod non eſt tuum. Nihil autem eſt tuum, niſi quod eſt bonum. *Gratia Dei ſum id, quod ſum*, 1. Cor. 15. Provide potius in humilitate, ut *gratia ejus in te vacua non ſit.* Ibid.

FERIA III.

Adducitur Chriſto puer Lunaticus.

1. *DOmine miſerere filio meo, quia lunaticus eſt.* Matth. 17. Marc. 9. In hoc lunatico conſidera ſortem hominis, qui ſuarum paſſionum eſt impotens. *Nam ſæpe cadit in ignem* amoris proprii, iracundiæ, concupiſcentiæ. Et crebro *in aquam* pravorum deſideriorum. Addit fuiſſe *ſurdum, & mutum*; ad divina. *Qui allidit illum ad terram*, ut in terrenis jaceat, & non aſſurgat ad cæleſtia. *Et ſpumat, & ſtridet* per verba paſſioni reſpondentia. *Et areſcit* ſine ſucco devotionis. Quanto gravius agnoſcis hoc malum, tanto impenſius tolle ejus cauſam.

2. *Reſpondens autem* JESUS, Ibid. cum gravi increpatione, ait: *Generatio incredula*, quæ tot ſignis nondum credit JESUM eſſe Deum. *Et perverſa*: quia dum ait: *Obtuli eum*

discipulis tuis, & non potuerunt curare eum: tacite insinuat, id ob aliquem eorum defectum accidisse. *Quamdiu vobiscum ero*: qui estis contra me. Vide, an non juste sic possit tibi Jesus indignari, qui tibi tanta præstitit, & adhuc es contra eum. *afferte eum ad me*. Emollit benignitate rigorem increpationis; ut non dimittas sine solatio, quem juste corripueris.

3. *Et attulerunt eum*. Ibid: Peccator suis viribus ad Deum non venit, nisi per gratiam feratur. *Et statim spiritus conturbavit illum, & elisus in terram volutabatur*: quia quo magis mundanus homo appropinquat Christo, dum non est ei unitus, magis exercent violentiam passiones. *Et interrogabat Patrem ejus, quantum temporis est, ex quo ei hoc accidit*: ut rememorando tempus diuturnum, non miretur ita torqueri: quia quo diutius indulges passionibus, ferocius sæviunt.

FERIA IV.

Curatur idem puer lunaticus.

1. JEsus *autem ait* patri supplicanti, *si potes credere, omnia possibilia sunt credenti*. Marc. 9. Magnum fidei elogium. Sed magnum tui vituperium, qui dicis te credere, ais tamen etiam te multa non posse. Verius diceres, te non velle. *Et continuo exclamans, pater*

pater pueri cum lachrymis, ajebat: Credo Domine, fide adhuc imperfecta, *adjuva incredulitatem meam* perfecta fide. Sic qui inchoavit, ad perfectum enititur. Tu contra multa inchoas, pauca ad perfectum deducis, inchoasse contentus. Quem putas coronabit Deus: inchoantem: an perficientem:

2. *Et comminatus est* JESUS *spiritui: Ego præcipio tibi, exi ab eo, & amplius ne introëas in eum.* Ibid. Hæc mens Dei est, cum gratia sua semel à te peccatum expellit, ut nunquã redeat. Nec rediit in illum puerum. At tu diabolum expulsum iterum sponte invitas, non ignarus, quod te torqueat, & rursus in ignem, & aquam conjiciat. *Et multum discerpens eum, exiit ab eo, & factus est sicut mortuus.* Ut omnino expellantur tuæ passiones, necesse est, ut discerparis, & affligaris & fias per constantem mortificatonem velut mortuus. Non sentiens aut blandimenta sensuum, aut contemptum, &c.

3. *Tunc discipuli ad* JESUM *secreto dixerunt: Quare nos non potuimus ejicere illum: Dixit illis, propter incredulitatem vestram.* Ibid. Quereris te non posse ejicere hanc, vel illam passionem. Vis causam scire: Tua incredulitas est. Non credis te *omnia posse in eo, qui te confortat.* Non credis te adducendum in judicium & ob hunc, aut illum tuæ passionis actum severe puniendum.

FE-

FERIA V.

Christus didrachma solvit.

1. *Accesserunt, qui didrachma accipiebant, ad Petrum, & dixerunt ei: Magister vester non solvit didrachma? ait: etiam.* Matth. 17. Exactores petunt à Christo, quod non debet. Indignum hoc judicas? Tu pejus agis. Debetne tibi gratiam, ut peccata delentur? si debitum est, gratia non est: & tamen dum sub spe veniæ peccas, ut ut leviter, vis ut precium solvat, quo dissolvatur peccatum. Et vix peccas, quin hoc tacite involvas. Nam si crederes non condonandum, abstineres. nonne hoc satis impium est?

2. *Prævenit eum* Jesus *dicens: Quid tibi videtur Simon? Reges terræ à quibus accipiunt tributũ, vel censũ? à filiis suis: an ab alienis? Et dixit: ab alienis. Dixit illi* Jesus: *Ergo liberi sunt filii*, Ibid & familia Regum temporalium. Ergò multo magis ego, qui sum filius Dei, & familia mea. Ostendit se liberum esse, se tamen non eximit. Misere nobiscum ageretur, si Christus nihil eorum egisset, quod non tenebatur. O si tu id saltem ageres, quod tenêris! Sed quid est boni, modo possis, quod non tenearis, si non justitiæ titulo, saltem religionis, gratitudinis? &c.

3. *Ut autem non scandalizemus eos, vade ad*

ad mare, & mitte hamum, & eum piscem, qui primus ascenderit, tolle; & aperto ore ejus invenies staterem: illum sume, & da eis pro me, & te. Ibid. Non vult eos scandalizare; etsi dicere posset, ut tu aliquando dicis: non dedi ansam, culpa sua scandalizantur. Noli offendere, dum vitare potes. 2. Paupet Jesus non habet vel unum staterem. 3. Pisces, & animalia, magis ei obediunt, quàm tu.

FERIA VI.

Commendatur humilitas.

1. *Accesserunt discipuli ad* Jesum *dicentes: Quis putas major est in regno cœlorum?* Matth. 18. Unde contentio? Majores in Petrum favores ambitionem, & invidiam moverunt in aliis. Miseri peccatores jam de regno agunt. Nemo tam est vilis, qui nolit major esse. Paternum ab Adamo malum in nullum non transiit. Nonnè & tu eo correptus es? non es major altero, vis videri: sed quis es tu? unde te tanti facis? quæ tua sunt merita? Nonnè majora sunt demerita? Et quid est, quod prætendis? quo jure tibi debetur? quis est, quem vis minorem, suonè an tuo vitio?

2. *Advocans* Jesus *parvulum statuit eum in medio eorum, & dixit: amen dico vobis, nisi*

effici-

efficiamini ſicut parvuli, non intrabitis in regnum cœlorum. Ibid Non eſt arbitraria virtus, humilitas; ſed neceſſaria ad obtinendum cælum. Modus Chriſti loquendi id ſatis indicat. Ubi enim ea non eſt, impoſſibile eſt, non eſſe aliquem depravatum affectum. Crediſnè huic patêre cælũ, in quod nihil coinquinatum intrat: Perſuadeat ergo tibi humilitatem neceſſitas, quam non perſuadet honeſtas, & exemplum Chriſti.

3. *Quicunque ergò ſe humiliaverit ſicut parvulus iſte; hic major eſt in regno cœlorum.* Ib. Dic quo judicio judicandum de majoritate eſt ad certitudinem, tuo: an Chriſti: Judicium infinitæ ſapientiæ ſuperat tuæ ſtultitiæ judicium. Illud hîc expreſſum habes. Quid habes quod opponas, niſi judicium hominum aliter ſentientium: Sed quo judicio ſalvaberis, aut damnaberis; hominum, an Dei: Credis majorem inter natos mulierum eſſe Joannem, quia Chriſtus dixit: at idem eſt, qui dixit *Qui minor eſt inter vos omnes, hic major eſt.*

SABBATHO.

De Correptione Fraternâ

1. *SI peccaverit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipſum ſolum.* Matt. 18.

Et

Et ſubditum, & ſuperiorem hoc tangit: illum, ut corrigi amet, alias magis corripi meretur: hunc ut corripere non negligat ſuo loco, & tempore. Medicum non odiſti, etſi vulneret, ut ſanet. Corripiens idem facit, dummodo zelo bono. Quid indignaris correptus: quid murmuras: quid in faciem reſiſtis: Non ſcis, quod Deus *ſanguinem tuum de manu ejus requiret:* Ezech. 3. Sed & ſuperior, medicus es. Crudelis es, ſi vulnera negligis, petis cum eo, quem lucrari neglexeris: *Erit anima tua pro anima ejus.* 3. Reg. 20.

2. *Corripe eum inter te, & ipſum ſolum* Ib. Modus corripiendi deſcribitur; ut ſecreto fiat. Peccas frater, ac etiam ſuperior, ſi coram pluribus id facias, quod potes evincere cum paucioribus, etſi id motivo charitatis agas: Charitas enim æquè ſecretum poſtulat ob famæ integritatem, ubi delictum non eſt publicum. Multo magis peccas, qui vel ſecreto defectus fratri cũ indignatione obtrudis, vel publicè in circulis objicis. Eſſetnè ſic corripi tibi gratum: Ergò alteri ne feceris.

3. *Si te audierit, lucratus eris fratrem tuum.* Ibid. Et corripientis, & correpti lucrum eſt amicè data, humiliter accepta correptio. Qui corripis, lucraris fratrem, lucraris alios, à quibus offenſam tollis; liberas animam tuam. Qui audis corripientem, lucraris teipſum, lucraris corripientis affectum, lucraris Deum.

Om-

Omnes lucro ducimur : majus isto curare non potes.

DOMIN. XIX. POST PENT.

Parabola servi, cui Dominus omne debitum dimisit.

1. A *Simulatum est regnum Cœlorum homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis.* Matth. 18. Servus es: multa debes ob peccata. Reddenda est ratio Deo nihil ignoranti, justissimo Judici. Quo animo stabis ante Judicem? *oblatus est ei unus, qui debebat decem millia talenta.* Tu es ille. Nullum est debitum peccato majus. In quãtum hoc cumulasti! *Cum autem non haberet, unde redderet:* Quid habes, undè satisfacias? nisi ab eo accipias, cui satisfacere debes. Quid hîc timere non debebis? quid sperare poteris? *Iussit eum Dominus ejus venundari.* Amittis enim per peccatum libertatem, & servus es peccati. O dura servitus!

2. *Procidens autem servus ille, orabat eum, dicens: patientiam habe in me.* O quoties Domine, etiam cum leviter petente patientiam habuisti? Infinitæ tuæ patientiæ debeo, quod non extrema patior. *Misericordia Domini, quia non sum consumptus.* Thre. 3. Momento, quo peccarunt, prostrati sunt Angeli: quid

minus,

minus merebar: *Et omnia reddam tibi.* Sed de tuo ſanguine, quem mihi dediſti, ſed ego indignè proculcavi. O bonitas! ô amor! ô mea ingratitudo!

3. *Miſertus autem Dominus ſervi illius, dimiſit eum, & debitum dimiſit ei.* Ibid. Quam facilè placabilis Deus! Quam liberalis bonitas, quæ plus dat, quam petatur; aut ſperari poſſit. Quantum par erat eum ſervum confundi tam prono affectu: Expertus idem es non ſemel. Non tantum dimiſit te à ſervitute peccati: ſed & filium fecit adoptivum, & hæredem regni. Meruiſtinè hoc: poteriſnè unquam mereri: Et tantam clementiam audebis poſthac offendere:

FERIA II.

Ingratitudo, & ſævitia ſervi illius.

1. *EGreſſus autem ſervus ille invenit unum de conſervis ſuis, qui debebat ei centum denarios: & tenens ſuffocabat eum, dicens: Redde, quod debes. Et procidens conſervus, rogabat eum dicens: patientiam habe in me, & omnia reddam tibi; & noluit, ſed miſit eum in carcerem.* Matth. 18. Grandia tibi debita remittit Deus; tu nè verbulũ proximo. Quantulum illud eſt, ſi tuis conferas: *Videntes autem conſervi ejus.* Alii tanto magis tuos de-

fectus

fectus vident, quantò tu ipſe minus. *Narraverunt omnia Domino ſuo, quæ facta fuerant.* Benefactū. *quæ viderant:* non quæ arguebant: *quæ facta fuerant:* non quæ ſuſpicabantur: *narrverunt Domino,* cujus erat corrigere. Non iis, ad quos nihil attinebat.

2. *Tunc vocavit illum Dominus ſuus, & ait illi: Serve nequam, omne debitum dimiſi tibi, quoniam rogaſti me: nonnè ergò & te oportuit miſereri conſervi tui:* Ibid. Quid indignius: vis tolerari, & nil tolerare: in tua commoda vis tibi ſervire omnes, tu in nullius. Alia lege tua vis expendi, alia proximorum facta. Si non imitaris Deum in reddendo aliis bono, Deus te imitabitur in reddendo tibi malo, quod aliis facis. *Vnumquemque juxta vias ſuas judicabo.* Ezech. 18.

3. *Et iratus Dominus ejus, tradidit eum tortoribus, quoaduſque redderet univerſum debitum.* Ibid. Non reviviſcunt quidem remiſſa peccata, ſed ingratitudo ſuperveniens tanto majus eſt peccatum, quanto majus fuit remiſſionis beneficium. Remiſſa tibi ſunt gravia, tu non remittis minima: ingratus es. tradêris tortoribus. *Sic & Pater meus faciet vobis, ſi nō remiſeritis unuſquiſq; fratri ſuo de cordibus veſtris* nulla retenta animi amaritudine. *Omniū iniquitatū tuarū non recordatur Deus* amplius poſtquā ſe dimiſiſſe aſſerit. Itanè tu etiam leves offenſas oblivioni tradis:

num

num æquè, ac antè offendenti afficeris: &c.

FERIA III.

Christus invitatur Hierosolymam ad festum Scenopegiæ, & recusat ire.

1. *DIxerunt autem ad eum fratres ejus: Transi hinc & vade in Iudæam, ut & discipuli tui videãt opera tua, quæ facis.* Joan. 7. Speciosa invitantium verba sunt, ut discipuli videant opera tua: interim quærunt, ut per miracula inclarescat Christus, & honor aliquis in ipsos, ut consanguineos redundet. Latenti ambitioni prætexebatur titulus gloriæ Christi. Quid quæro ego per opera mea: Gloriam Jesu. Ah utinam! opera videntur talia. Sed quoties, quod magis intendo, est meum commodum:

2. *Nemo in occulto quid facit, & quærit ipse in palam esse.* Ibid. Argumento persuadere nituntur, quasi dicerent: Vis agnosci Messias: Facis ad hoc miracula, ut agnoscaris, ergò fac ea palam, in urbe, quæ est mundi compendiũ *Manifesta teipsum mundo.* Cùm essent honoris cupidi, talem & Christum arbitrabantur, ut sentit Cyril. l. 4. in Joã. c. 32. Magnus error est, cõmunis tamẽ, suis proximũ affectibus metiri. Quidquid alteri judi-

cando

cando appingis, si benè examines, in te reperies. Qualem tibi facis proximum: vide an non ipse sis talis.

3. *Dixit ergò eis* JESUS. Ibid. Recusando ascensum in Jerusalem, & hujus causam reddendo: *Tempus meum nondum advenit:* quia nondum erat voluntas Patris, ut subiret mortem, ad quam se quæri sciebat. Ita omnia voluntate Patris agebat. O si ad illam regulam respiceres semper! Causa autem, cur mundus eum oderit: *quia ego testimonium perhibeo de illo, quod opera ejus mala sunt.* Odio est malis, qui eorum operibus non consentit. Sed melius est tibi odio malis esse, quàm amari Cum illo bonus es, cum *isto* esse vix potes. Non ergò virtutem desere, quia odio haberis.

FERIA IV.

Occultè ascensurus in Hierusalem non admittitur à Samaritanis.

1. ET *ipse faciem suam firmavit, ut iret in Hierusalem.* Luc. 9. Et addit Joann. c. 7. *non manifestè, sed quasi in occulto.* Loquendi modus resolutionem significat eundi ad eum locũ, in quo sciebat se ad mortem quæri, & post anni medium cruci affigendum. Quid tibi animi esset, si destinareris ad eum

locum

cum, in quo ſcires te eo anno moriturum? at ignoras illud, & certius eſt non obfuturum locum, aut functionem, & tamen vel detrectas, vel luctaris. Aude & tu in ejuſmodi difficultatibus *firmaro faciem tuam.*

2. *Et miſit nuncios antè conſpectum ſuum; & euntes intraverunt in civitatem Samaritanorum. Et non receperunt eum, quia facies ejus erat euntis in Hieruſalem.* Ibid. Invitaverunt anteà Chriſtum ad vocem mulieris, & Meſſiam acclamaverant, nunc excludunt. Sic amant, qui ſui cauſa amant. Diffidebant Samaritani à Judæis: quia Chriſtus oſtendit ſe ire in Judæam, non admittitur, Mundi politica eſt, ſuſpectum habere, qui cum æmulo meo familiaris eſt. Sic cùm mundum ſequimur, excludimus Chriſtum. Et prô! quam ſæpe! Timemus virtutem, quod affligat corpus, cum profit animæ. Quin & hîc firmamus faciem?

3. *Cùm vidiſſent autem Diſcipuli ejus Iacobus & Ioannes, dixerunt: Vis dicamus, ut ignis deſcendat de cœlo, & conſumat illos?* Zelus videbatur, ſed erat adjuncta vindictæ paſſio. Ideo eos increpat: *Neſcitis, cujus ſpiritus eſtis:* qui putatis zelum honoris mei, & eſt iræ paſſio. Vide, ne & in te ſub pallio virtutis irrepant vitia. *Filius hominis non venit animas perdere, ſed ſalvare.* Hæc cauſa eſt ex fine petita, cur injuriam diſſimulet. Quoties pe-

riiſſem ô Jesu, ſi non veniſſes ſalvare! ſed qui finem tuum reſpicis, doce me meum in omni ſactione reſpicere, ut ſalvem animam meam.

FERIA V.

Mundantur decem Leproſi.

1. *Occurrerunt ei decem viri leproſi.* Luc. 17. Cogita lepram tuarum imperfectionum. *Qui ſteterunt à longè,* ſuæ ſibi immunditiæ conſcii: *& levaverunt vocem ſuam* ardente affectu, *& clamaverunt* cum plena ſui reſignatione: Jesu *præceptor, miſerere noſtri.* Ita cum Deo age humiliter, ardenter, reſignatè.

2. *Quos ut vidit, dixit: Ite, oſtendite vos Sacerdotibus:* Ibid. Ad quos ex lege pertinebat de leprâ judicare. Sic in miſeros charitatem exercet, ut legem non violet; ordinata charitas poſcit, ut propter charitatis obſequia in proximum, regulas inſtituti non violes; aut omittas, quæ præſtare debes. *Et factum eſt, dum irent* cœca quadam obedientia, non judicantes de præcepto, *mundati ſunt.* Hic tantæ obedientiæ eſt fructus. Fac, quod juberis; accipies, quod non ſperas.

3. *Unus autem ex illis, ut vidit, quia mundatus eſt, regreſſus eſt cum magnâ voce magnificans Deum: & cecidit in faciem antè pedes ejus*

jus gratias agens. Et hic erat Samaritanus. Ib. Omnes recipimus gratias, quam pauci reddimus! Ex quorum tu es numero? non superant te Samaritani, qui minus Deo obligati sunt? Nonnè merito tibi improperet Deus: *Non est inventus qui rediret, & daret gloriam Deo.* Si vis cànalem gratiarum apertum, noli esse ingratus. Gratitudo autem summa est bonus usus beneficii.

FERIA VI.

Christus palam docet in templo.

1. IPse *ascendit ad diem festum. Iudæi ergò quærebant illum*, (ut occiderent) *& dicebant: Vbi est ille?* Joan 7. Nec suo eum nomine dignantur? adeò contemptus pro te factus est Jesus. *Et murmur multum erat in turbâ de eo.* Quia bona præstabat, mala referebat. Tu cùm optima feceris, alia mundo non expecta. *Quidam*, sed quam pauci, *dicebant, quia bonus est.* Alii autem :, quam multi *dicebant seducit turbas.* Distorta judicia ferre debes, qui ambulas viam rectam. *Nemo tamen*, ex iis, qui bene sentiebant, *palam loquebatur de illo propter metum Iudæorum.* Quantum apud te valet respectus, & metus hominum! O si prævaleat Deus!

2. *Iam mediante die festo ascendit* Jesus *in templum, & docebat.* Ibid. Non primis diebus

ut cederet furori Judæorum, qui tunc fevebat. Ascendit tamen, postquam resedit furor. Disce commoto proximo prudenter cedere: nihil agere temerè, sed neque timidè omittere: *& mirabantur Iudæi* doctrinam ejus: sed sine fructu. De horum genere es. Audis, legisque multa, probas illa judicio, sed non practico: fugis exequi, quod intellectu collaudas. Olim ad mensuram cognitionis judicaberis.

3. *Nonnè Moyses dedit vobis legem: & nemo ex vobis facit legem. quid me quæritis interficere?* Gravis objurgatio! Time tu illam à Jesu: Nonne ego dedi tibi legem, & tu non facis eam: *Respondit turba: Dæmonium habes.* Cui hoc dicit? Dei filio, non exhorresis? Et silet tamen Dei filius; qui vera blasphemis refundere potuisset. Quas tu injurias ad injuriam non redderes? Discat vermis pati, quæ Deus tulit.

SABBATHO.

Mittuntur qui Christum comprehendant.

1. *AVdierunt Pharisæi turbam murmurantem de illo hæc:* quod sit Messias: *& miserunt Ministros, ut apprehenderent eum.* Joan. 7. Simplices turbæ credunt, & amant Jesum: superbi Pharisæi, quia suæ auctoritatis jacturam timent, exacerbantur. Una passio fomes est alterius. *Dixit ergo eis* (Ministris) Jesus:

Jesus : *Adhuc modicum tempus vobiscum sum. Quæritis me, & non invenietis.* Infœlix ego, non audiam illud: *Vado!* Non audiam: *non invenietis.* Quæiam te Jesu, donec inveniam; & tenebo.

2. *In novissimo autem die magno festivitatis, stabat* Jesus, *& clamabat! si quis sitit, veniat ad me, & bibat.* Ibid. Quod dictum populo, tibi dici crede. Sitis salutem tuam, quia nemo est sine desiderio. Sed sitis aquas turbidas solatiorum mundi. Quæ hîc beatitudo: Siti, quod sitire debes, salutem tuam, & Deum. Audi invitantem: *Veni, & bibe* ad satietatem, quam in solo Deo reperies: nunquam extrà ipsum. Quid sitivisti hactenus: esnè satiatus: O miser!

3. *Quidam ex ipsis volebant apprehendere eum.* Ibid. Non ignorabat, qua intentione venirent: prosequitur tamẽ sermonem interritus, Undè mutata sunt eorum corda: *& nemo misit in eum manus.* Ita constantiæ cedunt pericula. Quod ex virtute cepisti, non desere ex metu. Periculum adis: constantia franget.

DOMIN. XX. POST PENT.

Remittuntur Ministri, & Christum laudant.

1. *Venerunt ergo ministri ad Pontifices, & Pharisæos, & dixerunt eis illi: Quare*

non adduxiſtis eum ? Joann. 7. Quam vigilant in ſcelerata ſua juſſa Phariſæi! quàm inveſtigant cauſas propoſiti ſui executioni non mandati! O ſi tam vigil tu eſſes in tua propoſita ſancta! ſi tam tibi indignareris, quoties non exequeris! Proponere, & non exequi, eſt eſurire, & non manducare. Non ſatis eſt velle, niſi accedat & operari.

2. *Reſponderunt miniſtri : nunquam ſic locutus eſt homo, ſicut hic homo.* Ibid. Theophyl. hic ait: *Nec curaverunt iram Phariſæorum : nec, quia ut ſervi miſſi fuerant, qua placita erant, Principibus dixerunt.* Profitentur ſe captos ſermonibus ejus, quem comprehendere debuiſſent. Laudant eum apud illos, qui eum oppreſſum volebant. In cauſa Dei laudabilis eſt libertas. Hac utere in te primum ; in alios uti licet ; maxime ubi debes. Non loquere quæ placita, ſed quæ ſalubria.

3. *Reſpoderunt ergo eis Phariſæi : Nunquid & vos ſeducti eſtis* ? Ibid. Cum dixiſſent Miniſtri : *nunquam ſic locutus eſt homo : Interrogare oportuiſſet*, ait Euthym. *quid locutus eſſet* ; ſed ipſi ad increpationes convertuntur. Ira, & invidia eos excœcaverat. Ubi dominatur paſſio, deturbatur ſolio ratio. Subjungunt argumentum ab auctoritate : *Nunquid ex principibus aliquis credidit in eũ* ? quaſi dicant ; Nullus : *ſed turba hæc tantum.* Itaque Deus abſcondit à ſapientibus divina myſteria, &

reve-

revelat ea parvulis: & humilibus. Esto humilis, si divina vis sapere. Denique *maledicti sunt*, inquiunt, nempe qui credunt. O utinam à superbis sic maledicar; non ab humili JESU!

FERIA II.

Mulier in adulterio deprehensa liberatur.

1. *ADducunt Scribæ, & Pharisæi mulierem in adulterio deprehensam, & dixerunt ei: In lege Moyses, mandavit nobis hujusmodi lapidare. Tu ergo quid dicis? Hoc autem dicebant tentantes eum, ut possent eum accusare.* Joan. 8. Sciebant mitem: credebant contra legem pronunciaturum: Jesus *autem inclinans se deorsum*. Declinat ferre judicium, qui omnia novit; & tu, qui ignoras omnia, tam es facilis ad formanda judicia. *Digito scribebat in terra*. Ut facilem se ad veniam ostendat. Ut ventus, & aqua literas in pulvere scriptas confundunt; sic lachrymæ, & suspiria delent peccata nostra, quæ in terra scribuntur.

2. *Cùm ergo perseverarent interrogantes eum erexit se, & dixit eis: Qui sine peccato est vestrûm, primus in illam lapidem mittat.* Ib. Pluribus tentatus nec absolvit eam leges observans, nec condẽnat misericors, qui *venit non perdere, quod invenerat; sed quærere quod*

perierat. Injicit judicio, & linguæ ad judicandum alios pronæ frænum, ut cogites ipſe, an ſis ſine peccato. Vel ergò debes eſſe ſine culpa, ut judices. Vel non debes judicare, ſi non es ſine culpa.

3. *Audientes autem hæc, unus poſt unum exibant.* Ibid. Quia, ut ait Beda, *in ſe cernere cœperunt ſinguli, quod magis damnandum cognoſcerent.* Si te inſpicias, horrebis tua; diſſimulabis aliena delicta. *Et remanſit ſolus* Jesus, *& mulier in medio ſtans* confuſa, & contrita, ſpe veniæ plena. *Erigens autem ſe* Jeſus, ad videndum eam oculis miſericordiæ *dixit ei: Mulier, nemo te condemnavit; quæ dixit nemo Domine: Dixit autem* Jesus: *nec ego te condemnabo.* Retudit Jesus adverſarios, ut patronus; abſolvit, ut clemens Judex. Quid non ſperes à clementia ipſa? modò id obſerves: *Noli amplius peccare.*

FERIA III.

Chriſtus in templo docens.

1. *Ego ſum lux mundi.* Joan. 8. Lux eſt in mentibus hominum, circa bonum & malum, verum & falſum, virtutes & vitia: ſine qua *palpas in meridie, & non diriges vias tuas.* Deut. 28. *Poſui tenebras* in anima mea, *& facta eſt nox: in ipſa pertranſeũt beſtiæ ſylvæ* Pſal. 103. O ſi oriatur lux, quæ detegat me-

ipſum

ipſum mihi! *Qui ſequitur me, non ambulat in tenebris.* Ergò à contrario, qui te non ſequitur, ambulat in tenebris. Jam ſcio unde tenebræ mentis meæ ad divina: quia te, lux mea, non ſum ſecutus: quia eo vixi modo, quem verbo damnas, & exemplo: qui cum cognoviſſem te Deum, non ſicut Deum glorificavi.

2. *Dicebant ei: Vbi eſt Pater tuus: Reſpondit* Jeſus: *neq; me ſcitis; neq; Patrẽ meũ.* Ib. Nonne Joan. 5. dixerat: *Et me ſcitis, & undè ſim ſcitis.* Sed ſciebant ſpeculativa ſcientia, non practica eorum, quæ ad mores noſtros pertinent: quia aliter operabantur, quam ille operandum verbo, & exemplo docuerit. Nonne & tibi objicere poteſt: *Non noſti me, neque Patrem meum.* Si negas, convincam te. Chriſtus laxiorem viam damnavit, tu eam ſequeris, &c. Eſtne hoc noſſe Deum? *Qui dicit ſe noſſe eum, & mandata ejus*, doctrinam, & exempla *non cuſtodit, mendax eſt.* 1. Joan. 2.

3. *Dixit ergo iterum eis* Jeſus: *Ego vado, & quæritis me, & in peccato veſtro moriemini.* Ibid. Non decretorie quidem dictum, ſed ſub conditione: *Si non credideritis.* Quia pauci tamen erant credituri, abſolute pronunciatur. Tale ſcilicet erat peccatum, ut vix converterentur. Et quod illud? *vos de deorſum eſtis: vos de mundo hoc eſtis*, terrena ſapi-

entes, & affectantes. Non te percellit tremendum hoc verbum ? ut derelinquas mundi ſemitas, & non abeas poſt hæc inferiora, & mundana, ut aſſurgas ad æterna, & divina ?

FERIA IV.

Chriſto docente multi credunt.

1. *HÆc illo loquente, multi crediderunt in eum. Dicebat ergo* JESUS *ad eos, qui crediderunt ei*, Judæos ; *Si vos manſeritis in ſermone meo, vere diſcipuli mei eritis.* Joã. 8. Nota boni diſcipuli eſt, perfecte põſſidere doctrinã Magiſtri. Ut ſcientiam habeas, debes ſcire te ſcire. Sciſne te ſcire, quæ Chriſtus docuit ? Quomodo ergò tam turpiter amas? quomodo errores mundi hujus doctrinæ Magiſtri plánə oppoſitos ſequeris ? Nondum ſcis te ſcire. Ad praxim veniendum eſt, ut te verum diſcipulum probes.

2. *Reſponderunt ei : Semen Abrahæ ſumus, & nemini ſervivimus unquam. Reſpondit eis* Jeſus ; *omnis, qui facit peccatum, ſervus eſt peccati.* Ibid. Jactant, quod non ſervierint homini ; quod peccato ſervierint, non æſtimant. Hæc eſt ſervitus quanto ſuavior, tanto durior. Nemo non volens, & libens ſuperatur à concupiſcentia ſua ; *à quo autem quis*

ſuperã-

ſuperatus eſt, hujus & ſervus eſt. 2. Petr. 2. Suavus eſt ſervitus, quia amatur; dura eſt, quia quo minus mortificas concupiſcentiā, hoc magis illa te mortificat. *Solve ergo vincula colli tui, & dic* concupiſcentiæ tuæ animo generoſo: *Non ſerviam*, Jerm. 1.

3. *Si filii Abrahæ eſtis, opera Abrahæ facite.* Ibid. Monet, ut probent factis, qua ſint origine nati. Apud Deum, quis ejus ſit filius, non verbis probatur, ſed factis. Non enim ſunt omnes Chriſti, qui ſe dicunt Chriſtianos. Vis ergò te filium Dei probare: fac opera, quæ Deus incarnatus fecit. Tantum ab hoc abes, quantum intervallum eſt inter dicere, & facere.

FERIA V.

Judæi volunt Chriſtum lapidare.

1. *QVis ex vobis arguet me de peccato*: Joan. 8. Fidentis hoc conſcientiæ eſt: ſed non tuæ. Non ſatis te defenſum puta, ſi redarguenti dicas: non eſt ita: nemo mihi id probare poteſt. Eſt, qui probabit; qui ſtatuet te contra te. *ſi veritatem dico vobis*, per doctrinam meam, *quare non creditis mihi*, qui ſum ſine dolo, ſine peccato: Non decipit te Jeſus, & tamen factis doctrinam ejus improbas. *Qui ex Deo eſt, verba Dei audit.* Nota hæc eſt filiorum Dei. Sed à te abeſt, *Propterea vos non auditis, quia ex Deo non eſtis.* Expen-

de quomodo audias doctrinam Christi contrariam mundo, quomodo internas inspirationes, & an ex Deo scis, agnosces.

2. *Responderunt Iudæi: nonne benedicimus nos, quia Samaritanus es tu, & dæmonium habes?* Ibid. Quam immanis calumnia: Filius Dei dæmoniacus! quam miti verbo retunditur: *Ego dæmonium non habeo!* Quo tu sensu ferres? quas diras non refunderes? *Ego honorifico Patrem meum*: quod dæmon non facit. *Et vos inhonoratis me* calumnia, qui tamen Deus sum. Et hoc facit dæmon. Videte cujus spiritus sitis. *Ego non quæro gloriam meam* vindicando me, quod gloriæ ducitur coram mundo. Et tu vermis, quantum studes gloriæ tuæ? Time illud: *Est, qui quærat, & judicet*: qui tibi cum confusione gloriam detrahet, & reponet ei, cui debetur omnis honor, & gloria.

3. *Dixerunt Iudæi: Quinquaginta annos nondum habes, & Abraham vidisti?* Ibid. Quod paulo ante asseveraverat Christus. *Dixit* Jesus: *antequam Abraham fieret, ego sum*, quia Deus ab æterno. *Tulerunt ergo lapides, ut jacerent in eum.* S. Aug. tr. 43. in Joan. *Tanta duritia, quò curreret, nisi ad similes, scilicet lapides.* Hæc agit cor durum, & in sua passione obstinatum. Verba dura in proximum sunt lapides, quibus Deum in illo petis. Jesus autem *abscondit se, & exivit de templo.* Ita

Deum

Deum fugias, qui in proximum es durus. *Exivit*, ut furori cederet; ut tu discas *ignem non fodere*.

FERIA VI.

Curatur cœcus à nativitate.

1: JEsus *vidit hominem cœcum à nativitate. Et interrogaverunt discipuli: Rabbi, quis peccavit? hic, aut parentes ejus:* Joan. 9. Rupl. l. 9. in Joan. *Quærunt temerarium jactantes judicium, in quod & tu facili indicio pronus es.* Sed ut isti, plerumque erras. *Neque hic peccavit, neque parentes ejus.* Mala enim corporis non immittuntur solum ob peccatum; sed *ut manifestentur opera Dei.* Sed unde cœcitas mea: utinam *ut manifestentur opera Dei.* sic disponentis! sed heu! *supercecidit ignis* concupiscentiæ, *& non videoſolem.* Psal. 57.

2. *Expuit in terram, & fecit lutum ex sputo, & linivit super oculos ejus.* Ibid. Lutum in oculis etiam videntem excœcat: quomodo cœcum illuminat. Deus quandoque per oppositamedia operatur mira: per tentationes confirmat, per ariditatem illuminat, per humilitatem exaltat, &c. Ergò abnegato tuo judicio, ejus te providentiæ committe. Quod obesse videtur, convertet in bonum.

3. *Et dixit ei: Vade, & lava in natatoria Siloë.* Ibid. Reſpondere poterat: hæc virtus non eſt aquis, ſed tibi: Tu iis non eges. Si aqua opus, cur non vicina? riſus ero populo infectus luto. *Nihil tale repetivit*, ait Chryſoſt. hom. 25. in Joan. *illud duntaxat curavit, ut parêret in omnibus.* Et ecce fructum cœcæ obedientiæ: *abiit, lavit, & venit videns.* Ita nunquam ſine ſolatio eſt executio voluntatis divinæ per ſuperiores intimatæ.

SABBATHO.

Illuminatus coram Phariſæis veritatem miraculi tuetur.

1. *Vicini dicebant: Nonne hic eſt, qui ſedebat, & mendicabat?* Joan. 9. Alii aſſerebant, alii negabant. *Illi vero dicebat: quia ego ſum.* Quærebant: *quomodo aperti ſunt tibi oculi?* Ait: Jesus *lutum fecit, & unxit oculos meos, & dixit mihi: Vade ad natatoriam Siloë, & lava. Et abii, & lavi, & video.* Cui tribuit beneficium? non luto, non aquis, non ſuæ fidei: ſed ei, *à quo eſt omne datum optimum!* In hoc ſolum eſt omnium bonorum ſcaturigo. Si per homines accipis, ſunt inſtrumenta. Illi gratias debes.

2. *Adducunt eum ad Phariſæos.* Ibid. quærunt iterum *quomodo vidiſſet.* Dicunt cœco: *Tu quid dicis de illo?* Vocant parentes, petunt:

runt: *Hic est filius vester, quem vos dicitis, quia cæcus natus est*, &c. Quorsum tam longum examen? Ex Dei consilio, ut pateat ad plurium conversionem miraculum : ex intentione hominum, ut sepeliatur fama Christi, vel ut calumnientur, quod *non custodit Sabbathum*. Quam gravis est invido alterius fama? num & tibi proximi gloria?

3. *Vocaverunt iterum hominem*. Ibid. Sub specie religionis urgent: *da gloriam Deo*. Auctoritate sua volunt persuadere, ut contra veritatem edicat: *Nos scimus, quia hic homo peccator est*. Attende defendentis libertatem: *Scimus, quia peccatores Deus non audit. Nisi esset hic à Deo, non poterat facere quidquam*. Nondum noverat eum esse Deum, & tanto zelo ejus honorem tuetur. Quid tu agis, qui Deum per fidem nosti? non timet auctoritatem. Quam facile tu ob respectus humanos, desistis à bono, pateris injurias Dei? &c.

DOM. XXI. POST PENTEC.

Illuminatus ejicitur é Synagoga, & à Christo recipitur.

1. ET *ejecerunt eum foras*, Joan. 9. Causa fuit defensus Christus. Sic qui pro virtute, pro Christo stat, non admittitur, vel non gratus est dyscolis ; quia non convenit genio, non consentit sermonibus, & levitatibus.

tibus eorum. Visne pro doctrina Christi, pro regula, pro virtute stare: debes, ergò ad hanc injuriam te resolvere: dyscoli te fugient. Sed quid tum: Deus te colliget.

2. *Cùm invenisset eum* Jesus, *dixit ei: Tu credis in Filium Dei: Respondit ille: Quis est, Domine, ut credam in eum: Et dixit ei* Jesus: *Et vidisti eum, & qui loquitur tecum, ipse est. At ille ait: Credo Domine. Et procidens adoravit eum.* Ib. Cyril. Alex. l. 6. in Joã. c. 10. *Cũ primum ignominiæ notæ pro Christo affectus, protinus se illi Christus præsentem ostendit*, & illuminat eum interne. Sit hoc tibi solatio, si propter virtutem exosus es.

3. *Et dixit* Jesus: *In judicium ego in hunc mundum veni; ut qui non vident*, simplices, rudes, & despecti; *illi videant*, per gratiam meam illuminati: *& qui vident* tumida quadam sapientia; *illi non videant* cælestia; quæ *abscondit à sapientibus, & revelat parvulis.* Matth. 11. Christus ergò discernet, an, & quid videas. Ambis interim videre divina: debes non videre, non æstimare terrena.

FERIA II.

Christus est ostium.

1. EGO *sum ostium ovium.* Joan. 10. Corpus; ostio grandius non ingreditur per ostium:

um: Detruncanda ſunt, quæ excedunt, ut immitti poſſit. Humilis porta ſuperbum verticem non admittit. Oſtium, quo ad vitam penetres, eſt *verbum abbreviatum*. Rom. 8. Quomodo intrabis, qui *ambulas in magnis, & in mirabilibus ſuper te*. Pſal. 130. Conforma te ergò humili portæ, *& non exalta animam tuam*.

2. *Per me ſi quis introierit, ſalvabitur*. Ib. Nulla certior ad ſalutem porta, quam per humilitatem Chriſti Jeſu. Hic *humiliavit ſemetipſum, propterea exaltavit eum Deus*. Phil. 2. *Ingredietur* meditando divinitatis arcana, quæ Deus non revelat, niſi parvulis. *Et egredietur* imitando ejus vitam, quæ tota fuit humilis, & contempta: *& paſcua inveniet*: cum, ut ait Greg. l. 1. Regiſt. c. 16. *intus mentem devotionibus impinguat, & foris ſe piis operibus ſatiat*.

3. *Ego veni, ut vitam habeant, & abundantius habeant*. Ibid. Ad quid factus eſt homo filius Dei: Ad quid exinanivit ſemetipſum: *ut vitam habeas* animæ. Humilitate ergò Chriſti conſtat vita tua. Sed non ſatis eſt, quod ipſe precium poſuerit, ut vivas: *ut abundantius vitam habeas*. Vult, ut de tua quoque adjicias, &, ut interpretatur Bonavent. quotidie magis, ac magis creſcas. Non creſcis autem niſi humilitas Chriſti tranſeat in tuam. An putas, quod non meretur brevem humiliationem æternitas.

FE-

FERIA III.

Christus Pastor bonus.

1. EGo *sum pastor bonus*. Joann. 10. Qui ovis est Christi, tres habet hostes: *Lupum*, rapacem dæmonem; *Mercenarium*, fallacem mundum; *& furem*, latentem amorem proprium. Quantis isti te impetunt! sed habes pastorem bonum, qui te protegit, JESUM. Patitur hostes tuos: sed ut tu vincendi occasionem habeas, ille te coronandi. Ille in te, & tecum pugnat. Si vinceris, non est victoris virtus, sed tuum vitium. At *pastor bonus* bonam quoque ovem postulat. Esne tu talis? mitis, patiens, mansueta, &c.

2. *Et cognosco oves meas: Et animam meam pono pro ovibus meis.* Ibid. Duæ sunt hæ notæ boni pastoris. O quantum solatium animæ, in quacunque difficultate, si vere credat & dicat: novit me Pastor meus. Novit me, qui novit omnia: agit mecum, ut agendum novit; tam sapienter, & provide, quam res postulat. Hinc ergo me ejus providentiæ resigno. 2. Quis animam suam pro te posuerit, expende, & nota amorem; & si non es lapis, amorem redde.

3. *Oves meæ vocem meam audiunt; & sequuntur me.* Ibid. Ovium Christi duplex est nota. Audis vocem ejus? etiam te ad dura vocantis &

cantis? Quid ſi dicat: *Ecce ego mitto vos, ſicut oves, in medio luporum?* Matth. 10. Si times, ſi refugis ; non es ovis Chriſti. Sequerisne eum: Quid ſi ducat ad arida paſcua : dicisne; *Dominus regit me ; & nihil mihi deerit.* Pſal. 22. Quid ſi ducat te ad macellum : paterisne te tanquam ovis ad occiſionem duci : Aliter non eris ovis Chriſti.

FERIA IV.

In Encœniis volunt Judæi Chriſtum lapidare.

1. *CIrcumdederunt eum Iudæi,* Joan. 10. tanquam *vituli multi, & tauri pingues.* Pſal. 21. *Et dicebant, non veritatem inquirendo, ſed inſidiando.* Beda. *Quouſque animam noſtram tollis? ſi tu es Chriſtus, dic nobis palam.* Quæ perverſitas? cum verbis erudiuntur, dicunt: *Quod ſignum oſtendis nobis, quod hæc facis?* Joan. 2. Cum operibus ejus virtus demonſtratur, dicunt; *Si tu es Chriſtus, dic nobis palam.* Sic operibus clamantibus ad verba, verbis ad opera confugiunt. Sed nec verbis credunt, nec factis. Quid aliud facio, qui nec doctrinam Chriſti ſequor, nec exempla?

2. *Reſpondit eis* Jesus : *opera, quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc teſtimonium perhibent de me.* Ibid. Quis quiſque ſit, efficacius non

non probat, quam factis. *Testimonium à rebus*, ait Chrysost. hom. 34. in Matth. *credibilius est testimonio, quod est à verbis*. Itaque ex factis vult nosci Christus, qui exhibet ea signa, *quæ nemo alius facere potest*. Quid de te loquuntur opera tua? Quam metuo, ne tibi objiciat Deus: *non invenio opera tua plena*, Apoc. 3. *Religiosi factis non verbis sumus*. S. Cyrill.

3. *Sustulerunt ergo lapides Judæi, ut lapidarent eum*. Ibid. Postquam illum audiverunt: *Ego & Pater unum sumus*. Causam prætexunt zelum vindicandi blasphemiam, quam ipsi blasphemiæ eo imputant; reipsa est odiū, & invidia, quæ illos obcœcabat. Quam dolosæ sunt passiones, quæ ipsas virtutes in suum obsequium trahunt. Sic actus humilitatis depravat superbia, zelum iracundia. Vide ne tibi imponant. Ideò actiones tuas omni passione depura.

FERIA V.

Missio LXXII. Discipulorum.

1. *DEsignavit Dominus alios septuaginta duos, & misit eos ante faciem suam*. Luc. 10. Magistri oculus conservat attentum discipulum. In ejus facie nihil sui muneris negliget. Ambulandum tibi est in præsentia Dei. *Et dicebat illis: Messis quidem multa, operarii autem*.

autem pauci : Ut unus plurium defectum suppleret; & tu disceres, dum plura potes, omnia illa velle, ac libenter suscipere pro Deo. *Rogate ergo Dominum messis, ut mittat operarios.* Non vult otiosos; Otiosus autem in parte es, si cum plura potes, aliqua detrectes. *Mitti* vult operarios, non sibi diligere locum, procurare, aut extorquere munus. Expecta ergò & tu, ut per obedientiam mittaris, non verò, quo mittaris, delige. Si deligis; in te ipso stas; si mittaris, in Deo. Utrum vis?

2. *Ite: ecce ego mitto vos, sicut agnos inter lupos.* Ibid. non sicut agnos ad amœna sensui pascua. Theophyl. hic; *Prædicit eis persecutiones, ne si repente in talia inciderent, magis turbarentur.* Quid tibi animi ad ejusmodi missiones? certus es difficultatum, sed certus etiam es ingentis gloriæ Dei. Utrum apud te præponderat? Interim ut assuescas gravibus, tolera minora.

3. *Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit.* Ibid Qui à Christo mittuntur ejusdem auctoritate muniuntur. Ut Legati personam sui Regis repræsentat. Agnosce hanc auctoritatem in tuis superioribus, & promptius, ac hilarius obedies. Quod enim difficilem tibi reddit obedientiam, est, quod pure hominem jubentem aspicias. Nã si Deum ipsum ea mandantem videres, & audires, nonne facilius obsequereris?

FE-

FERIA VI.

Revertuntur à miſſione ſeptuaginta duo.

1. *REverſi ſunt ſeptuaginta duo cum gaudio dicentes: Domine, etiam dæmonia ſubjiciuntur nobis in nomine tuo.* Luc. 10. Etſi non ſuperbiant de ejectis ſpiritibus, qui hoc nomini, & gratiæ JESU attribuunt; tamen aliquem vanitatis ſaporem interveniſſe, quod ad hæc opera idonei viſi ſint, tradit Greg. l. 3. moral. c. 4. Etiam in piis, & ſanctis ſuboriri ſolet complacentia de munere bene geſto pro Dei gloria. Sed ſicut Deo debes, quod geſſeris, ita quod te ad gerendum elegerit: ut tibi nulla, Deo omni ex parte cures ſatisfacere. Nec ſi dæmonia paſſionum tuarum ſubjiciantur tibi, tuum eſt; ſed totum Dei.

2. *Vidi ſathanam tanquam fulgur de cælo cadentem.* Ibid. Exultantes vanitate diſcipulos memoriâ cadentis Luciferi corrigit: non quod delicto ſint pares; ſed quod eos velit etiam à minima vanitatis umbra abeſſe. Idipſum cum ſe erigit ſuperbia, aut de donis tibi conceſſis complacentia, tibi ingere: *Videbam ſathanam cadentem.* Adde, unde? *de cælo.* Quid tu firmum ſperes in terra? Quis? Nobiliſſimus Angelorum. Et in te tolerabitur? Quomodo? *tanquam fulgur.* Vix ſumpſit cogitationem, adfuit pœna. Nullum peccatum velocius punit Deus, quam ſuperbiam.

3. *In*

3. *In hoc nolite gaudere, quia ſpiritus vobis ſubjiciuntur. Gaudete autem, quia nomina veſtra ſcripta ſunt in cælis.* Ibid. Gratiæ gratis datæ dicendi, docendi, ingenii, agendi cum proximo, &c. etiam reprobis conceduntur. Quid eſt, quod de iis exultes, quæ te in æternum perdere poſſunt? Vena veri gaudii de cælo eſt, ubi ſolum eſt verum bonum. Si nomen tuum in libro vitæ reperias, tum exulta: quia es cum perenni bono. Quod tu gaudium quæris? an æternum? vide quid ames. Gaudium enim amorem conſequitur.

SABBATHO.

Quæſtio Legisperiti, & reſponſio Chriſti.

1. *QVidam, Legisperitus ſurrexit, tentans illum: Magiſter, quid faciendo, vitam æternam poſſidebo.* Luc. 10. Etſi malo animo propoſita, tamen ad praxim optima quæſtio. Utinam hæc tibi quotidiana ſollicitudo! ſed nota: *quid faciendo*: non ſpeculando; nec major ſit tibi cura ſciendi, quam agendi: non vacuis deſideriis ſuſpirando, *ſed faciendo*: operibus enim ad cælum itur. Indignus ſiquidem cælo eſt, qui cælum non deſiderat, & pro eo comparando non operatur.

2. *At ille dixit: In lege quid ſcriptum eſt?* Ibid. Ad legem remittitur quæſtionis ſolutio.

Si

dē vitæ æternæ est, quid facias inſegedei in conſilijs, in regulis Religionis, & ſtatus tui reperies. Quantum deſiderium eſt vitæ, tantum debet eſſe & viæ tenendæ. Si aliam viam ambulas, quam præcepta, & regulæ oſtendunt, quomodo dicam te cælum deſiderare? Vide ergo ut accuratè regulas obſerves. Verum enim eſt: *Quicunque regulam ſecuti fuerint, pax ſuper illos* Gal. 6.

3. *Ille reſpondens dixit: Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tua; & proximum tuum ſicut teipſum. Dixitque illi: recte reſpondiſti: hoc fac, & vives.* Ibid. Approbat reſponſum Chriſtus: ergò id agendum eſt, quod reſpondit Legiſperitus. Vide ergò titulos amandi; *Dominum: Deum: tuum.* Vide modum: *ex toto corde; tota anima*, &c. *Hoc fac.* Faciſne? nihil aliud eſt in corde tuo, quod ames? non vanitas placet? non tu ipſe tibi? &c.

DOMIN. XXII. POST PENT.

Parabola deſcendentis in Jericho.

1. *HOmo quidam deſcendebat ab Hieruſalem in Ierichо.* Luc. 10. In hoc homine miſerum peccatoris ſtatum intuere. *Deſcendit ab Hieruſalem*, ſeu divinorum guſtu, *in Ierichо*, ſeu

ſeu inſtabilium voluptatem. *Incidit in latrones*, dæmones, & concupiſcentias ſuas. *Deſpoliant eum* gratia, & donis ſupernaturalibus. *Plagas imponunt*, Intellectui cœcitatem, voluntati horrorem boni. *Semivivum relinquunt* cum ſola, & informi fide. Expende hæc vulnera, fortaſſis aliquando tua : & ſi ſapis ab Hieruſalem, & divinorum tractatione non diſcede in Jericho, ad affectum terrenorum. Hinc enim omnium malorũ origo.

2 *Accedit autem, ut & Sacerdos deſcenderet eadem via: Similiter & Levita.* Ibid. Vident ſemimortuum, & prætereunt. *Tranſit Samaritanus.* In hoc Chriſtum tui miſertum concipe. *Vidit* te, *& miſericordia motus eſt*, etiam dum inimicus eſſes. *Appropians* ſua gratia; *alligavit vulnera* intellectus per lumina; voluntatis per deſiderium boni. *Infudit oleum* veniæ, *& vinum* acre contritionis, & timoris: *& impoſuit te in jumentum* gratiæ te portantis; *& duxit in ſtabulum* ſuarum ovium: *& curam tui egit* divina ſua providentia. Agnoſce tuam miſeriam, & Dei miſericordiam, cui præſentem debes ſanitatem.

3. *Altera die protulit duos denarios.* Ibid. amoris & poteſtatis. *Dedit eos ſtabulario*, ſuperiori tuo Commendavit te illi. *Curam illius habe*, ut integra, & conſtanti ſanitate conſerveris. Quid diceres, ſi æger ille noluiſſet admittere hoſpitis curam? non cenſeres repre-

henſione dignum? At tu ita agis, dum vel huic, vel illi ſuperiori ſubeſſe fugis, vel monentem non audis. Curam ille ſibi demandatam exercet, tu non admittis.

FERIA II.

Chriſtus excipitur à Martha.

1. INtravit JESUS *in quoddam caſtellum, & mulier quædam Martha nomine, excepit illum in domum ſuam.* Luc. 10. Sciebat illa Chriſtum Judæis exoſum, & ad mortem quæri; non timet tamen eum recipere, & affectum oſtendere. Talis debet eſſe in Chriſtum affectus, qui nullo periculo frangatur. Sed quam facili metu tu recedis! *Times, ubi non erat,* aut eſſe non debebat *timor*. Pſal. 13. Times perdere gratiam hominis, & cur non Dei, *qui poteſt & corpus, & animam perdere in Gehennam*? Matth. 10.

2. *Et huic erat ſoror, nomine Maria, quæ etiam ſedens ſecus pedes Domini, audiebat verbum illius.* Ibid. *At,* ut ait Aug. ſerm. 27. de verb. D. *Quanto humilius ſedebat, tanto amplius capiebat.* Vis doctrinam Domini? *Sede,* in quiete ſpirituali; *ad pedes Domini* per humilitatem. *Confluit enim aqua,* ait idem, *ad humilitatis convallem. Audiebat:* ad obedientiam promptam ſignificandam. S. Ber. ſer.

de

de assum. *Sedens audiebat ad obedientiam Præceptoris ad utrumlibet parata.* Ita ergo vacandum divinis, ut non minus promptus sis ad opera vitæ activæ.

3. *Martha autem satagebat circa frequens ministerium.* Ibid. Satagere, est *satis agere.* Satis agit, qui id agit, quod agendum est. Unum corpus sumus, multa membra. Singula suum agunt. Superior, oculus est: non satis agit, si agat, quod manus debet; si in singulorum officia involet, quasi nihil agatur benè, nisi ab ipso. Linguæ sunt doctores, Concionatores: non satis agunt, si agunt, quod capitis est, si superioritatem sibi arrogent. Quodcunque tu sis membrum, in quocunque officio: hoc age, quod agendum est, & satis agis.

FERIA III.

Martha queritur de sorore, corripitur à Domino.

1. QVæ (*Martha*) *stetit, & ait: Domine, non est tibi curæ, quod soror mea reliquit me solam ministrare?* Luc. 10. Queritur & de sorore, quod non serviat; & de Domino, quod non jubebat. Agit eorum personam, qui vitæ activæ intenti comparant se cum aliis,

qui cum proximo minus operantur, vel quia non possunt, vel quia non licet. Hinc murmura: cur non & iste id agat: Cur ego : Ut hoc evites, cogita: Domino sum curæ, quocumque occuper: sed & alter est illi curæ, etsi hoc non occupetur. Solus debes hoc agere; quid tum ; Etiam Dominus solus torcular calcavit. Et quo tu es melior;

2. *Et respondens dixit illi Dominus: Martha, Martha sollicita es, & turbaris erga plurima.* Ibid. Servit Domino Martha, sed cum sollicitudine , & turbatione, ex qua etiam Dominum arguit. Id vero Domino placere non potest. Turbatus animus non dat considerationi locum. Unde effundit quædam prætextu confidentiæ , quæ non sunt hujus temporis, loci , aut personæ , aut non hoc modo dicenda. Sic ergo age, quidquid agis, ut nunquam turberis. Præmeditatio agendorum, aut dicendorum turbationem tollet.

3. *Porro unum est necessarium.* Ibid Unum edulii genus pro corpore sustentando intelligunt S. Hier. & Greg. quasi dicat Dominus, supervacaneam esse curam plura parandi. Unum edulii genus pro anima, contemplationem Dei interpretatur Cassianus coll. 1. c. 8. Cujus tibi pascendi potior cura est; corporis; an animæ ; At certe animæ potior esse debet. Ita enim Dominus probat optimam partem à Maria electam. Vide ergo, quam accu-

accurate ſpiritualia, tanquam pars optima, ſint peragenda.

FERIA IV.

Chriſtus à Phariſæo invitatus hypocriſim reprehendit.

1. *ROgavit eum quidam Phariſæus, ut prandéret apud ſe: & ingreſſus recubuit. Phariſæus autem cœpit intra ſe reputans dicere: quare non baptizatus eſſet ante prandium.* Luc. 11 Et quod tandem delictum eſt, quod Chriſtus accubiturus manus non laverit; Cur non excuſat fama, quæ de Chriſto erat apud omnes? Superbia ſuiipſius æſtimatio ſiniſtrum de Chriſto judicium ingeſſit Qui bonus eſt, & humilis, omnia alterius acta in bonum interpretatur. Dic, quid tu agis? Nonne facile judicas? Nonne ex culice facis elephantem? Nonne ab externis non malis arguis internum malum? ſed quis tibi revelavit, quæ ſoli Deo patent?

2. *Et ait Dominus ad illum: Vos Phariſæi, quod deforis eſt calicis, & catini mundatis; quod autem intus eſt veſtrum, plenum eſt rapina, & iniquitate.* Ibid. Non damnat externam mundi tiem, dum moderata ſit, ſed majorem curam vult internæ haberi. Cujus tibi potior cura eſt? conſcientiæ? an cubiculi?

Animæ, an veſtis? Calceum, attendis, ne luto intamines, animæ vero quam es incurius!

3. *Stulti, nonne qui fecit quod de foris eſt, etiam, quod deintus eſt, fecit?* Ibid. Prævenit objectionem, quæ fieri poterat : externam munditiem in lege à Deo mandatam eſſe. At non minor eſt Deo cura internorum. Non rejicit externos virtutum actus, humiliationem, ſilentium ad injurias, &c. Sed vult ea ab interno prodire, alias ſunt ſine anima, & mortua opera. Non ſis pictor, qui ſolam actionibus tuis apparentiam tribuas: ſed adde inſuper, *de corde puro, & conſcientia bona, & fide non ficta.* 1. Tim. 1.

FERIA V.

Renuit Chriſtus eſſe Judex inter duos fratres diſſidentes.

1. *Ait ei quidam de turba: Magiſter, dic fratri meo, ut dividat mecum hæreditatem.* Luc. 12. Satis probat affectum ad terrena, qui ob hæc legem charitatis infringit, & cum fratre diſſidet. De hæreditate æterna cum Jesu agendum erat, quam venit nobis parare, & agit de terrena. Quod quis amat, etiam quando cum Deo agendum eſt, volvit. Unde tuæ in orationibus evagationes? niſi quia, ubi affectus eſt, illuc rapit cogitationem. Tolle affectus pravos, tolles evagationes.

2. *Homo,*

2. *Homo, quis me constituit Iudicem, aut Divisorem super vos?* Ibid. Hier. in c. 13. Luc. *Non dignatur Christus Iudex esse litium, & arbiter facultatum.* Quare? nonne opus erat bonum, asserere cuique, quod suum est? aut fratres reconciliare? Ad finem suum attendit. Ideo ait idem Ambr. *Terrena declinat, qui propter cælestia descenderat.* Disce alienis à tua vocatione negociis te non implicare. Qui se Deo addixit, illi se probare debet, ideo enim se illi tradidit. *Nemo militans Deo, implicet se negociis secularibus.* 2. Tim. 2. Non tibi blandire titulo prudentiæ, aut charitatis. nec prudentia nec charitas est, ut agas, quod non est tuæ vocationis.

3. *Videte, & cavete ab omni avaritia: quia non in abundantia cujusquam vita ejus est.* Ibid. Quam errat mundus! *Beatum dicunt populum, cui hæc sunt:* Christus negat in horum abundantia esse vitam, aut fœlicitatem. Fœlicior vita est, ubi animus inordinatis affectibus liber est. Reliquisti semel omnia, ut liber esses? vide ne, qui magna reliquisti, nugulis affigas animum. Non inde affectum æstima pravum, quod ampla desideret, aut amet; sed inde, quod te à Deo avertat. Quid interest sive magno, sive parvo avoceris? imo insanius est, parvo.

FERIA VI.

De Divite avaro.

1. *Hominis cujuſdam divitis uberes fructus ager attulit.* Luc. 12. Vide in hoc homine miſerias, quas adferunt divitiæ. *Cogitabat intra ſe:* quia non habebat amicum, cui confideret; *dicens: quid faciam?* ecce quam animo anxius! *quia non habeo.* Vox pauperis iſta; quia avarus nunquam habet ſatis. *Quo congregem fructus meos.* En ſollicitudo congregandi, quod adhuc poteſt iujuriis cæli deſtrui. *Hoc faciam, deſtruam horrea mea, & majora faciam.* Ecce inſtans labor ædificandi, & deſtruendi. At quod peſſimum eſt, nec unam cogitationem bonam ſumpſit, vel Deo gratias agendi, vel iis ad gloriam Dei utendi. Quam fœlix tu, quem Deus his malis eripuit! quas non debes Deo tuo grates? Compatere iis, qui pati avaritia torquentur.

2. *Dicam animæ meæ.* Ibid. Nota hic errores. Secum tanquam cum alio loquitur, quaſi non ſufficeret concupiſcentiæ, quod unus eſſet. *Multa bona habes.* *Bona* vocat, quæ nomen non merentur, Vocat *animæ bona*, quæ ejus ſunt perditio. *Poſita in multos annos:* cum illa aut momento eripi poſſint, aut ipſe illis. *Requieſce.* Quietem ſuam in illis ponit, in quibus non eſt niſi labor, & affli-

ctio. *Comede, bibe, epulare.* tanquam pecus eaſdem eſcas ponit animæ, quæ ſunt corporis. Vide, quibus amoribus terrenorum amor hominem involvat! Ut merito judicio Dei *ſtultus* vocetur. *Stulte, hac nocte, &c.* Hinc conclude, quanto magis accedis affectu ad terrena, tanto magis es ſtultus; tanto ſapiens magis, quanto recedis.

3. *Dixit autem illi Deus: ſtulte hac nocte repetunt animam tuam à te.* Ibid. Ecce momentum, quod claudit omnia. *Hac nocte.* ubi ſunt anni plurimi, quos deſignabat? *Quæ autem paraſti, cujus erunt?* Non ſumes tecum. Quod congregaſti, cedet alteri. Nudus ergo tu remanebis, qui eorum, quæ animæ proſint, nihil congregaſti. *Sic eſt, qui theſaurizat, & non eſt dives in Deum.* Alio tu igitur mentem converte, ut ſis *dives in Deum* meritis, ac bonis operibus. Vide ne compareas *pauper & miſerabilis.* Apocal. cap. 3.

SABBATHO.

Quomodo expectandus Dominus in ſupremam horam.

1. *Sint lumbi veſtri præcincti.* Luc. 12. & per continentiam caſtitatis, & per conſtrictionem appetituum, ne ad terrena deſluant. Sic enim, ut talaris veſtis, pedes animæ

Impediunt, quo minus viam cæli expedire gradiantur. *Et lucernæ ardentes* bonæ doctrinæ, & ſanctorum luminum, non tantum in intellectu, ut cognoſcatis; ſed etiam *in manibus veſtris*, ut opere exerceatis. *Et vos ſimiles hominibus expectantibus Dominum ſuum*, quaſi jamjam pulſantem fores: *Dominus enim prope eſt*. Vide, quid in te horum deſideretur. Pendet anima per inordinatos affectus, quam ſæpe luto terrenorum fœdas! Habes lucernam intellectus, ſed non lucentem charitate. Habes lumina veritatum practicarum, ſed non in manibus, non operibus expreſſarum. Non expectas Dominum tuum, quia in tepore tuo dormis. Miſer quid facies, ſi hoc momento compareat Dominus?

2. *Vt cum venerit, & pulſaverit, confeſtim aperiant ei*. Ibid. Nota vigilantis ſervi eſt, qui ut pulſantem Dominum audiat, nullum tumultum patitur; qui aurem portæ intentam habet, & illico Domino aperit, qui omnia parata habet, ut non tum primum debeat aut lucernam accendere, aut neceſſaria parare. Eſtne ita anima tua conſtituta, conſcientia ordinata, domus interior meritis, & virtutibus inſtructa? ſit ita quidem, beatus es. *Beati enim ſervi illi, quos cum venerit Dominus, invenerit vigilantes*. Si vero vixiſti futurorum incurius, ſomno torporis oppreſſus, nunc tandem evigila. Omne momentum

trahit

trahit periculum, & à momento pendet æternitas.

3. *Hoc autem scitote, quoniam si sciret Paterfamilias, quâ horâ fur veniret, vigilaret utique, & non sineret perfodi domum suam.* Ibid. Fur observat horam, qua ipse non observatur. Si non omni hora vigilas, nulla satis vigilas: quia illam observat, qua tu non vigilas. At *dies Domini, ut fur veniet.* 2. Petr. 3. & Jacob. 5. *Ecce Iudex ante januam assistit.* Ergo *& vos estote parati, quia qua hora non putatis, filius hominis veniet.* Non mirare quod furis nomen assumat Deus: tui gratia id facit, ut cautum reddat. *Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant à facie arcus.* Psal. 59.

DOMIN. XXIII. POST PENT.

Parabola Ficulneæ infructuosæ.

1. *ARborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua, & venit quærens fructum in illa, & non invenit.* Luc. 13. Tu es arbor illa plantata in vinea Religiosi status, aut Ecclesiæ. A te quærit Dominus fructum conformem tuo statui. Ut enim arbor quævis fructum reddit *juxta genus suum*, ita Deus non alium à te fructum quærit, quam si sit juxta vocationem tuam. Quos ergo fructus protulisti hactenus? quam paucos? plus foliorum, aut apparentiæ fuit in

te, quam operum. Vestis te Religiosum gis probavit, quam vita. Nihil invenit in te Deus. O Miser! Itane imposterum dimittes famelicum JESUM?

2. *Dixit autem ad cultorem vineæ : Ecce anni tres sunt, ex quo venio quærens fructum in ficulnea hac, & non invenio : succîde ergo illam ; ut quid etiam terram occupat ?* Quot annos expectavit Dominus, ut fructum faceres? tot, quot vitæ dedit, quot Religionis. Quotics venit, per Superiores, per inspirationes, & gratias, quærens, & monens, ut fructum feras ? Et usque in hanc diem es idem, qui fuisti, nihilo teipso melior. Quanta Dei tui in te patientia! Quanta in te sterilitas! Nonne potuit tibi dicere : *Ut quid terram occupat* hanc tam sanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret? Quid si dicat: *Mors succîde illam*: Superior, succîde illam ab hac vinea, non est digna, quæ terram occupet?

3. *At ille respondens dicit : Domine, dimitte illam & hoc anno, usque dum fodiam circa illam, & mittam stercora : & siquidem fecerit fructum : sin autem in futurum succides eam.* Ibid. Agit hic cultor boni superioris partes. Amat ficulneam, seu subditum, pro quo deprecatur: vult ulteriorem habere patientiam. Vult *circa illam fodere* increpationibus, & admonitionibus ; vult *mittere stercora*, mortificando, humiliando, ad suæ turpitudinis

cognitionem inducendo, in ſpem reddendi fructus. Sed quorſum cultor, ſi culturam non admitteres:

FERIA II.

Mulier, decem & octo annis incurvata, ſanatur.

1. ECce *mulier, quæ habebat ſpiritum infirmitatis decem & octo annis; & erat inclinata, nec omnino poterat ſurſum reſpicere.* Luc. 13. In hac conſidera in terram pronas animas, quæ *oculos ſuos ſtatuerunt declinare in terram.* Pſal. 16. quarum affectus ſolum terrena ſapiunt. Quo fit, ut oculos cogitationum ad æterna & divina non erigant. Quid infelicius hoc homine: ſed quot tu annos in hac infirmitate laboraſti: quam parum de Deo cogitaſti: quam immerſus fuiſti in limo profundi, deprimentibus te paſſionibus, quarum impetu ferebaris! O ſi nunc ſaltem erigaris!

2. *Quam cum videret* JESUS, *vocavit eam ad ſe, & ait illi: Mulier, dimiſſa es ab infirmitate tua.* Ibid. Hæc eſt benignitas Jeſu, nos ſua gratia vocantis, & vota noſtra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus paſſionum, niſi vocati accedamus ad Jeſum per imitationem. *Et impoſuit illi manus, & confeſtim erecta eſt.* Semel tantum tactam eſſe

à Jesu ſuffecit, ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas internaſque aſſictiones, & nondum te erigis ad divina? quoties te toto ſuo corpore, & ſanguine tetigit in Euchariſtia, & adhuc terrena ſapis?

3. *Reſpondens autem Archiſynagogus*, indignabatur prætexens violationem Sabbathi. Ibid Dominus autem oſtendit poſſe curari citra violationem Sabbathi, ſiquidem & aſinus in Sabbatho adaquatum ducitur. Prætexit Sabbathi cultum, reipſa invidet gloriæ Chriſti. Imitaris Archiſynagogum, ſi larvâ virtutis tua tegis vitia; ſi ratione defendis; ſi externe virtutem præ te fers, interne tuo commodo ſervis.

FERIA III.

Phariſæi ſuadent Chriſto fugam.

1. *Accesſerunt quidam Pharaſæorum, dicentes: Exi, & vade hinc; quia Herodes vult te occidere*, Luc. 13. Politicum hoc Phariſæorum inventum. Simulant amicitiam in Chriſtum, quem perdidum vellent. Gravis illis erat gloria Chriſti, & plauſus, quem à populo ferebat. Ideò ſub alio prætextu fugam ſuadent. Bene agenti ferenda eſt invidia. Ob hanc jubeberis aliquando inde abeſſe, ubi bene es operatus; credere officiū, quo glori-

gloriam Dei promoviſti. Quin & magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es diſpoſitus ?

2. *Et ait illis : Ite , dicite vulpi illi : Ecce ejicio damonia , & ſanitates perficio.* Ibid. Quaſi dicat ; Quod mei eſt muneris facio: Hinc Herodem non metuo. Impenetrabile ſcutum contra omnes perſecutiones , eſt agere quod muneris eſt , & vocationis tuæ. Quid facies inter odia , & calumnias? *Ejice damonia* paſſionum tuarum , ut tunc *nulla tui dominetur iniquitas.* Quid facies oppreſſus invidia? *perfice ſanitates* , hoc eſt , à ſana mente non diſcede , ut quid indignum agas , aut loquaris.

3. *Veruntamen oportet me hodie , & cras, & ſequenti die ambulare.* Ibid. Ecce in ipſo metus objectu conſtantiam Chriſti. Perſeveraturum ſe ait, quidquid periculi obviet. Quid tu ais , ubi moleſtiæ occurrunt ? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hocne verò eſt ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur? Et cujus id virtutis eſt ? Si ad fundum inſpicias , eſt amoris proprii, eſt animi ſuorum commodorum amantis.

FERIA IV.

Sanatur Hydropicus.

1 ET *factum est, cum intraret* JESUS *in domum cujusdam Principis Pharisæorum Sab*[b]*batho manducare panem, & ipsi observabant eum.* Luc. 14. Cur sit eorum conviva, quorum novit malitiam: Ut eis prosit instruendo. Ita potius consulebat alieno bono, quam suo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minus bene afficiuntur: non declinas: non evitas: *Observabant eum*, & censurabant acta. Esto paratus observari ab omnibus & in omnibus; alias non observabis omnia, quæ observanda sunt. Non enim observabis charitatem, quæ *patiens est, benigna est, & omnia suffert.*

2. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum.* Ibid. Te ipsum cum S. Aug. 2. quæst. Evang. in hoc hydropico considera. *Hydropem habes concupiscentiam.* In hanc quo es indulgentior, eo evadit dirior. Quo enim cedis magis, magis invalescit. Utinam expertus non esses! Vide, quanto studio sit cohibenda. *Si tui non fuerint dominata, tunc immaculatus eris, & emundaberis à delicto maximo.* Psal. 118.

3. JESUS *dixit ad Legisperitos, & Pharisæos: Si licet Sabbatho curare:* Ibid. Prudens quæstio, antequam operaris: *Si licet: ipse verò*

verò apprehenſum ſanavit eum, & dimiſit. Apprehendere, eſt ſuum facere. Sedul. l. 4. Paſchal. c. 13. *Feſtinat hominem curare, quem magis ſuum eſſe deſiderabat.* Nemo eſt animo ſanus, niſi eum Chriſtus ſuum faciat. Vult & te ſuum facere: cur reluctaris: cur mavis eſſe tuus.

FERIA V.

Chriſtus dedocet Phariſæos ambitionem.

1. *CVm invitatus fueris ad nuptias, non diſcumbas in primo loco.* Luc. 14. Arcetur hoc aphoriſmo prioris loci, aut honoris appetentia, eo argumento, quod eam ſequatur confuſio ex juſta alterius prælatione. Cui te præponis, is tibi judicio Dei antefertur. Et merito: quia tu tibi Chriſtum poſtponis. Abſit, inquis: Imo facis, ſi te nõ omnib⁹ poſtponis. Chriſtus ſe omnibus poſtpoſuit; *noviſſimus virorum*. Iſai. 53. *abjectio plebis*. Pſal. 21. Ergò ſi vel uni te anteponis, anteponis te Chriſto, qui ſe eidem poſtponit. Igitur merito is, cui te præponis, Judicio Dei tibi antefertur, qui *noviſſimum virorum* omnibus præpoſuit.

2. *Cùm vocatus fueris, recumbe in noviſſimo loco.* Ibid. Aphoriſmus hic ad humilitatem

tem ſpectat. Eum tibi locum ſuadet Chriſtus, quem ipſe elegit: *Elegit* autem *abjectus eſſe, & ſemetipſum examinavit.* Nõ velles quã vicinissimus eſſe Chriſto? Ergò debes te infra omnes demittere, quia is ſe poſt omnes repoſuit.

3. *Omnis, qui ſe exaltat, humiliabitur; & qui ſe humiliat, exaltabitur.* Ibid. Alius eſt ordo mundi, alius Dei. Quo quis inferior eſt in ordine mundi, eo ſuperior eſt in ordine Dei, & è converſo. Chriſtus in ordine mundi poſtremus eſt, in ordine Dei primus. Igitur quantum ad Chriſtum in ordine hominum te depreſſiſti, tantum in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergò cœcitas tua qua non vis ex poſtremis eſſe? Quid amabilius, quam eſſe Chriſto propinquum? Reſponde tibi, & erubeſce.

FERIA VI.

Parabolâ de Ove perdita.

1. *ERant appropinquantes ei Publicani, & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Phariſæi dicentes: Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis.* Luc. 15. Quam oppoſitus eſt faſtui Phariſæorum Spiritus Chriſti! Illi ſuperbe deſpiciunt, & vitant peccatores, tanquam immundos; Chriſtus

ſtus eos allicit, & blande excipit. Uter in te Spiritus dominatur? Murmurant, quod *peccatores recipiat*. Quam eſſemus miſeri, ſi hoc non faceret! Si te non recepiſſet, in qua abyſſo volvereris?

2. *Et ait ad illos parabolam iſtam*. Ibid. Qua ſuum inſtitutum, & finem explicat; & ſic cauſam reddit, cur peccatores recipiat: *Homo quidam* (ipſe Chriſtus) *ex centum ovibus*; ſive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cœlo, tum in terra, *unam perdidit*, nempe hominem, & te per peccatum. *Dimiſit nonaginta novem*, nempe Angelos: ivit *ad illam quæ perierat*, ſcilicet ad te: quæſivit te, quot anguſtiis, & doloribus! per quæ tormenta ſua: quam arduas vias ivit, à ſtabulo uſque ad Crucem! Invenit te, ſumpſit te in humeros ſuos & deportavit te in hoc ovile, in quo vivis. Agnoſce, quam turpiter erraveris: quam ſequendo unam herbulam voluptatis, in immania præcipitia deveneris. Agnoſce tui Jeſu benignitatem, & amorem, qui te quæſivit, inventam in hoc ovile detulit. Abſit, ut poſthac erres.

3. *Et veniens domum convocat amicos, & vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat*. Ibid. O bonitas Jeſu mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, quia inventus ſum, & vitam recepi: ille ſibi gratula-

gratulatur, quasi me invento lucrum recipe-ret. Ah ! si tantum gaudium habet Deus te invento , noli te ei iterum subtrahere ; imò verò te ipsum denuo illi dona.

SABBATHO.

Parabola de filio prodigo.

1. *Homo quidam* (Deus) *habuit duos filios* ; justos, & peccatores ; *& dixit adolescentior ex illis*, peccator, *Pater , da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit* Luc. 15. talenta naturæ & gratiæ , quæ bonis, & malis Deus distribuit. *Et divisit illis substantiam.* Dat enim unicuique ipse fine optimo, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu justus, seu peccator sis, quanta accepisti à Patre tuo : quæ dona naturæ : quantum cumulum gratiarum : si alteri ea contulisset, quæ non præstitisset : quid tu illis agis.

2. *Et post non multos dies* : Ibid. Neque enim peccator diebus multis à peccato abstinet : *Adolescentior filius peregre profectus est*, procul à patria cœlesti , procul à Patre Deo , *in regionem longinquam*, ut quo remotior esset à Patre eò licentiosus viveret, nec reverentia oculorum patris refrænaretur. *Et ibi dissipavit substantiam suam*, gratiam, dona supernaturalia ; Intellectum quoque , & volunta-

luntatē depravavit, *vivendo luxoriosè*, ſecundum impetum ſuarum concupiſcentiarum. Utinam non is ſis, qui hac parabola depingaris! Recogita annos adoleſcentiæ tuæ; *Delicta juventutis meæ, & ignorantias meas ne memineris Domine.* Pſal. 24.

3. *Et poſtquam omnia conſumaſſet, facta eſt fames valida in regione illa, & ipſe cœpit egere.* Ibid. Semper enim eget, qui nihil Dei habet: qui vivit ſecundum concupiſcentias; nam concupiſcentia *ignis eſt, qui nunquam dicit: Sufficit.* Prov. 30. *Et abiit, & adhæſit uni civium*, ſeu dæmonum, ſeu pravarum conſuetudinum. *Et miſit illum in villam ſuā, ut porcos paſceret*, ſuos appetitus, & ſenſuum voluptates ſequeretur. *Et cupiebat implere ventrem ſuum de ſiliquis* peccatorum, *quas porci* infernalès manducabant: *& nemo illi dat* ad ſufficientiam, quia quo plus peccabat, plus, peccare quærebat veluti famens. O miſera peccatoris conditio! Quo devenit, qui ſemel à Deo recedit, & non illico revertitur! O nobilis creatura tot ornata donis, quo ſponte tua decidis!

DOMIN. XXIV. POST PENT.

Filius prodigus in ſe revertitur, & pœnitentia ducitur.

1. IN *ſe autem reverſus, dixit: Quanti mercenarii in domo patris mei abundant panibus.*

bus, & ego hic fame pereo! Luc. 15. Pœnitentis forma describitur: Ac primum quidem est agnitio miserandi sui status. si tuus non est tam miserandus; est tamen qui possit esse fœlicior: & ad hunc aspira. Non es in regione longinqua situs, qui vivis inter filios Dei; laboras tamen multarum virtutum defectu: & quod pessimum est, earum famem non sentis. In via perfectionis primum debet esse fames virtutis.

2. *Surgam, & ibo ad Patrem meum.* Ibid. Est propositum *non demorandi in errore impiorum.* Eccl. 17. cum spe veniæ concepta ex consideratione affectus paterni. Vidisti, in qua jaceas imperfectionum regione: Dic tandem tibi ipsi: *Surgam*: Pater meus cœlestis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris, Dixisti id sæpius: surgam: sed nunquam id serio præstitisti. Velleitas fuit, non resoluta voluntas. Dic ergò jam: Surgo ex hac imperfectione, nunquam amplius, etsi me mori oportuerit, in eandem lapsurus.

3. *Et dicam ei: Pater, peccavi in cælum, & coram te.* Ibid. Est ingenua confessio, & humilis contritio, pure quod patrem offenderit. Si filius improviso casu patrem vulneret, re postea cognita, quis erit boni filii sensus: Unicum dolebit, se patrem offendisse. Tu patrem offendisti, non ita quidem ignoranter,

ut non

ut non peccaveris; ſed non ita ſcienter, ut cogitaveris te patrem offendere. *Ergo ſaltem amodò voca eum: Pater meus es tu* Jer. 3. *Iam non ſum dignus vocari filius tuus.* Satisfactio eſt privativa, qua ſe bono, quo gaudere poterat, libenter privat. *Fac me ſicut unum de mercenariis tuis*, eſt poſitiva, qua vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, & ſenſibilem pœnam impone ſine indulgentia. *Et ſurgens venit ad Patrem ſuum*: eſt propoſiti executio. O ſi talia ſint tua propoſita, quæ ſtatim ad executionem deducas! Infœliciſſimum eſt, ſemper parturire, & nunquam parere.

FERIA II.

Filius prodigus cum gaudio à Patre excipitur.

1. *CVm adhuc longe eſſet, vidit illum Pater ipſius, & miſericordia motus cecidit ſuper collum ejus, & oſculatus eſt eum.* Luc. 15. Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt, & amat cor contritum & humiliatum. Quam debet in te fiduciam, & amorem tanta benignitas, & miſericordia excitare: Ut prius velis omnia mundi tormenta, & infamem mortem ſuſtinere, quam ab eo amplius recedere, qui te revertentem tam benigne recepit.

2. *Dixit*

2. *Dixit autem Pater ad ſervos: cito proferte ſtolam primam*, Ibid gratiæ juſtificantis; *& date annulum in manus ejus*, in ſignum libertatis filorum Dei: *& calceamenta* veræ coram Deo nobilitatis, *in pedes* ſeu affectus ejus, quibus coërceantur. *Et adducite vitulum ſaginatum* Chriſtum in Euchariſtia, *& epulemur*. Vide quantum gaudium ſuper te peccatore pœnitentiam agente Deus oſtendit. Ah! noli illi hoc gaudium tollere, ut revertaris ad porcos.

3. *Erat autem filius ejus ſenior in agro: & cum veniret, audivit ſymphoniam: & interrogavit, quid hæc eſſent*. Ibid. Audivit reverſum fratrem, celebrari ei convivium; Indignatus noluit introire, donec rogatus & perſuaſus eſt à Patre. Conſidera hic non invidiam juſtorum, qua carent, ſed magnitudinem amoris, quo Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam juſtis creare poſſet: & erigere in fiduciam eum ſemper accedendi, quoties, etiam leviter, delinquis: quia ſumma ejus voluntas eſt, peccatores pœnitentes recipere. Ut pater ſeniori filio ſatisfacias, ait illi: *Tu ſemper mecum es, & omnia mea tua ſunt*. Hæc juſtorum portio eſt, eſſe cum Domino, & in bonis cæleſtibus cum eodem communicare. O quale ſolatium, *tu ſemper mecum es!* O qualis fœlicitas: *Omnia mea tua ſunt!* & quis velit à tam bono Patre diſcedere?

F E-

FERIA III.

De Villico iniquitatis.

1. HOmo quidam habebat villicum, & hic diffamatus est, quasi dissipasset bona ipsius. Et vocavit illum, & ait illi: Quid hoc audio de te: Redde rationem villicationis tuæ; jam enim non poteris villicare. Luc. 16. In hoc villico te considera, cui Deus non tanquam Domino, sed tanquam Oeconomo dedit bona corporis, & animæ, naturalia, & supernaturalia. Nihil tui habes, etsi studio tuo te aliquid comparasse credas. Obligaris ergò ea omnia ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua audies: *Redde rationem*, in quid, quo fine, quo modo ea bona impendisti: Quidquid non cessit ad gloriam Domini, dissipatum est. Ini mature rationes, quia prope est hora.

2. *Ait autem Villicus intra se: Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem:* Ibid. Unde hæc Villici sollicitudo: Ex conscientia pessimæ suæ administrationis, & certitudine tollendæ villicationis. At te nulla tangit reddendæ rationis sollicitudo. O si seriò cogitares, quam infideliter bona tibi concredita administraveris! quam salubriter angereris! Examina, quo impensum corpus: quo corporis sensus: quo intellectus, cogitationes, voluntas, affectus, passiones? &c. Non ignoras tibi hæc

omnia ad Dei gloriam impender da fuiſſe Itane à te actum? quantum mundo, quantum carni, quantum amori proprio, ac vanitati datum eſt? Ut ergò ſalubris te cura ſubeat, cogita nunc ſerio, quid facias. Poſtea ſerus erit labor, ſera auxilii meditatio

3. *Et laudavit Dominus villicum iniquitatis, quia prudenter feciſſet; quia filii hujus ſæculi prudentiores ſunt filiis lucis in generatione ſua.* Ibid. Sibi in futurum proſpicere, res magnæ prudentiæ eſt. Hoc eſt in quo filii lucis ſuperantur à filiis ſæculi in ſuo genere. Quam illi ad ſuos fines diſponunt media, quam nullum intentatum relinquunt! quam inſtant impenſe, & quidem *ut corruptibilem coronam accipiant*! 1. Cor. 9. Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilius inſtitutum, gratia majore cumulatus, majoribus auxiliis adjutus? Filii ſæculi mundo placere quærunt, tu Deo. Quas illi vigilias impendunt, quos labores, quas difficultates, quo modo die nocteque de mediis emergendi cogitant! An & tu iſta pro Deo, pro æternitate abſorbes?

FERIA IV.

Parabola de divite Epulone, & Lazaro.

1. *Homo quidam erat dives, qui induebatur purpura, & byſſo, & epulabatur quotidie*

die ſplendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ante januam ejus, cupiens ſaturari micis, quæ cadebant de menſa divitis: ſed & canes veniebant, & lingebant ulcera ejus. Luc. 16. Quem tu ex duobus fœlicem, quem infœlicem arbitraris? ſi ſenſum conſulas, divitem dices fœlicem, Lazarum miſerum. Ad fides contrarium docet. Cui aſſentiris: nonne ſenſus errat: Et tamen quantum iſti indulges: quam è converſo odiſti neceſſitate præmi, aut re quacumque ſenſui contraria moleſtari. Sed, quod fugis, ad ſalutem ducit, quod ſequeris, ad perditionem.

2. *Factum eſt autem, ut moreretur mendicus, & portaretur ab Angelis in ſinum Abrahæ.* Ibid. Hic humilis, ærumnoſæ, & in mundo deſpectæ conditionis eſt finis. Brevem, & morituram afflictionem immortale gaudium excipit. *Quam momentaneum, & leve eſt tribulationis noſtræ, quod æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* 2 Cor. 4. Appende in bilance, *momentaneum*, & *æternum*: & vide, an ſunt *condignæ paſſiones hujus temporis ad futuram gloriam.* Rom. 8.

3. *Mortuus eſt & dives, & ſepultus eſt in inferno.* Ibid. Hic exitus ejus, qui ſecundum ſenſum fœlix videbatur. *Ducunt in bonis dies ſuos, & in puncto ad inferna deſcendunt.* Job. 21. Si nondum capis, quam infœlix ſit vita,

quæ ſecundum ſenſum ducitur, ex fine intellige. Momentaneam, & inſanam lætitiam æternum væ ſequitur. Quam merito timere debes omnem ſenſus indulgentiam! quam illum affligere! quam coërcere! Ut ei non nimium indulgeas, ultra neceſſitatem nihil indulge.

FERIA V.

Cruciatus Epulonis

1. ET *Levans autem oculos vidit Abraham à longe, & Lazarum in ſinu ejus.* Luc. 16. Vidit à longe Lazarum, quem vicinum nec intuebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate deſpiciebat. Sic rerum vertitur ordo. Rogat: *Pater Abraham miſerere mei* Sed ſerò nimis. Elapſum eſt miſerendi tempus, Adeſt tempus æternæ juſtitiæ. In vita agendum eſt, quo fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam.* Nullo non cruciatur membro, de ſola lingua queritur. Gravius hujus fuiſſe tormentum crede, quia lingua inopi Lazaro inſultavit; quid ſi ſcõmata dixeris, aculeos, detractiones: &c.

2 *Et dixit illi Abraham: Fili, recordare quia accepiſti bona in vita tua.* Ibid. Quæ: Concupiſcentiæ carnis: *epulabatur quotidie*: concupiſcentiæ oculorum: *erat dives*: Superbiæ vitæ: *induebatur purpura, & byſſo. Et Lazarus ſimiliter mala.*? Quæ illis bonis contraria

ria. Nam mendicus erat , ulceroſus, deſpectus. *Nunc autem hic conſolatur, tu verò cruciaris.* Hæc viciſſitudo eſt: ſi hic gaudium, ibi tormentum; ſi hic tormentum, ibi gaudium. Noli tibi perſuadere, & hic tibi poſſe eſſe ſecundum ſenſum bene, & ibi ſecundum animam. Ergò quantum hic cruciatum ſenſui inferes, tantum gaudebis ibi: quantum hic illi concedes, tantum ibi gaudio, & gloriæ detrahes.

3. *Habent Moyſen, & Prophetas: audiant illos.* Ibid. Ita Epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœnarum nuncius mittatur, roganti reſpondetur. Noli quærere, ut Deus te per inuſitata media ad vitam æternam dirigat. Ut ipſe tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes Superiores, per quos regaris. His te committe. Ita enim Deus ſtatuit ordinatè mundum regere. Ergò uſitatis mediis utere, & accuratè iis inſiſte, quæ ſtatuunt leges.

FERIA VI.

Parabola iniqui Judicis, & Viduæ.

1. OPortet *ſemper orare, & nunquam deficere.* Luc. 18. Si nullum ſit tempus expers periculi, adverſus quod oratio ſit præſens remedium, tum ſemper oportet orare. Sed quæ hora eſt, qua tibi periculum non faciunt, mundus, caro, dæmon, qua in te

non est lucta spiritus, & carnis : Hoc periculum tanto gravius est, quanto occultius. Noli ab oratione deficere. Ubi deficis, hostis proficit. Vere & instanter orantibus Deus assistit.

2. *Vidua quædam erat, & veniebat ad Iudicem dicens : Vindica me de adversario meo. Et nolebat per multum tempus.* Ibid. Etsi esset iniquus judex, *qui nec Deum timebat, nec hominem reverebatur* ; Vidua tamen quotidie eum interpellabat, & toties repulsa orare non desistebat. Vidêris tibi à Deo repelli, quod non impetres ab hac, aut illa tentatione liberari : *Non vult* Deus *per multum tempus.* Imo tamdiu vult, quamdiu non aufert à te spiritum orationis, quia tam diu te hoc clypeo protegit. Si tu illum rejicias, Deum non culpa.

3. *Post hæc autem dixit Iudex : Molesta est mihi hæc vidua : vindicabo illam.* Ibid. Si iniquus judex hoc fecit, *Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte :* En habes promissionem vindictæ de adversariis tuis. Si nondum eam sentis, signum est, quod non ita ores, sicut illa vidua. Dic, quo affectu oras contra illum adversarium, qui blanditur carni, & repugnat spiritui ? Æstimationem sequuntur affectus. Forte nec æstimas tuum hostem, affectum carnis, amorem tui, &c. Et quo-

modo

modo credam te tanto affectu contra eum orare? Agnoscere ergò debes te hostem tui, & agere, quæ in hostem ageres; & non cum hoste tuo conspirare.

SABBATHO.

Parabola Pharisæi & Publicani oran-tium.

1. P*Harisæus stans*: Luc. 18. Estne hæc humilis corporis compositio ante Deum? *Orabat*: *Deus gratias tibi ago, quia non sum sicut cæteri hominum.* Quæ arrogantia, quæ nullo excepto, omnes præ se despicit: *Raptores, injusti, adulteri*: Tales alios judicat, qui se magnum æstimat, *Velut etiam hic Publicanus.* Qui sibi uni magnus est, temere de alio judicat, cujus interna nō novit. *Iejuno bis in Sabbatho, decimas do omnium, quæ possideo.* Quæ ista suarum opum est jactantia? Quæ mica orationis est in tota hac oratione? damnas jactabūdum Pharisæum? Vide ne sis talis aliorum contemptor, tui æstimator. *Ne dicas, sufficiens mihi sum*, Eccl. 11.

2. *Et Publicanus à longe stans*, Ibid. sed non erecta cervice, iudignum sereputans, qui propius aram accederet. *Non audebat nec oculos ad cælum levare*; ex interna sui confusione. *Sed percutiebat pectus suum* dolore contritum, dicens: *Deus propitius esto mihi pecca-*

peccatori. Sibi veniam humiliter rogat. Accipe formam, quam orans sequaris. Sit oratio & meditatio tua humilis: occupetur in tui ipsius cognitione, in expurgatione animi à pravis affectibus.

3. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum suam ab illo.* Ibid. Habes hic de utroque orante sententiam Dei. Justificatur humilis, damnatur superbus. Ita tu semper melior ab oratione surges, si ejus tempore versatus fueris in humili tui cognitione, & abjectione, iisque affectibus, qui hanc consequuntur. S. Aug. in Psal. 93. *Videte fratres, magis placuit Deo humilitas in malis factis, quam superbia in bonis factis. Ita Deus odit superbos.* Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives, te, & Deo contentus.

DOMIN. XXV. POST PENT.

Repuerascendum pro Regno Dei.

1. *Adferebant ad illum infantes, ut eos tangeret.* Marc. 10. Multum refert, quibus quisque imbuatur principiis à teneris annis. Ipse hoc experiris. O si statim allatus fuisses ad Christum! si instructionem teadducere volentium acceptasses! Hoc non egisti: expedit ergò, ut jam per virtutem fias parvulus, & te à Superioribus ad Christum duci patiaris: Idque tanto magis, quanto in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis

omnis reliqua vita dependet. Talis in omnem vitam eris, qualis è prima novitiatus disciplina abibis.

2. *Quod cùm viderent Discipuli, increpabant eos.* Jesus *autem dixit: Sinite pueros venire ad me.* Ibid. Ostendit Christus, quam charum sibi sit, animas innocentes ad se venire. Venisti innocens: gratiam inæstimabilem es consecutus. Ex quo tanto gravius tibi incumbit debitum innocentiam apud Christum conservandi. Roga ergò Dominum semper, ut in hunc finem in Eucharistia cor tuum tangat. Commituntur tibi juxta vocationem tuam parvuli: Cura, ut ad Christum adducas potius per virtutem, quam ut per scientias illumines. Non minus enim ad hoc obligaris, quam ad istud. De utroque Deo respondebis.

3. *Talium est enim regnum cœlorum.* Ibid. Adverte non *istorum* tantum, qui non possunt peccare; sed talium, qui per virtutem non volunt, *est regnum cœlorum.* Ergo debes repueraſcere: peccata, & imperfectiones omnino ignorare, ut agas; simplicitate quadam velut naturali, in bonum ferri; nisi hoc facias, statutum est: *Quisquis non receperit regnum Dei velut puer, non intrabit in illud.*

FERIA II.

Dives Adolescens eruditur ad vitam æternam.

1. *Ecce unus accedens ait illi: Magister bone, quid faciam, ut habeam vitam æternam.* Matth. 19. Quantum in hoc adolescente est vitæ æternæ desiderium! sed quantum est tuum? Ex cura, quam ejus consequendi causa impendis, mensurare potes. Si parum, aut raro sollicitus es, nullum est tuum desiderium. Et tamen est necessarium. Ergò quotidie quære potius, quid faciam, quam quid docebo? quid discam? quid loquar? scientiis & verbis non obtinetur cælũ, sed factis.

2. *Qui dixit ei: si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* Ibid. Quod sæculari de mandatis Dei, hoc religioso de suis regulis dicitur. Non dico; non ibis ad cælum, si regulas, quæ sub mortali non obligant, non serves: sed dico, non ibis via tuæ vocationis, non ibis expeditius. Imò si spernis, ægrè ibis: quia *qui spernit modica, paulatim decidet.*

3. *Dicit illi adolescens: Hæc omnia custodivi à juventute mea.* Ibid. Quam fœlix, si hoc dicere possis de juventute tua in vita sæculari! Quam fœlix, si ab ingressu religionis dicere possis te regulas observasse! sed in utroque quam procul abes! hoc ipsum tibi motivum esse debet ad accuratam earum observationem: quia Deus vult te per hanc viam ad salutem dirigere.

F E-

FERIA III.

Diviti Adolescenti suadetur perfectio.

1. *Ait illi* Jesus : *Si vis perfectus esse, vade, vende omnia, quæ habes, da pauperibus, & habebis thesaurum in cælo.* Matth. 19. Marcus præmittit c. 10. Jesus *intuitus eum, dilexit eum.* Sed quomodo ostendit dilectionem? docendo viam perfectionis, & thesaurum spondendo. Docet enim non tantùm qnomodo salvus fiat, sed quomodo in gloria major evadat. Quæ fœlicitas tua, si eam bene assequeris, qui sic vocatus es? Quã nihil est, quod dimisisti! quam magnum, quod reponitur! Majorem hunc thesaurum reddere potes, si affectum à terrenis semper magis purifices.

2. *Cùm audisset adolescens, abiit tristis: erat enim habens multas possessiones.* Ib. Vide quãtum noceat affectus ad creaturas. Ille etiam innocens adolescens à Christo avellitur. Sed & tu hoc malo laboras. Vis hoc commodo tuo non carere, & simul cælum obtinere. Emendum est cælum; non plura dando; sed minus retinendo. Isai. 48. *Elegi te in camino paupertatis.* Qui affectu purior in hoc camino est, electus est. Quis hic tibi adhoc medium obtinendi cælum est affectus: quàm ab omni creatura avulsus:

2. JESUS *autem dixit discipulis suis: Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in regnum cœlorum.* Ib. Veritas hæc scripta plana est. Ergò à contrario, pauper non difficile intrabit in regnum cælorum. Quam gratulari tibi potes, quod Deus te ad viam cæli reposuerit, qua facilius id obtineas. Sed non crede satis esse, quod reliqueris omnia, nisi & te relinquas, & affectu à creaturis recedas. Non enim Christus tibi difficultatem cæli facit, sed tu ipse, seu affectus inordinatus.

FERIA IV.

Præmium eorum, qui relictis omnibus Christum sequuntur.

1. *TVnc respondens Petrus dixit ei: Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te; quid ergo erit nobis:* Matth. 19. Ad quæstionem de præmio duo præmittit Petrus. 1. *reliquimus omnia.* 2. *secuti sumus te.* quasi tacite dicat: non auderem de præmio quærere, nisi hæc nos præstitisse ostenderem. Reliquistine omnia: etiam teipsum: curam commodorum, honoris, sensualium: O quam tibi mentiris te reliquisse *omnia*, si hæc non reliquisti: Esne Christum secutus: in paupertate: in contemptu: &c.

2. JESUS *autem dixit: Amen dico vobis, quod vos, qui secuti estis me, in regeneratione cum sederit filius hominis, sedebitis & vos super*

ſer ſedes duodecim, judicantes duodecim tribus Iſraël. Ibid. Dignum eſt honorari à Chriſto eos, qui ejus amore relictis omnibus facti ſunt deſpecti. Quam tunc jucundum erit Chriſtum inopem, & contemptum elegiſſe? Cur ergo nunc non eligis? An nunc alia veritas, tunc alia? Dies Domini revelabit falſum, quo nunc niteris; verum, quod ſpernis. Quoniam honor ille præſente contemptu venalis eſt.

3. *Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres, aut ſorores, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam poſſidebit.* Ibid Relinquenti ſua ſpondetur præmium. Quantum? Centuplum. Neque id in alteram viram rejicitur, ſed in hac datur. Quid utilius? Adjicitur certitudo futuræ vitæ: Quid jucundius? Quare ergo quandoq; triſtis es anima mea? Fierine poteſt, ut non vivas contenta tuo centuplo? Non recepi, inquis. Mentiris. Marc. 10. *Nemo eſt, qui reliquerit omnia, qui non accipiet centies tantum nunc in tempore hoc cum perſecutionibus.* Si non recepiſſe te dicis, mendacem facis Deum. Non experior, inquis. Ergo vere non reliquiſti omnia, non te omnino exſpoliaſti. Ergo affectum omnem evacua, ut experiaris.

FERIA V.

Parabola Operariorum in Vinea.

1. *SImile eſt regnum cælorum homini patrifa-*

milias, (hic Deus est) *qui exiit primo mane, circa horam tertiam, sextam, nonam* (in omni hominum ætate,) *conducere operarios in vineam suam*, Matt. 20. sive in statum quendam cuique certum vivendi, *Circa undecimam vero exiit, & invenit alios stantes, & dicit illis; quid hîc statis tota die otiosi.* Agnoscete in vineam ad societatem vocatum, & gratias age. Vide ne hîc sis otiosus, si forte, antequam conducereris, fuisti. Nihil est magis tuum, quam tempus; cujus usus à te uno solo pendet, ut omni momento uti possis vel in vitam, vel in mortem. Sed nihil est minus tuum, quam tempus; cujus æque, ac vitæ tuæ abusus est vetitus. *Quod enim vivimus, Deo vivimus.* Et quantum tu temporis projicis otiosis colloquiis? *Tantum gloriam omni hora negligis, quanta bona interim facere potuisses*, S. Bonav. l. 1. de prof. Relig. c. 13.

2. *Cum sero autem factum esset.* Ibid. (primo post mortem momento) *dixit vineæ procuratori: voca operarios, & redde illis mercedem.* Quanto hoc verbum exit solatio! sed solum operariis, non otiosis. Illum vesperum sæpe cogita. *Adesse festinant tempora.* Deut. 32. Reddit ergo mercedem, æqualem omnibus, etsi alii longiore, alii breviore tempore laboraverint. Deus enim in opere magis fervorem, & puritatem intentionis attendit,

quam

quam tempus impensum. Veneris autem mane aut sero, ad mensuram fervoris recipies. Noli tibi de annis religionis blandiri: Deus ponderat fructum emendationis.

3. *Venientes autem primi, & accipientes murmurabant.* Ibid. Hic seniorum, sed tepidorum defectus est. Putant sibi plus deberi, quia diutius sunt in religione; & non cogitant, quo animo, quo profectu. *Nos portavimus pondus diei, & æstus:* Contemnunt alios. *Hi novissimi una hora fecerunt:* Isti juvenes, heri nati, &c. Et non conferunt suum tepore, cum illorum fervore. Denique invident: *Pares illos nobis feciſti:* si quid Juveni bene merito concedatur, si elevatur, &c. Quibus merito respondetur, *Non facio tibi injuriam.* Absint ista à te: sed quantum tempore, tantum virtutibus, & meritis procede.

FERIA VI.

De Lazaro ægrotante.

1. *MIserunt ergo sorores Lazari ad* JESUM, *dicentes: Ecce quem amas infirmatur.* Joan. 11. Quærunt fratris sanitatem ab optimo Medico cum fiducia, & indifferentia. Non allegant sua merita, nec suum, aut fratris in Christum affectum; sed solum amorem Christi in Lazarum. Id enim, quo solo persuadetur, ut nobis benefaciat, est amor, quo in nos fertur. *Dixit eis* JESUS: *Infirmitas hæc non est ad mortem, sed pro gloria Dei.*

Sano

Sano judicio credere debes morbum illum fuisse Lazaro beneficium, quod inde emergeret gloria Dei. Non aliud de tuis malis judica, ut te illis subdas humiliter, ne Deo gloriam fureris.

2. *Diligebat autem* JESUS *Martham, & sororem ejus Mariam, & Lazarum.* Ibid. Quomodo ergo, *ut audivit, quia infirmabatur, tunc mansit in eodem loco duobus diebus?* Hoc ergo est amare, non succurrere in tempore? pati amici mortem, amicorum afflictionem? Ita Deus amat, non molliter, sed utiliter ad finem, ad quem nos creavit. Patitur, & vult Lazarum mori; quia hoc erat pro gloria Dei. Credisne Deum velle eas afflictiones, quas pateris? Certe si nollet, non affligerent. Ergo crede esse pro gloria Dei; quia quidquid vult, ad hunc finem vult. Hoc si serio cogitaveris, mollius feres.

3. *Lazarus mortuus est: & gaudeo propter vos, ut credatis, quoniam non eram ibi.* Ib. Ostendit JESUS, ita à sua providentia ordinari ea, quæ putamus mala, ut inde emergant bona. Et hunc ex afflictionibus tuis vult fructum Deus, nisi tu impedias. Pateris? vult, ut credas eum esse Dominum, te servum; eum posse de te ad libitum disponere, te obligatum obsequi. *Sed eamus ad eum.* Hoc in omni tribulatione solatium cape, quod ait per Psalm. 90. Deus, *Cum ipso sum in tribulatione.*

SABBA-

SABBATHO.

Venit Jesus Bethaniam, ut Lazarum resuscitet.

1. VEnit *ergo* Jesus, *& invenit eum quatuor dies in monumento habentem.* Joan. 11. Non illico Deus adest afflictis rebus, sed desperatis: velut dum humana juvare non possunt remedia, ipse adivisse intelligatur; vel ut nostra quoque, quamdiu possumus, applicetur industria. Sic in Domino spera, ut tu quoque ad te juvandum coopereris: sic cooperare, ut spem totam in solo Deo repo-nas.

2. *Domine, si fuisses hîc, frater meus non fuisset mortuus.* Ibid. Duarum sororum Marthæ, & Mariæ hæc est querela, sed modesta, & amica. Errant, si credant, quod absens corpore mortem impedire non potuerit. Potuit; sed non voluit: imo ideo adesse distulit, ut non velle intelligeretur. Mira res, quod Dei voluntatem ad nostram trahere velimus. Oppositum faciendum est. Divina voluntas est nostra regula. Si tuam illi perfecte substernas, nihil unquam eveniet mali: quia quàm illa est Deus, tam malum velle non potest.

3. *Martha vocavit sororem suam, silentio dicens: Magister adest, & vocat te,* Ibid. Quæ fidelitas Marthæ? Vult participem solatii Mariam. Quod solatium Mariæ: *Magister adest.*

adeſt. Quæ dulcedo: *Vocat te*. Quis affectus, & amor Mariæ: *Vt audivit, ſurgit cito, & venit ad eum*. Eſt ne tuus tantus, ut ſtatim properes, cum te Deus, vel obedientiæ ſigno, vel bona inſpiratione vocat: Non detinent te aliquando ſolatiola humana: Maria autem reliquit Judæos, *qui erant cum ea in domo, & conſolabantur eam*.

DOMIN. XXVI. POST PENT.

Lazari reſuſcitatio.

1. JEsus *ergo ut vidit eam plorantem, infremuit ſpiritu, & lachrymatus eſt. Dixerunt ergo* Judæi: *Ecce quomodo amabat eum*. Joan. 11. Ex paucis lachrymis, quas Chriſtus pro Lazaro fudit, colligunt Judæi magnum illius in hunc amorem, quem non capiunt, ſed admirantur. Majora pro te fecit Chriſtus: ſanguinem fudit; vitam poſuit; in S. Euchariſtia ſeipſum dedit: & amorem nondum intelligis? ſi intelligeres, redamares: non verbo, ſed opere. Hoc certe non ſatis oſtendis. Nam qualia ſunt opera tua:

2. *Ait* JESUS: *tollite lapidem*. Ibid. Quæ in ſuſcitatione Lazari aguntur, typus ſunt eorum, quæ fiunt, ut ab imperfectione tua ſurgas. Tollendus eſt lapis, & affectus omnis, qui impedimento eſſe poteſt ad reſurgendum. Poſſet JESUS verbo eum tollere, ſed mandat tibi, ut tollas; quia tuam vult cooperationem: tu autem velles, ut ſe ſolo te ſanctum

ctum faceret: & tu nullam ſubires difficultatem. *Dicit ei Martha: Domine, jam fœtet: quatriduanus eſt enim.* Agnoſco fœtorem imperfectionum mearum, in quibus, non quatriduo, ſed multis annis jaceo. Sed quam bonus JESUS! non offenditur fœtore, ut abſtineat ſuſcitare. Miſerum me, ſi ejus bonitas non eſſet tanta!

3. *Tulerunt ergo lapidem:* Ibid. In circumſtantiis reſuſcitantis JESU, & reſuſcitati Lazari agnoſce, quid tecum agatur, & reſurgas. 1. ergo *tulerunt lapidem.* quia ponenda eſt cordis durities, & obſtinatus affectus. 2. *Elevat ſurſum oculos*: quia cogitatio à terrenis vertenda eſt ad cæleſtia. 3. *Voce magna clamat:* quia audiri vult, ut inſpirationibus ejus obſequaris. 4. *Prodit Lazarus ligatus manus & pedes*: quia etiam poſt mille propoſita, quibus tibi vidêris reſurgere, adhuc adhærent tibi pravi habitus. Sed de his dicitur: *ſolvite eum:* ut iis tollendis ſerio adlabores.

FERIA II.

Filii Zebedæi primas ſedes ambiunt.

1. *ACceſſit ad eum Mater filiorum Zebedæi cum filiis ſuis, petens ab eo: Dic, ut ſedeant hi duo filii mei unus ad dexteram, & alter ad ſiniſtram in regno tuo. Reſpondens* JESUS *dixit: Neſcitis, quid petatis.* Matth. 20. De regno agunt, dum Chriſtus de cruce. Etiam in ſchola Chriſti reperitur ambitio. Didiciſſe

in

in hac debebas humilitatem & tui contemptum. O peſſimè diſcipule, qui terrena ſapis, & punctum honoris quæris, ubi Deus abjicitur! *Vere nescis, quid petas.* Regnum Dei non acquiritur honore, ſed contemptu. Hunc tu fugis, & tamen vis regnum Dei. Quæ ſtoliditas tua?

2. *Ait illis: poteſtis bibere calicem?* Ibid. Inſinuat viam obtinendi regnum: non ſedendo, ſed per violentiam, per paſſionem, per mortificationem: *Quem ego bibiturus ſum.* Si dicat tibi JESUS: Ego Dominus tuus, Deus tuus præcedam te. amarus eſt calix ad cujus ſolam cogitationem ego ſanguinem ſudabo; ſed tamen *bibiturus ſum*: quid tu dices? Ah reſolve te: dic animosè: poſſum per gratiam tuam, & volo. Dulcior eſt, poſtquam JESUS eum bibit. Quid non feciſti pro noxia in terris gloria? & vilius tibi erit cœlum?

3. *Sedere ad dextram meam, vel ſiniſtram meam, non eſt meum dare vobis.* Ibid. Vobis ambitioſis, & nondum meritis; ſed ſola cognatione prætendentibus: *Non ſibi poteſtatem deeſſe aſſerens, ſed meritum creaturis.* Ambr. l. 5. de fid. c. 2. *Regnum cælorum non perſonæ, ſed vitæ paratū eſt.* S. Hieron. Merita ergo Chriſtus exigit. Sed quæ ſunt tua? quam lentus affectus! quam ſterilis manus!

FERIA

FERIA III.

Cœcus ad Jericho illuminatus.

1. B*Artimæus cœcus ſedebat juxta viã mendicans.* Marc. 10. In hoc cœco ſtatum animæ tuæ conſidera. 1. *Cœcus* es ad divina, quibus intelligendis mentem non applicas; & dum lucem mundi quæris, cæli amittis. 2. *Sedes* in torpore animi, dum in ſpiritu nihil progrederis, etiam poſt tot annos religionis. 3. *Iuxta viam es*, non in via regularum tuarum. 4. Mendicas à pertranſeuntibus creaturis ſolatiola, non à Deo, quem faſtidis. Nonne tædet, & pudet te miſeriæ tuæ?

2. *Cum audiviſſet, quod* Jesus *Nazarenus eſt, cœpit clamare.* Ibid. Quod in curam corporis egit hic cœcus, agendum tibi eſt in curam animæ. 1. Captat primam occaſionem: tu quot præteriſti? quæ hodie dabitur, forte ultima eſt. 2. Increpitus à turba, magis clamat: Jesu *fili David, miſerere mei.* Non placebis mundo, tumultuabuntur paſſiones; perſeverandum eſt; quia contra ſenſum eundum eſt. 3. *Projecto veſtimento ſuo exilit.* Projicienda eſt larva ſimulatæ vitæ, quæ te tegit, & in candore animi ambulandum.

3. Jesus *dixit illi: Quid tibi vis faciam?* Bonitas Dei magna! ſed perverſa tua cœcitas, ſi quærendum à te ſit: quid tibi velis fieri, & non potius cum indifferentia, & promptitudine quæras, *Domine quid me vis facere?*

Si

Si videre nolis quanto præſtantius ſit, te Dei voluntati adhærere, aut ſuperiorum, quam eorum voluntatem ad tuam flectere. Dic cum cœco: *Domine ut videam* voluntatem tuam; quam ubi vides, debes illuminatus *eum ſequi in via.*

FERIA VI.

Zachæus quærit Jeſum videre.

1. ET *ecce vir, nomine Zachæus, & hic princeps erat publicanorum, & ipſe dives: & quærebat* JESUM *videre, quis eſſet.* Luc. 19. Mira, quia rara res; *Dives, & princeps publicanorum*, deſiderat videre Chriſtum, ſed motus inſtinctu Spiritus Sancti: ad quem inſtinctum *quærebat*. Ut videas non curioſum tantum, aut languidum fuiſſe deſiderium, ſed operativum. Scio, quod velis videre Jeſum; ſed non quæris; non adhibes conſtanter ea media, quæ huc faciunt. Miſerum te, qui meris deſideriis conſumeris!

2. *Et non poterat præ turba, quia ſtatura puſillus erat.* Ibid. Duo hic habes, quæ te impediunt quo minus Deum perfecte videas, & ei propè jungaris. primum eſt *turba*, ſeu tumultuantes tui affectus, & indomitæ paſſiones animi. hæ ubi te vis Deo applicare, te retundunt. ſecundum eſt, puſillitas tua, qua nec ſuper illas emines, nec perrumpis. Agnoſce ex te ipſo, quam hoc verum ſit, ut cognitione hac ad eas opprimendas ducaris.

3. Et

3. *Et præcurrens aſcendit in arborem ſycomorum, ut videret eum, quia inde erat tranſiturus*. Ibid. Hic habes, quid agere debeas, ut JESUM videas; 1. Debes *præcurrere* turbam, aſſidua præmeditatione, & declinatione occaſionum, quibus ſoles tuis paſſionibus obſequi. Laberis; quia quid agas, non ſatis cogitas. 2. Debes te collocare eo loci, quo *Chriſtus eſt tranſiturus*, id eſt, occaſionem boni quærere, & amplecti. 3. Debes *aſcendere ſycomorum*, id eſt, *vanitatem ſæculi veſtigio proterere*. S. Ambr. l. 8. in Luc. debes id non refugere, quod mundani cenſent ſtultitiam. Quid tibi ad hæc animi eſt?

FERIA V.

Zachæus Chriſtum excipit hoſpitio.

1. § *Vſpiciens* JESUS *vidit illum, & dixit: Zachæe feſtinans deſcende; quia hodie in domo tua oportet me manere. Et feſtinans deſcendit, & excepit illum gaudens.* Luc. 19. Non deerant plura Chriſto diverſoria: Zachæi domum elegit, quia ille maximo ejus videndi tenebatur deſiderio. Deſiderio ergo noſtro trahitur maxime. Noli à deſiderio remittere, etiam cum inveneris Chriſtum; quia ſemper habes, quod quæras. Quidquid enim ſcias, & agas, ſemper plus eſt, quod nec ſcis, nec agis. Fructus deſiderii eſt, quod Chriſtus divertat. Quomodo? *oportet*, quaſi cum quadam neceſſitate, *me manere*: non tranſeunter

diver-

divertere. Vellesne hoc tibi evenire? Ergo accende in te desiderium Christi.

2. *Stans autem Zachæus*, jam generosus, & ad calcanda bona mundi resolutus: *Dixit ad Dominum: Ecce dimidium bonorum meorum de pauperibus; & si quid aliquem defraudavi, reddo quadruplum.* Ibid Quod fuit desiderium absentis Christi, migravit in amorem præsentis. Quasi non posset hic amor stare cum amore temporalium, statim horum contemptus secutus est. O quoties divertit ad te Christus, idem omnino, qui ad Zachæum! Et necdum fastidis tua commoda, & sensuum oblectamenta. Unde hoc? quia nec vivum habes Christi desiderium, nec amorem. Age, si erro, quibus operibus probas amorem?

3. *Ait Dominus ad eum: Quia hodie salus domui huic facta est.* Euthymius hic: *Salus facta est ejecta perditione, quæ in ea morabatur.* Audis? Quod non antea fiat salus, quam ejiciatur perditio. *Ex te perditio tua.* Ose. 13. Non ergo antea salus, quam tu à te ipso ejiciaris; nisi exturbes amorem excellentiæ, commoditatum, gloriæ. Si hæc menti tuæ adhuc inhærent, longe es à salute: nec Christus in te inhabitat. Recede à te, & Christus, ac cum eo salus accedet ad te.

FERIA

FERIA VI.

Granum frumenti cadens in terram.

1. *NIsi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Joan. 12. S. Aug. tr. 51. *Seipsum* JESUS *dicebat; ipse erat granum mordificandum.* Cecidit hoc granum in terram mortalitatis nostræ, mortificatum est per passionem, & crucem. Fructum attulit salutem omnium prædestinatorum, & gratias reproborum. An & tu granum es in spica Ecclesiæ, aut Religionis, quæ ex illo grano prodiit? Debebis ergo fieri *panis Christi*, ut de se ajebat S. Ignatius M. Ergo debes triturari, ergo moli, ergo subigi, ergo in fornace multarum adversitatum excoqui. Non hoc ages, ac patieris, ut Christi panis efficiaris?

2. *Qui amat animam suam, perdet eam; & qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam æternam custodit eam.* Ibid. Sensum de grano frumenti ad nos extendit, ut multum fructum feramus in vitam æternam. In qua tu classe es? amantium animam suam sensuali amore, an eam odio habentium, resistentium pravis appetitibus, & sensui nihil indulgentium? At te stat, ut hoc, aut illud eligas. At obsecro non consule sensuũ, sed finem. Hîc amantium, est perditio ibi, & in æternum.

Veritas dixit. Hic mortificantium, est ibi beatitudo æterna. Huc consilia dirige, quò creatus es.

3. *Si quis mihi ministrat, me sequatur.* Ibid. Ad eos sermo est, qui ministrant Christo in procuranda aliorum salute. Ab his *operum sequelam, ac imitationem exigit.* S. Chrysost. per viam solidæ mortificationis; quam cum suadere debent omnibus, quos volunt in viam salutis adducere: necessarium est, ut & ipsi eam ambulent. Quid ergo tu agis: vis ministrare Christo, sed non vis mortificari. Sed rei ipsius honestas, & Christi exemplum tibi hoc non persuadent, persuadeat præmium: *Vbi ego sum, illic & minister meus erit.*

SABBATHO.

Christus in Cruce exaltandus.

1. EGo, *si exaltatus fuero à terra* Joan. 12. Sermo est de exaltatione in Cruce. Suã ergo exaltationem, & gloriam constituit Christus in Crucis humilitate. Et nos *gloriari oportet in Cruce Domini nostri* JESU *Christi.* Gal. 6. Quam vereor, ut tu gloriam tuam quæras non in confusione! sed in laude hominum, in plausu, in jactantia talentorum. Hoc vero est, gloriæ Christi adversari. *Omnia traham ad me ipsum*, hoc est, meæ potestati subjiciam. Per Crucem enim adeptus est Christus, *ut in nomine* JESU *omne genu flectatur.* Philip. 2. Scis, quare passiones tuas tibi

non

non ſubjicias: quia non *exaltaris à terra*, non aſcendis in crucem per calcatam ſuperbiam. Poſthac ergo *abſit tibi gloriari, niſi in Cruce Domini noſtri* JESU *Chriſti.*

2. *Reſpondit ei turba: Quomodo tu dicis: Oportet exaltari filium hominis: Quis eſt iſte filius hominis:* Ibid. Hæc eſt ignorantia turbæ. Videt, & audit præſentem *filium hominis*, & non agnoſcit Tu quidem ignorantiam ſimilem non prodis verbis, ſed factis. Offert ſe humilitatis occaſio: audis interne monentem Deum. Hic calca tuam ſuperbiam Reſpondet confuſionis timor: Erit alia occaſio: Non eſt opus hæc publice fieri, &c. Tanquam Chriſtus non eſſet in facie mundi ſuſpenſus. Merito ergo te reprehendat Chriſtus: *Adhuc modicum lumen eſt in vobis.* Merito moneat: *Ambulate dum lucem habetis*, licet modicam, qua utendum eſt, ut ad majorem pertingas.

Cum autem tanta ſigna feciſſet coram eis, turbis, *non credebant in eum.* Ibid. Vita prava, & corrupta adferebat impedimentum. Multa Chriſti dogmata intelligis mente, ſed quia pravi affectus alio inclinant, facto non exprimis. *Veruntamen ex Principibus multi crediderunt in eum*; ſed quam imperfecte! Nam *propter Phariſæos non confitebantur, ut è ſynagoga non ejicerentur.* Quid non poſſunt humani reſpectus: *Dilexerunt enim gloriam*

hominum magis, quam gloriam Dei. O pudor, ne displiceas homini, eligis Deo displicere!

DOM. XXVII. POST PENT.

Ex lumine quisque suo judicabitur.

1. *Ego lux in mundum veni, ut omnis, qui credit in me, in tenebris non maneat.* Joan. 12. Sedemus in tenebris intellectus obfuscati, & in umbra mortis, quam nostræ faciunt concupiscentiæ. Offert se lux, & invitat nos. *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris.* Joan. 8. Sed amamus magis tenebras. Unde? Quia lux hæc non est otiosa, fides non sufficit mortua, sed operativa esse debet. Piget lucem semper se moventem, Christi virtutes sequi. Et semper ita: Adempta corporis lucem ut recuperes, quid non ageres: tam parvi est tibi lux animæ:

2. *Qui spernit me. & non accipit verba mea, habet, qui judicet eum. Sermo, quem locutus sum, ille judicabit eum in novissimo.* Ibid. Absit, inquis, ut spernam Christum: immane hoc scelus est: At non *accipis verba* ejus per inspirationes, & lumina, per regulas, per superiores tibi dicta. Atqui hoc ipsum est Christum spernere. Hæc *te judicabunt in novissimo.* Dicetur enim: hoc lumen oppressisti, hanc admonitionem sprevisti, hanc regulam proculcasti. Vide ergo, ne qui spernis, spernaris.

3. *Ego ex me ipso non sum locutus, sed qui misit*

misit me Pater, ipse mihi mandatum dedit, quid loquar. Ibid Quam fœlix in illa hora futurus es, si dicere possis: ex meipso nihil locutus sum, nihil egi: sed omnia ex mandato Dei, vel superiorum. Sed hoc forte magis voves, quam præstes. Nihil agis ad invitationem sensus? Nihil dicis ex passione? Hocne est agere; & loqui ex mandato Patris? Noli te supremo illo solatio privare, quod nemo tibi alius dare, aut tollere potest, quam tuipse.

FERIA II.

De Ficu maledicta.

1. *MAne revertens in civitatem, esuriit. Et videns fici arborem unam secus viam, venit ad eam, & nihil invenit in ea, nisi folia tantum.* Matth. 21. In hac ficu te considera. Esurit Dominus fructus operum tuorum; quos, si ingenuus es, hoc ipso titulo reddere debes, quia ille esurit. Venit ad te per tot gratias, quas ad bene operandum impertit. Veniet per particulare judicium in morte. Age, quos fructus protulisti? Nihil invenit, quod sapiat. Qua delusisti homines simulatione, & externa virtutis facie, fuerunt *folia tantum*. Vellesne in illo judicio ita fructuum vacuus inveniri?

2. *Et ait illi: Nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum.* Ibid. Et quare? quia tantum folia habet. Sed tamen *nondum erat tempus ficorum*, ait Marc 11. Mystica est significa-

tio. Si ab arbore extra fructuum tempus fructum requirit, quanto certius requiret à te in tempore reddendæ frugis. Et adhuc tempus negligis: Occasiones præteris: gratias dissipas: Et solis contentus foliis simulas fraudulenter virtutem: Nón times illud: *Maledictus qui facit opus Dei fraudulenter.* Jer. 48.

2. *Et arefacta est continuo ficulnea.* Ibid. subtracto scilicet succo, quo aleretur. Hæc est eorum pœna, qui gratiis non respondent. Succus, quo alantur in fructus bonorũ operum, sunt auxilia gratiæ; hæc merito subtrahuntur iis, qui non utuntur. Hi exsiccantur deserti à gratia, sine qua certum est, non posse à nobis ullum opus meritorium fieri. Unde qui noluerunt, cum poterant; non poterunt, cum volent. Non satis hoc est, ut ad correspondendum gratiis te moveat?

FERIA III.

Parabola Vineæ elocatæ.

1. HOmo erat *Paterfamilias*, Deus, *qui plantavit vineam*, Matth. 21. animam tuam, *& sepem circumdedit ei*, mandatorum, ac regularum; *& fodit in ea torcular* Sacramentorum, ex quibus gratia fluit: *Et ædificavit turrim*, sive providentiæ suæ, sive Angelicæ protectionis, sive superiorum vigilanitæ, *& locavit eam agricolis*, tibi. Plantavit ergo te, qui creavit te, in spem fructus? ut Dominum Deum tuum laudes, & reverea-

tis,

ris, eique ſervias. At quem fructum dediſti? forte labruſcas, & uvas fellis. Quoties diſſipaſti ſepem? quoties *ferus aper*, ſeu depravatus affectus *depaſtus* eſt vineam? quæ reverentia tua in Sacramenta ſanguinis Chriſti? Quis reſpectus, & cura vigilantiæ divinæ, Angelicæ, ſuperiorum? Et tamen non tibi donata eſt hæc vinea, ſed locata. Exigitur à te fructus; quid reſpondebis?

2. *Cum tempus fructuum appropinquaſſet, miſit ſervos ſuos ad agricolas, ut acciperent fructus ejus.* Ibid. Quid fecerit Deus tibi, quid tu illi, exprimitur. Quoties *miſit* ille *ſervos ſuos*, concionatores, ſuperiores, internas inſpirationes, monentes ut fructum dares. At tu, ſicut *Agricola apprehenſis ſervis alium ceciderunt, alium occiderunt, alium lapidaverunt*; ita gratias in vanum accepiſti, quibus noluiſti cooperari, inſpirationes extinxiſti, admonitiones ſpreviſti. O bonitas Dei! ô tua ingratitudo!

3. *Iterum miſit alios ſervos, plures prioribus, & fecerunt illis ſimiliter*; Ibid & quidem tertia vice. Habes perfectæ obedientiæ typum. S. Greg. *Cum compertum haberent alios ſervos crudeliter cæſos, cum tamen mittuntur, nec dubitant, nec orationes excuſandi quærunt, ſed imperata ſine diſcuſſione perficiunt.* Nonne parem à te obedientiam ſtatus tuus exigit? Lege reg. 31. Summarii. Eſtne talis tua obedientia?

FERIA IV.

Unici filii trucidatio.

1. *Novissime autem misit ad eos filium suum, dicens: Verebuntur filium meum* Matth. 21. Post tot contemptas gratias, poterat te Deus plectere. Sed usus misericordia, misit adhuc filium suum in viscera tua sub speciebus Eucharisticis, ut ejus te charitas accenderet, humiliatio deprimeret, crux, & passio ad mortificationis fructum dandum induceret. Debebas vereri filium Dei; ejus doctrinam, & exempla amplecti. Sed quam longe tu ab ejus vita abiisti:

2. *Agricolæ autem videntes filium, dixerunt intra se: Hic est hæres: venite occidamus eum.* Ibid. Quam parum reveriti sunt filium! Neque tu magis, qui non est veritus peccare. *Ejecisti eum extra vineam*, ubi locum dedisti peccato. *Occidisti eum* in temetipso, & sanguinem ejus indigne proculcasti. Tu non es reveritus filium Dei: reverebitur eum Pater, cum ad judicandum venerit, & filii vulnera contra te perorabunt.

3. *Cum ergo venerit Dominus vineæ, quid faciet agricolis illis? Ajunt illi: malos malè perdet.* Ib. Quid aliud expectare poteras ex tam indigna filii Dei tractatione? Sed misertus est tui Deus. Ne *male* te *perderet*, eo te loci constituit, ubi te bene perdas per assiduam mortifi-

mortificationem. Hoc vero quam neceſſarium eſt tibi frenum, ne relabaris? ſed quam facilè illud excutis, & declinas?

FERIA V.

Nuptiæ filii Regis.

1. R*Ex fecit nuptias filio ſuo, & miſit ſervos ſuos vocare invitatos, & nolebant venire.* Matth. 22. Pater æternus deſponſavit filium humanæ naturæ. Inſtruxit convivium Evangelicæ doctrinæ, & perfectionis. Ad hoc cum multis etiam te invitavit. Addixiſti te venturum per ſuſceptionem religioſi ſtatus. *Miſit* ergo *ſervos ſuos* inſpirationes ſanctas, quæ dicerent tibi: *Prandium meum paravi*: occaſio, qua perfectioni ſtudeas, in promptu eſt. Sed *tu neglexiſti*; *abiiſti in villam* pravorum affectuum, *iviſti ad negotiationem* ſolatiorum à creaturis; ſpreviſti inviantes inſpirationes: Advertis indignitatem:

2. *Rex autem iratus perdidit homicidas illos.* Ibid. Cur non miſit alios, atque alios ſervos, ut ſuperior Paterfamilias ad vineam? Cur ſtatim iratus eſt, & perdidit illos? quia illic ſervi debitum exigebant, hic gratiam convivii offerebant. Apud Deum autem, ut inſigne majeſtatis eſt, conferre gratias, ita crimen eſt læſæ majeſtatis contemptus gratiæ. Et quot tu gratias ejus contempſiſti: Idem enim eſt contemnere, ac nolle cooperari.

Ergo perdi meruisti. Misericordiæ Dei debes, quod ad te adhuc alios servos mittat, alias, atque alias inspirationes, ac lumina. Vide ut humanius excipias.

3. *Nuptiæ quidem paratæ sunt; sed qui invitati erant, non fuerunt digni. Ite ergo ad exitus viarum, & quoscunque inveneritis, vocate ad nuptias.* Ibid. Detrectasti hactenus convivium Evangelicæ perfectionis, seu tædio veniendi, seu difficultate te à terrenis abstrahendi. Indigne te egisse agnoscis. Pone ergo te ad exitus viarum tuarum, dico ad exitum vitæ. Consule mortem, quid suadeat? an eundum ad hoc convivium perfectionis? an negligendum? Accipe consilium. Quod tunc egisse desiderabis, nunc age. Serum tunc est desiderium.

FERIA VI.

De homine nõ vestito veste nuptiali.

1. *Intravit autem Rex, ut videret discumbentes, & vidit ibi hominem non vestitum veste nuptiali.* Matth. 22. Per vestem nuptialem intellige vitam. & mores statui conformes. Expende an tui sint tales. *Et ait illi*, cum indignatione: *Amice*, per ironiam; *quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* Nõ satis est apparere te religiosum; esse oportet moribus, & vita. Si Deus hoc momento ad examinandum te particulari judicio evocaret,

caret, qualem putas inveniret? *At ille obmutuit.* Apud Deum nullam poteris excusationem prætexere: confusus obmutescès. At nunc dum tempus habes, loquere deprecando, & vestem, quæ Domino placet, para.

2. *Tunc dixit Rex ministris: Ligatis manibus, & pedibus ejus, mittite eum in tenebras exteriores.* Ibid. Expellitur, ait Ambr. ser. 3. de Nativ. *quia cum peccator esset, sanctitatis sibi meritum vendicabat.* Non facile tolerat Deus in religione eum, qui mores, & vitam religioni non conformat. Certe quod timeas, habes; si tua vita est alia. Etsi te latere in multitudine posse credas, Deus manifestabit abscondita. Etsi non ejiciaris à Religione, ejicieris à facie Dei, qui est lux vera, in tenebras, & cœcitatem mentis. Ligabuntur tibi manus, & pedes, ne opereris bene, laqueis tuarum affectionum. Hic enim plerumque stringitur, qui nimis laxus est.

3. *Multi sunt vocati, pauci vero electi.* Ibid. Hoc est, quod te in timore tenere debet, & curam vocationis ingenerare, ut ei studeas satisfacere. Non ideo electus es, quia vocatus; vocari non est tuum, sed Dei gratia, etiam sine prævia tua dispositione. At ut eligaris ad gloriã, de tuo conferre debes. Sequere consilium Apostoli: *Satagite, ut per bona opera certã ve-*

ſtram vocationem, & electionem faciatis. 2. Petri 1.

SABBATHO.

Quæſtio de tributo Cæſari pendẽdo.

1. MAgiſter, *ſcimus quia verax es, & viam Dei in veritate doces, & non eſt tibi cura de aliquo : non enim reſpicis perſonam hominum.* Matth. 22. Veriſſima hæc Chriſti laus eſt. Utinam & tu citra adulationem hanc merereris, qui te Chriſtum ſequi profiteris. Esne verax tibi ipſi : non mentiris tibi bonum malum, & malum bonum : Tenesne *viam Dei*: viam mandatorum, & regularum: an vadis poſt veſtigia ſodalium, & paſſionum tuarum: Non eſt *tibi cura de aliquo* extra Deum : non de te ipſo : Non *reſpicis perſonam hominum:* non huic adularis: illi te affricas : illum particulari amore amplecteris: Quam procul abes à laude Magiſtri tui malus diſcipulus!

2. *Quid tibi videtur : licet cenſum dare Cæſari, an non:* Ibid. Quæſtio in verbis non mala : ſed latet in animis nequitia. Erat enim proponentium *conſilium, ut eum caperent in ſermone.* Ideo eos increpat : *Quid me tentatis hypocritæ* : oſtendens, quam ſibi diſpliceat dolus. Petit videre numiſma: Exhibetur. Ait illis: *Cujus eſt imago hæc, & ſuperſcriptio:* Cujus es tu imago: Dei. Sed quam deformis! Tu eam feciſti imaginẽ terreni hominis. *Tempus;*

eſt;

eſt, ut ſicut portaſti imaginem terreni hominis, ita portes & imaginem cœleſtis. 1. Cor. 15. Reforma te ipſum *donec formetur Chriſtus in te.* Gal. 4. & dicere poſſis: *Vivo ego; vivit verò in me Chriſtus.* Gal. 2.

3. *Reddite ergò quæ ſunt Cæſaris, Cæſari; & quæ ſunt Dei, Deo.* Ibid. Cuique ſuum reddendum. Dei es, quantus quantus es: corpus, anima, ſenſus, potentiæ omnes. Reddisnè Deo corpus, & ſenſus tuos? uteris eo ad ſuam gloriam, an ad tua commoda? Reddis animam cogitando, amando, ac timendo eum? an affectibus tuis ſerpis circa creaturas? Vide quot titulis te Deo debes: Creavit te, redemit te, ſervavit te, vocavit te, tot beneficiis te cumulavit. Redde & proximo, quod debes, Charitatem. Eſt imago ejus, cujus tu, ab eodem creatus, eodem ſanguine redemptus.

DOMIN. XXVIII. POST PENT.

De magno Charitatis mandato.

1. *INterrogavit eum unus Legis Doctor: Magiſter, quod eſt mandatum magnum*; quod Deus præ omnibus requirit. *Ait illi* JESUS: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo*, &c. *Hoc eſt maximum, & primum mandatum.* Matth. 22. Intelligis? *primum*: ergò hinc incipiendum eſt; *maximum*: ergò hîc terminandum eſt. Amor rex affectuum eſt, & primus motor, ergò huc omnes movere debet,

bet, & ipſe rapi, tanquam in ſuum finem, extra quem nihil eſt amabile. Habuiſtine hoc præceptum tanquam *primum, & maximum*? Nihil unquam Deo prætuliſti? O utinam! Sit ſaltem poſthac *primum, & maximum* amare Deum. Quod probabis, ſi omnia ad ipſum dirigas; ſi nullam cordis partem tribuas amori creaturarum; ſi audebis cum Apoſtolo difficultatibus inſultare. *Quis nos ſeper abit à charitate*? Rom. 8.

2. *Secundum autem ſimile eſt huic: Diliges proximum tuum ſicut te ipſum*. Ibid. Regula amandi proximum eſt quiſque ſibi. Nemo ſe fictè, nemo non ſincerè amat. Nemo ſibi vult malum, nè minimum quidem: nemo non ſibi vult bonum, & inter bona optimum. Debes ergò (& hoc mandatum magnum eſt) amare non fictè proximum; amoliri, quâ potes, ab illo malum, curare bonum, At proximus tuus, non eſt unus, ſed omnes. Non debes ergò affectum ita uni affigere, ut aliis ſubtrahas.

3. *In his duobus mandatis univerſa lex pendet & Prophetæ*. Ibid. Motivum hîc habes diligendi Deum, & proximum. Obſervatio Legis abſolutè tibi eſt neceſſaria. Nullam vis tranſgredi? Ita quidem ſperem à cordato homine. Ergò dilige: *Qui diligit, legem implevit*. Rom. 13. Huc ergò cogitationes, huc verba, & opera dirige ut tota vita tua ſit exercitium dilectionis.

FERIA II.

Arguuntur Pharisæi.

1. *SVper cathedram Moysi sederunt Scribæ, & Pharisæi. Omnia quæ dixerint vobis servate, & facite.* Matth. 12. Etsi non bonus superior, at bonum imperium; parendum est. Etsi malus Doctor, at sana doctrina, servanda est. Sed non insistendum exemplo. *Secundum opera verò illorum nolite facere.* Nulla ergò est illa tui excusatio: superior ipse, quod fieri jubet, non facit Ille de se, tu de te ratiodes. *Dicunt enim, & non faciunt.* Absit hoc à nẽ redte. Benedicere non est clavis ad cælũ, sed benefacere. Non quid dixeris, quærêris; sed quidegeris. Quàm turpè est docere virtutem verbo, & facto doctrinam suam improbare.

2. *Omnia verò opera sua faciunt, ut videantur ab hominibus.* Ibid. Alterum quod in Pharisæis carpit, vitium est, quòd æstimari, & laudari quærant ab hominibus: his si placeant, sibi satisfaciunt: *Amant primos recubitus, & primas cathedras, & salutationes in foro*, ac publicam honoris delationem. Hæc si assequantur, in cælo sunt. Non ita tu, qui vis servus Dei esse. Certum est illud Apostoli: *Si hominibus placerem, servus Christi non essẽ.* Gal. 1. Non potest Deo non displicere, qui nimium studet hominibus placere. Fac, te impo-

impetrâſſe, ut placeas: *mercedem recepiſti*. Ergò in hunc fumum laborâſti?

3. *Va vobis Scribæ, & Phariſæi, quia ſimiles eſtis ſepulchris dealbatis, quæ à foris patent hominibus ſpecioſa, intus verò plena ſunt oſſibus mortuorũ, & omni ſpurcitiâ.* Ib. Tertium hoc eſt vitiũ, quo arguitur, ſimulatio ſanctitatis. Ubi ficta eſt virtus, ibi ſunt certò vera vitia. Nihil prodeſt, imo plurimum obeſt apparere, ſi non ſubſit eſſe. Deus non aſpicit, quis appareas, ſed quis ſis. Talis apud Deum es qualis in animo, & conſcientia. Ab illo pro æternitate judicaberis, non ab hominibus.

FERIA III.

Prædictio deſolationis.

1. *CVm videritis abominationem deſolationis ſtantem in loco ſancto* exciſi templi Hieroſolymitani: *qui legit, intelligat.* Matth. 24. Intellige, quod tu ſis templum Dei, quod immineat tibi deſolatio per mortem. Diſſolvetur enim templum hoc. Intellige quid agendum anteà, nè pericliteris. Fruſtra enim tunc voles, cùm non poteris. *Qui in Iudæa ſunt, fugiant ad montes.* Es in populo electo: ut tunc ſecurus ſis, nunc fuge ad montem, qui Chriſtus eſt, ut eum imiteris. Qui *in tecto* es excelſæ virtutis, *non deſcende* ad humilia ſæculariũ. S. Hilar. *Qui in agro* Chriſto

plan-

plantatus es, non *revertere* unquam *tollere tunicam* veteris conversationis. Quàm tutus tunc eris, si nunc ista agas!

2. *Væ autem prægnantibus in illis diebus.* Ibid. Supremus ille dies semper instat: fortè iste est. Væ tibi si usque in illum prægnans es, Plenus bonis desideriis, & non anteà ea paris in actum. Quidquid nunc boni concipis, statim pariendum est: quia tunc non erit tempus. *Orate autem, ut non fiat fuga vestra in hyeme.* Provide, ut non superveniat tibi mors, dum friges in obsequio Dei *Vel in Sabbatho*, dum ferias agis, & in socordia vivis. Hæc omni tibi hora curanda sunt, quia nulla hora vacat periculo.

3. *Erit enim tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi:* Ibid. Intellige improvidis, & tepidis, qui distulerunt in illud tempus agere, quo amplius non licet. Torquebitur luctâ suprema corpus, sed multo magis conscientia. Vivacius tunc intelliges bonum, & malum. Sarcinam tuam majorem reperies, quàm unquam existimaveris, &c. Ergò ut tribulationem effugias, nunc age, quod tunc actum voles: nunc cave; quod tunc cavisse desiderabis. Mortem de agendis consule, sed & consilium audi.

FERIA IV.

Vigilandum ad Adventum Domini.

1. *VIgilate, quia nescitis, quâ horâ Dominus vester venturus sit.* Matth. 24. Prudenter semper metues, quod certò veniet, nescis quando. Quid si ante paucos annos venisset Dominus, qualem te reperisset? Quid si hoc momento veniret? quid velles fecisse. Quid si scires post horam venturũ, quid ag eres? Quod agendum statueres, illud age, quia fortè veniet. Ideò occulta est tibi illa hora, ut omnem habeas suspectam.

2. *Beatus ille servus, quem cum venerit Dominus ejus, invenerit sic facientem.* Ibid. Tanti est vigilare, ut à solâ vigilantiâ Dominus pronunciet servum beatum. Vigilanti non irrepit fur, qui parta tollat. Non præterit boni occasio, quam non arripiat. Dic ipse; Ubi Deo attendisti, admisistinè vel levissimam culpã? an uno pravo appetitui cessisti? nonnè omni occasione in bonum usus es? At nonnè hoc ipsum est esse beatum, ita vivere, ut maculâ careas? *Beatus vir qui inventus est sine maculâ.* Eccl. 31.

3. *Si autem dixerit malus servus ille.* Ibid. Bono ac vigilanti servo malum oppones qui dicit *in corde suo: Moram facit Dominus meus venire:* qui in tepore suo cogitat, adhuc superesse tempus, quo ferventer agat. O miser!

Veniet.

Veniet Dominus illius in die, quâ non ſperat. Quis tunc ejus timor? quæ trepidatio? Quid ſi *percutiat conſervos ſuos*, indulgendo appetitui iraſcibili? Quid ſi *manducet, & bibat* laxando frænum concupiſcibili? Credo, non velles talis deprehendi. Ergò eſto paratus. At nunquam eris ſatis paratus, niſi ſis ſemper paratus.

FERIA V.

Parabola decem Virginum.

1. *SImile eſt regnum cœlorum decem Virginibus, quæ accipientes lampades ſuas, exierunt obviam ſponſo, & ſponſæ.* Matth 25. Et hæc parabola ad vigilantiam monet. Omnes fuerunt virgines, omnes acceperunt lampades, omnes *exierunt obviam*, omnes *moram faciente ſponſo dormitaverunt*. Et tamen *quinque erant fatuæ, quinque prudentes.* Sed non omne *ſumpſerunt oleum ſecum*. Ideò illæ *prudentes, quæ ſumpſerunt oleum in vaſis ſuis*. Fides lampas eſt, ſed non ſufficit. Imprudẽs eſt, ſi non etiam oleum charitatis accipis, & ea media, quæ te coram ſponſo Deo ſecurum reddant; ne lampas extinguatur: *nam fides ſine operibus mortua eſt*. Jacob. 2.

2. *Media autem nocte clamor factus eſt: Ecce ſponſus venit.* Ibid. Venit, cum minime cogitamus, Dominus. *Tunc ſurrexerunt omnes Virgines, & ornaverunt lampades ſuas.* Quæ omni-

omnium ſollicitudo ? quia coram ſponſo comparendum erat. Tunc fatuæ errorem ſuum viderunt, quod oleum deficeret bonorum operum Sed ſerum nimis eſt tunc velle incipere, cum deſinendum eſt, *Fatuæ autem ſapientibus dixerunt : date nobis de oleo veſtro* ; ſed fruſtra, aliena opera tibi non proderunt, ubi *retribuitur unicuique ſecundùm opera ſua.* Putas, non doluiſſe fatuas ; ſolatio plenas fuiſſe prudentes ? In quarum ſorte deſideras eſſe, earum ſollicitudinem aſſume.

3 *Et quæ paratæ erant, intraverunt cum eo ad nuptias* : Ibid. non quæ primum *ibant ad vendentes* ſeu quæ differunt ſe parare. Periculum ſalutis ſubit, qui differt media. Præſtitiſſe oportet antea, quæ ſunt ſalutis, non tunc velle. *Noviſſime veniunt reliquæ dicentes : Domine, Domine, aperi nobis.* Sed pulchra verba nihil juvant, ubi penſantur opera. Non prodeſt tunc verbis profiteri Dominum, quem in vita factis negaveris. Ergò nunc, dum ſunt dies ſalutis, dum tempus acceptabile, inſiſtendum eſt bono. Adhuc enim porta patet. *At ille reſpondens ait : Amen dico vobis, neſcio vos.* Hoc fulmen olim time ſi nunc Deum non noſcas, & ſecundum quod cognoveris ei ſervias.

F. E.

FERIA VI.

Parabola de talentis.

1. *HOmo peregre proficiſcens vocavit ſervos ſuos. & tradidit illis bona ſua.* Matth. 25. Etiam hæc parabola præparationem ſuadet. Dedit uni quinque, alteri duo, tertio unum talentum: *Unicuique ſecundum propriam virtutem.* Cogita, quæ accepiſti à Deo talenta corporis, animæ, naturæ, gratiæ. Non tua res ſunt, ſed Dei. Parum tibi vidêris accepiſſe? Deus ad tuam virtutem menſuravit. De pauco rationem reddes. Plus accepiſſe tibi damno fuiſſet. Quo fine tibi data ſunt? ut negotieris: *Negotiamini dum venio.* Luc. 19. Perit Domino lucrum, quod tu non facis. Non potes ergò aliter uti, quam Deus velit: & tamen feciſti. Quid faceres ſervo, qui pecunia tua ad ſua commoda, & voluptates uteretur? vide an non tu ſis talis.

2. *Poſt multum vero temporis venit Dominus ſervorum illorum, & non poſuit cum eis rationem.* Ibid. Eam & tecum inibit; forte non poſt multum temporis. *Et accedens, qui quinque talenta acceperat, obtulit alia quinque: ſimiliter, qui duo, alia duo.* Lucrum fecerunt ad proportionem talenti. Uterque vocatur *ſervus bonus, & fidelis.* Uterque invitatur *in gaudium Domini ſui.* Non prævalet ergò apud Deum, qui plus accepit. Deus enim uſum

ſum talentorum, gratiarum ſpectat, non cumulum. Non fuiſſet vocatus bonus & fidelis, qui quinque acceperat, ſi tantum duo lucratus fuiſſet. Ita *D*eus nullam gratiam vult eſſe vacuam. Ergò aſſidue tibi curandum eſt ut nullam gratiam in vacuum recipias. Hic verò eſto vigilans.

3. *Qui unum talentum acceperat, ait: Domine ſcio quia homo durus es: & timens abii, & abſcondi talentum tuum in terra: Ecce habes, quod tuum eſt.* Ibid. Non perdidit talentum, ſed ſervavit. Cur ergò reprehenditur? *Serve male, & piger.* Quia non eſt negotiatus, non fecit lucrum, quod Dominus requirebat. Unicum ergò talentum neglectum ita caſtigat Deus? Quid reſpondebis, qui tot millia defodiſti in terram, gratiis tibi ad lucrum cæleſtium conceſſis, ad terrena, ad ſenſus commoda, abutendo? Ergò nunc tandem ita rebus tuis invigila, & audire merearis: *Euge ſerve bone, & fidelis, intra in gaudium Domini tui.*

SABBATHO.

De extremo Judicio.

1. *CVm venerit filius hominis in Majeſtate ſua, & omnes Angeli cum eo: tunc ſedebit ſuper ſedem Majeſtatis ſuæ.* Matth. 25. En judicem, illum, quem habuiſti hactenus *advocatum apud Patrem*: Illum, in quem convixerunt peccatores illum quem contemp-

tempſiſti. *Et congregabuntur ante eum omnes gentes.* Et judicandorum multitudinem, in qua & tu eris. *Et ſtatuet oves à dexteris ſuis; hœdos autem à ſiniſtris.* En diverſam judicandorum conditionem. Quis in his pavor, & trepidatio? Quod in illis animi ſolatium, & gaudium: Et qui erunt à dextris: *Oves*: quæ ductum, & vocem Paſtoris ſunt ſecutæ. Et qui à ſiniſtris: *Hœdi*. qui concupiſcentiis ſuis ſervierunt. O Deus! quantamcunque vis pone me hîc à ſiniſtris, ut ibi collocer ad dexteram.

2. *Tunc dicet his, qui à dextris erunt: Venite benedicti Patris mei: poſſidete paratum vobis regnum.* Ibid. Prius bonos ad præmium vocat, quàm reprobos damnet: quia paratior eſt ſemper ad benefaciendum. S. Chryſ. in Imperf. Hoc enim ſecundum naturam agit: pœnas invitus infligit. Quam ſuavis accedet hæc juſtis ſententia: Deſideras & tu illam audire: Operibus impetrabis. Hæc allegat Judex: *Eſurivi, & dediſtis mihi manducare, &c.* ſine his invanum ſperas. Ergò *quod poteſt manus tua, inſtanter operare.* Nec parva neglige: quia nihil eſt tam parvum, quod veſtitum charitate in Deum, ibi non evadat regno æterno dignum.

3. *Tunc dicet his, qui à ſiniſtris erunt: Diſcedite.* Ibid. O quale tonitru in auribus reorum! *A me.* Quale fulmen! Deo in æternum

care

carere. *Maledicti*. Qualis dolor, Deo in æternum exosos esse! *In ignem æternum*! Qualis desperatio, in æternum pœna sensus torqueri! *Qui paratus est diabolo* à me, à te autem tibi. Qualis cruciatus, æternum cum dæmonibus habitare! Et quæ tam horrendæ sententiæ causa. *Esurivi, & non dedistis mihi manducare*, &c. Opera non præstitistis, quæ exigebam; egistis, quæ vetabam. O Deus! *hic ure, hic seca, modo in æternum parcas.* O æternitas! æternitas, *quam amara est memoria tua!*

FINIS.

AD MAJOREM DEI GLORIAM.

APPROBATIO.

EGO FRANCISCUS PIZZONI, Societatis Jesu per Provinciam Austriæ Præpositus Provincialis, facta mihi potestate ab admodum R. P. N. JOANNE PAULO OLIVA Præposito Generali, facultatem concedo, ut *Vita, & Doctrina Christi*, à P. NICOLAO AVANCINO Societatis nostræ Sacerdote, *in singulos totius anni dies ad meditandum dispositæ*, & ab aliquot ejusdem Societatis Patribus ad id deputatis revisa, & approbata, typis mandetur. In cujus rei fidem has litteras manu mea subscriptas, & officii sigillo munitas dedi. Viennæ Austriæ 7. Januarii, Anno 1665.

(L. S.)

Franciscus Pizzoni, m. p.